

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

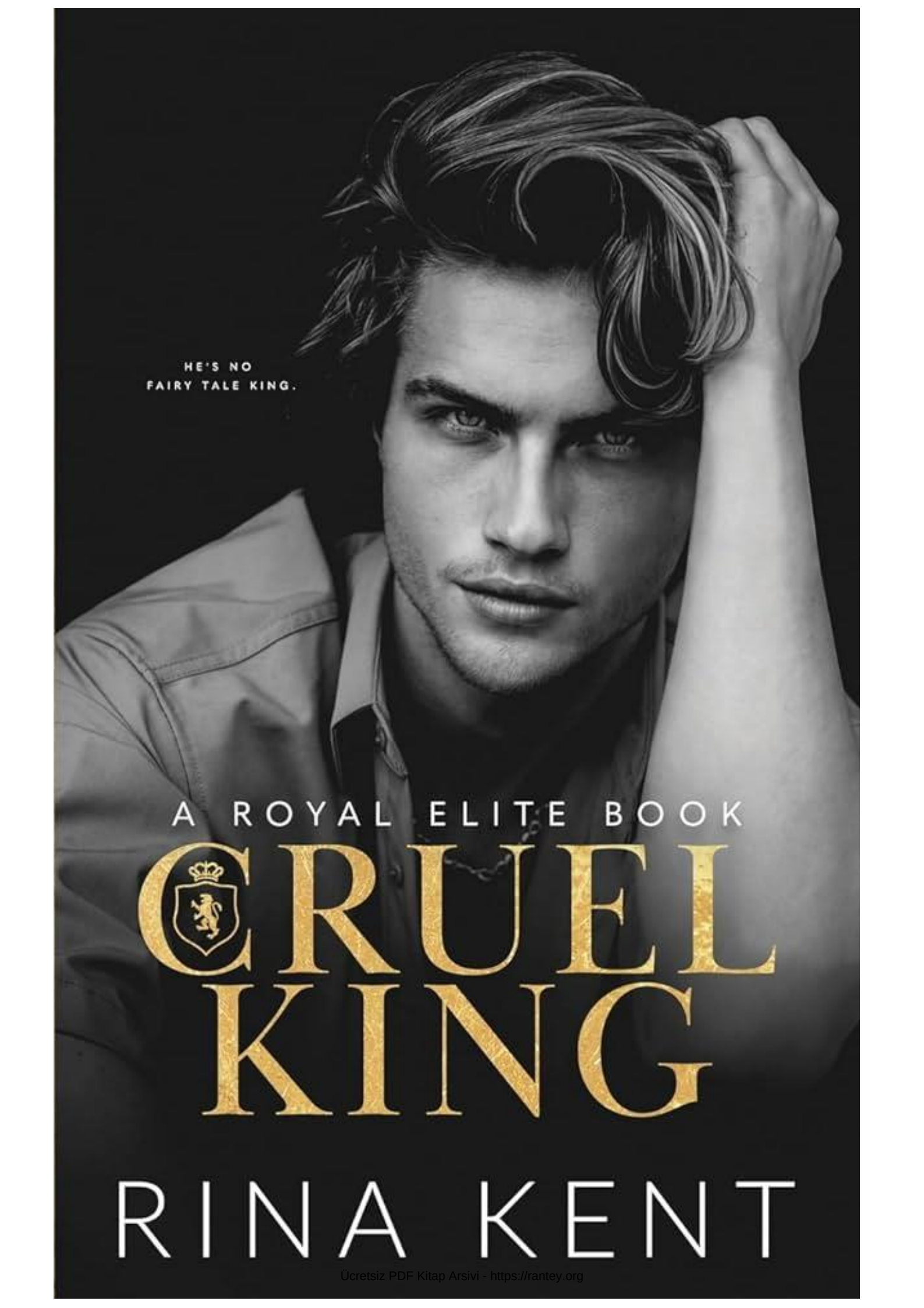
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HE'S NO
FAIRY TALE KING.

A ROYAL ELITE BOOK

 CRUEL
KING

RINA KENT

Yazar Notu

Karakterlere ve yazarın kökenine sadık kalmak için Cruel King'in sözcük dağarcığı, grameri ve yazılışı İngiliz İngilizcesinde yazılmıştır. Zalim Kral, yalnızca yetişkin okuyuculara yönelik bir Yeni Yetişkin aşk romanıdır. Bu kitapta kötü bir kahraman, aşıkların düşmanları, kaygılar ve açık/yoğun cinsel durumlar var. Tatlı bir romantizm arıyorsanız bu kitap size göre DEĞİLDİR. Daha önce yayınlanmış kitabın yanı sıra, bu sürüm daha önce hiç yayınlanmamış bir bonus sahnesi içeriyor. Cruel King, Royal Elite dünyasında tamamen bağımsız bir oyundur. Bundan önce hiçbir kitap okunmamalıdır.

* * *

Gelecek sürümlerle ilgili haberler ve özel bir hediye için Rina Kent'in Bültenine kaydolmayı unutmayın.

Konusu

O bir masal kralı değil.

* *

Levi

İşte, küçük prenses. Ben senin kralınım. Üç kuralın var. Yay. Kırma. Dizini bük. Benimle istediğin kadar dövüş ama çok geçmeden yaşasın kral diye bağıracaksın.

* * *

Astrid

Bir gün Royal Elite Okulu'nun küçük sineğiyim, ertesi gün avlanıyorum ve ölüme terk ediliyorum. Sadece hayatımı parçalara ayırmıyor, aynı zamanda kalbimin de peşine düşüyor.

Beni kırdığını sanıyor ama yeni prenses krala diz çöktürecek.

1 Astrid

Asil olabilirsiniz ama King'den uzak durun .

* * *

Burası olmam gereken son yer. Alkol, sarhoş gençler ve müthiş müzik. Bir parti. Dramatik olmamak gerekirse, muhtemelen öyle olsa da, burası süper pahalı, sulandırılmış alkolle sarılmış en kötü kabusum gibi. Her ne kadar en iyi arkadaşım Dan aksini söylese de ben o kadar da eğlenceyi mahveden biri değilim. Spoiler uyarısı, Dan'in söylediği hiçbir şeye inanmayın.

Drama ve cazla ilgileniyor.

Ama ona yaz başlamadan önce bir partiye katılacağıma söz verdim. Dan futbol takımının bir parçası olduğu için beni her zamanki gibi bir yere götürmesini bekliyordum; bunun ne olduğunu bilmiyorum ama bunun Londra'daki lüks bir evde olabileceğine dair bir fikrim vardı.

Ancak sinsi wanker partiyi seçti. AKA Royal Elite'teki tüm çılgın partilerin anası. Dan ve ben içeri girdiğimizde, bir şekilde kraliçenin tatil malikanesine izinsiz girip girmedığımızı ve majestelerine rugby takımının sarhoş kaptanının havuzuna işediğini gördüğümü söylemem gerekip gerekmediğini tekrar kontrol etmek zorunda kaldım. Bu yerin çok büyük olduğunu söylemek, Vikinglerin küçük olduğunu söylemek gibi olurdu. Tamam, bu çok saçmaydı ama yaptığım her benzetmede Vikingleri de ekliyorum.

Altın kemerler, devasa salon alanına kadar girişi süslüyor. Tonoğlu tavanlar ve geniş merdivenler buranın ne kadar gülünç derecede görkemli olduğunu daha da artırıyor - Royal Elite'in seviyesi için bile. Tanrım. Sarhoş gençlere ihtiyaç duyduklarından daha fazla içki servisi yapan uşaklar bile var.

Yani ben paradan geliyorum. Kazı şunu. Babam zengin, ben değilim. Ancak bu tamamen farklı bir düzeyde. Benim için bile.

Dan parti gecesi olduğunu söylediğinde - herif gizlice kaçmadan hemen önce - popüler 'kraliyet' evlerinden birinde kalacağımızı düşündüm.

Onların zengin içkilerini içeriz, müstakbel başbakan ve milletvekillerinin hazırlandığı aynı okula aitmişiz gibi davranmaya çalışırız ve sonra da akşamdan kalma bir duruma çare bulmak için işeriz.

Dan partinin yeri hakkında küçük bir ayrıntıdan bahsetmeyi unuttu. Hiçbir yerin ortasında.

Londra'dan çıktığımız ve hiçbir yol işareti görünmediği anda Dan'in arabasıyla yaptığı dönemeçleri ve dönüşleri takip etmeyi bıraktım.

Bir an için Dan'in bizi bir çingene partisine götüreceğini sandım. Bunun bir çingene partisi olmadığı kesin.

Konak, bir tepenin üzerindeki uzun çam ağaçlarının arkasına gizlenmiştir; şaka değil. Sahibi ya çok özel ya da çok gotik.

Ya da her ikisi de.

Katılımcıların arabaları dışında görünürde hiçbir şey yok. Şimdi düşünüyorum da, bu

herkesi topluca katletmek

için mükemmel bir fırsat.

Bunu kesinlikle bir korku filminin açılış sahnesi olarak görebiliyorum.

Bütün o kanlı filmleri izlemeyi bırakmalısın. Neredeyse babamın azarlamasını zihnimde duyabiliyorum. Ah, doğru. O babam değil. O, babam.

Lord Clifford'la olan ilişkiyi özetlemeli bu.

Onun izni olmadan bu partiye geldiğim için beni öldürebilir de öldürmeyebilir de.

Dan'in şeytani planlarını takip etmemin bir nedeni daha.

İkinci içkimden yudum alıyorum. Gelir gelmez Dan'le bir şansım oldu ve şimdi bu kokteyle dolaşıyorum. Sonunda neredeyse yanık yok ama toleransım yüksek, yani bu hiçbir şey değil.

Etrafımdaki tüm sahnelerden dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var. Dan'in muhtemelen sevişmek için kaçtığına inanamıyorum. Gelmiş geçmiş en kötü kanat oyuncusu. Bütün okul burada toplandı. Bazıları yüksek sesli, sıra dışı müziğe bayılıyor. Dışarıda, ragbi takımından birkaç kişi top mermisi atarak böbrek şeklindeki havuza atıyor; içinde sidik var. Diğerleri içki yarışması yaparken uluyorlar. Keşke katılmaya cesaretim olsaydı.

Ama yine de hiçbir şey okuldaki konumumu tehlikeye atmaya değmez. Ben görünmez halkın bir parçasıyım. Tipini biliyorsun. Bir ya da iki dersi ya da bütün bir yılı kaçırmaları aslında kimsenin umurunda olmayanlar. Ben de öyle kalmak isterim, çok teşekkür ederim.

Görünmezlik, herhangi bir saçmalık ya da drama olmadan geçmemi sağlayan harika bir süper güç. Muhtemelen Dan'den daha az dikkat çeken bir en iyi arkadaş seçmeliydim. Kendimi savunmak gerekirse, Daniel'in popülaritesini öğrendiğimde süper yapıştırıcıyla kendisini zaten eküritim olarak yapıştırmıştı.

Onun popülaritesine rağmen, kızlardan oluşan haremi ona asılırken beni fark etmeyecek kadar görünmezim. Extra Royal Elite'in öğrencileri hâlâ tertemiz üniformalarını, kırmızı kravatlarını ve lacivert ceketlerini giyiyorlar. Ceplerinde okulun altın logosu kazınmıştır. Tepesinde bir taç bulunan kalkan içindeki aslan, okulun duvarlarında kaynayan gücün ve yozlaşmanın bir işaretidir.

Üniformalı insanların bir çember içinde yalnız olmasının, muhtemelen kitapları tartışmasının bir nedeni var. Katılırdım ama onlara bir partide üniforma giymemeleri gerektiğini söylediğimde hoşlarına gideceklerini sanmıyorum.

Tam bir 'parti teröristi' olan ben bile - Dan'in sözlerine göre - kot şortu, file çorapları ve basit bir asfaltı tercih ettim. Ayrıca annemin üzerine siyah yıldızlar çizdiği en sevdiğim beyaz basketbol ayakkabımı da giyiyordum. Bu düşünceyle kalbim sıkışıyor. Alkolden ve havaya yayılan tasarımcı parfümlerinden derin bir nefes alıyorum. Eğlence. Bunun eğlenceli bir gece olması gerekiyordu.

Benim eğlence anlayışım ya sanat stüdyomu ya da en son kanlı filmi maraton etmeyi içeriyor. Sadece söylüyorum.

Girişteki uzun bir uluma beni şimdiki zamana döndürüyor.

Gevezelik kesiliyor ve kalabalık, Kızıldeniz'in Musa için yaptığı gibi dağılıyor.

Çocuklar yol açmak için birbirlerinin üzerinden geçerken, futbol takımının İngiltere'nin şampiyonları gibi vals yapmasına şaşırıyorum. Sadece bekle. Sanırım bugün onları bir tür okul şampiyonluğuna taşıyacak bir maç kazandılar.

Bu onların galibiyetini kutlama partisi olabilir de olmayabilir de. Dan'in söylemeyi unuttuğu başka bir küçük detay.

En yakın arkadaşımı öldürmeyeceğim. En yakın arkadaşımı öldürmeyeceğim. Onu vidala.

Telefonumu alıp yazıyorum.

Astrid: Sen öldün, Dan. Cenaze şarkını seçmeye başlasan iyi olur. Daniel: Muse'un Direnişi. onu biliyorsun. Külotunu ne değiştirdi?

Astrid: Futbol partisi mi? Bana biraz zaman ver. Kendi kusmuğumda boğulmayı tercih ederim.

Daniel: Öncelikle, ew. İkincisi, ew'den bahsetmiş miydim? Üçüncüsü, drama kraliçesi, çılgın herif olmayı bırak.

Astrid: Neredesin?

Daniel: Laura Davis'i sikimi emmeye ikna etmek. Bir profesyonel gibi derin boğaz yaptığını duydum.

Astrid: Sen bir domuzsun *tiksinmiş emoji*

Daniel: Ne? Lisedeyken yapılacaklar listemde var.

Astrid: Listenin sadece seks misyonları olduğunu düşünmeye başlıyorum. Daniel: Sikişmekten daha iyi bir şey yok.

Astrid: Vahşet izlemeyi tercih ederim.

Daniel: Astrid, seni seviyorum ama sen tuhafsın.

Daniel: Gitmem lazım, Laura bana bakıyor.

Harika. Dan bu gece rastgele bir kızla yatarken ben gerçekten tek başımayım.

Kafam bulanıklaşıyor, bunun içkiden mi yoksa başka bir şeyden mi

kaynaklandığından emin değilim. Heyecanlı

kalabalığa yumruk atan ve orada burada rastgele bir kış yakalayan futbol takımı bile puslu hale geliyor. Sürekli duyduğum tek şey "Kral!"

Royal Elite School'da veya RES'te bunlardan iki tane var. Babama göre - kusura bakma baba - Kral'ın soyadını taşıyan her şeyden uzak durmam gerekiyor.

Lord Henry Clifford'un 'halka açık' kızı olduğumda onun benim için iki kuralı vardı: Clifford soyadını utandırmayacaksınız.

Kral soyadından uzak duracaksınız.

Genelde dinlemezdim ama okulun iki kralı nefret ettiğim her şeyi temsil ediyor.

Sınırsız güç.

Umursamaz davranış.

Bozuk zenginlik.

Muhtemelen bu gülünç derecede zengin malikanenin sahibi onlar. RES'te eski para her şeydir ve King adı bunun tanımıdır. Babamın eski parası ve aristokrat kanı bile onlarınkiyle kıyaslanamaz.

Takımın büyük girişini beklemiyorum.

Görünmezlik 101: Asla popüler kalabalığa karışmayın.

Malikanenin arka koridorlarına doğru ilerledim ama tezahüratlar ve 'Go Elite' yol boyunca beni takip etti. Bu okulun futbol takımına olan takıntısı beni ürkütüyor. Hadi ama, onlar okul çocukları, Premier Lig'in lanet olası devleri değil.

Ama yine de spor hiçbir zaman bana göre değildi. Ben tamamen sanat ve

yaratıcılıktan yanayım. Ben bir atlet olmaktan çok uzağım ve Dan her zaman küçük bir koşunun bile beni nasıl nefessiz bıraktığını ve nefes nefese bıraktığını söyleyerek dalga geçer.

Yarı boş koridorda yürüdükçe cildim daha da ısınıyor. Bulanık ve kafa karıştırıcı bir şey kafamı ele geçiriyor. Bir kapının yanında sevişen çift çiftleşiyor.

Sallanıyorum ve bir şeye çarpıyorum.

"Onu izle!" Birisi homurdanıyor ve ben de karşılığında bir şeyler mırıldanıyorum. Bok. Kendimi iyi hissetmiyorum.

Dan'i aramak için telefonuma uzandım. Sayılar bulanık, dalgalı çizgiler haline geliyor. Gözlerimi kırıştırıp bir duvara düşüyorum.

Dan'in numarasına bastım ve zil sesleri sanki bir yer altı odasından geliyormuş gibi geliyor. Telefonu açmıyor. Haydi Dan.

Tekrar deniyorum ama zaman geçtikçe cildim daha da ısınıyor. Kıyafetlerim tenimde lav parçaları gibi hissediyor.

Telefonumda Dan'in numarasını tekrar aradım. Hala telefonu açmıyor.

Otoparkta buluşmak üzere anlaştığımızı hatırlıyorum, bu yüzden yüzümü yıkayıp oraya gitmeyi tercih ediyorum.

Telefonu elime alıp koridorda tuvaleti ararken elim titredi. Dan'in bu geceki partiyle ilgili bahsettiği bir şey daha var ki, bir şekilde bulanık kafamda canlandı.

Havuz evine girmeyin. Erişim kısıtlıdır.

Şimdi neden bunu düşündüğümü bilmiyorum. Çiftler duvarın her iki yanında öpüşüyor falan. Eğer burası yasak bölge olsaydı elbette burada olmazlardı.

Sağımdaki ilk kapıyı itip duruyorum. Ete çarpan etin sesi ve bariz inlemeler onu anında kapatmama neden oldu.

Bir sonrakini ve sonrakini denedim ama hepsi ya kilitli ya da meşgul. Ve birkaç çifti kızdırmış olabilirim.

Giysilerim ısınmış cildime yapışıyor ve bacaklarım titreyip zayıflıyor. Hoparlörlerden bir yaz havası şarkısı fışkırıyor ve kulaklarımda çınlıyor.

İçimden bir enerji dalgası geçiyor ve tuhaf bir dans etme dürtüsü beni ele geçiriyor. Benzer koridorlarda bir gezi gibi görünen bir sürenin ardından, futbol takımının oyuncularından birinin izole bir odadan çıkan bir kızı takip ettiğini görüyorum.

Tanrıya şükür.

Bacaklarımin izin verdiği ölçüde hızla ona doğru koşuyorum.

İçeri girer girmez sağdaki kapıya yöneliyorum ve banyo olduğu ortaya çıkınca neredeyse mutluluktan ağlayacağım.

Otomatik musluk açılıyor ve yüzüme defalarca su çarpıyorum ama cildimdeki yangını söndüremiyorum. Bende bir sorun olduğunu biliyorum ama ne olduğunu bilmiyorum. Yolda Dan'le yediğim pizza olabilir mi? Tek bildiğim eve gitmem gerektiği. Şimdi.

Son bir kez su sıçratıp banyonun kapısına doğru yürüyorum. Erkek seslerini duymalıydım. Biraz daha banyoda saklanmalıydım.

Lanet olsun, en başından beri "odaya" hiç girmemeliydim.

Kapıyı açtığım anda soluk mavi gözler ruhuma bakıyor. Kral.

Uzak durmam konusunda uyarıldığım kral. Bir sonraki avını bulmuş gibi sırtarak ve

gözlerinde bir parıltıyla beni izliyor.
"Küçük bir kuzu yolunu kaybetmiş gibi görünüyor."

2 Astrid

Görünmezlik 101: Okulun en popüler çocuğuna karışmayın.

* * *

Vay be. O gözler gerçek mi?

Okulun iki kralından en büyüğüne bakarken aklıma gelen ilk düşünce bu oldu. Mavi o kadar solgun ki neredeyse griye benziyor ama gerçekte değil. Biraz mavilik vaat eden bulutlu bir gökyüzü gibi. Fırtınaya mı dönüşeceklerini yoksa büyüleyici bir güne mi dönüşeceklerini tahmin etmek imkansız.

Ve bunun mavi rengini ne kadar sevdiğimle ya da gözlerinin şimdiye kadar gördüğüm en nadir varyasyonlardan birine sahip olmasıyla hiçbir ilgisi yok.

Saatler alırdım ama yine de doğru renklendirmeyeyle ortaya çıkamazdım.

RES'teki iki yılım boyunca 'Krallar'a hiç dikkat etmedim. Elbette okulda yönetici oldukları için benim ve herkesin boğazına tıkıldılar. Krallar. Harika futbolcular.

Ülkenin yarısına sahip olan ve diğer yarısını politikacılar aracılığıyla kontrol eden King Enterprises'in gelecekteki mirasçıları.

Birleşik Krallık'ta Kral soyadından kaçamazsınız; bir mağarada yaşamadığınız sürece, o zaman bile onların adı sizi orada takip edebilir. Daily Mail'e ve her postaya hükmediyorlar. Eğer daha iyisini bilmeseydim kraliçenin tahtının peşinde olduklarını söylerdim. Ancak bazıları zaten ondan daha güçlü olduklarını iddia edebilir.

Ancak bu benim bir 'Kral'a ilk yakından ve kişisel bakışım. Levi Kralı.

Futbol takımının kaptanı.

Okulun taçlı kralı.

Ve bok kadar çekici.

Gözleri değil, daha çok ona benziyor. Altın sarısı saçlarının yanları kısa, ortası uzun, darmadağınık, seksi bir şekilde geriye doğru toplanmış. Çenesi on sekiz yaşında, on yedi yaşında bir çocuğa göre fazla keskin. O çok uzun, ona bakmak için başımı kaldırmam gerekiyor - ya da kısaca ona göz kulak olmam gerekiyor. Omuzlarının ve kollarının sert çıkıntıları, antrenman odasında saatlerce bilenmiş kaslarının varlığını gösteriyor. Koyu renk kot pantolon, siyah tişört ve üzerinde okulun Aslan Kalkanı Tacı bulunan takımın koyu mavi ceketini giyen genç bir Viking gibi.

Evet, bir zamanlar İngiltere kıyılarını istila eden halktan tamamen Viking genlerini miras almıştı.

Lanet olsun. Futbol takımının hatırlatıcısı ve babamın Kral soyadından uzak durmakla ilgili söylediği bir şeye rağmen, parmaklarımı saçlarının arasında gezdirmek ve görüldüğü kadar pürüzsüz olup olmadığını görmek istedim.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum - muhtemelen aptalca - ama hiçbir şey çıkmıyor. Bu tuhaf. Uzun zaman önce hissettiğim kadar komik hissetmiyorum.

Eğer bir şey olursa... enerji ısınmış cildimden o kadar sert bir şekilde vızıldıyor ki, uzuvlarımda bir titremenin yayıldığını hissediyorum.

İleriye doğru sendeledim ve güçlü bir el çıplak kolumu kavradı.

Derimin altından bir elektrik akımı doğrudan tuhaf bir yanıma doğru fırladı. Aman Tanrım. Bu çok iyi hissettiriyor.

"İyi misin prenses?" Beni sakinleştirdikten sonra elini çekti. Onu elime alıp koluma taktım. "Tekrar yap."

Sesim kendi kulaklarıma bile fazla boğucu geliyor ama umurumda değil. Dokunuşu coşkulu bir havayı ortaya çıkardı ve ben bunu tekrar hissetmek istiyorum.

Elini uzun, şehvetli bir okşamayla kolumda yukarı aşağı ovalarken dudaklarım bir inlemenin etrafında kenetlendi.

Viking aşkına, neden bu kadar pürüzsüz, sıcak ve... kahrolası harika bir his veriyor? Daha fazlasına ihtiyacım var.

Çok daha fazla.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Tehditle karışık ilgiyle bana bakıyor.

Ya da belki sadece tehdittir ve ilgi kısmını hayal ediyorum çünkü şu anda vücudumun buna ihtiyacı var.

Elini elimden çekti ve ben o günahkar duyguyu kaybettiğim için inlemeye fırsat bulamadan, kapı çerçevesine bastırılana kadar bana doğru ilerledi.

Pahalı erkek parfümü ve dumanla karıştırılmış temiz sabun gibi kokuyor. İlacı almaya çalışan bir uyuşturucu

bağımlısı gibi yüksek, utanç verici bir sesle burnumu çekiyorum.

Bulanık beynime nüfuz eden tek şey onun bok gibi sıcak varlığı ve bir Viking için fazlasıyla abartılı giyinmiş olmasıydı.

Elbiselerini çıkarmak için düşüncesizce ona uzanıyorum. Ceketini üstüme sürtünüyor ve göğüs uçları nabız gibi atarak kasılıyor.

Uğultu duyumuyla hareketlerim duruyor. Bu çok iyi hissettiriyor. Neden bu kadar iyi hissettiriyor?

Daha da kötüsü, neden göğüslerimi onun göğsüne ya da ceketine sürtmek isteyeyim ki, şu anda o kadar seçici değilim.

"Burada olmaman gerekiyor prenses." Sesinin gürlemesi, dilinin kırbaçları gibi hiper-farkındalıklı cildimin üzerinde yuvarlanıyor.

Neye baş salladığımı bile bilmeden başımı salladım. Sadece biraz daha yaklaşmasına ihtiyacım var. "Gitmemesi gereken yere giden kötü kızlara ne olur biliyor musun?"

Gözlerinin ruhani maviliğine fazlasıyla hayran kaldığım için başımı sallamaya devam ediyorum. Bunlar içlerinde gri lekeler mi var? Keşke o anı ölümsüzleştirecek eskiz defterim olsaydı.

Rengi taklit etmek neredeyse imkansız olsa da.

Levi beni kolumdan yakaladı ve bu kez beni banyodan çıkarıp daha önce içinden geçtiğim geniş odaya sürüklerken boğazımdan bir inleme kaçtı.

Etrafımızdaki herhangi bir şeyi fark edecek kadar çıplak tenimdeki eline ve uyluklarımdan nasıl kasıldığına o kadar odaklanmışım ki.

"Bak ne buldum." Sesi beni loş odadaki şekiller konusunda uyardı.

Duvarlardan gümbür gümbür gelen alçak müziğin şarkı sözlerinde, dış ortamın içeri girmesine izin verdiğim anda 'Sonunda öleceksin' yazıyor.

Tamam, bu hiç de tüyler ürpertici değil.

Futbol takımının yarısı ya sigara içiyor, içki içiyor ya da kağıt oynuyor. Hepsi Levi'nin sözlerine bakıyor. "Kızların daha sonraya uygun olduğunu sanıyordum?" İçlerinden biri eğlenerek soruyor. "Umursettiğimden değil. Benim aletimden başlayabilirsin, aşkım."

Vay be.

"Hayır, hadi!" Bir diğeri bir deste kart atıyor. Kıvrıkcık kahverengi saçları var ve ceketini ters giyiyor. "Artık senin özensiz saniyelerini dinlemiyorum, Chris. Çok güzel."

"Ben senin kıdemlinim, Ronan. Kes şunu."

"Sanırım önce beni istiyor." Sıcak dudaklar kulak memesine dokunurken sıcak nefesler kulağıma gıdıklıyor. "Öyle değil mi prenses?"

Evet evet! Evet!

Bunu yapmaya devam edin lütfen.

Bunu avazım çıktığı kadar bağırarak istiyorum ama kelimeleri bulamıyorum. Sadece gözlerimi kapatabiliyorum ve sert göğsüne yaslanabiliyorum. Peki, cehennem.

Muhtemelen bu şeyi tahta olarak kullanabilir.

Aklımın bir köşesinden bir ses bunun yanlış olduğunu söylüyor; çok yanlış ama şu anda bu konuyla pek ilgilenmiyorum.

King bana dokunmaya ve beni iyi hissettirmeye devam ettiği sürece bir şeyler berbat olabilir. İşkence dolu ama yine de çok iyi.

"Beklemek." Futbol takımının iki üyesinin izole bir şekilde oynadığı yerden sağ tarafımdan yumuşak bir ses geliyor... satranç mı?

Ayağa kalkıyor ve sonsuz bir kolaylıkla bana doğru yaklaşıyor. Takım ceketini geniş omuzlarına yapıyor. Ya çok sessiz yürüyor ya da ben onun adımlarını duyamayacak kadar heyecanlıyım.

Çünkü bir sonraki fark ettiğim şey onun yüzümde olduğu, Levi's'inkinden daha koyu gözlerle uğursuz gözlerle bana baktığıydı. Saçları bile simsiyah. Levi'nin düz burnunu ve aynı duruşunu paylaşıyor ama ona hiç benzemiyor.

Levi baş belası bir Viking Kralı izlenimi verirken. Kuzeni, canı sıkıldığında halkını katledebilecek ya da öldürmeyebilecek sessiz, seri katil bir kralın aurasına sahip.

Genç kral Aiden, sanki bir kuzuyu kesim için değerlendiriyormuşçasına elleri kayıtsızca ceplerinde, birkaç uzun saniye boyunca beni izliyor.

Lanet olsun bu iki kuzene ve ne kadar güzeller. Yüzündeki tehdit dolu ifadelere rağmen, sahip olduğu ölümcül cazibeyi fark etmeden duramıyorum.

"Sen Clifford'sun, değil mi?" Aiden soruyor.

"Clifford'u mu?" Levi'nin sesindeki önceki şakacılık ortadan kayboluyor ve ses tonu sertleşiyor.

Boğulurken kolumdaki elinin hissine tutunuyorum. "Ben sadece Astrid'im. Clifford babamın adı." Kıkırdayıp sesimi alçaltıyorum. "Aaa. Şşş. Ona baba dediğimi söyleme. Bu hiç hoşuna gitmiyor."

Aiden sanki bir şeyi kanıtlamış gibi kaşını kaldırıyor ama bana bakmıyor. "Ellerini çek Lev."

Sessizlik odaya yayılıyor. Odadaki diğer adamlar bile ellerinden geleni yapmayı bırakıp iki kuzenin arasında kalan bana odaklandılar.

Daha doğrusu, iki kral arasında bir şekilde oluşan düşman enerjiye odaklanmışlar. Ben? Sürtünmeyi ve başka bir şeyi hissetmeye ihtiyaç duyarak sırtımı Levi'nin göğsüne sürttüm; ne olduğunu bilmiyorum.

"HAYIR." Tek bir kelime ama yarı sersemlemiş, coşku arayışı içinde olduğum halde bile, arkasındaki gücü hissedebiliyorum.

"Babam dedi ki..."

"Ne dediği umurumda değil." Levi soğuk bir ses tonuyla onun sözünü kesti. "Amcam bana ne yapacağımı söylemiyor."

Adamlardan birkaçı sanki yüzyılın can alıcı noktasını söylemiş gibi ulumaya başladı.

"Bu senin kendi mezarın." Aiden omzunu kaldırıyor ve satranç tahtasına ve onu bekleyen başka bir oyuncuya doğru yürüyor.

Levi'nin kolu omzuma dolandı ve beni yan tarafının sert kıvrımına doğru çekti.

Parmakları üstümün altındaki çıplak tenimi okşarken bir elektrik akımı içimden geçiyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor.

Kekeme bir nefes çekiyorum, içimdeki her şeyle bu duyguya tutunuyorum.

"Başka birinin itirazı var mı?" diye soruyor ama bir cevap beklemiyor gibi görünüyor.

Levi King'in sözü kanundur.

Ona karşı gelen herkes ancak çarpabilir ve yanabilir.

Futbol takımının oyuncularının hepsi prestijli, iş adamı ailelerden geliyor, hem eski hem de yeni parayla, ama Kral'ın gücüyle kıyaslandığında bunlar hiçbir şey değil.

Ona karşı durabilecek tek kişi başka bir Kraldır. Aiden bu duruma olan ilgisini tamamen kaybetmiş gibi görüldüğü için bu yakın zamanda gerçekleşmeyecek.

Sandalyesine oturuyor, satranç oynamaya devam ederken başı eline yaslanıyor.

Ekip üyelerinden birinin tek kelime etmemesine şaşırıyorum.

Levi beni koridorda yanında sürükledi. Bana dokunmayı bırakırsa ölecekmişim gibi her dokunuşa tutunuyorum. "Bana da biraz ayır, Kaptan!" Adamlardan biri bağılıyor.

Başka bir şeyi fark edemeyecek kadar midemin etrafındaki koluyla meşguldüm.

Arkamızdan bir kapı kapanıp Levi beni serbest bırakana kadar odada yalnız olduğumuzu fark ettim. Beklemek.

Bu şekilde mi olması gerekiyordu?

3 Levi

Bir canavar doğmaz. Yapılır.

* * *

İşte küçük kuzu. Seni yemeyeceğim. En azından henüz değil.

Kız daha iki dakika öncesine kadar her tarafımdaydı ama şimdi amcamın mide bulandırıcı derecede büyük malikanesindeki özel yatak odalarından birinde yalnız olduğumuz için kaçmaya hazır görünüyor.

Yanından hızla geçtim ve sanki sadece temas bile heyecan vericiymiş gibi titriyor, sonra geri çekiliyor. Yatağın kenarına çöktüm, bir elime yaslandım ve onu izlemek için başımı eğdim.

Pop-kurgu tarzında çok güzel. Pembe, soluk dudaklar. Uzun, ipeksi kahverengi saçları ve o kadar yeşil gözleri var ki neredeyse parlıyor ve sıçıyorlar.

Tamam, kendilerini sürekli bana ve takıma atan kızlar kadar güzel değil ama bunu ihtiyatlı, neredeyse erkeksi bir tavırla sürdürüyor.

Kot şortu ve sıra dışı spor ayakkabılarıyla kızlık ile ergenlik arasında bir noktada sıkışmış gibi.

Tek fark, onun minyon vücudunda olgunlaşmamış hiçbir şey yok. Yumuşak kıvrımları ve daha önce avucuma tam oturan ince bir beli var.

Başlangıçta onunla oynamayı, düğmelerine basmayı ve sonra onu takıma vermeyi planladım. Soyadını öğrendikten sonra bu gece benim avım oldu.

Clifford'un prensesini becermenin tek bir anlamı var: Amcayı kızdırmak.

Amcamı kızdırmak ve bana nasıl ayakkabısındaki taşmışım gibi baktığını görmek için yaşıyorum. Başarısızlık.

Taçsız kral.

Ailenin yüz karası.

Benden nefret etmesi için ona bir neden daha veriyorum; en sevdiği tatil evi için planladığım büyük final dışında.

Kalçamı okşuyorum. "Buraya gel prenses."

Yutkunuyor, ses bizi çevreleyen sessizlikte yankılanıyor. Clifford bir saniye kadar benimle kapı arasına baktı.

İnsan beyninin ani kararlara göre programlandığını söylüyorlar.

İnsanların doğru seçimler olduklarını düşünerek hata yapmaları çok komik. Mesela Clifford prensesi gibi.

Belli ki beyni ona koşmasını söylüyor. Derinlerde hepimiz tehlikeyi hissedebiliriz ancak herkes temel içgüdülerıyla bağlantı kuracak kadar odaklanamaz.

Muhtemelen satranca ve amcamın çevrem hakkında bu kadar bilinçli olmamı sağladığı için zalimce yetiştirilme tarzına teşekkür etmeliyim.

Clifford'un prensesi ya lord babasından bazı aristokrat derslerini kaçırmış ya da umrunda değil. Sonuncusu olsaydı çok ilginç olurdu.

Derin bir nefesle kapıyı terk etti ve bana doğru tereddütlü adımlar attı, kırmızı boynundan yukarı doğru tırmanıyordu.

Önümde duruyor, kolunu ovuşturuyor ve kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Bileğini tutuyorum ve inliyor, gözleri kapalı.

Onu kucağıma çekip anlamsızca düzmeden önce duruyorum.

Daha önce inlediğinde bunun bir gösteri ya da bir tür baştan çıkarma tekniği olduğunu düşünmüştüm. Ayağa kalkıp başparmağım ve işaret parmağımla çenesini yukarı kaldırdım ve doğrudan genişlemiş gözbebeklerine baktım.

Ona ne zaman dokunsam bir su birikintisine dönüşmesine şaşmamalı. E'nin gazabına uğradı. Onu ittim ve küçük bir nefes verdi, gözleri aniden açıldı.

"N-ne?"

"Uyuşturucu kullanmıyorum. Koş."

Kaşları gücenmiş gibi çatıldı. "Ben uyuşturucu bağımlısı değilim." "Bunu her uyuşturucu bağımlısı söylüyor."

Meydan okurcasına çenesini yukarı kaldırıyor. "Bana ne olmadığımı söyleyemezsin." Ha. İlginç.

Prensес unvanının getirdiği tavırlara sahip.

Elimi tişörtün altından beline doladım, böylece onun sıcak teni benim tenime değdi. Tek eliyle bile mükemmel bir şekilde uyuyor. Parmaklarım kaburgalarının yakınına

doğru sürünüyor ve içinde bir ürperti oluşana kadar derisini okşuyorum.

"Bu iyi hissettiriyor mu prenses?"

"Aman Allahım Evet." O kadar yaklaştığında gözleri kapanıyor, leylak kokusunu alıyorum. "Daha fazla." Bunu her uyuşturucu bağımlısı söylüyor.

Bunu biliyorum, söylemeliydim.

Ama dudaklarının ortadaki pembe gözyaşı damlasını vurgulayarak nasıl ayrıldığına takıldım. O kadar tahrik oldu ki, bunu sadece titremelerinde ve hararetli vücudunda hissetmiyorum, aynı zamanda havadaki kokusunu da alabiliyorum.

Üstünü çekip onu eğmek ve adını unutup benimkini söyleyene kadar onu sikmek içimden geliyor. Ama bunu kastetmiştim. Ben uyuşturucu kullanmıyorum.

Clifford'un prensesi bana bakıyor ve dudağının kenarını ısıyor. O kot pantolonumun üzerinde yukarı aşağı hareket ederken leğen kemiğim karnının alt kısmına çarpıyor.

"Lütfen, daha fazla" diye inledikçe aletim sertleşiyor. Siktir et beni.

Belki bu sefer bir istisna yapabilirim. Zaten yeterince yozlaşmış durumdayım.

Şeytanlarıma teslim olmadan önce, "Dışarı" diye çıkışıyorum.

Bana o hafif kızarıklıkla baktığında, gözleri masumiyet ve acıyla parıldadığında, aklımda hastalıklı bir düşünce kalıyor.

Onu mahvetmek istiyorum.

Onu karmaşıktır.

Onun masumiyetini ez. Sonra her şeyin yanışını izle.

Ama yine söylüyorum, en güzel şeyler hakkında hissettiğim şey bu. Eğer ruhum siyahsa, dünyanın neden renklere ihtiyacı var?

Kolundan tutup onu arka kapıya doğru sürükledim. Adımlarıma yetişmeye çalışırken dudakları aralanıyor. Arka kapıyı açıp onu dışarı attığımda dudakları aralanıyor.

Bana doğru yalpalıyor. "Hayır, bekle -"

Onun varlığından dolayı ortaya çıkan sisli kaosu susturarak kapıyı yüzüne kapattım.

Bu gece zamanı değil ama gelecek.

Clifford'un prensesi ayık olup benimle başa çıkabildiğinde ben ve bir düello daha yapacağız. Şimdi... Kapıyı açıp takıma döndüğümde gülümsüyorum.

Amcam'a yaz hediyemin zamanı geldi.

4 Astrid

Sadece benim kanamam olmadı, sen de beni ölüme terk ettin.

* * *

Yumruklarım saatlerce kapıya vuruyor. Sanki kapının arkasında ruh yokmuş gibi. Cevapsız.

Hiçbir şey yok.

Nefesimi yeniden düzenleyerek merdivenlere doğru kaydım.
İçimde o kadar tuhaf enerji dolaşıyor ki, sanki organlarımda bir parti yaşanıyor gibi. Zıplamak ve koşmak istiyorum; tercihen aynı anda.
Buranın nerede olduğunu bilmiyorum ama karanlık. Tek ışık uzaktaki ana evden geliyor. Partiden Coldplay ve The Chainsmokers'dan Something Just Like This.
Normalde yakın çevremde kimsenin olmadığından emin olurdum ama bugün normal değil.
Ayağa fırlayıp dans etmeye başlıyorum, çalılar arasında dönüyorum ve damarlarımda dolaşan dalgayı sürüyorum.
Eğer biri gökyüzüne atlayacak kadar yenilmezse o da benim.
Müzik tenimin altına sızıyor ve kaslarımı kasiyor. Annemle eskiden yaptığımız gibi kalçalarımı sallayıp döndürdüğümde kolsuz bluzum terden sırtıma yapışıyor.
Onun anısına ya da onun yokluğuna dair gözlerimin arkasında baskı oluşuyor. İki yıl oldu ve giderek daha çok sis gibi olmaya başladı. Gülümsemesi kayboluyor ve bana öğrettiği pozitif enerjinin yerini artık derin bir kasvet alıyor.
Dans ederken kolumun alt kısmını ışık yönüne doğru çekiyorum. Net değil ama bir güneşin, bir ayın ve bir yıldızın minik dövmelerini neredeyse görebiliyorum.
Yıldızını siyah yaptı çünkü ben onun 'Yıldızı'yım. Bana Astrid adını verdiğini çünkü bunun Eski İskandinav yıldızı anlamına geldiğini, beni doğurduğunda ihtiyaç duyduğu süper güç olduğunu söyledi.
Dövme ondan kalan son anımdır.
Eğer ondan gece geç saatlerde beni sanat dersinden almasını istemeseydim, bana haberi anlattığında öfke nöbeti geçirmeseydim, belki şimdi burada olurdu.
Belki babama ve onun hak ettiği soyadına takılıp kalmayacağım.
Onu arabadan zamanında çıkarabilseydim, zamanında yardım çağırıyaydım...
Acıya ve keşkelere karşı gözlerimi yumdum. Psikoloğum suçluluk duygusuyla utanmanın bir çözüm sunmadan beni tüketeceğini söyledi. Yine de ezici suçluluk dalgası aldığım her nefes kadar sabit. Kalbimin ve ruhumun karanlık köşelerine yerleşmiş.
Sanki dünmüş gibi hissediyorum. Duman, yanık et ve metalik kan kokusu. O kadar çok kan var ki.
Daha az enerjiyle müziğe doğru sallanmaya devam ediyorum. Kollarım belime dolanıyor ve gözlerimi açıyorum, 'suçluluk duygusunu' uzaklaştırıyorum.
Üzerimi çıkarıp havuza dalmak istiyorum. Harika bir fikir gibi geliyor bana.
Neden bunu daha önce hiç düşünmedim?
Çalılar ve ana malikaneye giden toprak yolun ortasında zıplıyorum.
Dan gelse iyi olur, yoksa onu öldürürüm. Benimle aptal bilardo dansına gitmezse en iyi arkadaşın ne faydası var?
Evin parlak ışıkları daha da netleşiyor ve elimin tersiyle gözlerimi siper ederek duruyorum. Ah. Neden bu kadar güçlü?
"Hadi ama vaktimiz yok. Yap!"
"Kes şunu. Her şeyin mükemmel olması gerekiyor." "Şimdiden yapın, yoksa başımız belaya girecek."
Çalılar arasında gelen kısık fısıltılara kulaklarım tıkanıyor. Erkek sesleri ama onları daha önce duyduğumu sanmıyorum.

Yoksa öyle mi yaptım?

Ama yine söylüyorum, RES benim için herkesi tanıyamayacak kadar büyük. Özellikle görünmez rolü üstlendiğimden beri.

Üstelik bu yazdan önceki veda partisi, yani büyük ihtimalle tüm öğrenciler burada.

İçgüdülerim bana bunun bir konuşma ya da gizli kalmam gereken bir durum olmadığını söylüyor. Ve içgüdülerim her zaman doğrudur.

Kör edici ışığa doğru ters yöne doğru gizlice giriyorum.

Klişe bir korku filmindeki gibi ayakkabılarımın altında bir dal çıtırdadı.

Olduğum yerde donuyorum, kaotik nefes alışverişimi elimden geldiğince susturuyorum. "Oradaki kim?" İlk sertleşmiş ses soruyor.

"Kontrol edeceğim." "Kaçmalarına izin vermeyin!" Ah, Vikingler aşkına!

Çalıkların arasından ve uzun ağaçların arasından hızla koşuyorum. Arkamda sesler ve yüksek ayak sesleri yankılanıyor.

Kalbim sanki yere dökülecekmiş gibi göğüs kafesime çarpıyor. Adım sesleri bana yaklaştıkça, ilerlemem daha da güçleşiyor.

Ben atletik bir insan değilim. Sırf koşmak bile sanki sönen bir balonmuşum gibi tüm enerjimi dışarı atıyor. Çok geçmeden bir domuz gibi nefes nefese kalıyor ve terliyorum.

"Burada." İçlerinden biri arıyor. "Yedek getiriyorum."

Eğer bu adamlar bunu yapmazsa babam beni öldürecek.

Çok fazla kanlı film var Astrid. Çok fazla kanlı film izliyorsun. Lise öğrencilerinin, RES'in gösterişli öğrencilerinin cinayet işlemesi mümkün değil.

Sonra ailelerinin gücünün onları cinayet dahil her şeyden kurtarabileceğini hatırlıyorum. Tanrım, bu zengin çocukların temsil ettiği her şeyden nefret ediyorum.

Sessiz modda koşmaya çalışıyorum ama dallar sanki avcılarıma kasıtlı olarak bir işaret veriyormuşçasına ayaklarımın altında çıtırdamaya devam ediyor.

Koşarken dallar ve tuhaf ağaç gövdesi çıplak kollarıma sürtüyor.

Küçük bir yola ulaştığımda nabzım kulaklarımda atıyor. Düzensiz nefes alışımı düzene koymak için bir ağacın arkasına eğiliyorum.

Bulutların ve ağaçların arasından süzülen ay ışığı dışında burası zifiri karanlık.

Konağın ışıkları ve müziği tamamen kaybolmuştur.

Ayak sesleri de kaybolmuştu, sesler de. Vay be. Belki de korkunç atletik becerilerim bile beni bu durumdan yara almadan kurtarmayı başarmıştır.

Yine de kalbim göğüs boşluğuma karşı hızlı ve sert atmaya bırakmıyor. Gümbürtü. Gümbürtü. Gümbürtü.

Yardım edecek birini bulmayı umarak boş yola doğru çekingen adımlar atıyorum. İki adım ileri. Bir adım geri.

Bir gece kuşunun - ya da canavarın - sesi beni olduğum yerde donduruyor, neredeyse işiyordum.

Eve döndüğümde artık kanlı veya korku filmlerini hafife almayacağım. Gerçek hayatta cehennem kadar korkunç.

"Bu taraftan!" Birisi bağırıyor.

"Kimse bunu görmüyor ve anlatacak kadar yaşamıyor." Çok sayıda istikrarlı ayak sesi bana doğru koşarken tanıdık, son derece tanıdık bir ses donuklaşıyor.

Yoldan aşağı fırlıyorum, kalbim göğsümde öyle hızlı çarpıyor ki, kendi ayak seslerimi duyamıyorum. Koşmak.

Koşmak.

Koşmak!

Hayatın sona erdiğinde bunu hissetmezsin derler. Evet.

Bir saniye içinde gerçekleşir.

Bir an yolda koşuyorum, sonra kör edici farlar beni olduğum yerde donduruyor.

Taşınmak istiyorum. Yolumdan çekilmek istiyorum.

Yapamam.

Sert bir şey yanıma çarpıyor ve yolun üzerinden uçuyorum. Bir gümbürtüyle düşüyorum, ellerim garip bir pozisyonda sallanıyor.

Altımda sıcak bir şey birikiyor ve tişörtüme yapışıyor. Birisinin frene basmasıyla birlikte sesler etrafıma dağılıyor.

Tıpkı iki yıl önceki o günkü gibi metalik kan kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

Yağmurlu ve karanlık. O kadar karanlık ki havada ölümün kokusunu alabiliyorum.

Kendine özgü bir kokusu var, ölüm. Hepsi bulanık, metalik ve dumanlı.

Annemin başı yana doğru sarkmış, boynunun her tarafı kanla kaplı ve geçen hafta aldığına mutlu olduğu beyaz ceketi lekelemiş durumda.

Elimi uzatıyorum ama vücudumda hiçbir şey hareket etmiyor. Anneme ulaşamıyorum.

Onu kurtaramam.

"L-lütfen... Lütfen... hayır... lütfen..."

Karanlık gölgeler üzerime çöküyor. Konuşuyorlar ama suskunlar ve ben hiçbir şey yapamıyorum.

Sıcak parmaklar yanağıma dokunuyor. Gözlerimi araladığımda kolunun iç kısmında benimki gibi küçük bir yıldız dövmesi görüyorum.

"Bırak onu" diyor ses.

Dünyam kararıyor.

5 Astrid

Canlı olarak geri döneceğimi düşünmüyorlardı.

* * *

İki ay sonra okula dönüş.

Temel olarak hayata geri dönelim.

Geçtiğimiz iki ay cehennemden kesilmiş parçalardı. Lucifer'in (TV şovu değil, gerçek olan) dışarı atlayıp bir tür işkence yapmasını bekliyordum.

Okuldaki tüm çocuklar tatil yapıp egzotik yerlerden fotoğraflar yayınlarken, ben zamanımı hastane ve rehabilitasyon arasında bölüştürerek geçirdim.

Bütün bunlar o kadar kısa sürede üzerime çöktü ki, sanki üç yıl önceki trajediyi yeniden yaşıyormuşum gibi. O zamankinin aksine, zarar görmeden çıkmadım.

Bacağımı kırdım, kaburgalarımı zedeledim ve omzumu çıkardım. Doktora ve hemşirelere göre şanslıydım. Şanslı.

Çok tuhaf bir kelime.

Hatta üvey annemin bunu sayısız züppe arkadaşına söylediğini bile duydum. İki kez ölümden kurtulduğum için şanslıyım.

Açıkçası bu şans olayı kalıtsal değil çünkü annem ilk araba kazasında öldü. Neden bu şans onunla paylaşmıyordum?

Dan kolunu omzuma dolayarak beni bugüne getiriyor.

Eylül gökyüzünün güzel, soluk bir tonu var ve güneş aslında biz Birleşik Krallık'taki köylülerin üzerinde parlıyor. Havada sonbaharın nemi ve Royal Elite School'u çevreleyen devasa çam ağaçlarından gelen o uysal orman kokusu kokuyor.

Dan ve ben devasa çift kapıdan geçiyoruz. İkimiz de üniformalarımızı giymiştik.

Benimkinin koyu mavi bir eteği ve cebinde RES'in altın Aslan Kalkanı Tacı olan uyumlu bir ceket var. Beyaz düğmeli gömleğimin üzerinden boynumu kırmızı bir kurdele çevreliyor. Dan pantolonu ve kırmızı kravatı olması dışında aynı.

Dan'ın, yanımızdan geçen dişi türlerinden herhangi birine gülümsemesi (hepsi de sol gamzesi ile tamamlanmış) ve bazılarının neredeyse birbirinin üzerine düşmesine neden olacak şekilde birkaç göz kırpması ekliyor.

O klasik İngiliz tarzına göre yakışıklı. Her şeyden önce bir gamzesi var; onunla arkadaş olmak istememin nedeni bu olsa gerek. Gamzeli insanlar sizi mıknaş gibi çeker. Kestane rengi saçlarını kusurlu görünecek şekilde taramak için zaman harcıyor. Turkuaz, okyanus gözlerini de ekleyince adeta bir model oluyor.

Şaka değil. Bir izci, annesini alışveriş merkezinde durdurdu ve ajansının kendisini temsil etmesi için ona yalvardı.

"Hey, çılgın herif." Kolumu dürtüyor. "Son sınıfta yapabiliriz ve hatta yatay olarak da yapabiliriz." Gözlerimi deviriyorum. "Senin için her şeyin cinsel bir anlamı olması mı gerekiyor?"

"Evet, evet. Son sınıf, son sınıf seks hayatı, bebeğim. Omuzlarımı sallıyorum. Tedavi edilemez Dan.

Bir an için RES'e koşan öğrencilerin arasında kayboldum. Yarıyı heyecanlı görünüyor (çoğunlukla birinci sınıf öğrencisi), diğer yarıyı sanki yataktan sürüklenmiş gibi görünüyor.

Ah, ben de ikinci yarıya aitim. Çok teşekkür ederim. Bir yıl daha.

Sadece bir yıl daha ve bu boktan şovdan çıkacağım.

Dan beni salonun öğrencilerinin süzülüp yaz boyunca geçirdikleri tüm eğlenceyi öğrendikleri tarafında durdurdu.

Bazıları bana ihtiyatlı fısıltılar fırlatıyor, ancak bu nadir ve arada bir durum. Bir Clifford olabilirim ama RES'te o kadar da önemli değilim.

Kaza haberlerinin yakında biteceğini umuyorum böylece sevimli, görünmez halime geri dönebilirim. Sorun şu ki, o gece çifte kaza yaşandı. O araba bana çarptığında malikane alev aldı.

RES öğrencileri için öğretmenlerin ve yönetim kurulunun yasaklandığı bir Facebook Grubumuz var. Söz konusu gruptan bazıları, çarpıp kaçan sürücünün konağı ateşe verdiğini, ardından kaçarken bana çarptığını öne sürdü.

Diğer ucubeler benim suç ortağı olduğumu ileri sürdüler, çünkü Clifford ve King düşmandı. Ve kahretsin, malikanenin Jonathan King'e ait olduğu anlaşıyor.

"Ölümünden döndün." Dan yine saçlarımı karıştırdı. "Bu bile başlı başına bir kutlamayı hak ediyor. Ally's'ten yağlı bir çizburger almak istersen Cindy'yle olan ilişki mi erteleyeceğim."

"Vay." Sahte bir tepkiyle nefesimi tuttum ve elimi göğsüme koydum. Seks maceralarını benim için erteleyecek misin? Beni bu kadar sevdiğini düşünmemiştim dostum."

"Doğruyu biliyorum?" Üzüntü taklidi yapıyor. "Dostluk uğruna kişinin yapması gereken fedakarlıklar. İlk çocuğuna benim adımı versen iyi olur."

Bu, havamda olmadığım zamanlarda bile içimde bir kıkırdama yaratıyor. Bu Dan'in beni neşelendirme yöntemi. Dan, futbol takımının kampı dışında yazı rehabilitasyon seanslarını daha az sıkıcı hale getirerek ve bulduğu her fırsatta beni güldürerek geçirdi.

Bunu dile getirmiyor ama o gece beni yalnız bıraktığı için kendini suçlu hissettiğini biliyorum. Ona bunun onun hatası olmadığını ama Dan'in sadece Dan olacağını anlatmaya çalışıyorum.

Bir hataya sadık.

Benim gölgem de kusurlu.

Ya da belki de tam tersidir. Ben görünmez olanım, dolayısıyla muhtemelen bu arkadaşlığın gölgesiyim. Bir yıl daha sonra ikimiz de ebeveynlerimizden ve onların beklentilerinden kurtulacağız.

Özgür. Sadece bu düşünce bile damarlarımda beklenmedik bir enerji patlaması yaratıyor. Dan ve ben derslerimiz hakkında konuşarak içeri doğru yol almaya devam ediyoruz.

RES'in eski mimarisi aptal görkeminden hiçbir puan eksiltmiyor. 14. yüzyılda Kral IV. Henry zamanında inşa edilen yapı, önce kralın tebaası için kullanılmış, daha sonra aristokratların ve eski paralıların yönetimine geçmiştir.

Devasa yaylar ve taşlı, yarı kapalı koridorlar, mevcudiyetin modernliğiyle harmanlanmış geçmişten gelen bir esintiyi çağırıştırıyor. Her biri bir seviyeye ayrılmış on kulesi vardır. Büyükler dört tane alır. Birinci sınıf öğrencileri ve ikinci sınıf öğrencilerinin her biri üçer tane alır.

RES tam olarak onun adıdır. Elite'in okulu. Tüm okulların özel okulu. Ancak burada mesele sadece para değil. Eğer babanın banka hesabına uygun bir beyne sahip değilsen o zaman bu hesabın duvarları içinde hoş karşılanmıyorsun.

Ülkedeki en zorlu giriş sınavları var ve aralarına kimi kabul edecekleri konusunda çok seçici davranıyorlar. Sanırım şansım yaver gitti.

Ya da değil.

Nasıl baktığına bağlı.

Öncelikle buradaki eğitim babamdan kurtulmama yardımcı olabilir. Ama ilk etapta burada olmamın sebebinin o olması önemli mi?

"Peki, bu hafta sonu parti mi yapacağız?" Dan kaşlarını sallayarak soruyor.

"Vay. Son katıldığımız partide olanlardan sonra gerçekten bir partiye adım atacağımı mı düşünüyorsun?" "Seni alt etmelerine izin veremezsin. Eminim eğlenmeyi bırakmanı istiyorlardır."

"Bu bir vur-kaç olayıydı, Dan. Eğlenmemi engellemek için değil, ölmemi istediklerinden eminim." "Yardım çağırın ve hakkınızda mümkün olduğunca çok

ayrıntı veren kişinin aynı kişi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Aynı kişi olduğunu sanmıyorum."

Dan ve benim "kurtarıcı" olarak adlandırdığımız kişi, ön kolunda yıldız dövmesi olan kişiydi. Annemin bana yaptığı Güneş-Ay-Yıldız dövmesindeki yıldıza benziyordu.

Ekipler beni almaya geldiklerinde yanımda kimseyi bulamadılar.

Dan yüzümü araştırıyor. "Ve sen hâlâ bununla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorsun?"

Başımı sallıyorum. Yangın nedeniyle polis herhangi bir güvenlik kamerası görüntüsüne ulaşamadı. Gerçekler şuydu: O gece bana ilaç verildi ve ardından bir araba çarptı. Kan testi sonuçlarımda hatırı sayılır dozda Ecstasy ve bir miktar kokain çıktı.

Sanırım babam benim hayatta kalıp kalmadığımdan çok uyuşturuculara ve dolayısıyla itibarına kızgındı. Babam uyuşturucuyu kendi isteğimle kullandığımı sanıyordu. Bunu hissedebilmem için söylemesine gerek yoktu. Benim Clifford adına tam bir yüz karası olduğumu düşünüyor.

Yaptığı tek şey beni sayısız terapi, başa çıkma ve bakımla tokatlamaktı. Sanki birkaç tamirci inceledikten sonra tekrar çalışmaya başlaması gereken bir makineyim.

Annemin ölümünden sonra da aynısını yaptı. Belki yabancılarla konuşmak yerine onunla konuşmak isteyip istemediğimi sormak için hiç durmadı.

Kendimi meşgul etmek için, babamın bir arkadaşı olan komiser yardımcısını ziyaret ediyorum ve bana bunu yapan piçi bulmakta ısrar ediyorum.

Eğer kabuğuma çekilip bir kaplumbağa olacağımı düşünselerdi ellerinde kahrolası bir ninja kaplumbağası olurdu.

Tamam bu çok saçmaydı ama zaten bütün benzetmelerim öyle.

Annem ve benim pek bir şeyimiz yoktu ama onurumuz vardı. Başkalarının hakkını almamayı ama benim hakkımı da almamayı öğretti bana.

Karşılık vermezsen insanlar her yerini ezecek Star.

Annem artık burada olmayabilir ama onun sözleri benim mantralarımıdır.

"Sahip olduğum tek şey sensin o yüzden bana duygusal davranma." Dan bana yumruk atıyor ve 'Büyük Patlama'yı andıran bir ses çıkarıyoruz. "Güçlü kal, ahmak."

"Sahip olduğum tek şey güçlü, dostum." Onu bir omuzla dürttüm. "Ben her zaman senin gibi zengin ve şık değildim."

"Evet, Doğu Londra'yı özledim." Futbol takımının soyunma odasına doğru ilerlerken sırtarak selam veriyor. "Ben buradayım. Sınıfta görüşürüz."

Ona iki parmağımla el salladım ve koridorda ilerlemeye devam ettim. Tüm bunların yakında sona ereceği düşüncesi damarlarıma enerji pompalıyor.

Bir yıl daha.

Bir el başımın hemen yanındaki kapı çerçevesine çarptığında sınıfa doğru ilerliyorum. Uzun bir çerçeve girişimi engelliyor.

Görüşüm kaynağa kaydı ve donup kaldım. Salondaki herkes de yürümeyi ve konuşmayı tamamen bırakmış gibi görünüyor.

Levi Kralı.

Beni ölümün eşiğine getiren hipnotik gözler tuhaf bir ışıltıyla bana bakıyor. Geçen sefer ilginin tehditle karıştığını görmüştüm ama artık bu tamamen bir hesaplama.

"Ne istiyorsun?" Çılgık atıyorum ve etrafımda birkaç nefes sesi duyuyorum.

Kimse Levi King'e kızmıyor. Buradaki çocuklar onu aptal tahtında mutlu ve rahat tutmak için kendi kendilerini tökezliyorlar.

Sesimin bu piç için hissettiğim tüm nefreti içerdiğine minnettarım.

Uyuşturucu aldığımı biliyordu ve yine de beni yakalanıp ölüme terk edilmem için dışarı attı.

Sadece uyuşturulmuş olduğumu biliyordu. Bunu yapan aynı pislik olmadığı sürece birisinin bana ilaç verdiğini bilmesi mümkün değildi.

Ama bu hala belirsiz olan kısım. Eğer Levi bana ilaç verdiyse neden planına devam edip beni kovmadı? Belki bir fikir değişikliği.

Ama neden bana ilaç versin ki? O ve benim yollarımız kesişmiyor. Durmadan.

Besin zincirinin en üst noktasında yaşıyor ve ben de bilinçli olarak en alttaki, rahat ve görünmez ucu seçtim. Beni ona görünür kılan neydi?

Ona karşı tam bir saldırıda bulunmamamın tek nedeni bu. Yine de bu onun haklı saçmalıklarını üzerime alacağım anlamına gelmiyor.

Kaza bana değerli bir şey öğretti. Kendi hayatımda ikincil bir karakter olmayacağım. Artık değil.

Levi başını yana eğdi. "Bütün yazdan sonra beni böyle mi selamlayacaksın prenses?"

"Ne bekliyorsunuz? 'Yaşasın Kral mı?' sloganı atılıyor. Üzgünüm, koro hâlâ tatilde."

Dudakları keyifle seğiriyor. Ayık olduğumda bile o hala çok çekici. Yaz boyunca omuzları genişledi - şüphesiz futbol antrenmanı nedeniyle - ve yemin ederim boyu daha da uzadı.

"Ben de senin hâlâ ilgilendiğini sanıyordum." "İlgili?" Tekrar ediyorum, şaşkınım.

"Unuttun mu?" sesi ürpertici bir seviyeye düşüyor. "En son birlikte olduğumuzda bana daha fazlası için yalvarmıştın."

Yanaklarım, sanki bir alev çukuruna atılmış gibi hissedene kadar ısınıyor. Hayatımın en utanç verici anını ortaya çıkarmak zorundaydı.

"Yargılamanın gecikmesi." Çenemi kaldırıyorum. "İnan bana bir daha olmayacak."

Parmakları bileğimi kavradı ve beni kendisine doğru sürükledi. Dönmeye ve çekmeye çalışıyorum ama bu onun tutuşunu daha da sertleştiriyor.

Gösteriyi izlemek için duran tüm seyircilerden nefret ederek, "Bırak gideyim," diye bağırdım.

Yanaklarım toplum içinde dayak yemenin verdiği sıcak, parıldayan öfkeyle alev alev yanıyor. Birinci sınıf görünmez itibarımı mahvetmenin yolu.

O derin, biraz boğuk sesiyle, "Okuldan sonra benimle buluş," diye fısıldıyor.

Bu bir rica değil, kesin bir emirdir. İnsanların ayaklarının dibine düşmesine alışmış olmalı.

"Bunu neden yapmak isteyeyim?" Bileğimi çıkarmaya çalışmaktan vazgeçip ona dik dik bakıyorum. İki kez burnuma dokunuyor. "Antrenmandan sonra beni otoparkta bekle."

"HAYIR."

"Orada ol prenses."

Yüzümün her yerinde meydan okumanın yazılı olduğunu hâlâ görüyor olmalı.

Gözlerinden kaçmak yerine,

gözleri haylazlıkla ve 'Meydan okuma kabul edildi'ye benzer bir şeyle parlıyor.

Bu sefer konuştuğunda etrafımızdaki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle konuştu. "Merak etme. Bu sefer seni yalvartmayacağım." Sırıttı. "Uzun." Kavurucu sıcaklık boynumdan yüzüme tırmanıyor, beni kör edici bir öfkeyle karışık kızgın bir utançla boğuyor. Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle 'Ben her zaman kazanırım' diyor ve tekrar burnuma dokunup ters yöne doğru yürüyor. Herkes onun gerçekten kral olduğuna falan inanıyormuş gibi onun geçmesine izin vermek için elinden geleni yapıyor.

Kırmızı bir top gibi duruyorum, diğer son sınıflardan biri ona katılırken şaşkınlıkla geri çekilmesini izliyorum ve çok geçmeden futbol takımının yarısı onunla birlikte soyunma odasına doğru vals yapıyor.

Herkes sanki ben bir dünya harikasıymışım ya da bir toplu katılmışım gibi bana dik dik bakmaya devam ediyor, bazı kızların bakışlarından pek emin olamıyorum.

İçlerinden biri yanımdan geçerken "Sürtük," diye tısladı.

Kendisine veya benzer hakaretler eden yandaşlarına yöneltilmesi gereken öfke tam tersi yönde yanıyor. Soyunma odası ve içindeki herif.

King okuldan sonra onunla buluşmamı mı istiyor?

Onunla okuldan sonra buluşacağım tamam ama o, kraliyet fermanını hiç yayınlamamış olmayı diliyor olacak.

6 Levi

Savaştan kaçabilirdin ama kanlı bir savaş istedin.

* * *

Koç ön saflara bağıyor, sesi sanki savaştaki bir generalmiş gibi sahada yankılanıyordu. Ya da belki strateji uzmanıdır.

RES'in altın taçlı koyu mavi beyzbol şapkası kel kafasını kapatıyor.

Notlarını, tembel oyunculara vurmaktan çekinmediği sopaya benzeyen bir şeye yuvarlıyor. Sezonun ilk hazırlık maçını tamamladık. Ana takım ikinci yıl takımına yenildi. İkiden sıfıra. İki ila sıfır.

Koç Larson'dan yayılan negatif enerji ruh halimin üzerinde siyah bir hale gibi.

Koç aramızda dolaşırken iki takım düz bir çizgi halinde birbirinin karşısında duruyor. İkinci takım, takımın formasının üzerine neon sarı giyerken, benim takımımda resmi koyu mavi formalar ve beyaz şortlar var.

Larson, "Hanımlar," diye hırılıyor; küçük gözleri ve gür kaşları ona daha kötü, daha sert bir görünüm kazandırıyor. "Geçen yılki yenilgiden sonra sezona böyle mi başlıyoruz?"

Hepimiz "Hayır efendim" diye bağıyoruz. "Sizi duyamadım kızlar."

"Hayır efendim!" diye bağırдық.

Ellerini arkasında kavuşturup ileri geri hareket etmeye devam ederken başını salladı. Kağıt sopası her harekette omurgasına çarpıyor. "Okul seni ön plana çıkarabilir ama bunun tek sebebi Royal Elite'in adını duyurmandır. Yönetim kuruluna fayda sağlamayı bıraktığınız anda takım gitmiş olur."

Oyuncular arasında birkaç mırıltı kopuyor ama onlar Koç'un sözünü kesmemeleri gerektiğini biliyorlar. "Ne sandın? Aileniz eğitiminizin masraflarını ödüyor, sporun değil. Royal Elite tamamen akademisyenlerle ilgilidir. Birkaç spor takımına yönelmelerinin tek nedeni, okulun inek ve züppe

gençlerden ibaret olmadığını göstermek istemeleridir. Futbolu soluduğumuzu onlara kanıtlayacak mıyız, kanıtlamayacak mıyız?"

"Biz!"

"Bu yıl okullar şampiyonluğunu kazanacak mıyız, kazanmayacak mıyız?" "Biz!"

"Seni duymadım." "Biz. Öyle!"

"Kaptan." Koç karanlık bir bakışla önümde duruyor.

Temmuz'daki final yenilgisinden bu yana takıma liderlik etme şeklimi onaylamıyor ama aynı zamanda kontrol altında olmalarının sebebinin ben olduğumu da biliyor. O stratejist olabilir ama ben sahadaki birliklerin lideriyim. Ayrıca hiçbir şeyin bunu bozmasına izin vermeyeceğime inanıyor. İkimiz de bu şampiyonluğu istiyoruz.

"Sonuçlara ihtiyacım var." "Onları alacaksınız efendim."

Hâlâ önümde duruyor ve bench oyuncularından biri olan Daniel'ı işaret ediyor. "İyi oynudu Sterling. Kaleyi sen tuttun."

Yarı spor oyuncularının sahip olduğu kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor.

Koç yanımda duran Chris'e doğru ilerliyor ve ona sert bir bakış atıyor. "Vanlar. Bir sonraki oyunda başlangıç

çizgisinin dışındasın." Omzunun üzerinden karşı takıma bir bakış attı. "Astor, sen de varsın. Bana neyin var göster, evlat."

"Evet Koç!" Ronan aptal gibi sırtıyor.

Koç Larson, yardımcı koçları ve tıbbi eğitmeniyle birlikte soyunma odasına gidiyor.

Chris şüphesiz Koç'la bir sahne başlatmak için öne atılıyor.

Onun yolunda duruyorum, yolunu kapatıyorum. Boğaya benziyor, gözleri siyah ve çenesi kasılmış. Omzumu onunkine vurup başımı salladım.

"Siktir et şunu, Kral!" Tükürüyor. "İkinci yıl için pozisyonumdan vazgeçmeyeceğim."

"Belki de daha iyi oynamalıydın, ha?" Ronan kaşlarını oynatıyor.

Bakışlarım kuzenim Aiden'in sıkılmış bakışıyla buluştu ve düz bir ses tonuyla "Götür onu." dedim. "Hayır." Ronan olduğu yerde zıplıyor ve kendi başına eğiliyor. "Gel bana kardeşim."

"Ronan," diye uyarıyorum. O buna eğlence ve oyun gözüyle bakıyor ama Chris şu anda çok değişken. Ve çoğu zaman, gerçekten.

Aiden, Ronan'ın kolunu tutarken Xander onu diğer taraftan itiyor.

"Açık olmak gerekirse," forvet ve biraz mastürbasyon yapan Xander omzunun üzerinden atıyor. "Bunun çok gecikmiş bir şey olduğunu düşünüyorum, Chris. Yazdan bu yana takımda yer almayı hak etmiyorsun." Aiden, Xander, Ronan ve Cole ile birlikte soyunma odalarına gitmeden önce bana anlamlı bir bakış attı.

Dört Atlı lakabıyla anılıyorlar çünkü ne zaman sahaya çıksalar fetih, savaş, kıtlık ve sonunda ölüm getiriyorlar. Ben onlara dört sikik diyorum.

Aiden, Xander ve Cole pozisyonlarını kıdemlilerin elinden aldılar. Ronan katılan son kişi.

İkinci sınıf oyuncularının geri kalanı Aiden ve hırsız çetesini takip ediyor. Kaptan olabilirim ama seçim yapmak zorunda kalsalar muhtemelen 'genç' Kral'ın tarafını tutacaklar.

Chris rotasını kaybetmiş bir tren gibi ileri atılmaya devam ediyor. Zach ve Alex, iki

son sınıf öğrencisi, onu geri çekmeye çalışıyorlar ama performansına bakılırsa sanki RedBull kullanıyormuş ya da kahrolası uyuşturucu kullanıyormuş gibi.

Yumruğumu sallayıp göğsüne yumruk atıyorum. Yüzündeki şaşkınlıkla duruyor. Kıdemli oyuncuların geri kalanı ve birinci sınıf öğrencileri gözlerini kırpmadan tepkimi izliyorlar.

"Bu ne içindi?" Chris tükürdü. "Yerini kaybettiğin için." "Koç'tu, o..."

Yüzüne baktım. "Koç bacaklarınızla mı oynadı? Aiden'in ilk golü atmasına ve ikinci golü atabilmesi için topu Xander'a kaptırmasına mı izin verdi? Savunmayı zavallı ıssız bir arazi gibi mi terk etti?"

"Eh, hayır ama..."

"Ama yok, Chris." Parmağımla göğsünü işaret ediyorum. "Çeyrek final maçından beri ve yaz kampı boyunca bok gibi oynuyorsun. Eğer yerini Ronan'dan geri almazsan, elenirsin. İçin. Lanet olsun. İyi. Ekibimde yarım akıllılara ihtiyacım yok."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama artık dinlemiyorum. Ben duşlara doğru giderken oyuncuların geri kalanı da ayrılıyor.

Christopher ve ben arkadaşız. Belki tam olarak arkadaş değil ama meslektaş. İkimiz de yüksek alkolü, sigarayı ve kızları seviyorduk.

Soyadlarımıza, ailelerimize isyan ettik.

Ben amcamdan nefret ediyorum, o da büyükşehir polisinin komiser yardımcısı olan gergin babasından nefret ediyor. Chris ve ben üçüncü sınıftayken birbirimizi gözaltında bulduk ve birbirimize bağlandık.

Bir sorun varsa her yere sıçarız. İkimiz de velilerimizin yüzlerindeki o onaylamayan bakış için yaşıyoruz. Hatta her yıl yol açtığımız sıkıntıları karşılamak için okula en büyük parayı babasının mı yoksa amcamın mı ödeyeceğine dair bahse gireriz.

Ancak Chris kontrolden çıkıyor. Heyecan kısmında çok fazla hata yaptı, artık düzgün oynamıyor bile. Futbol benim için sadece bir oyun değil. Bu anlık bir heyecan ve adrenalin pompalaması değil. Kalabalığın uğultusu ya da tezahüratlar değil.

Bu bir zihin durumudur.

Amcamın zincirleriyle zincirlenmiş bir hayatta sahip olduğum tek şey bu. Futbol kendim için yaptığım tek şey ve bunu kimse benden alamaz.

Bunun için prensesin iki ay gecikmiş bir sorununu halletmem gerekiyor.

Aiden ve hırsız çetesi benimle birlikte otoparka doğru yürüyor, yaklaşan oyun hakkında konuşuyorlardı. Daha doğrusu, Aiden ve Cole onlara başlarını sallarken Ronan ve Xander çekişiyor.

Chris soyunma odasına bile girmeden ayrıldı. Herkesin önünde ona saldırmamın nedeninin yarısı onun kin beslediğini bilmemdir. Sonunda ayılıp yerini geri alarak sahaya çıkacağını umuyoruz.

"Size söylüyorum pislikler, doğum günümde fahişeler istiyorum." Ronan göğsüne hafifçe vuruyor. "Tüm yıl boyunca sana düzenlediğim partiler için yapabileceğin en az şey bu."

Xander yan tarafına bir yumruk attı. "Peki sen de pastadan çıkan bir tane ister misin?"

"Lanet olsun evet." Gözleri parlıyor. "Hepsi tavşan üniforması giymiş, s'il te plait."

"Canavarlık alarmı." Cole donakaldı.

"Siktir git, Cole." Ronan dik dik bakıyor. "Fantaziyi öldürmeyin."

"Tamam bekle. Şunu açıklığa kavuşturayım. Yani fahişeleri Lordlar Kamarası'nın bir üyesine gönderiyoruz. Merhaba fahişeler evi, Earl Astor'un malikanesine birkaç tavşan striptizci gönderebilir misin? Xan gülüyor. "Bize polis gönderebileceklerinin farkında mısın yoksa... MI6 ajanlarından bazılarını tanımıyorum?"

"Sakin ol pislik herif. Bunu yazlıkta yapacağız." Kaşlarını oynatıyor. "Test zamanı. En iyi arkadaşım benim için fahişe tutacak. Elinizi kaldırın ama zorlamayın... Hepinizin bunu istediğini biliyorum."

Bizim yönümüze döndüğünde hepimizin ona baktığını gördü. Gülen Xan ve Cole dışında. "Hadi ama kimse var mı? Pasta tavşanı fahişeleri benim lanet fantezimdir. "Ve sizin fantezilerinizi gerçeğe dönüştürmeliyiz çünkü..." Aiden ifadesiz bir yüz ifadesiyle sözünü kesti. "Çünkü karşılığında ben de senin fantezilerini gerçeğe dönüştürdüm!" Ronan duraklıyor. "Bekle hayır. Bu doğru çıkmadı. Şu anda elimde bazı rahatsız edici görüntüler var."

Xan kaşlarını oynatıyor. "Beğenmek?"

"Cole ve Aiden'in müstehcen saçmalıkları gibi. Bu saçmalığın gerçekleşmesine ben sebep olmayacağım." Durakladı. "Fantazime dönelim. Tamamen yapılabilir. Herhangi biri?"

Aiden başını salladı. "Geçmek."

"Ayrıca," Cole gülme krizinden kurtuldu. "Hiçbirimizin fahişe tutacak kadar yaşlı olmadığını farkındasın." "Kaptan öyle." Ronan bakışlarını köpek yavrusu gözleriyle karşılıyor.

"Bana öyle bakmayı bırak, yoksa doğum gününde pasta yapan tek tavşan fahişesi olursun."

Adamlar gülmeye başladı, hem Xander hem de Cole, somurtan ve artık bizim için parti vermediğine yemin eden Ronan'la dalga geçiyorlardı.

Aiden benimle birlikte geri çekilerek arkadaşlarının ağır adımlarla ilerlemesine izin verdi. "Vans'a yumruk attığımı duydum."

Arkadaşları ve ben hariç herkes Aiden'in soyadı. İnsanların isimlerini öğrenmeye bile tenezzül etmiyor. "Neden?" Soruyorum. "Bunu babana anlatacak mısın?"

Aiden tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten Jonathan'ın bu okulda olup bitenleri ona anlatmama ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Alay ediyorum.

Muhtemelen üzerimizde paparazzi falan var. Jonathan King bu okulun ve muhtemelen içindeki herkesin sahibidir.

Aiden'la sık sık gittiğimiz bir kafe vardı. Jonathan ne yaptı? O lanet şeyi satın aldı. Ama hey, o bunu körü körüne yapmadı çünkü o bir kontrol manyağı ve bizi her köşeden kafeslemek istiyor. Hayır. King Entreprises'in iş adamı bu şekilde çalışmıyor.

Önce burayı fena halde inceledi ve ancak yüzde iki yüz karlı olacağını bildiğinde işi devraldı.

Ah, ve evet, kesinlikle avukatlardan ve halkla ilişkiler ekibinden oluşan haremimi, sahiplerini satmaya ikna etmek için gönderdi.

"Ateşle oynuyorsun Lev." Aiden'in sözleri beni bugüne geri getiriyor.

Durup onunla yüzleşiyorum, böylece burun burunayız. Ondan sadece birkaç santim

uzaktayım. "Evet?"

"Bir ıskaladım." İşaret parmağını kaldırıyor. "Alkol, kavga ya da herhangi bir felaket olsun, babamla işiniz bitti. Bu şah mat."

Çenem o kadar kasılıyor ki dişlerim ağrıyor. Aiden'ı duvara yumruklayıp suratındaki o kendini beğenmiş ifadeyi yumruklamak istiyorum.

Ben dürtülerimi harekete geçirip Amca'ya özlemini duyduğu belayı yaşatmadan önce, Ronan'ın tiz sesi gerilimi bozdu. "Ah. Bok."

Cole omzunun üzerinden bana bakarken yüzünü buruşturdu.

"Nedir?" Aiden'ın önünde yürüyorum ve siyah Jaguar'ımın önünde duruyorum. Ön camda beyaz boyayla yazılmış bir şey var.

'Koşun, Kral. Bunun için yalvarmana gerek yok.'

7 Astrid

Sen adımı söyleyene kadar unutulmuştum.

* * *

Mermer merdivenlerden aşağı inerken kaslarım kilitleniyor. İki yılı aşkın süredir burada yaşıyorum ama hala evim gibi hissetmiyorum.

Bu bir kule ve ben kapana kısıldım.

Hayır. Rapunzel ve hatta Disney'in Tangled'ı gibi değil. Bu gerçek hayattaki versiyonudur.

Annemin ölümünden beri basın tarafından Clifford'un Gizli Prensesi olarak anıldım. Çünkü babam, annemle bir

süredir evli olmama ve benim gayri meşru bir çocuk olmama rağmen beni tam on beş yıl boyunca sakladı.

Kamuoyuna açıklandığından beri gerçekten gizli, unutulmuş bir prenses olabileceğimi düşünmeye başladım. Bu malikanede kilitliydi.

Bir yıl daha.

Bu umut dalgasıyla derin bir nefes alıyorum ve altın çerçeveli chesterfield'ların ve yüksek platform tavanlarının bulunduğu görkemli salon alanını geçiyorum.

'Ailem'in kahvaltı yaptığı yemek alanına göz atıyorum.

"Günaydın" diye çıkışa doğru ilerledim. "Okula gitmek için ayrılıyorum."

"Astrid." Babamın sakın ama tartışılmaz ses tonu beni olduğum yerde durduruyor.

"Gel yemek ye." "Aç değilim."

"Otur ve yemek ye."

Onun emrindeki sertlik karşısında ürktüm ve omuzlarım çöktü. Kusursuz mermer zemini ve taş şöminesiyle devasa yemek salonunu dikkatli adımlarla geçiyorum. Mutfak çalışanlarından birkaçı, sanki kahrolası Downtown Abbey'den bir bölüm gibi bekliyor.

Aşçıbaşı Sarah'ya gülümsüyorum ama sarı kaşlarındaki derin çatıklığa bakılırsa bu yüz buruşturma gibi çıkmış olmalı.

En azından çevremde dost canlısı bir yüz var. Bana en lezzetli çikolatalı smoothie'leri ve cheesecake'i yapmasına yardımcı oluyor.

Masanın en ucundaki sandalyeye oturuyorum; babam ve karısının oturduğu yerden en uzaktaki koltuk. Bakışlarına bakmadan çiğ reçeli ve cheesecake'i yutmaya

başlıyorum. Neredeyse hiçbir şeyden tat almıyorum. Kahvaltımı ne kadar çabuk bitirirsem o kadar çabuk buradan çıkarım.

"Tatlım, yavaşla." Üvey annemin sahte şefkatli ses tonu obur ruh halimi bozuyor.

"Merak etme. Yiyecekler hiçbir yere gitmiyor."

Peynirli kekin ağız dolusunu yuttum, sonunda pürüzsüz dokuyu tattım ve masanın üzerinden ona dik dik baktım.

Victoria'nın zarif bir havası var. Giydiği veya söylediği her şeyde bu var. Sesi bile bir dönem filminden geriye dönüş niteliğinde. Sarı saçları düzgün bir Fransız bükümüyle toplanmıştı. Üçüncü bir ülkenin bütçesine sebep olmuş olmalı, düz, yüksek moda bir elbise giyiyor. Pürüzsüz yakasını zarif bir kolye çevreliyor ve uyumlu küpeler kulaklarından sarkıyor. Babasının ona doğum günü için mücevher seti almasıyla övünüyor.

Şaka.

Bir lordun karısının olması gereken her şeye sahip. Sanki doğrudan bir kılavuzdan yapılmış gibi.

Victoria, yüz gerdirme ameliyatları ve aristokrat ismi nedeniyle gerçek yaşından on yaş daha genç görünebilir ama annesine hiç benzemiyor.

Annem dövmeleriyle ve sanatsal çizgisiyle gurur duyuyordu. O, Victoria gibi bir malikaneye hapsolmak değil, uçmak için yaratılmış özgür bir ruhtu. Ama belki de bu yüzden babam onu anneme tercih etti.

Buraya geldiğimden beri Victoria, kökenim hakkında iğneleyici sözler söylemeyi kendine iş edinmişti. Eğer hızlı yersem bunun nedeni annemin beni aç tutmasıdır. Pahalı elbiseleri reddediyorsam, bunun nedeni hurdaya alışkın olmamdır. Eğer nefes alıyorsam bu sadece babamın adını sülükle sildiğim içindir.

"Burada durum farklı tatlım," Victoria'nın dudaklarında muhabirlere yaptığı gibi muhafazakar bir gülümseme beliriyor. "Yemek konusunda endişelenmenize gerek yok."

Sarah'nın peynirli kekinden bir ağız dolusu daha yuttuktan sonra, "Ben de daha önce yemek konusunda endişelenmek zorunda kalmıyordum," dedim.

Annemin benimle ilgilenmediğini ima ettiği için Victoria'yı boşver. O benim hem annem hem de babamdı. Beni tek başına yetiştirdiği ve ihtiyacım olan her şey olduğu için ona hayran kaldım.

Eskiz yapmaya ilk ilgi gösterdiğimde annem bütün gece benim için modellik yaptı. Kötü bir gün geçirdiğimde, beni sadece ikimiz olarak uzun yolculuklara çıkarırdı. Annem benim dünyamdı, en sevdiğim babam ise gerçek ailesiyle yaşıyordu. Victoria, "Bunu yapsan da sorun değil," diye devam etti.

"Yapmadık. Annem geçimini sağlamak için çalışıyordu biliyorsun. Lord kocasından sülük yapmadı." Victoria'nın üst dudağı seğiriyor ve kendi kendime gülümsüyorum. Küçük zaferler.

"Astrid Elizabeth Clifford."

Babamın ölümcül sakın ses tonu karşısında ürktüm. Eğer bana tam adımla hitap ederse onaylamaz. Beni hiçbir zaman gerçekten onayladığı söylenemez.

Cezalandırıcı yeşil gözleriyle buluşmak için başımı hafifçe kaldırırken çatalım tabağa çarpıyor. Onun kızı olduğumun kesin kanıtı. Onun genleri benimkinin yapımında işbirliği yaptı.

Birkaç hafta sonra on sekiz olacağım ama hâlâ ona kalması için yalvaran yedi yaşındaki çocuk kadar küçük hissediyorum kendimi. İlk anaokulu resmim olarak onu çizen aptal küçük çocuk.
Henry Clifford kırklı yaşlarının ortasındaki birine göre hâlâ güçlü ve yapılı. Bana miras kalan başka bir şey olan

koyu kahverengi saçları, güçlü alnını ve düz, aristokrat burnunu vurgulayacak şekilde arkaya doğru taranmış.

Preslenmiş lacivert takımı sanki bir bedende doğmuş gibi vücuduna yapışıyor. Onu kesinlikle bunun dışında hatırlamıyorum.

Çocukken, o ortaya çıktığında sevinçten içim titrerdi. Şimdi beni sadece korkutuyor. Ne zaman babam olmayı bırakıp onun unvanı olmaya başladığını bilmiyorum. Victoria, bende şeker hastalığına neden olan mide bulandırıcı derecede tatlı bir gülümsemeye elini babamın elinin üzerine koydu. "Önemli değil tatlım. Kendine gelecektir."

Şimdi beni öldür.

"Sabah!" Güçlü bir kiraz parfümü esintisi (bu da bir servete mal olmuş olmalı) yanımdan geçiyor. Nicole, babasının soluna atlamadan önce annesini ve babamı yanaklarından öpüyor.

Aynı okul üniformasını giyiyoruz ama o, preslenmiş mavi etek ve RES'in ceketinin üzerine kıvrılmış gömleğin manşetleriyle onu bir şekilde daha şık gösteriyor. Sarı saçları sanki her teline ayrı ayrı bakılmış gibi dalgalı halde sırtının ortasına düşüyor.

Elbette benden farklı olarak Nicole domuz gibi yemiyor. Yetişkinlerle yaklaşan sınavları ve okul faaliyetleri hakkında konuşurken kesip çizmeye zaman ayırıyor. Başımı eğerek cheesecake'imden kalanları yemeye zahmet etmeden itiyorum. Kendimi yabancı gibi hissettiğimi söylemek yetersiz kalır. Ben burada bir şebboy gibi fark edilmeden otururken Victoria ve Nicole her zaman babamın dikkatini çekiyor. Babam Nicole'e artık bana asla göstermediği gülümsemeyi sunduğunda hissettiğim acıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Ondan aldığım tek şey çatık kaşlar ve onaylamayan bakışlar.

Victoria son derece neşeli bir tavırla, Belki Astrid'le matematik çalışabilirsin, diye önerdi. "Eminim Nicole daha iyi sonuçlar almanıza yardımcı olabilir."

Kendi kusmuğumda boğulmayı tercih ederim, çok teşekkür ederim.

"Özel öğretmeni reddedecek kadar inatçı olmasaydın, belki de felaketle sonuçlanmayacaktın." Babamın sesindeki onaylamama keskinliği kalbime bıçak saplandı. "Neden Nicole gibi olamıyorsun?"

"Neden onu evlat edinip bizi tüm bu sefaletten kurtarmıyorsun?" Bunu yüksek sesle söylemek istemedim ama yine de ortaya çıktı.

Yemek alanında sessizlik hakim olurken, tabakların tıngırdaması ve tıngırdaması duruyor. Mutfak personeli bile adımın ortasında duruyor.

Kulaklarım hem utançtan hem de öfkeden yanıyor.

Belki de babam beni mükemmel üvey kızıyla karşılaştırmayı bırakmalı. Belki de annem öldükten sonra beni yalnız bırakmalıydı.

En azından o zaman ailesinin yanındayken kendimi yabancı gibi hissetmezdim. Sırt

çantamı kaptım ve babam beni daha fazla yakmadan koltuğumdan atladım. Arkamda Victoria ona "Astrid sadece Astrid olacak" diyor. Dışarı çıkarken gözümünden akan yaşı sildim. Seni çok özledim anne. Elimde eskiz defteri, parkın girişinde Dan'in beni almasını bekliyorum. Saat erken olduğu için parka sadece koşucular girip çıkıyor. Eforu ve istedikleri şey için ne kadar çalıştıklarını izlemeyi seviyorum. O anları yakalamak benim tutkum oldu. Daha doğrusu. Öyleydi. Tüm karakalem çizgiler tanınmaz bir şeye dönüşüyor. Elimdeki hafif titreme kazadan bu yana azalmadı. İki buçuk aydır hiçbir şeyi doğru düzgün çizemedim. Ne kadar çabalasam da artık orada değil. Büyü ortadan kayboldu. Doktor, fiziksel bir hasarın olmadığını, bunların hepsinin zihinsel olduğunu söyledi. Psikiyatrist bir şeye direniyor olabileceğimi ya da çok fazla stres altında olduğumu söyledi. Travmam sanat yaratma yeteneğime dönüşüyor. Ona travma yaşamadığımı söylemek istedim. Beni ezeni bulup onlara bir ders vereceğim ve her şey düzelecek. Ancak Dr. Edmonds zaten bana çok fazla psikanaliz uyguluyor. İhtiyacım olan son şey babama bir psikiyatri koğuğu önermesi. Eskiz defterini sırt çantama geri atarken iç çekiyorum. Annemin ölümünden sonra aklımı başında tutan tek şey eskiz yapmak oldu. Onu da kaybedersem annemin bir parçasını daha kaybetmiş gibi olurum. Bu gidişle ondan geriye hiçbir şeyim kalmayacak. Bir korna sesi beni düşüncelerimden ayırıyor. Nicole'ün Audi'si tam önüme park ediyor, parkın girişini yarı kapatmayı umursamadan.

Tabii ki Nicole bir Audi kullanıyor. Babamın yaz boyunca on sekizinci doğum günü için aldığı hediye. Bir kazadan sonra iyileşmek için harcadığım yaz. Kırgın olduğumdan falan değil. Üstelik annemin kazasından sonra araba kullanmayı tamamen bıraktım. "Sana bir araba sürmeyi teklif ederdim ama benim arabam kaybetmez." Arkadaşı Cloe, dudak parlaticısını sürerken yolcu koltuğundan kıs kıs gülüyor. Oh, Vikingler aşkına. Nicole ve onun orospu arkadaşı güne başlamak için ihtiyacım olan son insanlar. "Zamanını ayıracak daha iyi bir işin yok mu Nicole?" Bir kaşımı kaldırıyorum. "Babamın kışını öpmek dışında tabii." "Sana bir kez olsun ne kadar haklı olduğunu söylemek istedim. Amcam beni evlat edinmeli ve seni aile kayıtlarından tamamen silmeli. Hepimiz senin Clifford adını asla benim kadar taşıyamayacağını biliyoruz." Sözlerinin ne kadar doğru olduğunu ve istemesem bile beni ne kadar etkilediğini hissederek yutkundum. Bu isim ile ilgili değil. Ben izlerken babamı sonsuza dek nasıl çalacağıyla ilgili. "Ama yine de sen hala Nicole Adler'sın." Onun kötü niyetli bakışlarıyla karşılaştım. "Orada bir Clifford göremiyorum. Yapıyor musun?" Hırlıyor ama Cloe kolunu dürtüyor. "Ona uzak durmasını söyle." Geri adım atıyor gibi görünen Nicole, babamın beni "onların" evine getirdiği ilk gün kendisinin ve annesinin yaptığı gibi tiksintiyle beni baştan aşağı süzüyordu. "Selam Viking. King'den uzak dur."

Sahte bir esnemeyle mücadele ederek siyah tırnaklarımı inceliyorum. Nicole, diziyi ne kadar izlediğimi göstermek için 'Viking' takma adını kullanmıştı ama şaka onun üzerineydi. Bu dizide onun sahip olduğundan daha fazla yıldız var.

"En son kontrol ettiğimde bana yaklaşan oydu."

"Sanki King senin gibi bir hayır işiyle ilgilenirmiş gibi." Tükürüyor. "Üzgünüm." Alaycı bir kaşımı kaldırdım. "Soyadı yine kimde?" "King'den uzak dur, yoksa pişman olursun."

"Neden pişman oldun?" Dan'in sesi yanıma gelmeden önce bana ulaşıyor ve kolunu omzuma atıyor. Parıldayan zırhlı bir şövalyenin ancak bir prens, bir sevgili ya da her neyse olabileceğini söyleyenler tamamen yanılıyorlar. Benimki en iyi arkadaşım şeklinde ortaya çıktı.

Daniel arabasını sokağın aşağısına park etti ve zorbaların önünde yanımda durmak için yola çıktı. Nicole ve onun yordakçılarıyla baş edemediğimden değil ama Dan bu yüzleşmelerin beni ne kadar yorduğunu biliyor. Görünmezlik durumum için hiç iyi değil.

Gözleri benden Daniel'a ve tekrar bana dönerken Nicole'ün yüzü kızarıyor. "Tam ihtiyacımız olan şey. Kaybeden arkadaş."

"Gerçekten o yoldan mı gidiyoruz Nicole?" Daniel normal kaygısız ses tonundan tamamen farklı bir ses tonuyla sordu.

Neredeyse onu duyacağıma yemin edene kadar yutkundum. Bu tuhaf. Nicole benden nefret ettiği kadar Daniel'dan da nefret ediyor; hatta daha fazla. Aslında ben gelmeden önce onu düşman olarak işaretlemişti, bu yüzden onun her zamanki gibi zehrini tükürmediğini görmek tuhaf.

"Piç," diye mırıldandı alçak sesle.

"Bunu silmek isteyebilirsin." Dan başparmağıyla ağzının kenarını ovuşturuyor. "Ne?" Nicole soruyor.

"Senin saçmalığın." Beni arabasına doğru döndürüyor. "Sana söyleneni yap Viking!" arkamdan bağırıyor.

Bana bir şeyi yaptırmanın en iyi yolu, bana onu yapmamamı söylemektir.

Sırf Nicole'ün yüzünün efordan kızardığını görmek için Levi'ye yakın durma fikri içimden geliyor ama o paha biçilmez bakış bile buna değmez.

Levi King'den ve onun temsil ettiği her şeyden nefret ediyorum.

Ayrıca dün arabasına bıraktığım küçük hediyeden sonra artık beni rahatsız etmeyeceğinden eminim. Okula gelip Dan'le yollarımızı ayırdığımda yanıldığımı anladım.

Sanat stüdyosunun kapısını açar açmaz eşikte durup çığlık atıyorum.

8 Astrid

Savaşı ben başlatmadım ama ölümüne savaşıyorum.

* * *

Tüm tuvaler zifiri siyaha boyanmıştır. Her biri.

Olası davetsiz misafirleri ararken kaslarım kasılıyor. Ama öyle bir şey olamaz, değil mi?

RES herkesin gelip böyle gösteriler yapabileceği türden bir okul değil. Sabahın erken saatlerinde ortalıkta olan

tek kişinin ben olduğumu söylememe bile gerek yok.

"Tıpkı bir cenaze gibi, değil mi?"

Sırtımdan gelen uğursuz ses tonuyla omurgam dikleşiyor.

Sanat stüdyosunun kapısının kapanma sesi boşluğu dolduruyor ve boğazıma yapışıyor. Arkamı dönüyorum ve o hipnotize edici gözlerle karşı karşıya geliyorum. Levi Kralı.

Bu destansı sabahta tam ihtiyacım olan şey.

"Bunu yaptın?" Kollarımı tuvallere doğru fırlatıyorum.

"Kim bilir?" Bir gülümseme dudaklarını hafifçe yukarı kaldırıyor.

Onda kayıtsız bir hava var. Onu çevreleyen tüm dünyanın canı cehenneme. Tam bir asi ruh hali içinde, darmadağın saçları her yerdeydi ama yine de her yerinde o süper model görünümü vardı. Üniformasında kravat yok ve gömleğinin manşetleri ceketinin kollarının üzerine kıvrılmış.

Bu kadar muhteşem biri nasıl şeytanın vücut bulmuş hali olabilir? Çıkışa doğru başlıyorum. "Müdüre söylüyorum."

"Elbette, prenses. Bu arada ona arabamın ön camını boyadığını söyle.

Çılgılık atarak durdum ve kollarımı kavuşturdum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Kapıyı itiyor ve sanki yükseliyormuş gibi. Tamamen genişledi, sertleşti ve... Tehditkar hale geldi

. Korkutucu.

Sanki tüm sırtışları ve kayıtsız davranışları hayal ediyormuşum gibi yüzündeki tüm mizah siliniyor. Duygularına ne kadar hakim olduğu, neyi gösterip neyi saklayacağı, ne zaman sinsice yaklaşacağı ve ne zaman saldıracağı korkutucu.

Gözlerinin derinliklerinde anlaşılmaz bir şey parlıyor ve mavinin bambaşka bir tonuna dönüşüyor. Ölümcül mavi.

Köpekbalıklarının istila ettiği bir mavi türü olduğu için

konumumu koruyorum ve onun beni etkilemesine izin vermiyorum. Ama bu, uzuvlarımdan bana geri adım atmam için bağırmasını engellemiyor.

Levi King oyun oynamak isteyeceğim biri değil. Bir yıl daha.

Eğer beladan uzak durur ve bu yılı huzur içinde bitirirsem her şey bitecek. Her türlü çatışma görünmezlik oyunumu yok edecek.

Gururuma rağmen, onun geniş ve amansız adımlarına ayak uydurarak geri adım attım. Hava beni bağırsaklarımdan yakalayan çatırdayan bir gerilimle dalgalanıyor. İleriye doğru attığım her adımda kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Kendimi sürüden ayrılıp aç ve amansız bir yırtıcının arasında sıkışıp kalan aptal küçük geyik gibi hissediyorum.

Bacaklarım şövaleye çarptı ve bağırdım. Üzerimde bırakmasına izin verdiğim etki karşısında dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Durmak!" İki avucumu da göğsüne bastırıp onu ittim. Bir bufaloyu itiyor da olabilirim.

Sert sırtları, göğüs kasları ve her şeyiyle çok tonlu bir tane.

Geri adım atmıyor. Bir adım bile yok. Bir şey olursa, kişisel alanıma yaklaşıyor. O kadar yakındı ki, göğsünün benimkine çarpmasını engelleyen tek şey ellerimdi. O kadar yakın ki on kat daha güzelleşiyor. O kadar yakındayım ki nefesinde sigara ve

çikolatalı cheesecake kokusu alıyorum.

Beklemek. Bu sabahki kahvaltıdan benden mi geldi? Çünkü eğer bu zorba da cheesecake'i seviyorsa o zaman yemekten emekli oluyorum.

"Ne istiyorsun Levi?" "Senin için kral."

"Hayır, teşekkürler. Bir ismin var, neden herkes sana soyadınla hitap ediyor?"

"Soru sormuyorsun prenses. Sen sadece benimkine cevap veriyorsun, anladın mı?"

Bu piçin kibrine inanamıyorum. Ama yine de, okul iki yıldır avucunun içindeydi, neden herkesin ona boyun eğeceğini düşünmüyordu?

"Ne istiyorsunuz Majesteleri?"

Alaycı notu duyunca başını salladı, ben de çenemi yukarı kaldırdım. Sanki bir şey düşünüyormuş gibi göğsündeki avuçlarıma bakıyor.

Aklına çılgınca fikirler gelmesine fırsat kalmadan, aniden ellerimi çektim. Büyük hata.

Levi daha önceki boğa gibi üzerime doğru ilerliyor ve benim şövalenin üzerinden atlayıp geri çekilmekten başka seçeneğim yok. Sırtım duvara çarpıyor ve içimi bir ürperti kaplıyor.

Neden kendimi onun köşesine sıkıştırıp duruyorum?

Levi, yüzü benimkinden yalnızca birkaç santim uzakta olacak şekilde elini başımın yanındaki duvara vuruyor.

Hava kaynağım kısa aralıklarla girip çıkıyor. Doğru düzgün nefes bile alamıyorum, bu sefer zonklayan

göğsümün onunkiyle bir olacağından korkuyorum.

"Sana ne istediğimi söyledim." Sesi tehlikeli ve alçak bir seviyeye düşüyor. "Ama ne yaptın?"

Hem göğsünün benimkine değmesini engellemek hem de çılgın kalp atışlarımı kontrol etmek için kollarımı kavuşturuyorum.

Bakışlarım onun gözleriyle buluşmayı reddederek ters yöne kaydı. Eğer bunu yaparsam, beni bütünüyle yutacaklarını ve asla bırakmayacaklarını hissediyorum.

"Söyledim." Başparmağı ve işaret parmağı çenemi sıkarak beni onunla yüzleşmeye zorladı. "Ne yaptın?" Teninin benimki üzerinde yarattığı hisle yutkundum. Nasırlı, uzun parmaklar o gecenin anılarını hatırlatıyor. Vur-kaç gecesi.

Aylardır ilk kez anılarım kabuslarımdaki gibi kanlı ve dehşet verici değil. Hayır. Tamamen farklı.

Bu anılar beni bir uyuşturucu vakasının ters gitmesi gibi tüketiyor - ya da belki de işler yolunda gitti.

Onun tarafından dokunulmanın ne kadar güzel bir his olduğunu hatırladığımda tüylerim diken diken oluyor. Var olmadığını sandığım kısımlarda o çaresiz, yabancı hisleri nasıl ortaya çıkardığını.

Aynı şeytan bana daha önce kimsenin hissetmediği şeyleri hissettirdi. Hayır. O Ecstasy'di. Herhangi biri bana dokunabilirdi ve bu iyi hissettirirdi.

Ancak şu anda uyuşturucu etkisi altında değilim ve öyle de olabilirim.

Karınca lanmalar omurgamı aşağı çekiyor ve onlarla savaşmanın hiçbir yolu yok. Yapabileceğim tek şey ona beni aşamayacağını göstermek.

"Sana görüşmeyeceğimi söyledim. Aksini düşünmen benim hatam değil."

Mükemmel, kalın kaşlarından birini kaldırıyor. Arabamı bu yüzden mi boyadın? "Bu beni tüm okulun önünde küçük düşürdüğün içindi."

"Sana yapabileceklerimin yanında bu hiçbir şey. İyi bir küçük prenses ol, ben de her şeyin uçup gitmesine izin vereceğim."

"Ya yapmazsam?"

"İnan bana oraya gitmek istemezsin." Bakışlarında tehditkar ve sadist bir şeyler parlıyor. Sanki beni ezmekten hastalıklı bir zevk alabilmek için ona meydan okumamı istiyormuş gibi.

Bu onun tipi, değil mi? Çok zenginler, hakları var ve sıkılıyorlar. Bu yüzden can sıkıntısından kurtulmak için yollarına çıkan herkese basmayı işleri haline getirirler.

Eğer sırf sıkıldığı için üzerime basarsa onun hayatını cehenneme çeviririm.

Çenemi bıraktı ve parmaklarının dokunduğu yerin aynı anda hem boş hem de karıncalanma hissinden nefret ediyorum.

"Kazayı polise bırakmadığını duydum." Sesi tarafsız bir hal alıyor. "Bunu biliyor musun?"

Dan ve orada burada olan tuhaf öğrenci dışında, ölümcül olmayan kazamın RES için pek bir şey ifade ettiğini düşünmüyordum, özellikle de Levi'nin bundan haberi olacağı noktada.

Görünmezlik oyunum iyice zayıflamış olmalı.

"Bırak şunu" diyor o sinir bozucu otoriter ses tonuyla. "Ha?"

"Karakola gitmeyi bırakın, burnunuzu karıştırmayı bırakın. Düşürmek. BT."

"Aklını mı kaçırdın? Beni ölüme terk eden bir suçlunun paçayı kurtarıp ölmesine izin vermemi mi istiyorsun?" "Bana iyi görünüyorsun."

"Şaka yapıyor olmalısın." Güçlü bir ateş damarlarımda dolaşıyor. "Sen aptal yaz kamplarında eğlenirken ben günlerimi fiziksel ve zihinsel terapide geçirdim. Eminim hiçbiriniz geri döneceğimi düşünmemiştiniz ama şimdi buradayım ve bana acı çektiren herkese bunun bedelini ödeteceğim. O yüzden orada durup bana bunu bırakmamı söyleme cüretinde bulunma. Bu asla olmayacak, Kral."

Patlamamdan sonra nefes nefese kaldım. Kulaklarım ve yüzüm yanıyor ve tüm vücudum kasılıyor ama onun şeytani bakışından geri adım atmıyorum.

Ona aklımın bir parçasını vermek gerçekten çok iyi hissettiriyor. Beni adaletimden vazgeçirebileceğini düşünüyorsa canı cehenneme.

Başını o değerlendirici, sinir bozucu şekilde eğerek geri adım attığında yüzünde anlaşılabilir bir şey parladı. "Oyunu oynayacağım. Dikkatli düşünün çünkü ilk hamleden vazgeçtiğim tek an bu. Seni vazgeçirecek ne olacak?"

"Hiç bir şey."

"Hiçbir şey, değil mi?" "Kesinlikle hiçbir şey."

"Söyle bana prenses, senin adalet duygun her şeyden daha mı önemli?"

Çenemi kaldırıyorum. "Elbette."

Beni başımın üstünden ayakkabılarıma kadar ölçerken sinir bozucu sessizlik geri dönüyor. Ancak cinsel anlamda değil. Hangi yolun beni daha hızlı ve daha az zahmetle öldüreceğini değerlendiren bir kiralık katil gibi. Gözlerim tekrar buluştuğunda, birkaç saniye öncesine göre daha koyuydular.

Siyah.

Ölümcül.

"Göreceğiz bakalım."

Korku midemi bulandırıyor. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bunun anlamı..." Kolay bir gülümsemeyle iki kez burnuma hafifçe vuruyor; bu, eğer içinde bir şeytanın gizlendiğini zaten bilmeseydim, onu hoş karşılayan biri gibi gösterirdi.

"Ara ver yoksa bunu senin için yaparım prenses."

9 Levi

Benim ancak kazanabileceğim bir çapraz ateşin ortasında kaldın.

* * *

"Ne olduğunu biliyor musun?"

Merdivenlerin dibinde duruyorum ve RES'in ceketini düzeltiyorum. Ve düzgün derken, bu işin düğmelerini çözüp kendimi okulun hayır kurumu gibi göstermekten bahsediyorum.

Amcamın sesi beni asık bir ruh haline sokuyor. Zaten bazı hayatları mahvetmeye gitmiş olması gerekmez mi? "Söyle bana, Aiden."

"Evet, söyle ona kuzen." Mutfığa girip doğrudan buzdolabına gidiyorum, ikisine de bakmaktan kaçınmıyorum. "Sana da günaydın serseri." Amca kelimeleri hızlı ateş gibi vuruyor.

Bir şişe süt alıyorum ve bardakla uğraşmadan yarısını yudumluyorum. Dün gece içtikten sonra soğuk sıvı boğazımı rahatlattı.

Koridorun sonunda bir yemek odamız var ama orayı yemek için kullanmaktan çekinmiyoruz. Burası sadece amcanın zenginliğini sergileyebileceği toplantılar için bir yer.

Yutkunduktan sonra ağızımın kenarını sildim ve mermer tezgaha yaslanıp Jonathan ve Aiden'a baktım. Mutfak barında yan yana oturuyorlar.

Görünüşe göre Aiden babasının karbon kopyası. Kral'ın imzası olan simsiyah saçlarını ve duygusuz koyu gri gözlerini paylaşıyor. Benimki annemin genleri yüzünden hafif ve yanlış çıktı.

Aralarında kristal cam ve siyah taşlardan yapılmış bir satranç tahtası oturuyor.

Sadece birkaç hamle yapıldı. Muhtemelen eski bir oyunu ele alıyorlar. Jonathan ve Aiden'ın bir satranç oyununu bitirmesi haftalar alır.

Normal aileler günleri hakkında konuşurlar. Bizimki tamamen satranç tahtası savaşında birbirimizi becermekle ilgili.

"Peki bu sabah neden bahsediyoruz?" Başımı eğiyorum. "Hayatımı mahvetmeye yönelik her zamanki şakalaşmanın dışında, yani."

Jonathan sanki benim varlığım bile yemeğini bozmuş gibi çörek tabağını itiyor.

"Kendi hayatını mahvediyorsun. Hiçbir şey olmayı seçersen hiçbir şey olmazsın Levi.

Bir değişiklik olsun diye farklı bir şey olmaya ne dersin?" Tanımında bir şeyin ne anlama geldiğini söyle Jonathan. Spoiler uyarısı. Eğer buna senin adımlarını takip etmek de dahilse, o zaman geçeceğim."

"Karşımda tavrını kaybedeceksin." Gözleri kararıyor, sesi de. "Annen seni babanın ayaklarının dibine attığında ben seni büyüttüm. Babanın yetiştiremediği zamanlarda seni büyütmeye devam ettim."

Süt şişesini neredeyse çatlayacak kadar sıkı tuttum. Yine de kaygısız ses tonumu koruyorum. "Beni büyüterek bana para harcadığını kastediyorsun, o zaman sana teşekkür etmem. Benim babam da bir kraldı."

"Bu konuda işe yaramaz bir şey." Jonathan sanki etinden ve kanından değil de hoşlanmadığı bir evcil hayvandan bahsediyormuş gibi donuklaştı. "Bu ailenin değersiz üyelere ihtiyacı yok. Kralın adını kullanırsanız kullandığınızı geri verin." "Örneğin?" Başımı eğiyorum. Jestini yansıtıyor. "Oxford'da oku."

Elimden geldiğince umursamaz bir tavırla, "Geç," dedim ve sütümden bir yudum daha aldım.

Aiden başını salladı ve bana onaylamayan bir bakış attı, sonra sanki mutfakta tek başınaymış gibi pastırmasını kesip yemeye geri döndü.

Onu ve babasını siktir et.

Jonathan ayağa kalkıyor ve ütülü koyu mavi ceketinin düğmelerini açıyor.

"Anlaşmamız hâlâ geçerli, Levi. Bir kez daha batırırsan, babanın vasiyeti gereği, vakıf fonun sen yirmi beş yaşına gelene kadar askıya alınacak." "Onu yazmaya zorladığın bir vasiyet."

"Sana kendi durumunda bir şey bırakmasını sağladığım için şanslısın. Seni ya da geleceğini umursadığını mı düşünüyorsun?" Bir süre duraklıyor.

Bize öğrettiği bir korkutma yöntemi daha. Sessizlik her zaman istediğini alır, derdi. İnsanlar her zaman

sessizliği doldurmaya mecburdur ve bu sizin avantajınıza kullanılabilir.

"Beni koruyucun olarak görmek hayatında başına gelen en iyi şey serseri. Bana boyun eğeceksin. Onun sert bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum. "Kral boyun eğmez."

"Taçsız olan yapar."

Ve sonra sanki dünyanın yarısına sahipmiş ve diğer yarısını da fethetmeyi planlıyormuş gibi uzun adımlarla mutfaktan çıkıyor.

Süt şişesini tezgâha vuruyorum ve damlacıklar etrafa saçılıyor. Uzun bir nefesle, içimde yuvarlanan öfkenin hücumuna hakim olmak için gözlerimi kapatıyorum.

Bir yıl.

Mezun olana kadar birlikte kalabilmem için bir boka ihtiyacım var, sonra Jonathan'ın krallığını sonsuza dek terk edeceğim.

"Her şeyi yanlış yapıyorsun." Aiden boş tabağını yanımdaki lavaboya koyuyor. "Onu alabileceğini sanıyorsun ama alamazsın."

"Bahis oynamak?"

"Karsız bahislere girmiyorum."

Kenara oturup tahtaya bakıyor. Jonathan, Aiden'in atlarını engelledi ve yapacağı her hamle onun ya kalesine ya da filine mal olacak.

Tipik amca. Her zaman en güçlü savunmanızı kaybetmenizi sağlayarak başlar.

"Dikkatli ol kuzen." Bir kaşımı kaldırıyorum. "Beni küçümsüyorsun."

"Ve Jonathan'ı küçümsüyorsun. Hepimizin rekabetçi bir serisi var ama o bu oyunda bizden daha uzun süredir var. İmparatorluğunu nasıl genişlettiğini düşünüyorsunuz? Yükseldiğinde geri çekilmelisin ki seni ezmesin." "Eğer birisi ezilirse o ben olmayacağım."

"Aptal mısın yoksa başka bir şey mi yapıyorsun bilmiyorum ama o senin hayatını mahvetmekten çekinmeyecektir. Yirmi beş yaşına gelene kadar seni mirasından mahrum etmekten onu alıkoyacak hiçbir şey yok. Yedi yıl boyunca tekmelenme riskini göze almaya hazır mısın?"

"Kapa çeneni, Aiden."

"Sadece gerçekleri söylüyorum Lev." Tezgahın üzerinden uzanıp bir elma alıyor ve büyük bir ısırık alıyor. "Akıllı oynayın, güçlü değil."

Başımı yana eğip elmayı çiğnerken onu izliyorum. "O gece olanları biliyorsun değil mi?"

"Elbette yaparım." Hiç etkilenmemiş görünüyor, ölü gözleri babasının oyununu alt etmenin en iyi yolunu hesaplıyor.

Dokuz yıl önceki olaydan bu yana, Aiden'la ilgili tamamen yanlış giden bir şeyler var. Sanki tanrı küçük kuzenimi alıp onun adına bize bir iblis göndermiş gibi.

Duygusuz, psikopat bir iblis.

"Neden ona söylemedin?" Soruyorum.

"Bunun için bir nedenim yok." Bir omuzunu kaldırıyor. "Dediğim gibi daha akıllı, daha güçlü değil. Bir kas oyunuyla Jonathan King'i tahtından indiremezsin. Ancak bir zeka oyunu..."

Dudaklarının köşesi yukarı kalkarken konuyu olduğu yerde bıraktı. Jonathan'ın acımasız saldırısına karşı savunmasını korumanın bir yolunu bulmuş olmalı.

Ama bu muhtemelen kraliçesini tehlikeye atacaktır. Aiden'in umurunda değil.

Başından beri büyük silahları ortaya çıkarmaktan hiç çekinmedi.

"Seni o geceye bağlayan bir şey var mı?" bakışlarını tahtadan ayırmadan soruyor.

"Bütün bağları koparıyorum." O lanet Clifford prensesi ve onun ortalığı

kariştirmesiyle başlıyoruz. "Kesinlikle." Çıkarken bir elma daha alıp yoluma fırlatıyor.

"Kişiyi oyna..." "Oyunu değil" derken onu başımın üstünde yakaladım . Bitirdim.

Babamın söylediği en doğru şeylerden biri.

İlk antrenmanımız için Aiden'la birlikte yola çıkıyorum çünkü arabamın boyayı çıkarmak için profesyonel yardıma ihtiyacı var.

Otoparkta dururken rüzgarda uçuşan bal rengi saçlar gözüme çarptı. Aiden dışarı çıktı ama ben koltuğuma yapışık bir şekilde onun rahat kahkahasını izliyordum.

Başını geriye atıyor, gözleri kendiliğinden bir enerjiyle parlıyor. Otoparkın karşı tarafından bana ulaşıyor ve karanlık, dengesiz yanıma harekete geçiriyor.

Bunu mahvetmek istiyorum. Bunu mahvetmem lazım.

Güzel şeylerin insanlar üzerinde olumlu etkileri vardır. Çoğu kişi bu anları yakalayıp tekrar tekrar yaşamak ister. Ben değilim.

Onları yakmak ve hiçbir şey kalmayana kadar küllerini yok etmek için can atıyorum. Astrid Clifford'da bu duygu başka bir şeye dönüşüyor.

Onun hayatını o tualler kadar karartmaya mecburum ama bir parçam, davetsizce onun alanına daldığımda

nefesinin kekelemesini hissetmeyi arzuluyor.

Aiden kollarını açık pencereden sarkıtıyor. "Geliyormusun?"

"Daniel Sterling." İçeri girerken çocuğun kolunu onun omzuna atmasını sağladım.

Onun hakkında iki düşüncem var.

Kolunun kırılması gerekiyor.

Onun kakhahasına tanık olmak için onun da siyah olması gerekirdi. Aiden benim vizyonumu takip ediyor. "O kıdemli ve genellikle yedekte."

"Ya da tamamen antrenman dışı." Dün antrenmana gelmedi, muhtemelen son sınıfta zamanını boşa harcamak istemiyordu.

Daniel kendini beğenmiş bir futbolcu türüdür. Oyunu sikini ıslatmak ve bununla birlikte gelen tüm ilgiyi toplamak için kullanan tip.

Yeterince terbiyeli ve yarım yamalak girişimleri olmasaydı yerini uzun zaman önce kapabilirdi.

Bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor. Bilin bakalım bugünkü antrenmanda kim benim öfkemi çekecek? Clifford'un prensesinin bir puan üzerinde.

Çantama uzandığımda telefonum çalıyor. Chris'in numarası ekranda yanıp sönüyor ve görmezden geliyorum. Onun boş bahanelerini dinleyecek havamda değilim.

Bir metin gönderiyor. Kris: Acil. Haberlerim var.

"Nedir?" Tekrar aradığında cevap veriyorum.

"Babamın memurlarıyla konuşmasına kulak misafiri oldum" diye fısıldıyor ve nefesi kesilmiş gibi görünüyor. "Ve?"

Chris'in babasının Met Polisi'nde komiser yardımcısı olması sayesinde bunca yıldır hapisane sorununun önüne geçebildik.

"O kötü." Chris'in sesi soğuktu. "Kızın doktoru, kendisinin de benzer şartlara maruz kalıp kalmadığını veya potansiyel şüphelilerin gösterilip gösterilmediğini hatırlayabildiğini söyledi. Babam ve meslektaşları bunu düşünüyorlar. Onlara davayı sürdürmelerini çünkü o bir lordun kızı olduğunu söyledi. Kahretsin, Kral. Ya bizi hatırlarsa?"

"Yapmayacak." öğütüyorum. "Çenenin kapalı tut ve antrenmana gel." "Ama..."

"Pratik yap, Chris."

Zaten berbat olan ruh halimi daha da kötüleştirecek başka bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapattım.

Bu sabahın öfkesi üzerime ve etrafıma yayılıyor, nefesimi boğuyor. Görünüşe göre prenses dinlemeyi reddetmiş.

O beni mahvetmeden ben onu mahvedeceğim.

10 Astrid

Yanlış konuyu seçtiniz majesteleri.

* * *

"Sürtük."

"Fahişe."

"Yetkili kaltak."

Yüzüme atılan tüm hakaretlere rağmen yüzüm boş bir tahta olarak kalıyor. Sanırım birisi bana fahişe bile dedi. Artık bu modası geçmiş tarihi terimi kim kullanıyor?

Geçen hafta Levi beni sınıfın önünde köşeye sıkıştırıp ona bunun için 'yalvardığımı' söylediğinden beri, tüm okul benim kanım için dışarıdaydı.

Öğle yemeği sırasında, bana yalvartmayacaklarına dair güvence veren adamlardan iki teklif aldım.

Bu yüzden okulun bahçesinde kuytu bir köşede yemek yiyorum. Zaten kafeteryanın gösterişli havasını da hiç sevmezdim. Levi'nin tüm okulu bana karşı çevirmesi neden asla bu çevreye ait olamayacağımın bir kanıtı.

Ve bir çevreden kastım, sanki kraliyet sarayının tebaasıymış gibi onu her zaman takip eden tüm futbol takımını kastediyorum.

Yakın tuttuğu kişilerde bir aura var. RES tarafından onlara Dört Atlı deniyor ve Levi'nin ihtiyaç duyduğu tüm yıkıcı enerjiyi taşıyorlar.

Hepsi kendince acımasızdır; sessiz olanlar bile.

Görünmez günlerimden beri, hak sahibi pisliklere karşı herhangi bir isyan çıkmasını bekledim. Şu ana kadar olmadı.

Herkes istekli köylüler gibi diz çöküyor.

Dan bile onların çevresine ait, bu yüzden onun önünde sporculara kötü sözler söyleyen bir kaltak olamam. Ama bunu zihnimde gayet iyi yapabiliyorum.

Bankta bağdaş kurup hamburgerimden bir ısırık alıyorum ve boştaki elimle çizim yapıyorum. Psikoloğum ve

fizyoterapistim bana sakın olmamı söyledi ama emirleri dinleme konusunda pek iyi değilim. Üstelik son zamanlarda gördüğüm tuhaf rüyalar ya da kabuslarla birlikte işler değişiyor.

Uyandığımda ne gördüğümü bile hatırlamıyorum. Terden sıırılsıklam ve klostrofobik hissederek uyandım. Psikoloğum Dr. Edmonds, kazayla ilgili geri dönüşlere tanık olabileceğimi söyledi.

Bir teori geliştirdim.

Düzgün çizim yapamamamın kaza sırasında yaşananlarla ilgisi olabilir. Belki o geceye ait bir şeyin - herhangi bir şeyin - taslağını çizmeye kendimi zorlarsam ne olduğunu hatırlayabilirim.

Şimdi olduğu gibi her seferinde Levi'nin çileden çıkaran yüzü aklıma geliyor.

Çizdiğim her şeyi çiziyorum ve ağızımdaki hamburgeri üflüyorum.

İlham perisi öldüren pislik.

"Hey, ahmak. Burada saklanarak ne yapıyorsun?"

"Hak sahibi futbolculardan kaçınmak. Alınmayın, böcek. Ne? Hiçbir şey söylemeyeceğimi söylemedim. "Alındı, lanet olsun." Kelimelerin etrafında kıkırdadı.

Bu Dan ve ben. Cennette kurulmuş bir dostluk. Veya bir havuzda.

Sorun şu ki, babamın yanına ilk taşındığımda, arkadaşlarımla tanışayım diye Nicole beni bir partiye götürmüştü.

Sanki Nicole'ün arkadaşlarıyla ilgilenecekmişim gibi. Neyse, gitmek istemedim ama gittiğime sevindim.

Tabii ki Nicole oraya varır varmaz beni terk etti. Duygularımız karşılıklıydı, çok teşekkür ederim.

Ben de oradaydım, havuzun kenarında تنها bir alanda kendi işime bakıyordum ve seyretilmiş tekila içiyordum. Ve tamam, Güneş-Ay-Yıldız dövmeme bakıp annem için ağlıyor olabilirdim.

Sonra birisi bağırarak geliyor. "Vay be. Bu bir böcek mi?"

O Dan'di ve yıldız dövmemi bir böcek sanmıştı. Annemin son dövmesi hakkında bunu söylediği için ona yumruk attım. Sarhoş olduğundan havuza düştü ve yüzeye

çıkmadı, ben de onu öldürdüğümü falan sandım. Ben de onu dışarı çıkarıyordum, ağlıyordum ve ona katil olmak istemediğimi söylüyordum. Gülerek gözlerini açtı. Ona annemden bahsettim ve o da bana yakın zamanda kaybettiği büyükannesinden bahsetti. O günden sonra ayrılmaz bir bütün olduk. Bir arkadaşlığın şimdiye kadarki en iyi başlangıcı.

Bu yüzden ekibiyle dalga geçtiğimde bile Dan'le aramızın iyi olduğunu biliyorum. Ama bir keresinde empresyonist bir tablo görmüş ve bana sanki üzerinde hamamböcekleri yürüyormuş gibi görüldüğünü söylemişti.

Karşılıklı ve tamamen adil.

Yüzünde aptal bir sırıtışla yanıma kayarken ona baktım. "Ne?" Karşılık olarak gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Çok önemli haberlerim var."

Hâlâ bağdaş kurup onunla yüzleşiyorum, onun mutluluğu üzerime dokunuyor. "Kuyu? Bunu söylemen için sana yalvarmamı mı sağlayacaksın?"

"Bu da işe yarayacaktır." Kaşlarını oynatıyor. "Senin Kaptan'a yalvardığın gibi." "Ah, lütfen. Sen de değilsin, böcek."

"Ne? Ben de herkes gibi bunu duymak zorunda kaldım. Ben en iyi arkadaşım ve işin içine girmeliyim. Sahte bir üzüntüyle başını sallıyor. "Sana söylüyorum, arkadaşlığımız zorlu bir yolda."

Gözlerimi deviriyorum.

"Bana nasıl yalvardığını anlatarak bunu düzeltebilirsin." Gözleri parlıyor. "Dizlerinin üzerinde? Arkanda? Altmışdokuz? Ya da belki..."

Göğsüne küçük bir taş atıp onu susturuyorum. "Sana o kadar ileri gitmediğini söylemiştim. Uyuşturucuydu." Bir saniyeliğine sessiz kaldı. "Uyuşturucunun daha önce hiç istemediğin birini istemeni sağladığını düşünmüyorum."

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

Bir omuzunu kaldırıyor. "Sadece söylüyorum."

"Her ne demekse. Bana büyük haberini verecek misin?"

"İki kelime bebeğim." İşaret ve orta parmaklarını kaldırıyor. "Başlangıç. Sıralanmak."

"Ne?"

"Koç yaklaşan maçın başlangıç kadrosu için beni seçti!"

"Vay canına, bu harika, Dan." Ne kadar çabalasam da heyecanımı taklit edemiyorum. Her şey kaybolmadan önce gülüyor ve bana poker yüzünü gösteriyor. "İlgisizliğin kendini gösteriyor, ahmak." "Üzgünüm ama artık futbol takımıyla ilgilenmediğini sanıyordum?"

"Asla! Beni umursamadıklarını söyledim. Yüzündeki haylazlık ve başarı ile ellerini ovuşturuyor. "Zamanın geleceğini biliyordum! Artık yedek kulübesine gitmek yok."

"Yapabileceğini biliyordum." Kardeşim gibi sarılarak omzunu sıkıyorum. "Seninle gurur duyuyorum dostum."

"Evet evet bebeğim. Kendimle gurur duyuyorum!" Sanki hayali bir kıcı sallıyormuş gibi elini havaya vuruyor. "Maçtan sonra kendilerini üzerime atacak kızların sayısını hayal edebiliyor musun?"

"Sen gerçekten bir domuzsun. Futbol oynamak istediğin tek şey bu mu?"

"Bu birincil bir sebep. Yapılacaklar listem bu saçmalıkla birlikte genişleyecek. Yarısı yenmiş hamburgerimi kapıp iki büyük lokmada bitiriyor. "Ayrıca muhteşem

tezahüratlar ve adrenalin de var. Buna bayılacaksın." "Hayır böcek. Futbol ve ben arkadaş değiliz, unuttun mu?

Ağız dolusu hamburgerin üzerinden, "Söz vermiştin," dedi. "Hayır, yapmadım." "İlk yıl." Eski bir BBC haber spikeri gibi sakın, gösterişli bir aksan kullanıyor ve elinde mikrofon tutuyormuş gibi yapıyor. "Daniel ve Astrid ilk arkadaş olduklarında Astrid ona futboldan nefret ettiğini, Daniel ise sanattan nefret ettiğini söyledi. Bu yüzden birbirlerine asla sahte ilgi göstermemeye karar verdiler. Ancak Daniel, Astrid'in sergisi varsa katılacağına söz verdi. Karşılığında Astrid, eğer ilk beşte yer alırsa Daniel'in maçlarına katılacağına söz verdi."

"Ah. Yaptım."

"Evet, yaptın, ahmak." Tek kaşını sallayarak mikrofonu düşürme hareketi yapıyor. "Bu sözünü tutuyorsun. Cumartesi gecesi. Ev oyunu. Bu sezon biraz kış tekmeliyoruz. Dan'i yanımda müzeye sürüklemeye planım devreye giriyor. "Bu kaptanın son yılı ve o bunu başaracak."

Tekrar omzuna vurdum. "Hey, dostum, belki senin maçına katılabilirim, ama beni aktif olarak hayatımı mahveden Levi'nin idolleştirilmesinden kurtar."

"Belki de ona karşı baskı yapmamalısın. O Kral."

"Öğle yemeği için arka bahçede saklanıyorum, zorluyor gibi mi görünüyorum?" Hissettiğim kadar inanılmaz konuşuyorum.

Levi'ye meydan okumamamın tek nedeni babamın okul tarafından çağrılmasını ya da daha kötüsü, bana emrettiği gibi Kral soyadından uzak durmadığımı öğrenmesini istememem.

Ayrıca okulun gerçek kralı arkamda nefes alırken görünmezlik zor oluyor. Ancak polisle olan davamı oldukça canlı tutuyorum. Eğer bir şey olursa, babamın arkadaşı olan komiser yardımcısından başka bir kanıt ortaya çıkarsa bana söylemesini istedim.

Gerçeği bilme hakkımı elinden alabileceğini düşünüyorsa canı cehenneme Levi.

"Sert olabilir ama havalı bir kaptan." Dan'in sesi hayranlıkla dolu ve işin üzücü tarafı da bence bu bilinçaltı. "Koç konusunda bana kefil oldu, biliyorsun."

"Beklemek." Yıkılan çizimimden başımı kaldırdım. Levi sana kefil mi oldu? "Evet, bu ne kadar hoş?"

"Hiç de bile. Onun sana bu kadar zaman içinde kefil olmasını tuhaf bulmuyor musun?" "Hayır." Sırt çantasını omzuna atarak ayağa kalkıyor.

"Dan. Adam muhtemelen seni iki yıldır fark etmedi ve şimdi de hayatımı mahvetmek istediğine göre seni başlangıç mı yapıyor? Hadi ama, bu her yerde yazılı."

"Futbol, Kaptan ve Antrenör bu şekilde çalışmıyor. Bir başlangıç oyuncusu çıkarıldı ve onun yerini ben aldım çünkü kendimi daha iyi olmaya zorladım."

"Dan..." Kolunu tuttum. "Üzgünüm. Senin kötü bir oyuncu olduğunu düşünmüyorum, sadece zamanlamanın tuhaf olması, hepsi bu. İşler umduğun gibi gitmediğinde incinmeni istemiyorum."

"İyi olacağım." Kolunu omzuma doladığında sesi yumuşadı. "Beladan uzak dur, ahmak." "Evet ortak." Gülümsedim, aramızdaki küçük kavganın sona ermesine sevindim.

Son seneyi katlanılabilir kılabilecek tek kişi o.

Okula geri döndüğümüzde Dan ve ben yollarımızı ayırıyoruz. Onun antrenmanı var ve

tekrar bir araya gelmeden önce sanat stüdyosunda geçireceğim birkaç saatim var. Eve gerekenden bir dakika daha erken dönmek ve Victoria'nın tatlı huysuzluğuyla, Nicole'ün zehriyle ve babamın soğuk omuzuyla uğraşmak zorunda kalmak istemediğime eminim.

Birisi bana çarptı ve neredeyse beni kışıma vuracaktı. Son anda kendimi hazırladım ve Nicole'den başkasıyla karşı karşıya gelmedim.

"Nereye gittiğine dikkat et, kaltak," diye tısladı alçak sesle ve iki arkadaşı da sanki bu bugün duydukları en komik şakaymış gibi kıkırdadılar.

Parmağımı omzuna dokundurup onu geri itiyorum. "Sen izle." Sadece onun duyabileceği şekilde eğilip fısıldadım: "Yoksa senin ve annenin, babamı ailesinden çalan altın arayıcıları olduğunuzu tüm okulun bilmesi mi gerekiyor?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve kendimi tüm gün olduğundan biraz daha iyi hissederek onu iterek geçtim.

"Senin fikrinin burada bir önemi olduğunu mu sanıyorsun, sürtük?" Arkamdan ateş ediyor ama onu görmezden gelip sanat stüdyosuna giriyorum.

Zaten tuvallerinin başında oturan iki üçüncü sınıf öğrencisi var ama selamıma karşılık verme zahmetine girmiyorlar.

Yeni bulduğum görünürlüğüm sadece baş belası değil, aynı zamanda yanlış türde bir görünürlük. Bütün bunların sona ereceğini umuyordum ama öyle görünmüyor.

Önlüğümü almak için dolabıma doğru giderken iç çekiyorum. Burası benim sığınağım, kimsenin bunu benim için mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Resim öğretmenini tüm siyah tuvalleri sanki hiç olmamış gibi reddetmiş olsa bile. Tüm okulun King'in önünde eğildiği yönünde belli belirsiz bir fikrim vardı ama onun aynı zamanda öğretmenlerinin de avucunun içinde yemek yediğini hiç düşünmemiştim. Saf yaşlı ben.

Önlüğümü çektığım an öfkem alevleniyor.

Beyaz önlüğün her tarafında kırmızı boyayla 'Sürtük' ve 'Fahişe' yazıyor.

Küçük çocuklar kahkahalarını bastırarak ve muhtemelen fotoğraf çekerek birbirlerine vuruyorlar. Sıcak, yakıcı bir dalga üzerime yuvarlanırken yumruklarım kumaşı sıktı.

Bunu Levi'nin mi yoksa onun adına başkasının mı yaptığı umurumda değil ama geri çekilmekten bıktım. Beni görünmezlik mağaramdan çıkardı ve bunun her saniyesinden pişman olacak.

Eğer savaş istiyorsa ona kanlı bir savaş vereceğim.

11 Levi

Fazla vaktiniz yok. Senin için geliyorum.

* * *

Belime sarılı bir havluyla duştan çıkıyorum ve boynumdakiyle saçlarımı kurutuyorum. Bugünkü antrenman zorlu olduğundan, erkeklerin parti yapmanın ve sevişmenin en iyi yolunu planlamasını bekliyordum. Hepsini dolabımın önünde toplanmış görünce şaşırdım.

Xander, "Dönecek," diye ıslık çalıyor.

"Hiçbir bok." Kaleci Sean, kolunu dolabın üzerine uzatıyor.

Ronan'ın çıplak omuzları kahkahadan titriyor. "Bunu yapabilecek cesarete sahip olanla tanışmak istiyorum. Fantastik."

"Ne yap?"

Sorum karşısında tüm ekip sessiz kaldı. Kaşlarım çatılırken hepsi birden sertleşti.

"Sakin kalacağınıza söz verin Kaptan." Herkes geri çekilse de Cole görüşümü engelliyor. "Neden sakın kalmam gerekiyor?"

"Ona izin ver." Aiden, Cole'a hareket etmesini işaret ediyor.

Bunu yapmadığında Xander onu zorla geri iter ve mırıldanır: "Sana hâlâ canlı ihtiyacımız var, sik kafalı." Dolabımın içinde tüm takım formalarım kırmızıya boyalı. Dolaptan sarkan bir forma var. Genellikle soyadımın yazıldığı On numaramın hemen üstünde 'Kral' siliniyor. Onun adına 'Manwhore' kalın harflerle yazılmıştır.

Ellerim havluyu beyaz boğumlu bir tutuşla daha da sıkılaştırıyor. O lanet prenses.

Beni kızdırmaya başlıyor ve sinirlendiğimde hiç iyi olmuyorum.

"Yani bu bir hakaret bile değil." Ronan hayali bir kışına tokat atarken gülüyor.

"Hepimizin en iyi amını sen alıyorsun. Bunu kim yaptıysa kıskanmış olmalı."

"Evet, Kral." Xander da gülüyor. "Bütün kızların sana saldırması senin suçun değil. Bu bir onur, değil mi?" Çocukların geri kalanı benim gibi olmayı ne kadar çok istediklerini söyleyerek bağırıp tezahürat ediyor. Ama görünüşle ilgili olan da bu, değil mi? Hepsi bunun aile adı, güvenli para, yüz ve hatta belki de yetenek olduğunu düşünüyor. Her şeye sahip olduğumu düşünüyorlar. Şanslı bir piçim çünkü bütün kızlar benimle birlikte olmak istiyor.

Sorun yaratıyorum ve bundan kurtuluyorum. Dünyaya parmak basıyorum ve neşeleniyorum.

Bir öğretmeni sikiyorum ve tam tersi yerine tüm okul yönetiminin amcamdan özür dilemesini sağlıyorum. Ekip, bu aptal dramayı sürdürmemin tek sebebinin Jonathan'a karşı başlattığım isyan olduğunu bilmiyor. Ben mi olmak istiyorlar? Kafamın içine girme konusunda iyi şanslar. Ben bile o lanet yerden hoşlanmıyorum. Hissetmediğim bir sakinlikle, "Onları gözümün önünden çekin," diyorum. Kıdemsiz üyeler dolabı boşaltmak için birbirlerinin üzerinden geçiyorlar.

Aiden ceketini giyerken yanımda, "Sakin ol," diye fısıldıyor.

Gözlerimde dönen şeytanları görüyor olmalı çünkü daha yavaş, alçak bir tonda tekrarlıyor. "Sakin kalman gerekiyor Lev."

Burun deliklerimden nefes alıyorum, damarlarımda dolaşan kasvetli, öldürücü enerjiyi dışarı atmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Acı çekme ihtiyacı.

Sakatlamak.

Yok etmek için.

Oyundaki adrenalin kalıntıları bile artık onu kesmiyor. Aiden çocuklara "Buluşmaya gidiyoruz" dedi.

"Lanet olsun evet!" Ronan, Xan'a yumruk atıyor.

"Sen geliyorsun?" Cole bana temkinli bir ses tonuyla sordu. Dalgınlıkla başımı salladım.

Buluşma, Aiden'in beni diğer yola sapmaktan alıkoymanın bir yolu ama unuttuğu küçük bir şey var. Ben bir Kralım ve her zaman bunun karşılığını alırız.

Bakışlarım soyunma odasında Chris'i arıyordu ama antrenmandan hemen sonra çıkmış olmalı ki orada hâlâ işe yaramaz durumda.

Çantama gidiyorum - o da kırmızıya boyalı - ve telefonumu alıyorum. Levi: Buluşmaya gel.

Sonra cevap beklemeden telefonu çantama geri attım. Eğer Chris kendisi için en iyisinin ne olduğunu biliyorsa orada olacaktır.

Adamlar filtrelemeye başlıyor. Aiden duruyor ve dolabını işaret ederek sessizce bana yedek parçalarından birini değiştirmemi söylüyor.

Yemin ederim küçük herif Cole'u ve çok hareketli Ronan'ı takip ederken sırtıyor.

"Daniel. Bir kelime." Kendimi Jonathan'ın bize öğrettiği sakın, aldatıcı ses tonunu kullanırken yakaladım ve içimden kendime lanet ettim.

Durup sanki bir şey arıyormuş gibi çevresini izliyor.

Soyunma odası boşalırken takımın geri kalanı bize meraklı bakışlar atıyor.

Daniel iki yıldır takımın bir parçası olabilir ama onunla hiçbir zaman bire bir konuşmadım. Onunla kaç kez konuştuğumu sayabilirim. Elbette Ronan'ın partilerine geliyor ve takımla takılıyor ama hiçbir zaman yakın olamadık.

Ama zaman değişiyor.

Bankta oturup saçlarımı kurutmaya devam ediyorum. Daniel soyunma odasında kalırken çıkışa mümkün olduğunca yakın duruyor.

Yapısı fena değil ama bacak kaslarını uzun süre çalıştırmıyor. Sonuç olarak dayanıklılığı, baştan sona doksan dakikalık bir oyun oynamasına izin vermiyor.

Başlangıç pozisyonunu alamamasının tek nedeni budur.

Ancak hızlıdır ve hem sağ bek hem de orta saha oyuncusu olarak görev yapabilir.

Koç yaz kampında başarılı olduğunu fark etti. Onu Sterling'in bir sonraki maçta başlangıç olarak şutu kullanabileceğine ikna etmek için benim tek bir sözüm yetti.

"Cumartesi gününe hazır mısınız?" Dostça bir ses tonuyla soruyorum. "Evet." Gözleri parlıyor.

"Bu, elde edebileceğiniz en nadir şanslardan biridir, o yüzden bunu değerlendirin."

"Yapacağım... yapacağım, Kaptan." Artık rahatlamış ve rahatlamış görünüyor.

Vurma şansım.

"Şu arkadaşın... Bir... bir şey mi?"

Sertleştikçe rahat tavırları kayboluyor. "Astrid."

"Sağ. Astrid'e. Bütün geleceğimi mahvedebileceğini düşünürsek onun adını asla unutamam.

"O..." Sözlerini tartıyormuş gibi sözünü kesti. "Yaptığı her şey için üzgünüm. Fena değil, sadece aslen buralı değil. Görgü kurallarını pek bilmiyor."

Saçlarımı kurutmaya ara verdim. "O değil?"

"Yaklaşık üç yıl önce Lord Clifford gözaltına alınmadan önce annesiyle birlikte yaşıyordu. Çocukluğundan beri aramızda yaşamadı."

Yani prenses başından beri prenses değildi. İlginç. RES'teki herkesin sahip olduğu çürük, züppe kokuyu yaymaması şaşırtıcı değil.

O parti sırasında çok kaygısız ve masum görünüyordu ama yine de bir şekilde zincirlenmişti. "Ona zarar vermeyeceksin, değil mi?" Ben sessiz kaldığımda Daniel hafif bir üstünlükle sordu. "Bağlı olmak." Onunla burun buruna gelene kadar ayakta duruyorum.

"Ne üstüne?" Omuzları sanki benimle dövüşecekmiş gibi geriye çekildi. Ayrıca ilginç. Görünüşe göre prensesin sadık bir arkadaşı var.

"Bana bir şey söylemeni istiyorum Daniel. Bu onun çıkarınadır."

Daniel ihtiyacım olan bilgiyi tamamladıktan sonra oradan ayrılıyor ve ben de Aiden'in ceketlerinden birini giyiyorum; bu benimkinden daha dar.

Avlanma fikri aklıma gelince dudaklarım sırtarak kıvrıldı. Onu uyardım.

Dinlemedi.

Onu cezalandırmanın zamanı geldi.

12 Astrid

Kral seni düşürürse ancak kırılabilirsin.

* * *

Yarısı boş tuvalimin önünde durup boş boş bakıyorum. Saatlerdir bu şekilde gidiyor. İlham perisi benden kaçıyor ve onu nasıl yakalayacağımı ya da ilk etapta onu yakalamanın mümkün olup olmadığını bilmiyorum.

Bugün yaptığım tek resim Levi's tişörtleriydi. Hatta 'Kral' unvanının her yerine 'Erkek Fahişe' resmini çizmeye bile zaman ayırdım.

Gerçek erkek fahişe oyken neden RES'te adı geçen tek kişi benim?

Ben bile geçen sene bu destansı olayı duymuştum. Müdür onların üzerine gelene kadar haftalarca laboratuvarında bir biyoloji öğretmenini becerdi.

Söz konusu öğretmenin tüm okullardan yasaklandığı ve ülke dışına çıktığı öğrenildi.

O zamanlar reşit olmadığı doğru ama neden ona kurban muamelesi yapıldı?

Her zaman göt deliğiyle yatmak ve bunun ne kadar iyi hissettirdiğiyle övünen kızlardan bahsetmiyorum bile. Onun yüzünden kızların hayatımı cehenneme çevirdiğini söyledi.

Dolaplara gizlice girip tüm eşyalarını kırmızıya boyamanın tatmini hala tenimin altında uğulduyor. Gerçek özgür ruhumu serbest bıraktığım bu anlarda, annemi hatırlamadan duramıyorum. İçimde kendiliğindenliği kökleştirdi ve bana asla maske takmamayı öğretti.

Maskeler seni boğacak Star.

Babamın benim velayetimi alma ihtimalini düşünmeliydi.

Onun evinde takabildiğim tek şey bir maske. Onu batırıp yüz üstü bırakma düşüncesi beni korkutuyor. Sonuçta elimde kalan tek şey o.

Nicole erkenden sanat stüdyosuna uğrayıp bu akşam aile yemeği yiyeceğimizi duyurmayı ihmal etmedi. Ona göre kaçırırsam sorun değil. Aslında, kendimi aptal durumuna düşüreceğim için ıskalamalıyım.

Sırf onu kızdırmak için gelmeyi düşündüm ama babamın soğuk, onaylamayan bakışları fikrimi değiştirmeme neden oldu.

RES kapılarını kapattığında saat neredeyse dokuza gelene kadar yeterince erteledim. Geceyi sanat stüdyosunda geçirebileceğim söylenemez.

Fırçaları temizleyip malzemeleri çekmecelere koyduktan sonra kapıyı kapatarak çıkıyorum.

Geniş koridorlarda yürürken kulaklıklarımı taktım ve Supremacy by Muse'un duyularımı doldurmasına izin verdim.

Gecenin bu saatinde okulun duvarlarını ürkütücü, sakın bir atmosfer dolduruyor. İçeride aktif olan tek öğrenciler kitap ve satranç kulüpleridir. Birçok sporcu bu geç saatlere kadar dışarıda antrenman yapıyor.

Bu, RES'in muazzam mimarisinin ve binanın antik tarihinin tadını çıkarmak için en iyi zamandır. Hiçbir züppelik ya da zorbalık ruh halini bozamaz.

Dan daha önce bana takımla bir 'Buluşma'ya gideceğini söyleyen bir mesaj attı - görünüşe göre bu, RES'in futbol takımına yeni başlayanlar için gizli bir takılma yeri. Beni almayı teklif etti ama ben reddettim ve ona eğlenmesini söyledim.

Yine de kıskançlık ve şüphe hissine engel olamıyorum.

Her ne kadar Dan takımdaki konumunu kızları cezbetmek için kullansa da hiçbir zaman oyuna bu kadar meraklı olmamıştı. En yakın arkadaşımı aptal futbol takımına kaptırıyormuşum gibi geliyor.

Üstelik hem takıma hem de gizli parti mekanlarına yapılan bu davetlerin tesadüf olması mümkün değil.

Yine de aşırı paranoyak olduğumdan olabilir. En iyi arkadaşımdan uzaklaşma fikrinden nefret ediyorum. Eğer bu Levi'nin başka bir taktiğiye o zaman onun muhteşem yüzüne yumruk atacağım ve tamamen morluklar bırakacağım.

Yan çıkışa doğru otoparkın karşısına geçiyorum. Ana binanın önünde trafiğe takılmadan taksiye binmek için mükemmel bir yer.

Telefonumu alırken parlak beyaz ışık yolumu aydınlatıyor. Astrid: eğleniyor musun?

Daniel: Kesinlikle evet! Bu gece bir üçlü izliyoruz. Astrid: Sen bir domuzsun.

Daniel: Sevdiğin biri, ahmak.

Astrid: Açıkça söyleyeyim, bu gece pek eğlenmiyorum ve bunu bana telafi etmelisin.

Daniel: Lanet olsun! Vikings'i seninle bininci kez yeniden izleyeceğim.

Astrid: Bir de bana annenin yaptığı çörekleri getir.

Daniel: Hayır. Onlar benim.

Astrid: Anlaşma yok.

Daniel: Ayrılacağız *kızgın yüz emoji* Çöreklerimin peşinden gelmeyi bırak, lanet olsun.

Gülümseyerek ona kahkahalarla dolu bir Japonca emoji gönderiyorum ve telefonumu arka cebime koyuyorum. Bu geceyi feda etmek, Nora Teyzemin çöreklerinden bazılarını Dan'den çalmak anlamına geliyorsa, o zaman ben hazırım. Sadece annesinin çörekleri yüzünden arkadaş olduğumuzu söyleyerek onunla her zaman dalga geçiyorum.

Otopark zifiri karanlıkla kaplandığında çıkışa doğru ilerliyorum. Kasılıp olduğum yerde duruyorum. Müziği durdurup dış kapıyı hatırladığım yere doğru koştum. Ellerim terliyor ve nefesim o kadar çok kesiliyor ki, ne ayak seslerimi ne de çevremdeki hiçbir şeyi duyabiliyorum.

Lanet olsun. Işıklar genellikle geç saatlere kadar açık kalır.

Tırnaklarım avuçlarıma girene kadar elim sırt çantamın askılarını kavradı. Koşmaya başlayacaktım ama uzuvlarım bunun için fazla titriyor.

Duyularından birini kaybetmekle ilgili söyledikleri doğru. Göremediğiniz zaman, diğer her şey yükselir. Kulaklarım okulu çevreleyen çam ağaçlarına karşı rüzgarın hafif hışırtısını duyuyor. Ya da en azından hışırtının ağaçlardan kaynaklandığını

umuyorum.

Burun deliklerim, korkuya çok benzeyen kendi kokumun yanı sıra arabalardan ve çamlardan gelen benzin kokusuyla doluyor.

Cildimdeki hava, içeri girmeye çalışan jilet gibi keskin nesneler gibi geliyor. Ne kadar yutarsam yutayım, asit tadını boğazımdan uzaklaştıramıyorum.

Bu, o gece olanlara korkunç derecede benzemeye başladı. Aslında her iki gece. Her şey karanlıkla başladı.

Bunu yapabilirsin Astrid. Bunu tamamen yapabilirsiniz.

Moral konuşmam işe yaramıyor. Nabzımın hışırtısı azalmıyor ve görüşümü siyah kaplıyor.

Uzun boylu, kasvetli bir figür yolumu kapatıyor. Çığlık atıyorum ama güçlü bir elin ağzımı kapatmasıyla ses bastırılıyor.

Geri çekildiğimde bedenim donuyor, ayaklarım mide bulandırıcı bir sesle betona sürtünüyor. Ben... kaçırılıyor muyum?

Bu düşünce beni sersemliğimden kurtarıyor. Beni yakalayanın eline çarpıyorum, bulabildiğim her yeri kaşıyıp tekmeliyorum.

Sırtım sert bir şeye çarptı. Hava ciğerlerimden dışarı çıkıyor ve var olmayan nefesle nefesim kesiliyor. Klostrofobik bir his omurgamdan yukarı tırmanıyor, beni felç ediyor. Tüm varlığım, ölüm saçan bir ölüm meleği gibi üzerimde beliren uzun, geniş figürle dolu.

Korkuyu biliyorum.

Ben yaşadım. İki kere.

Annemin kazası ve benim çarpıp kaçmam sırasında. Ancak korku insanın alışabileceği bir duygu değildir. Zamanla düzelecek bir duygu değil bu.

Öyle olsa daha da kötüleşir.

Artık korkunun yüzünü gördüğüme göre değişmeye devam ediyor ve her deneyim bir öncekinden daha korkunç oluyor.

Titremeler uzuvlarımı vuruyor ve sağanak yağmur sırasındaki bir yaprak gibi titriyorum. "L-lütfen... lütfen..." Beni yerinde tutan ele karşı mırıldandım.

Artık yalvarmanın seni kurtarmayacağını bilmeliydim. Yalvarmak, akli hasta olanların size daha fazla işkence etmek istemesine neden olabilir.

Ama başka hiçbir şeyim yok.

Savaşsam bile beni esir alan kişi kesinlikle benden çok daha güçlü.

Daha önceki mücadelelerimi tek eliyle durdurdu. Eğer isterse beni bir uzuvdan diğerine parçalayabilir. Serbest eli göğsüme yapıyor.

Göz kapaklarımın ardında yaşlar yanarken gözlerim kapanıyor. Aman Tanrım.

Lütfen hayır. Lütfen.

İçimde bir şeyler koptu ve karşı koyma konusundaki isteksizliğim yok oldu. Aynı anda her yere ve hiçbir yere yumruk atıp tekme atıyorum.

Neredeyse hiçbir şeye çarpmıyorum ama durmuyorum. Ağlıyorum, deli gibi yumruk atıyorum ve tekme atıyorum.

Gömleğime yumruk atıyor ve eliyle engellense de çığlıklarım daha da çılgınlaşıyor.

Beni öne çekiyor. Tökezliyorum ama yüzüme düşmeden önceki son saniyede kendimi buluyorum.

Her iki elim de göğsümden ve ağızımdan kayboluyor.
Ben daha ne olduğuna dair herhangi bir düşünceye varamadan otoparkta kör edici bir ışık yanıyor. Sırtım okula bakacak şekilde çıkışın yanında duruyorum.
Kalbim göğüs kafesime çarparken sert, sığ nefesler ağızımdan çıkıyor. Gümbürtü.
Gümbürtü.
Korkuyla etrafıma bakıyorum, yarı yarıya bir canavarın gölgelerin arasından bana saldıracağını umuyorum. Aşağıya baktığımda okul ceketime yapıştırılmış kağıt parçasını seçiyorum.
Titreyen parmaklarımla onu kaptım ve yazılan kelimeleri okudum. Uzak dur ya da öde.

13 Levi

Düşüşünüzü ben düzenledim ama büyük finali hissetmiyorum.

* * *

Chloe kucağıma otururken ellerim yanımda hareketsiz kalıyor, çiçeksi parfümü o kadar güçlü ki mide bulandırıcı.
Ya da belki de bu, yuttuğum votka shotları yüzündendir.
Parti etrafımda çiçek açıyor. Kızlar ekip üyelerine eziyet ediyor. Bazıları sigara içiyor, diğerleri içki içiyor. Hafta içi bir gece olduğunu düşünürsek onları durdurmalıyım ama umurumdaysa boşver.
Ben de bir denizci gibi içiyorum.
İçimdeki kaptan şu anda boktan bir insan.
Meet Up, Londra'nın eteklerinde, Aiden'a annesinden miras kalan kır evi benzeri bir evdir.
Kral'ın malikanesinden biraz nefes almaya ihtiyaç duyacak kadar büyüdüğümüzden beri burası bizim sığınağımız oldu.
Ronan, içindeki dansçıyı kanalize ediyor ve rastgele Fransızca sözleriyle partiye sunuculuk yapıyor.
Xander odanın ortasındaki masada birkaç oyuncuyla birlikte kumar oynuyor. Ancak ekibin yarısı bir veya iki kızı alıp koridorda kayboldu.
Cole'un geçen gün taktığı yeni hoparlörlerden rock müzik sesi duyuluyor. Chris bir kızla konuşuyor, gözleri kan çanağına dönmüş ve gülümsemesi çılgınca; tıpkı görevden döndüğümüzdeki gibi.
Eğlence ve oyunlarla dolu bir atlıkarınca.
Genellikle maskeli baloya katılır ve tüm bunlar olmak istediğim şeymiş gibi davranırdım. Ama hiçbir şekilde umurumda değildi.
Her şey siyah olduğunda değil.
Chloe'yi üzerimden itiyorum ve o da gıcırdayarak ayağa kalkıyor.
Genellikle onun ya da herhangi bir arkadaşının canını sıkardım. Ancak bu yılın başından beri hiçbir kız bunu benim için yapmıyor.
Özellikle şimdi her şey, hatta kahrolası hava bile boğazımı tırmalıyor ve nefesimi boğuyorken. Chloe'nin itirazlarını görmezden gelerek kalabalığın arasından hızla

geçiyorum ve çıkarken Xander'ın parmaklarının arasından bir sigara kapıyorum. Dışarıdaki serin hava üzerime çarptığı anda, kendimi çekiyorum ve uzaklara bir duman bulutu üflüyorum. Sigara içen biri değilim ama ne zaman bir pislik üzerime geliyormuş gibi hissetsem, nikotin sisi uzaklaştırıyor. Ayrıca bazı adamların kullandığı mutluluk hapları da var ama o zehrin beş santim yakınına asla yaklaşmayacağıma kendime söz verdim.

Geçmişte yaşananlardan sonra hayır.

Her şeyin yanlış hissettirdiği gecelerden biri. Yanlış yer.

Yanlış zihniyet.

Yanlış kanlı hava.

Aklımda yanıp sönen tek şey, bana bakarken o yaşlı gözlerdeki korku ve çaresizlik. Öyle bir tip olmamasına rağmen yalvarma şekli.

Onu korkutmak, onun yerine koymak ve bana karşı çıkılamayacağını öğretmek istedim.

Ama bakışlarındaki dehşete bakarken ve onun bana karşı küçüldüğünü ve titrediğini hissettiğimde tuhaf bir şey oldu.

Şüphelerim vardı.

Şüphelerim var.

Hayatım boyunca bana iddialı olmam öğretildi. Her şeyi bir T'ye göre planladığımda ve olası her sonucu incelediğimde, ilerlemeden önce iki kez bakmamalıyım.

Sonuçta hiçbir savaş sadece kaleyi tutarak kazanılmıyordu.

Ailem iş hayatında, sosyal veya politik durumlarda cesaretiyle tanınır. Bir şeye gözümüzü diktiğimizde geri adım atmamız.

Bu gece de farklı olmamalıydı. Yine de... öyleydi.

Belki de çok ileri gittim. Belki de onun içinde gömülü tutmakta zorlandığı bir tür travmayı tetikledim. Sesi o karanlık geceye akıl almaz derecede benziyordu.

Elimi saçlarımdan arasından geçirip sigarayı çöpe attım. Bitti.

Bitti.

Bu Astrid'e yerini öğretmeli.

Daniel'in Ronan'la nasıl şarkı söylediğine bakılırsa, onu arama ya da mesaj atma zahmetine girmemiş gibi görünüyor.

Bu beni sevindirmeli mi kızdırmalı mı emin değilim.

Bir yanımda her şeyin bittiğine seviniyor ama diğer yanımda, yani en kafa karıştırıcı kısım, gecenin başında hissettiğimden daha boş ve karanlık geliyor.

Bunun benim zaferim olması gerekiyordu ama kendimi zafer kazanmış gibi hissetmiyorum.

14 Astrid

Senden nefret etmiyorum, zayıflığımdan nefret ediyorum.

* * *

Odamda battaniyenin altına saklanıp kendi havamı soluyorum.

Kendimi her zaman güçlü hissetmem konusunda azarladığım için artık bunu yapmıyorum.

Bütün geceyi battaniyenin altında cenin pozisyonunda kıvrılıp gözyaşı kalmayana kadar ağlayarak geçirdim. Onun ya da onların bana ulaşmasına izin verdiğim için kendime duyduğum nefretin miktarını anlatacak kelime yok.

Kendim için bile ayağa kalkamazsam, büyük, uçsuz bucaksız dünyada nasıl hayatta kalacağım? Babamın evinden ayrılmak gerçek özgürlük mü yoksa kendimi mi kandırıyorum?

Bütün bu kaotik sorular bütün gece beni hiç bırakmadı. Annemi ve onun gücünü düşündüm ve bu ona daha çok benzemediğim için kendimden daha çok nefret etmemi sağladı.

Babamı, onun gücünü ve ondan bir gram bile miras almadığımı düşündüm.

Üniversiteyi, sanatımı ve buradan nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrimin olmadığını düşündüm. Her şey üzerime çöktü. Bunu nasıl durduracağımı ya da durdurabilir miyim bilmiyorum.

Dün gece adrenalin ve korkunun yarattığı artçı şokta önemli bir şey öğrendim.

Hayatımın kontrolü hiçbir zaman gerçek anlamda elimde olmadı.

Bunca zaman görünürde iniş alanı olmayan amaçsız bir nesne gibi süzülüyordum.

Kapı açılıyor ve ben hâlâ nefesimi tutuyorum. Hiç kimseyle konuşacak havamda değilim - Sarah'la bile. Beni kontrol ediyordu ama ona yalnız kalmak istediğimi söyledim.

Kenara bir ağırlık çöktüğünde yatak alçalıyor. Güçlü sedir kokusu, daha konuşmadan onu ele veriyor. "Sarah bugün hasta kalacağını mı söyledi?" Babam her zamanki sakin ses tonuyla sordu.

Konumumu değiştirmeden olumlu bir ses çıkarırım.

Solumdan bir iç çekiş geliyor. Bu bir rahatsızlık değil, daha çok istifaya ya da buna benzer bir şeye benziyor. Geceleri battaniyemi düzeltmeye her geldiğinde aynı sesi çıkarıyor.

Bu eve geldiğimden beri babamın yapmaya devam ettiği tek alışkanlık bu.

Her gece sanki bir çocukmuşum gibi battaniyemi yeniden ayarlıyor ve "Gece, Yıldız" diye mırıldanıyor. Her zaman uyuyormuş gibi yaptım, belki de sadece uyuduğumu düşündüğünde gelir.

İşe geç kaldığı gecelerde bile bunu dini bir şekilde yapıyor. Alışkanlığını özlediği tek zaman yurt dışında olduğu zamandır. O zaman bile bana iyi geceler dileklerimi mesajla gönderdi.

Dün gece geldiğinde arkama dönüp onun kollarında ağlama dürtüsüne direndim. Şu anda hâlâ bunu yapmak istiyorum ama kendimi durduruyorum.

Onun 'İyi Geceler'i babacan değil, zorunludur. Babamın yetiştirilme tarzı ve aristokrat adı tamamen görgü kuralları ve görgü kuralları ile ilgilidir. Eminim Nicole'e de 'İyi Geceler' diliyor.

"Kaza yüzünden mi? Kabus mu görüyorsun?" O sorar. "Dr. Edmonds'u arayacağım." Psikiyatrist babamın her şeye çözümü.

"Hayır, sadece bir şeye takıldım." Benim onurum gibi. "Bana bak Astrid."

Başımı salladım ve daha da kendime doğru kıvrıldım. "Okulda bir şey mi oldu?"

Ona her şeyi anlatabilirim. Babam muhtemelen okula haber verecektir, peki sonra ne olacak? Tamamen

karanlıktı ve arkalarında kanıt bırakacak kadar aptal değiller. Bu sadece onların öfkesinin daha da artmasına neden olur.

Lanet olsun. Onlardan bu kadar kolay kaçabildiğime inanamıyorum. Ama güç bana kâbusumu tekrar tekrar yaşamaktan başka ne verdi? Kazalardan kalma o korkunç anılara geri dönemem. Ben... yapamam. "Davayı bırakabilir misin?" Alçak bir ses tonuyla soruyorum.

"Neden?" Babam şüpheli görünüyor. "Onlara bunu ödetmek konusunda o kadar ısrarcıydın ki." "Ben sadece... buna değmez. Muhtemelen hatırlamayacağım."

"Bana bak," diye tekrarladı ve ben de başımı salladım. "Astrid Elizabeth Clifford, o battaniyeyi çıkaracak mısın, çıkarmayacak mısın?"

"Yalnız kalmak istiyorum."

Bir an battaniyemin güvenli ortamına kıvrılmışken, bir sonraki an çıplak kalıyorum. Örtüyü başımın üzerine çekmeye çalışıyorum ama babam onu erişemeyeceği bir yerde tutuyor.

Onunla yüzleşiyorum ve o donuyor.

Oh, Vikingler aşkına. Yüzüm sıcak bir karmaşa gibi görünüyor olmalı.

"Neden ağlıyorsun?" En ender zamanlardan birinde, babam kendi ortamının dışında belirir. Hatta tuhaf. "Sadece... kız meselesi." Yalan söylerim.

"Evet. Sağ. Tabii ki," dedi yavaşça. "Victoria'yı getirmemi ister misin?"

"HAYIR!" Battaniyemi kapıp altına saklanıyorum. "Okulu arayıp onlara başaramayacağımı söyler misin?" "Elbette." Sıcak bir el battaniyenin üzerinden omzuma dokunmadan önce garip bir sessizlik oldu. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Ve bununla birlikte kapıdan çıktı. Arkasından seslenme dürtüsüne direniyorum.

Onun burada olduğu birkaç dakika içinde o sonsuz düşünce çemberinin içine çekilmedim. Gözlerimi kapatıyorum ve uyumak için dua ediyorum.

Öğleden sonra kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Muhtemelen günün çoğunu uyuyarak geçirmemle alakalıdır.

Sarah'yı mutfakta kızdırdım.

Victoria'nın diğer lordların eşleriyle bir toplantısı olduğu ve Nicole'ün bütün gün okulda olacağı için minnettarım.

Nadir, huzurlu günlerden biri.

Sarah kendi bölgesindeki kimseden hoşlanmadığı için beni çikolatalı bir smoothie ve saçımı karıştırıp dışarı atıyor.

Elimde eskiz defterimle havuz başında uzanıyorum. Son otuz dakikadır çizdiğim şeye bakarken dudaklarım büzüldü ve kaşlarım çatıldı.

Levi.

Çizgiler sadece taslak ama bu onun taslağı. Bu onun yan profili ve o acımasız, soluk mavi gözleri. Aylardır yaptığım ilk eskiz olduğuna inanamıyorum. Tanıdık bir ses aradığında kağıdı yırtmak üzereyim.

"Hey, ahmak!" Dan'in ayak sesleri havuzun kapısından geliyor. Bugün antrenmana geç çıkacağını sanıyordum. Hasta olduğum için okula gelmeyeceğimi mesaj attıktan sonra terk etmiş olmalı.

Şimdiye kadarki en iyi arkadaş.

"Tanrıya şükür! Sıkıntıdan ölüyordum." Eskiz defterini sandalyenin üzerine atıp ayağa fırlıyorum. "Biraz Viking maratonuna ve benim bilardoda kışını tekmelememe hazır olsan iyi olur."

Dan irkildi ve kapının çok yakınında durdu. Diğer figür Dan'ın önünde yürüdüğünde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Parlak, şeytani gözleri parlıyor ve dudakları bir sırtıyla kıvrılıyor. "Ben oyunum."

15 Astrid

Artık bu oyunu oynamıyorum. Beni satranç tahtasına sürüklemeyi bırak.

* * *

Evimde ayakta görmeyi beklediğim son kişi sadece kısa bir mesafede. Üniformasını o kayıtsız, dağınık şekilde giyiyor ve tabii ki kravat takmıyor. Onun bu kadar aptalca uzun olmasından ve o çekişmenin midemin alt kısmında başlamasından nefret ediyorum.

Hayır, çekiştirmiyorum.

Bu beni parçalamak üzere olan yuvarlanan bir öfke dalgası. "Burada ne halt ediyorsun?" ısııyorum.

Levi yırtıcı adımlarla bana doğru ilerlerken, "Daniel senin hasta olduğundan bahsetmişti," dedi. "Sana daha iyisini dilemeye geldim."

Daha çok beni istediği yere götürdüğünden emin olmak için. "Çıkmak." Dan'e dik dik bakarak kapıyı işaret ettim.

Şeytanı küçük cennetimize hiçbir uyarıda bulunmadan getirdiğine inanamıyorum.

Şimdiye kadarki en kötü en iyi arkadaş.

"Vay be. Yavaşla, Astrid." Dan çarpık bir gülümsemeyle Levi'ye özür dileyen bir ifade sundu. "Genelde böyle değildir, Kaptan."

Elbette Dan. Hayatımı mahvetmek isteyen birine karşı genellikle şirret değilim.

Levi'yi buraya getirdiği için saçını mı çekmek yoksa taşaklarına tekme mi atmak istediğimi bilmiyorum, sanki uzun süredir kayıp arkadaşlarıymış gibi.

Dan birkaç adımda yanıma ulaştı ve ben de onu yanağından dürttüm ve inlemeye başladım. Saçlarımı geriye doğru itip fısıldıyor. "Kibar ol. Benim oyunum buna bağlı."

Ona ve oyununa, berbat olmasını söylemek istiyorum ama ben o tür bir orospu değilim. Levi'yle sorunumun Dan'le hiçbir ilgisi yok. İçinde bulunduğumuz savaşın ikincil hasarı olmasını istemiyorum.

Ayrıca Dan dün gece olanları bilseydi onu getirmezdi. Ya da en azından öyle umuyorum.

Ona söylemememin sebebi kendimi korkak ve zayıf hissetmemdi.

"Sarah'nın elinde biraz smoothie kalmış mı diye bakacağım." Dan omzumu son bir kez okşadı ve ben onu durduramadan içeri girdi.

Lanet olsun Dan. Umarım Sarah'nın ona içecek içeceği yoktur. O anda Levi'yle yalnız kaldığımı fark ettim.

Dün beni terörize eden aynı Levi.

Daha önceki cesaretim yok oluyor ve çünkü çaresiz aptala geri dönüyorum.

Yüzüme kazmaya devam ettiği deliklere rağmen, bakışlarından kaçınmak için

elimden gelen her şeyi yaparak yutkundum.

"Baban sana Cliffords'a karışmamamı söylemedi mi?"

"Benim babam yok." dedi umursamaz bir tavırla. "Ama amcam beni uyardı." "O halde neden dinlemedin?" Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum.

Gözleri saf bir sıkıntıyla parlıyor. "Uyarıları dinleme konusunda iyi değilim."

"O halde misafirim ol." Sesimdeki alaycılığa engel olamıyorum. "Seni burada bulduğunda babamın tepkisini görmeyi çok isterim. Dedemin uzun süredir kullanılmayan tüfeği var elimizde."

Şezlonga oturup soğuk bir şişe su alıyorum. Bakışlarım o yokmuş gibi havuzun maviliğinde kayboluyor. Söylemesi yapmaktan kolay.

Onun varlığı alanı dolduruyor ve aynı zamanda rahatsız edici ve çekici bir şeyle dalgalanıyor. "Çok sert, prenses."

Oturma pozisyonumun üzerinde bir gölge belirliyor, öğleden sonra güneşini engelliyor ve bir azrail gibi çevremdeki havayı emiyor.

Bakışlarım iki eli cebinde olan ütülü üniforma pantolonuna doğru kayıyor. El çantası geniş göğsüne atılmış ve yan tarafında duruyor. Takımının ceketinin gelişmiş omuzlarının üzerine ikinci bir deri gibi uzanmasını görünce duraksamadan duramıyorum.

Sonunda yüzüne ulaştığımda duruyorum.

Levi gibi kötü insanlar bu kadar günahkar bir yüzle doğmamalı. Hiçbir şeyden daha azı olmaları gerekirken neden her şeyi alıyorlar?

"Sert?" tükürdüm. "Senin yüzünden iki ölüme yakın durumla karşılaştım. Sert olmasına ne dersin, Kral?" "Öncelikle, ilk ölüme yakın durumunuzla hiçbir ilgim yok. Sırf kırgınsın diye bütün talihsizliklerin için beni suçlayamazsın."

"Kesinlikle bunu durdurmadın." "Geleceği pek bilmiyorum prenses."

"Yeterince terbiyeli olan herkes o gün bana yardım edebilirdi." "Farkında mıydın bilmiyorum ama bende o nezaket yok."

"Evet, bunu zor yoldan öğrendim." Başımı ondan uzaklaştırıp suyumdan büyük bir yudum alıyorum. Ama soğuk sıvı bile yanan içimi dindirmiyor.

"Yaklaşık ikinci kez..." alçak bir ses tonuyla konuşuyor. "Eğer tekrarlama şansım olsaydı, farklı yapardım." Bakışlarım alay edilmeyi umarak onunkine takıldı ama sadece o sert, açık mavi bakış vardı.

İçimde yanan ateş, acımasız bir hamleyle sönüyor. "Bu bir... özür mü?"

Hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine yanıma gelip alanımı dolduruyor ve burun deliklerimi günahkar erkeksi, temiz kokusuyla dolduruyor.

Bu kadar özgüven yayması çok çılgınca. Kimliğinin ayrılmaz bir parçası gibi. O ne? Hiç kendini sorguluyor mu?

O benim olmadığım her şey ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Onu kendimden uzaklaştırmam gerekirken, bu kadar sinirime dokunabilmesinden nefret ediyorum.

"Bu da ne?" Diğer tarafıma doğru hareket ediyor.

O çizimde kendisini tam olarak göremeden eskiz defterini kapatmaya çabalıyorum.

"Gitmen gerekmiyor mu?" Çenemi ona doğru salladım.

"Daha misafirperver olman gerekmez mi?" dudaklarında hafif bir eğimle karşılık

veriyor.

"Senden nefret ediyorum Levi. Seni görmek bile kusmak istememe neden oluyor. Sen zaten amacını kanıtladın ve ben oynamayı bıraktım, o yüzden beni rahat bırak."

Patlamamdan sonra nefes nefese kalıyorum ama çenemi yukarıda tutuyorum.

"İşiniz bitti, öyle mi?" "Evet. Artık buna değmez."

"Olay şu, prenses. İşin bitmiş olabilir...' Sıcak nefesler tenimi gıcıklayana kadar dudakları inanılmaz derecede kulağıma yaklaştı. "Ama ben değilim."

Sesinin gürlemesi ve sözlerinin sıcaklığı karşısında omurgamdan aşağı bir ürperti çöktü.

Sanki ellerimi bir şey yapmaktan alıkoyuyormuşum gibi su şişesini daha da sıkı tuttum. Ne, bilmiyorum. "Benden ne istiyorsun?" Sesimin içim gibi çatlamamasına sevindim.

"Senin ateşin." Dudakları kulağımın memesini sıyırdı ve vücudumdan bir ürperti dalgası geçti. "Senin kavgan." Sesi alçak, karıncalanmaya neden olacak bir aralığa düşüyor. "Senin her şeyin."

Kolu orta kısmıma dolanıyor ve sanki her zaman oraya aitmişim gibi beni yan tarafının kıvrımına doğru çekiyor. Sanki en doğal yer burasıymış gibi.

Bulaşıcı vücut sıcaklığı karşısında gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıyorum. Bu sanki bir ateş çukuruna atılmak ve yanığın her saniyesinden keyif almak gibi bir şey.

Soğuk, acımasız bir psikopat nasıl bu kadar sıcaklığa sahip olabilir?

Düzgün düşünemeyecek kadar bulanıkım ama sonra o psikopattan ne kadar nefret ettiğimi hatırlıyorum. Daha yirmi dört saat önce beni deliliğin eşiğine sürüklemişti.

Beni güvenli bir yere geri çekiyormuş gibi yaparak bunu silemez.

Levi King gibi biri başkalarını kurtarmaz. Onlara yalnızca yanılsamayı veriyor ve onları tehlikeden uzak olduklarına inandırıyor. Bu numaraya düştüklerinde onları tekrar uçurumdan iter.

Bir kral kendini feda etmez. Zavallı piyonlar bunu yapar. Geri çekilmiş olabilirim ama piyon olmayacağım.

Gözlerim hızla açıldı ve onu ve vücudumda kışkırttığı tüm şeytani şeyleri itip ayağa kalktım. Sanki ona çok komik bir fıkra anlatmışım gibi kıkırdadı.

"Seni uyarıyorum. Benden uzak dur Levi, diye homurdandım.

Yavaşça ayağa kalkarken yüzündeki tüm mizah kayboluyor. "Sana söyledim, uyarıları pek dinlemem prenses." "Sende bir sorun var."

İşaret parmağını uzatıp iki kez burnuma dokunuyor. "Sanırım benimle dövüşmeli ve o şeyin ne olduğunu öğrenmelisin."

Ondan hızla uzaklaştım ama bu onun sadece o çileden çıkarıcı, kışkırtıcı bir şekilde sırtmasına neden oldu. "Bu olmayacak."

"Bu olmayacak, değil mi? Bahis ister misin?"

"Siktir git, Levi." Kollarımı göğsümün üzerinde birleştiriyorum.

"Bir korkak gibi kaçmayı bırakırsan çok mutlu olurum." Başını son bir kez eğerek sanki kendi lanet eviymiş gibi kapıdan dışarı çıkıyor.

Koltuğa çökerken damarlarımda kan uğuldamaya başladı.

Onun tarafından kışkırtılmayacağım. Onun tarafından kışkırtılmayacağım... Çok geç. Bunun için kesinlikle Dan'i öldürüyorum. O benim günah keçim olacak.

Son bir bıkkın nefesle eskiz defterimi kapıyorum. Onun için yaptığım çizimi parçalara

ayıracağım. Ağzım açık kalıyor.
Levi'nin taslağı gitti.

16 Levi

Satranç tahtasında bir prensese yer yoktur ama o yine de içeri girer.

* * *

Yarınki formasyonun tartışılmasının ardından Koç bizi duş almak ve eve gitmek üzere bırakıyor. Sezonun ilk maçı ve takım ruhu en yüksek seviyede.

Aiden, Xander, Cole ve Ronan'ın takıma yeni bir ruh kattığını fark etmemek için kör olmak gerekir. Ben bile onların uyumlu takım oyununun orta ve ön hatlarımızı geliştirdiğini inkar edemem. Başlangıç olarak ikinci yılları bulmak nadirdir, ancak dördü takım için vazgeçilmez olduklarını kanıtladılar.

Biz gittikten sonra önlerinde harika bir son yıl geçirecekler. Bu yılın şampiyonluğunu kazanırsak gelecek yıl da aynı başarıyı tekrarlama ihtimalleri yüksek.

RES tarihinde ilk kez.

Bunu başarabilecek biri varsa o da Aiden'dır. Adamın başarısızlıkla hiçbir ilişkisi yok. Ekip üyeleri duşa giderken birbirlerinin sırtına tokat atıyor, şakalaşüyor ve seks ve parti hakkında konuşuyorlar. Ben hissetmiyorum.

Herhangi biri.

Sanki kendi yarattığım ve içine giremediğim kısır, kara bir döngünün içinde sıkışıp kalmışım gibi.

Koç dün beni kenara çekerek Premier Lig gözlemcilerinin bu sezon sahaya çıkacağını söyledi. Büyüklerden birine girebileceğime inanıyor ama Koç bile o korkunç cümleyi söyledi: 'Eğer ailen bu konuda iyiye'.

Amcam profesyonel futbol oynanmayacağını açık ve net bir şekilde ifade etti ve Premier Lig'in devlerinden biri tarafından işe alınsam bile Amcam beni önemli olan herhangi bir takımdan kara listeye alma yetkisine sahip. King Enterprises avucunuzun içinde olduğunda, bir düğmeye basarak her şey yapılabilir.

Ruh halimi bozan tek şey uzun, uzak futbol hayalim değil.

Çok fazla düşünüyorum, çok fazla hesap yapıyorum ve çok fazla parti yapıyorum. Yeterince uyuyamıyorum. Bazen, hâlâ rüyada olduğumu öğrenmek için uyanıyorum. Bunların hepsi, ismi verilmeyecek olan bir kişiye korkunç derecede benziyor.

Hızlı bir duş alıp bazı adamların keyfini çıkarıyorum. Dışarı çıkıp kıyafetlerimizi değiştirdiğimizde Ronan, "Benim evimde parti mi?" diyor.

"HAYIR." Soğuk. "Oyun gecesi, parti yok."

"Hayır, gelin, Kaptan." Ronan havaya bir yumruk attı. "Sarhoş olduğumuzda bile Newcastle'ın zavallılarını öldürebiliriz."

Diğerleri göğüslerini pompalayarak bağırıp çağırıyorlar.

Ölümcül bir ses tonuyla, "Oyun gecesinde parti yapmak ve sarhoş olmak yok," dedim ve hepsinin susmasını sağladım. "Kendimi tekrarlamam mı gerekiyor?"

"Hayır, Kaptan." Gençlerden birkaçı cevap verdi ve diğerleri başlarını salladılar.

"Sanırım tek bir amcıkla yetinmek zorundayım. Merde!" Ronan gözlerini deviriyor.

"Takım için yapmam gereken fedakarlıklar"

"Bu nasıl fedakarlık?" Cole soruyor.

"Cole dostum, bir parti düzenlediğimde teşekkür olarak en az iki am ve bir oral seks alıyorum. Artık sadece Chloe'ye bağlı kaldım."

"Şimdi de ona mı dokunuyorsun?" Xander havlusunu açıyor ve ayaklarını boxerının içine sokuyor. "Gözlerinin Kaptan'a baktığını sanıyordum."

"Geçen hafta onu kötü bir alışkanlık gibi kucağından attı." Ronan kaşlarını çatı.

"Kızların neden özensiz saniyeler konusunda iyi olduğumu düşündüklerini bilmiyorum."

"Çünkü sen?" Cole soruyor.

"Etekle her şeyi siker misin?" Xander araya giriyor. "Bu doğru değil!" Ronan itiraz ediyor.

"Dostum," Xander kolunu omzunun üzerinden atıyor. "Sırf bacaklarının arasına girmek için reddedilen bir kızı kaç kez teselli etmeye gittin?"

"Selam, fo." Ronan ellerini etrafa dolaştırıyor. "Seks en iyi teselli şeklidir." "Sağ." Cole dalga geçiyor. "Elbette."

Chloe'nin hâlâ bana mesaj attığını, onunla tanışmam için adeta yalvardığını ona söylemenin faydası yok. O umursamazdı, ben de umursamıyorum.

Bu kızların hiçbiri artık içimde bir şey uyandırmıyor. Onlar için ben sadece King'i becerdiklerini söyleyebilmeleri için bir basamaktım. Kaptan. Yerel yıldız.

Her zaman hiçbir şey olmadılar, bu yüzden onları görmezden geldiğimde hiçbir şeymiş gibi hissediyorum. Üstelik bir hafta önceki o geceden beri sikimi sertleştirenler onlar değil.

Belki gerçekten hastayım.

Chris sağımdan, "Selam, Kral," diye fısıldıyor.

Adamları çekişmeye bırakıp gömleğimin düğmelerini iliklerken Chris'e yaklaştım.

"Babamla görüştüm ve o kızın babası davayı düşürmedi" diye mırıldandı. "Bu sefer ona bir ders vermeliyiz." Başımı sallıyorum.

"Ama yapacaklar..."

"Sadece o hatırlarsa ve hatırlamazsa tehlike altındayız."

Chris ayağını yere vuruyor ve tıslamadan önce çevresini izliyor: "Eğer bunu yaparsa işimiz biter." "Yapmayacak. Artık benim elimde. Bırak."

Astrid'in bana yaşlı, buruşuk gözlerle baktığı, sahip olmadığım bir ruhu aradığı o gece uyuyamadım.

Ve o uykusuz gecede farklı bir taktik buldum. Eğer sorun onun hafızasıysa, o zaman onunla ilgilenmek yerine bununla ilgileneceğim.

Chris, "Onu tecavüz etmekle tehdit etmeliyiz" diye mırıldanıyor. "Belki orospu bu sefer geri çekilmeyi anlar."

Bir an Chris konuşuyor, sonra onu kolumu lanet boğazına dayayıp dolaplara doğru fırlatıyorum. Hırıltılı nefes

alıyor, mücadele ederken yüzü kızarıyor. Kolumu sıkarak hava beslemesini kestim.

Gözleri irileşirken, "Onun yanına yaklaşmayacaksın, dokunmayacaksın, hatta ona bakmayacaksın," diye hırladım yüzüne doğru. "Bırak dediğimde, sen. Lanet olsun.

Düşürmek. BT."

Boğazından cızırtılı sesler çıkıyor ve rengi kırmızıdan maviye dönüyor. Aklımın

derinliklerinde bir yerlerde, onun boğulmakta olduğunu ve mesajımı iletmediğimi ve onu bırakmam gerektiğini anlıyorum ama aklını başından alan kısım, yüzündeki canının damla damla kanlı bir şekilde tükendiğini görmek istiyor.

"Bırak onu, Lev." Aiden kolumu kavradı ve o anda ekipten birkaç kişinin daha beni Chris'ten uzaklaştırdığını fark ettim.

Ya da yapmaya çalışıyorum.

Onu bırakıyorum ve yere kayıyor, öksürüyor ve boğazını tutuyor. Aiden beni o hesapçı kıvılcımla izlerken kaşları çatılıyor.

Takım konusunda heyecanlanmadığım biliniyor, bu yüzden bu Aiden'in aklını bir döngüye sokuyor olmalı. Chris'e, "Yerini geri almayı planlamıyorsan bir daha buraya gelme," diye bağırdım ve soyunma odasından fırladım.

Uzun bir yolculuğa ve sigara içmeye ihtiyacım var. Veya birkaçı.

Bu gece eve dönmesem iyi olur. Görmem gereken son şey Jonathan'ın yüzü.

Öldürücü enerji, çıkışı olmayan yoğun bir sis gibi başımın üzerinde beliriyor.

Otoparkta, çıkışın yakınında, ampulün hemen altında duran minyon bir figürü fark ettiğimde duruyorum. Daniel'i bekliyor olmalı.

Kulaklıklarını takan Astrid'in elinde kaşları çizilmiş bir eskiz defteri var. Tam konsantre olduğunda üst dudağında hafif bir kıvrılma oluyor. O çok sevimli.

Sevimli.

Kahretsin. En son ne zaman bu kadar sevimli bir şey düşündüğümü hatırlamıyorum.

Astrid, üniforma eteklerini olabildiğince kısa, ceketlerini ise olabildiğince dar giyen kızlardan değil. Ufak tefek yapısına ve asi karakterine yakışan, sakın bir zarafetle üniformasını giyiyor.

Ama... o hiç de asi değildi.

Ben evine zorla girdikten sonra okula döndü ama o zamandan beri kendine saklanıyor. Artık nahoş şakalar yok. Artık zorluk yok. Artık... hiçbir şey yok.

Okula döndüğünden beri bana yokmuşum gibi davranıyor. Geri çekilip haddini bilmesini istediğimi sanıyordum ama şimdi düşünüyorum da, kavgasının aniden ortadan kalkması beni sinirlendiren şeyin bir parçası.

Açlıktan ölmek üzere olan bir yırtıcı gibi onun negatif enerjisinden besleniyordum ve şimdi kendini içeriye hapsedtiği için içeri girip onu dışarı çıkarmak istiyorum.

Onda beni sürekli içine çeken bir şey var ve ben bunun sonunu görene kadar geri adım atacak tiplerden değilim.

Prencesin ne kadar dövüşü kaldığını görme zamanı.

17 Astrid

Şeytan seni gecenin karanlığına çektiğinde savaşabilir misin?

* * *

Ahh. Tekrar olmasın.

Elimdeki taslağa kaşlarımı çatarak baktım.

Annem bir dövme sanatçısıydı ve müşteriler ona özgürce izin verdiğinde elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Spontane sanatın en iyi sanat olduğunu söylerdi. Gerçek bir ilham perisi saldırmadan önce izin istemez.

İlham perim tam bir aptalmış gibi görünüyor.

Geçen hafta düzgünce çizemediğim tek yüz Levi's'inkiydi.

Soluk, hafif sarkık gözleri. Düz, yüksek burun. Keskin çene çizgisi. Boynundaki hafif kıvrım, tendonları ve damarları dalgalanıyor. Köprücük kemiğindeki küçük beni bile gözden kaçırmadım.

Bende ciddi bir sorun var.

Üzerime bir gölge belirdiğinde onu parçalamak üzereyim. Başımı kaldırdım ve aynı anda kulaklıklarımı da çıkardım. Muse'un Süper Devasa Kara Deliği, son sınıftan birinin bakışıyla karşılaştığımda alçaktan gümbürdemeye devam ediyor.

Dağınık kahverengi saçları ve devetüyü bir fiziği var, özellikle omuzları ve göğsü. Yanlış hatırlamıyorsam adı Jerry Huntington'dı ve Rugby takımının bir parçasıydı. "Evet?" Bana neden yaklaştığından emin olamayarak soruyorum.

Çizgi film karakteri gibi gülümsüyor. Eminim bununla ya da başka bir şeyle beni etkilemek istemiştir. Bu durumda epik başarısızlık.

"Çocuklar ve ben bira içmeye çıkıyoruz, bize katılmak ister misin?" imalı bir ses tonuyla soruyor. "Hayır, teşekkürler." Sırt çantamı öne fırlatıp eskiz defterimi ve kulaklıklarımı içine tikiyorum.

"Hadi bebeğim, beğeneceksin." Göz ucuyla dudaklarını yaladığını yakaladım. "Söz veriyorum."

"Hayır dedim." Olabildiğince alçak sesle konuşmaya çalışıyorum, o lanet ipucunu anlayıp çekip gideceğini umuyorum.

Erkeklerle ilgi duymadığımdan değil ama sporcular hiçbir zaman ilgimi çekmedi. Benim çılgın ilham perim dışında elbette.

Eli bileğime dolandığında sırt çantamın fermuarını kapattım. Konuşurken sesi tehdit edici bir hal alıyor, "Beğeneceğini söyledim. Ulaşılması zor biriymiş gibi davranma, herkes senin küçük bir sürtük olduğunu biliyor. "Bu yeterli!" Onu itiyorum ve bileğimi çekmeye çalışıyorum. "Gitmeme izin ver."

O yapmıyor. Hatta bileğim acıyana kadar tutuşu daha da sıkılaştı.

İnliyorum, serbest bırakılmak için köpüren çığlığın etrafında boğazım kapanıyor.

Efordan yüzüm ısınıyor ve tepkimi dizginlemeye çalışsam da omuzlarımı kaplayan korku ürpertilerine engel olamıyorum.

Viking aşkına, bu bir daha olamaz.

Bir an kendimi Jerry'nin elinden kurtarmaya çalışıyorum, sonra büyük bir çerçeve Jerry'nin bedenine çarpıyor ve onu doğrudan betona doğru itiyor.

Levi, Jerry'yi yere yıkarken şaşkın bir sessizlikle baktım. Ragbi oyuncusu daha büyük olmasına rağmen Levi geri adım atacak gibi görünmüyor.

Sanki kum torbasıymış gibi Jerry'nin yüzüne ve karnına art arda darbeler indiriyor.

Jerry'nin aklını toplayıp karşılık vermesi uzun saniyeler alır. Levi'yi yere itmek için üst gövdesini kullanıyor ve ona defalarca yumruk atmadan önce dizini karnına sabitliyor. Elin ete sürekli çarpması karşısında göğsümde bir şeyler bükülüyor.

Ama belki de bunun nedeni şiddet değildir. Belki bunun nedeni başka bir şeydir.

Hayır. Ben oraya gitmiyorum.

Kısa süre sonra Levi üstünlüğü ele alır. Yerde yuvarlanırken ve üstünlük sağlamak için güreşirken görüşleri o kadar net değil.

Bunu hissetmek için Levi'nin ruh halindeki karanlığı görmeme gerek yok. Boğucu, aşılmaz bir duman gibi havaya nüfuz ediyor.

O sadece Jerry ile dövüşmüyor, aynı zamanda kan peşinde.

"Yapma!" Sersemliğimden kısmen kurtulduğumda bağıriyorum. "Durmak!"

İkisi de dinlemiyor. Aksine yumrukları ve homurtuları daha şiddetli hale geliyor. Bu gidişle birbirlerini öldürecekler.

Bakışlarım iki tarafa da kayıyor, iki boğayı durdurmaya yardımcı olacak bir şey arıyordum. Hiçbir şey bulamayınca iki parmağımı ağızma sokup yüksek sesle öksürüyorum.

Başını kaldırıp bakan ilk kişi Jerry oldu. Levi onun suratına yumruk atıyor ve rakibi yere düşerken ayağa kalkıyor.

Ragbi oyuncusu bir tura hazır olarak ayağa kalktığında yüksek ve net bir ses tonuyla konuşuyorum. "İlkeyi arayacağım."

Jerry, pantolonunun tozunu alırken, "Lanet olası kaltak," diye mırıldandı. "Onu bu kadar özel kılan şeyin ne olduğunu anlayamıyorum."

"Az önce ne dedin?" Levi bir saniye içinde onun yüzüne çıkıyor.

Tabii ki Levi prensibin tehdidini umursamıyor. Onun hiçbir şeyi umursamadığını öğrenmeye başlıyorum. Onlara doğru yürüdüm ve elimi Levi'nin omzuna koydum.

"Bırak gitsin, o buna değmez."

Jerry, dudaklarındaki kanı dişlerine bulaştıran orantısız bir sırtış sergiliyor.

"Sürtükünü dinle, Kral." Levi'nin yüzündeki hüznü görmeden önce bunu hissettim.

Hayır, onu havada soluyorum.

Göğsünün hızlı iniş çıkışlarında da bu var. Yumruklarının sıkılması. Omuzlarının sertliği. Ona baktım ve sesli bir şekilde yutkundum.

Bakışları tamamen siyahtır. Karanlık.

Ölümcül.

Sanki Jerry'yi öldürebilir ve bundan dolayı bir gram bile suçluluk hissetmeyebilir.

Beni itmeye başladı ama ben onun yolunu kapattım, böylece arkam öne dönük oldu ve yüzüm Jerry'ye dönük oldu.

"Baban Yargıç Huntington değil mi?" En soğuk sesimle soruyorum.

"Bunu bildiğin iyi oldu." Jerry sırtıtmaya devam ediyor ve ben onu sildiğim için keyif alıyorum. Son olarak.

"Eve gitmeni ve babana saraydan zimmetine geçirdiği parayı sormanı öneririm.

Çünkü tahmin edin kimin kanıtı var? Bu benim kendi babam olurdu. Şimdi eve gidip ona Yargıç Huntington'ın zavallı oğlunun beni taciz ettiğini söylersem sence bunun bedelini kim öder?

Jerry'nin tüm gülümsemesi kayboluyor ve yüzü kül rengine dönüyor. Eminim babasının ders dışı aktivitelerini kimsenin bilmediğini düşünüyordur. Babam bize bu tür şeyleri anlatmıyor ama geçen gün gizlice dışarı çıkarken bir telefon konuşmasına kulak misafiri oldum. Özellikle adı geçen yargıç giderek daha fazla

televizyona çıktığı için bu bilgi aklımda kaldı.

Jerry, küfredip olay yerinden kaçmadan önce bana korku dolu bir bakış attı.

"Göt deliği." Ben de Levi'ye küfretmek üzere arkamı dönüyorum ama gözlerindeki yavaş ama net ışık beni şaşkına çeviriyor.

Siyah dağıldı ve yerini her zamanki kapüşonlu ifadeye bıraktı.

Ceketsiz ve kravatsız. Gömleğinin ilk birkaç düğmesi sanki bunları yapmaya zahmet

edemiyormuş gibi açıktı. Işıkların altında bronz teni beyaz gömleğiyle kontrast oluşturun. Jerry ile kavgası nedeniyle her yeri toz içinde, yanağı ve köprücük kemiğinde iki morluk var. Sağ omzu sanki dik tutamıyormuşçasına yana doğru sarkıyor.

Dağınık haliyle bile hala muhteşem bir piç gibi görünüyor.

"Bilmeniz için söylüyorum, onurumu savunmanıza ihtiyacım yok," dedim alaycı bir alaycılıkla ve onu iterek çıkışa doğru ilerledim.

Yüzünü buruşturdu.

Uzaklaş.

Uzaklaşın.

"Bundan hoşlanmıyorum." Levi'nin sesi beni olduğum yerde durdurdu. Onunla yüzleşmek için yavaşça arkamı dönüyorum. "Neyden hoşlanmadın?" "Başkaları sana dokunduğunda."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için dudaklarım aralandı.

Bana doğru ilerleyip üzerime lanet bir duvar gibi dikildiğinde kararını elinden alıyor.

"Bugünden itibaren kimsenin sana dokunmasına izin vermeyeceksin." Bu sözleri sanki her hakkı varmış gibi söylüyor.

"Bunu bir düşüneyim..." diye alay ediyorum. "Karar reddedildi, majesteleri."

"Astrid," diye homurdanıyor, eli kolumu kavıyor. "Bu konuda benimle kavga etmek istemezsin." Adımın ağzından o hafif, hırıltılı ses tonuyla çıkmasıyla bir an şaşkınlığa uğradım.

İlk kez adımı söylüyor ve bunda rahatsız edici derecede samimi bir şeyler var. "Sanki seninle başka bir konuda kavga etmeme izin var mı?" Soruyorum. "Sen."

"Ben?"

Bir gecede beni pek çok kez şaşırttı, bu beni kamçılamaya başlıyor. Bu başka bir oyun mu?

Kolu ileri doğru uzanıyor ve çelik bir tutuşla belimi sarıyor. Beni kendisine doğru çekip göğsüne doğru çekerken tepki veremiyorum.

Sert kasları göğüslerimi düzleştiriyor ve gömleğimin ve ceketimin kumaşına karşı kasılmalarına engel olamıyorum.

İçim onun sıcaklığında sivilaşa bile iki elim de omuzlarını itiyor.

"Böyle dövüşün prenses." Bacaklarımı tek bacağıyla ayırdı ve kalçasını hassas bacaklarımın arasına yerleştirdi, ta ki bariz bir şişkinlik midemin boşluğuna girene kadar. "Kavganın bana ne yaptığını görüyor musun?" Büyümüş gözlerimle ona bakarken boğucu sıcaklık beni tepeden tırnağa kızartıyor.

O... zor. Benim için.

Bu bilgi beni bir döngüye sokuyor. Midemin alt kısmında bir uğultu hissi karıncalanıyor.

"Levi..." bir uyarı olması gerekiyordu ama çaresiz bir inilti gibi çıkıyor. Onu boğmak için dudaklarımı yalıyorum. "Siktir, prenses." Gözleri şehvetle ve o siyah bakışla parlıyor. "Bunu yapmayı bırak yoksa seni şu anda burada ezerim."

Yapmayacağını düşünmek istiyorum ama bu Levi King. Onun sözlüğünde imkansız yoktur. Onu itmeye çalışıyorum ama donuyorum.

Tamamen.

İyice.

Levi dudaklarını benimkilere bastırđı. Dudakları benimkilerin üzerinde.

Beni öpüyor.

Sert ağzı benimkini ele geçirdiğinde tepki veremeyecek kadar şaşkınlım. Serbest eli ensemın çevresini sarıyor ve beni tamamen onun insafına bırakıyor.

Dudaklarını benimkilere doğru hareket ettirdiğinde tırnaklarım gömleğinin içine kıvrıldı. O sadece beni öpmekle kalmıyor, aynı zamanda benim de onu öpmemi istiyor.

"Açık." Alt dudağımı ısıyor. "Yukarı."

Ağzımı ince bir çizgi halinde tutuyorum. Bir yandan, dengesiz bir yanımla, daha sonra ölecek olsam bile kendini bırakıp o anda boğulmak istiyor. Öte yandan mantıksal kısım bunun Levi King olduğunu unutamıyor.

Hayatımı cehenneme çeviren aynı Kral.

Piçten nefret ediyorum. Onu öpmemeli, hatta bu fikirle eğlenmemeliydim. Ama bir tattan zarar gelmez.

Öyle mi?

"Açık. The. Kahretsin. Yukarı." Her kelimeyle dudağımı daha sert ısıyor, emiyor ve dişlerinin arasına çekiyor. Acımasız çekişle kan akıtmadığına şaşırdım.

Ağzım bir hıçkırıkla aralanıyor. İhtiyaçlarının açılması bu kadar. Levi ağzımı yiyor. Erişim talebinde bulunmuyor, sanki her zaman benim bu tarafımda hak iddia ediyormuş gibi içeri dalıyor. Sıcak, acımasız dili hayvani bir aciliyetle benimkinin etrafında dönüyor.

Kayboldum.

Levi her şeye tamamen kapılmıştı. Göğsünün sert çıkıntıları. Güçlü, güçlü elleri. Ve dudakları. Lanet olsun dudaklarına.

Onları daha önce öpmeden nasıl hayatta kaldım?

Aklımın bir köşesinden bir ses bunun yanlış olduğunu söylüyor ama ben bunu görmezden geliyorum. Karıncalanmalar omurgamdan aşağı doğru inerken sisli bir havada süzülüyordum. Daha önce de öpülmüştüm ama hiçbir zaman en çılgın rüyalarımdayla bile sanki o ölüyormuş ve onun soluyabildiği tek hava benmişim gibi yutulmamıştım.

Gözlerim hızla kapandı ve yere düştüğümde canımın acıyacağını bilerek kendimi düşmeye bıraktım. Ama eğer bu yanlışsa, bir daha hiçbir şeyin doğru olmasını istemiyorum.

18 Astrid

İtmek acı verici değil, düşüş acı vericidir.

* * *

Levi'nin arabasında oturuyorum; tahrip ettiğim arabanın aynısı. Bu, gökyüzünün her an yere düşeceği anlamına geliyor.

Otoparktaki öpücükten hâlâ şaşkınım. Sanki tadın peşindeymiş gibi farkında olmadan dudaklarımı yalarken buluyorum kendimi.

Gerçeküstü bir duygu.

Tamamen terk etme.

Bu sanki kendi tenimden çıkan bir deneyim gibi ve hâlâ bunu kafamda canlandıramıyorum.

Bu da yetmezmiş gibi Levi beni evime bırakacağını söyleyerek arabasına kaçırıldı.

Ona Dan'in benim aracım olduğunu hatırlatmaya yönelik yarım yamalak girişimlerimi duymuyordu. Sonra yağmur yağmaya başladı ve beni Jaguar'ın içine itti.

Elbette Levi gibi biri hızlı araba kullanıyor. Onunla ilgili her şey öyle. O yanımdayken kalp atışlarım, düşüncelerim ve anılarım dahil hiçbir şey yavaş gitmiyor.

Ve yine dudaklarımı yalıyorum. Lanet olsun.

İçinde bulunduğum karışıklığı düşünmek için bir gece uykusuna ihtiyacım var.

Geri çekilip çekilmemem önemli değil. Levi, tıpkı Jerry'ye yaptığı gibi önce kafasına vuran tipte. Geçmişten gelen güç hâlâ ağızda kalan güçlü bir tat gibi havayı boğuyor.

Şu anda araba kullanırken bile yüzeyin hemen altına gizlenmiş sabit, değişken bir enerjiye sahip. Benzin gibidir, arkasında kül bırakabilmek için bir kıvılcımın patlamasını bekler.

Kıvılcım mıyım yoksa kül müyüm, emin değilim. Ya da her ikisi de.

"Bu şekilde ısıkl çalmayı nasıl öğrendin?" Kırmızı ışıktaki dururken soruyor.

Gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış ve ben de damarları ve tendonları teninde dalgalanan güçlü kollarına bakmaktan kendimi alamıyorum.

Dikkatimin dağılmasından dolayı başımı salladım. "Annem taksileri o şekilde durdururdu ve ben de bu alışkanlığı edindim."

"Sana bunun gibi başka harika numaralar öğretti mi?" Bana büyüleyici bir gülümsemeyle baktı. Viking aşkına bunu yapmayı bırakabilir mi?

Bütün kızların onun için külotlarını -ya da dizlerinin üzerine- bırakmalarına şaşmamalı.

Büyülenmenin ötesinde olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor ama onun kollarında nasıl eridiğimi düşününce durumum pek de iyi görünmüyor.

Pencereden bakıyorum. "Annem bana bildiğim her şeyi öğretti. İlk çizimim. İlk bisiklet yolculuğum. Ama en önemlisi bana ateşimi söndürmemeyi ve kendim olmayı öğretti."

"Senin bu plastik dünyaya düşeceğini hiç düşünmemişti, değil mi?" Başım ona doğru eğiliyor. "Bu dünyaya geldiğimi nereden biliyorsun?" Göz kırıyor. "İstediğim her şeyi öğrenebilirim prenses."

Ah. Kibirli pislik.

"İçine atıldığın hayattan hoşlanmıyorsun, öyle mi?"

"Beğenilecek ne var?" Bakışlarım ışıklarda ve yağmurdan ıslanan binalarda kayboluyor. "Buradaki herkes kopyaların kopyası. Sanki kendi benlikleri olmak yerine birbirleri olmaya çalışıyorlar. Eğer biri normların üzerine çıkmaya çalışırsa, kafaları kesilecek."

Sessizlik beni karşılıyor ve başımı hafifçe Levi'ye doğru eğiyorum. Beni izlerken gözlerindeki yoğun bakışı görünce yutkundum. Jerry'yi ezip geçen siyah Levi'nin yeniden ortaya çıkışı gibi.

Ancak şimdi şiddet onun itici gücü gibi görünmüyor.

Bunu doğrudan kemiklerime kadar hissetmem çok daha rahatsız edici ve istilacı bir şey. Tüylerim diken diken oluyor ve nefes almak yerine havayı ciğerlerimden çekiyorum.

Levi'nin beni izleme biçiminde kötülük var. Bir söz. Bir lanet. Ve eğer kendime yalan söylemiyorsam, bir bağlantı da var. O partide durup onu gördüğüm günden beri beni ona çeken görünmez bir çizgi vardı.

İtmeye çalıştım, çekmeye çalıştım ama lanet şey kırılmıyor. İstesem de istemesem de, zulmüyle beni tuzağa düşürüyor.

"Ah, annen sana harika numaralar öğretti mi?" Aferin, Astrid. Aptal gibi konuşuyorsun. Sessizliği bir şeyle doldurmam gerekiyordu yoksa onun yörüngesine kapılacaktım.

Tekrar yola odaklandığı için sorum işe yaramış gibi görünüyor. "Annem ben iki günlükken gece yarısı beni babamın evinin eşiğine attı, sonra hırsız gibi kaçtı ve bir daha arkasına bakmadı."

"Ah, imm..." Sadece tek bir cümledeki bilgi yükü karşısında değil, aynı zamanda bu sözleri söylediği kayıtsız ses tonu karşısında da şaşkınlığa uğradım.

Tam böyle bir bombaya nasıl tepki vereceğimi tartışırken şöyle devam ediyor: "O kadından öğrendiğim tek şey, eğer doğru adama hamile kalırsan zengin olabilirsin." Göz kırıyor. "Onun taktiklerini kullanabileceğimden değil."

Bu kadar önemli bir şeyi tamamen göz ardı etmesi çığınca. Hayır. Bu çok korkutucu. Bu sadece Levi King'in gerçekte ne kadar sapkın olduğunu kanıtlıyor.

Ama yine de, doğası gereği onu sevmek zorunda olan annesi onu terk ettiyse, neden dünyanın geri kalanına şefkat duysun ki?

"Babandan ne haber?" Sesim sanki daha yüksek bir aralık onun kaçmasına sebep olacakmış gibi kısıktı. "Ondan ne haber?"

O da mı seni terk etti? Tamamen tedavi edilemez misin?

Daha sorularımı dile getirmeye fırsat bulamadan araba sağa döndü ve kendimi destekleyerek neredeyse arabanın tavanına çarpacağım.

İşte o zaman evden tamamen zıt bir yöne doğru gittiğimizi fark ediyorum. Yolun ışıkları kayboluyor ve yol, gerçek hayattaki bir korku filmindeki gibi daralıyor ve karanlıklaşıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Hissettiğim kadar korkmuş görünmemeye çalışarak mırıldandım. Hiçbir şey söylemiyor.

Gözlerim dışarı fırlayıp onunla zifiri karanlık yol arasında gidip gelirken sırt kaslarım dikleşiyor. "Bu hiç komik değil Levi."

"Öyle olmaması gerekiyor."

Nefesim, annemin aç yırtıcılar gibi duvarlarımı pençelediği o gecenin çarpık

görüntüleri gibi kekeliyor. "Yapma... Yapma..."

"Sen iyi bir küçük prensessin, değil mi Astrid?" Sesi tüyler ürpertici, ilgisiz bir tona geçiyor.

Yol kararmaya devam ederken ve hiçbir araba görüş alanıma girmeyince titreyen parmaklarla kapı kolunu tuttum.

"Levi, dur."

"Bana söyleneni yapmadığımı şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın."

Kalbim göğüs kafesime o kadar sert çarpıyor ki neredeyse ayaklarıma düşecek.

Devam ediyor, gidiyor ve gidiyor.

Onun oyununa kandığımı inanamıyorum. Her zaman istediği gibi beni mümkün olan en kötü şekilde yok edebilmek için gardımı düşürmemi sağlamak için annesiyle ilgili hikayeyle dikkatimi dağıttı.

Çılgınca bakışlarım etrafımızı saran karanlık, yağmurun şiddeti ve neredeyse yoldan çıkana kadar gaz pedalına basması arasında gidip geliyor.

Onunla dövüşmek istiyorum. Çıldıırıp direksiyonu elinden almak istedim ama donup kaldım. Annemin kaza geçirdiği gece kafamın arkasında eski, grenli bir film gibi oynuyor.

Gözlerim dökülmemiş gözyaşlarıyla bulanıklaşıyor, arabanın takla attığı ve onun kan gölünde yatan cansız bedenini izlemek zorunda kaldığım anı hatırlıyorum.

Araba gıcırdayarak duruyor ve ayağa fırlıyorum, boğazımdan bir hıçkırık çıkıyor.

"Kötü bir yolculuk değil, değil mi prenses?"

Elimle aynı anda kafam da ona doğru hareket ediyor. Levi'ye öyle sert bir tokat atıyorum ki avucum acıyor ve

sonra karanlıkta koşuyorum.

Yağmur beni hemen ıslatıyor. Saçlarım yanaklarıma yapışıyor ve su yüzümden ve boynumdan aşağıya doğru dereler oluşturuyor. Ayakkabıları çamura batıyor ve beni yerde tutuyor.

Güçlü eller belimi arkadan sarıyor ve beni havada asılı kalana kadar yerden kaldırıyor.

Gözyaşlarımla savaşarak onun tutuşuna karşı savruldu. Yağmur onları fazla görünür kılmadığı için minnettarım. "Beni rahat bırak! Sana aptal oyunlarını oynamayı bıraktığımı söylemiştim!

Dudakları kulağımı buldu ve alçak, ürpertici bir ses tonuyla konuşmadan önce tenimi kemirdi. "Ben de sana söyledim, değilim prenses."

Öfke, hiddet ve ihanet balonu bir araya geliyor ve pençeleriyle serbest kalıyor, ama onunla savaşamayacaksam ne anlamı var ki?

İntikam peşinde koşan bir kasırga gibi huzurumu bozmaya devam ederse ne anlamı var?

"Neden?" Ciğerlerimin sonuna kadar çığlık atıyorum, hâlâ onu pençeliyor ve tekmeliyorum. "Görünmezlik balonumda gayet iyi yaşıyordum, neden beni görünür yapmak zorundaydın?"

"Seni görünür kıldım, öyle mi?" "Yaptın! Her şeyi mahvettin."

"Asla görünmez olmaman gerekiyordu prenses," diye fısıldıyor o kaba sesiyle. Cildim ısınıyor. Yağmur bile yanıklarını silemez.

"Neden beni buraya getirdin? Beni silmeyi mi planlıyorsun? diye bağırdım. "Yemin ederim o intikamcı hayaletlerden birine dönüşeceğim ve sonsuza kadar peşinizden koşacağım."

Kıkırdarak kulağımın kabuğu boyunca ürpertiler yolluyor. "Bana musallat olacaksın, öyle mi?" "Hah. Sonsuza kadar dostum. Buna güvenebilirsin."

"Buna güvenebilirim," diye tekrarlıyor keyifle.

"Eğer kapıların gıcırdadığını ve koridorlardan sesler duyarsanız o benim. Aynada duman görürsen o ben de olurum. Peki ya oyunda takılıp düşersen? Evet, tamamen ben."

Gülüyor, sesi etrafımızda bir ilahi gibi yankılanıyordu. "Bu bir nevi tutunmak gibi bir şey, biliyorsun." "Hayatını perişan ettiği sürece ben oyunum."

"Bunun olacağını kim söyledi?" Kelimeleri doğrudan kulak mememin üzerine mırıldanıyor. Nefesi tenini gıcıkıyor ama dudakları asla.

Bu kahrolası alay.

Boğazımı temizliyorum. "Peki neredeyiz? Mezarlık mı? Seni uyarıyorum, üvey annem bana dokuz canlı kedi diyor. Tabii ki bunu benim arkamdan yapıyor çünkü elinde tutması gereken züppe bir imajı ve tüm o caz müziği var. Ona bildiğimi söyleme. Her neyse, işimi bitirmek biraz çaba gerektirebilir.

"Gergin olduğunda her zaman drama kraliçesi mi olursun?"

"Hayır. Sadece hiçliğin ortasında kaçırıldığımda. Bilirsin, şeytani bir köle falan tarafından."

Beni hâlâ tutarak etrafımızda döndürüyor ve ben de dağınık zemindeki kulübeye benzeyen bir evle karşı karşıya kalıyorum. Arabanın ışıkları, üzerine yağan yağmurla birlikte antika, rahat mimariyi vurguluyor. "Tamam aşkım. Bunun bir seri katil için güzel bir saklanma yeri olduğunu kabul etmeliyim."

Eğlenerek "Bu bizim Buluşmamız" dedi. "Genellikle maç gecesi olmasaydı takım burada olurdu." "Sağ. Sanırım seri katil faaliyetleri yok." Ona baktım. "Beni neden buraya getirdin?"

"Babamı sordun ve ben de seni bunu hissedebileceğin en iyi yere getirdim." "Ne hissediyorsun?"

Beni ayağa kaldırdı ve yavaşça arkama döndüm.

Hiçliğin ortasında, yağın yağmurun altında Levi kollarını iki yana açıp başını geriye doğru eğiyor. Su onun muhteşem yüzünü, köprücük kemiğinin sert tendonlarını ve Viking saçlarını ıslatıyor.

Beyaz gömleği tamamen şeffaf hale geliyor ve kaslarına ikinci bir deri gibi yapışıyor. Ve gülümsüyor.

Bu onun acımasız, sahte gülümsemelerinden biri değil. Bu gerçekmiş gibi... mutlu mu? Manzara beni iliklerimden yakalıyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki onun duymaması bir mucize. Bu duruş. Aynı duruş.

Bir yerde görmüştüm.

Ama nerede?

Levi, "Yağmur," diye fısıldıyor, hâlâ gözlerini kapatıyor. "Babam bana yağmuru hissetmeyi öğretti."

19 Levi

Kontrolümü kaybetmeme sebep oluyorsun ve bunun bedelini ödeyeceksin.

* * *

Astrid'i benim yerimde, benim yerleşkemde izlemek tuhaf bir yanımlı harekete geçiriyor. O tam karşımdaki kanepede otururken elimde bir bardak votkayla tezgaha yaslandım. Saçlarını havluyla kurulayarak meraklı bir kedi yavrusu gibi etrafı izliyor.

Aiden ve ben burayı sadece birkaç kanepa, iki poker masası ve bir barla sade tuttuk. Kısacası: tüm eğlence

Jonathan evde olmamıza izin vermiyor.

Astrid kendi ortamında içki içerken bakışlarım ıslak beyaz gömleğinin şeffaflaşmasına takılıp kalıyor. Yarı çıplak sütlü, dolgun göğüsleri kumaşı itiyor. Avuçlarıma mükemmel bir şekilde oturuyorlardı ve ben - "Bunun sahibi sen misin?" o soruyor.

Teknik olarak Aiden öyle. Aslında öyleyim." "Bu hiç mantıklı değil."

"Pek çok şey öyle değil." Elini her yukarı aşağı hareket ettirdiğinde hala göğüslerine ve yumuşak hareketlerine bakıyorum.

"Sen ve kuzenin gibi mi? Siz tuhafsınız." "Nasıl yani?" Dalgınlıkla soruyorum.

Astrid nihayet görüş alanımı takip etti ve boynuna doğru bir kızarıklık yayılırken kolunu göğsünün üzerinde çaprazladı. "Sapık."

Siktir et beni.

Bir kızın kızardığını görmekten keyif alacağımı hiç düşünmezdim ama Astrid tüm kuralların istisnasıdır. O, kendi kuralıdır.

Bana dik dik bakışını görünce sııttım ama öfkesi bile utançla karışınca çok tatlı oluyor.

Prens elimizdeki her şeyle istediği gibi savaşabilir ama ben şimdiden ona göz diktim. Koşabilir ama onu her zaman yakalayacağım.

Ben de kovalamacanın her dakikasından keyif alacağım. Krallığında kralın elinden kaçış olmayacak.

O zavallı lanetin ona dokunduğunu gördüğüm an, siyahı gördüm. Jonathan'ın hayatımdan silmek için elinden geleni yaptığı türden bir siyah.

Ama sonra en büyüleyici şey oldu.

Astrid, Jerry'ye karşı çıktı ve öyle bir belagat ve güçle onu kendi yerine koydu ki, suskun kalmamı sağladı. Zifiri karanlık ruh hali, benim onu durdurmak için herhangi bir çaba harcamama gerek kalmadan dağıldı.

Fark ettiğini sanmıyorum ama o anda, Lordlar Kamarası'ndaki siyasi düşmanlarını ezen babasına tıpatıp benziyordu.

Ne? Onu Google'da aratıp YouTube'da babasının birkaç videosunu izlemiş olabilirim.

"Neden Aiden ve benim tuhaf olduğumuzu düşünüyorsun?" diye soruyorum, onu konuşturmaya ihtiyacım var. Dudaklarının sözcüklerin etrafında yuvarlanma şekli bana onun ağzını nasıl sahiplendiğimi ve bunu ne kadar tekrarlayıp tekrar sikişmek istediğimi hatırlattı.

Onun diğer kısımlarına sahip çıkmadan önce. Yakında.

Çok yakında.

"Bilmiyorum, sadece hissediyorum." Ceketinin düğmelerini ilikleyerek göğüslerini

görmemi engelliyor. "Sen açıkça kılık değiştirmiş şeytansın."

"Neden kılık değiştirmiş?"

"Çünkü dışarıdan mükemmel ve muhteşem görünüyorsun." "Mükemmel ve muhteşem, değil mi?"

"Bu bir iltifat değildi. Bu sadece içeride olmadığın anlamına gelir." "Yine de mükemmel ve muhteşem olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" Yanaklarına yayılan hafif kızarıklık ihtiyacım olan tek cevaptı.

"Her neyse. Sadece bazı Vikinglerin genlerini miras aldığınız için bu şekilde görünüyorsunuz - bu arada bu çok haksızlık. Biraz miras alan kişi ben olmalıydım." "Neden?"

"Mat! Onları gördün mü? Onlar süper belalılar.

"Viking görünüşü olmadan gayet iyi gidiyorsun prenses."

"Evet, doğru." Gözlerini deviriyor. "Her neyse, sana ve kuzenine dönelim. Sen şeytansın ve Aiden şüphe uyandıracak kadar normal görünüyor."

Gülüyorum, başımı geriye atıyorum. "Eğer benim şeytan olduğumu düşünüyorsanız, Aiden için daha yüksek bir pozisyon aramalısınız."

O meşgul kafasında sözlerimi düşünüyor. "Ailede mi geçerli? Anormal olmak demek istiyorum."

Çenem kasılıyor ama tepkimi gizleyip gülümsüyorum. "Tabi ki. Eğer hepimizin kaçtığımızı bilmek geceleri daha iyi uyumanızı sağlayacaksa, o zaman devam edin."

"Bu konuda salak olmana gerek yok." Ayağa kalkıyor ve havluyu bir kenara atıyor.

"Babamın tüm bu olumsuz duyguların kendisine yakışmadığını düşünmesine rağmen neden sizden bu kadar nefret ettiğini anlamaya çalışıyorum."

"Belki de Lord Clifford o kadar da aziz değildir."

Çenesini kaldırıyor. "Ya da belki ailen ona haksızlık etmiştir. Bir Kralın ne kadar zalim olabileceğine ilk elden tanık oldum."

Jonathan karşısına çıkan herkesi yok eden bir tiptir. Lord Clifford'a olan kin konusunda ağzını sıkı tutmayı seçmesi tuhaf.

"Beni eve götür."

Yarısı dolu bardak votkamı bırakıp kararlı adımlarla ona yaklaşıyorum. "Bunu sipariş kısmı olmadan tekrarlayın."

"Yani sadece senin sipariş vermene izin var mı?"

"Temel olarak." Onunla burun buruna geldiğimde duruyorum ve o da bana bakmak zorunda kalıyor. "Şimdi yeniden ifade edin. İşte bir ipucu. 'Lütfen'i kullanın."

"Git kendini becer lütfen." Sırıyorum. "Yanlış seçim."

Kolumu beline doladım ve başımı onunkine doğru eğdim, yeniden dudaklarının tadına bakma ihtiyacı duydum. Onlara ziyafet çekmek için.

Ondan hiçbir şey kalmayana kadar onu yemek.

Astrid'in parlak yeşil gözleri genişliyor. Ağzını kapatan elini kaldırdı ve dudaklarım parmaklarını buldu. Geri çekilmek yerine elinin arkasını öptüm, sanki dudaklarına yaptığım gibi derisini ısırp kemirdim. İşaret parmağını ve orta parmağını dillendiriyorum, aralarına sokuyorum ve eti ağzıma çekiyorum.

İçinden uzun bir ürperti geçiyor. Çok sertim. Sikim onu çıplak hissetmek isteyerek

pantolonuma baskı yapıyor. Ben ağızımla onun parmaklarını tüketiyorum, o da o anlamlı, şehvet dolu bakışıyla beni tüketiyor.

Eli sanki onu çıkarmak istiyormuş gibi titriyor ama bir şey onu durduruyor.

Belki de beni ona eğilmekten ve kendimi onun içine o kadar derin gömmekten alıkoyan şeyle aynı şeydir ki, ikimiz de benim nerede bitip onun nerede başladığını bilemezdik.

Bir gece onun yüzünden burnum ve omzum morarmıştı. İlk her şeyi tüketen öpücüğümü onunla yaşadım. Ben de onun sayesinde uzun zaman sonra yağmurun tadını çıkardım.

Onunla daha fazla zaman geçirirsem hayatımın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Astrid'e olan bu takıntının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama bir şeyi biliyorum. Bunu sonuna kadar görüyorum.

20 Astrid

Yağmur yağdığında, sel gibi yağar.

* * *

Merdivenlerden aşağı inerken gözlerim zar zor açılıyor. Ağrı başımın arkasından öne doğru seğiriyor ve burnum kısmen tıkalı.

Evet. Dün geceki yağmurda ıslanmaktan bir şeyler kaptım. Tamamen kafa karışıklığı dışında.

Levi'yle ne kadar çok vakit geçirirsem onu o kadar iyi tanıdığımı düşünüyorum. Aynı zamanda sanki onun hakkında hâlâ neredeyse hiçbir şey bilmiyormuşum gibi.

Hayatım boyunca yaptığı her şeyi neden yaptığını anlayamıyorum.

Satranç tahtasında şahın hamlelerinin tahmin edilemeyeceğini söylemediler mi?

Yoksa bunu ben mi uydurdum?

Levi hakkında beni en çok endişelendiren şey davranışları değil. Bu ona olan tepkim.

Dün onun günahkar dokunuşuna ve dudaklarına tamamen teslim olmanın eşiğindeydim. Lanet olsun o sert, öpülesi dudaklara. Viking aşkına, neden bu durumdan sıyrılıp o öpücüğü düşünmeyi bırakamıyorum?

O bir şeytan, unuttun mu?

"Onu gördüm! Eve King'in arabasıyla geldi."

Victoria, "Şimdi sus, Nicole," diye tısladı. "Bu ismi bu evde yüksek sesle söyleme." Ne yapacağımı düşünürken ayaklarım yemek odasının köşesinde sendeliyor.

Benim hakkımda konuşuyorlar, bu yüzden kulak misafiri olduğum için kendimi kötü hissetmeyeyim. "Buna daha fazla dayanamayacağım, onun burada olmaması gerekiyor. Onun gideceğini söylemiştin." "Yapacak." Victoria sakın görünüyor. "Bu,

tamamen ayrılmadan önce evdeki son yılı."

Planımı nasıl anladı?

Umurumda değil. Bunların hepsi herkesin yararınadır. Victoria ve Nicole'ün gösterişli, mükemmel hayatına uyum sağlayamıyorum.

Nicole'ün ölü babası bile bir nevi şövalyeydi. O ve annesi, babanın ihtiyaçlarını karşılayan mükemmel bir aile. Eğer seçim yapmak zorunda kalırsa bu ben olmayacağım.

Bu düşünceyle birlikte gelen acıyı görmezden geldim ve Victoria'nın sesi beni

durdurduğunda içeri doğru ilerlemeye başladım. "Onun tipi de tıpkı fahişe annesi gibi çöpe atılmalı."

Damarlarımda kan pompalanıyor ve sıcaklık boynumu boğarak yüzüme doğru yayılıyor.

Yumruklarımı iki tarafımda sıkarak içeri daldım ve sırt çantamı sandalyenin üzerine fırlattım.

Victoria ve Nicole tabakları önlerinde karşılıklı oturuyorlar. "Geri al," diyorum hissetmediğim bir sakinlikle.

Nicole tabağına bir şey saplarken kötü niyetli gözleri bana doğru hançerler fırlatıyor. Victoria'nın mükemmel kaşları sahte bir şaşkınlıkla çatıldı. "Neyi geri al canım?"

"Anneme fahişe dedin ve bunu geri alacaksın."

Victoria, "Yanlış duymuş olmalısın canım," diye umursamadan çayını yudumlarken gülümsemeye devam ediyor.

Victoria'nın özelliği, yüzleşmekten kaçınma ve her türlü zor durumdan kaçma yeteneğidir. Muhtemelen babam gibi bir adam için mükemmel eş olmasının nedeni budur.

Ama ben basın değilim. Anneme fahişe demekten kurtulamıyorum.

"Annemle babamın geçmişi hakkında pek bir şey bilmiyorum ama önce annemin geldiğini biliyorum." Onun havalı, çileden çıkarıcı gülümsemesini taklit ediyorum.

"Belki de bu hikayedeki yuvayı yıkan fahişenin kim olduğunu araştırmalıyız."

Victoria'nın yüzü buruşuyor ama hâlâ oturuyor. Nicole ayağa fırlayıp çatalını bana doğrultuyor. "Sen az önce anneme yuvayı yıkan fahişe mi dedin?"

"Ah," diye sııttım, Victoria'nın bakışlarıyla buluşmaya dikkat ederek. "Yanlış duymuş olmalısın canım." Nicole bana doğru geliyor.

"Otur Nicole," diye azarlıyor Victoria.

Nicole yüzüme, "Seni küçük kaltak," diye hırladı, "Sen ve senin sürtük annen, Henry Amca için hiçbir şeydiniz ve her zaman da öyle kalacaksınız. Siz sadece her an atılabilecek kullanılmış bir mendilsiniz."

Yumruğumu kaldırıp Nicole'ün suratına yumruk atıyorum. Bu anlık bir tepki. Bir anda ortaya çıkan bir şey.

Annem hakkında bu şekilde konuştuğunu duymak büyük bir öfke dalgasına neden oluyor. Hiç kimse, kesinlikle hiç kimse anneme kötü söz söyleyip bundan kurtulamaz.

Genç kız yüzünü tutarak masaya düşerken Nicole ve Victoria da çığlık attılar.

Nicole parıldayan gözleriyle doğruldu. Ellerini yumruk yapıyor, ben de yerimi tutuyorum. Getir onu. Şu anda onunla ölümüne dövüşmeye hazırım.

Victoria kızını elbisesinin yakasından tutarak geri çekiyor.

"Ah, Henry. Astrid'in sorununun ne olduğunu bilmiyorum." Nicole'ün saçını okşuyor.

"Sorun değil bebeğim, sorun yok."

Babamın adı anıldığında kaslarım kilitleniyor. Karısının ve üvey kızının yanında durmadan önce arkamdan ölçülü ayak sesleri geliyor. Yüzü o kadar kapalı ki ruh halini okumak imkansız.

Nicole, sol gözünün etrafında kızarmaya başlayan daireyi göstererek, "Anneme fahişe dedi amca," diye hıçkırıyor. "Ona durmasını söyledim bana yumruk attı."

"Bu doğru değil!" Bağırıyorum.

Victoria, "Ah, Henry," diye ağlıyor. "Nicole'un bir doktora görünmesi gerektiğini düşünüyorum."

"Ah, hadi ama." Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Her ne kadar öyle olmasını istesem de o kadar güçlü değildi. "Bizden hoşlanmadığını biliyorum Astrid." Victoria bana acıyan gözlerle bakıyor. "Ama bir aile olduğumuzu sanıyordum."

"İkiyüzlü olmayı bırak! Anneme

"Yeter" dedin. Babamın sesi yemek odasında gürlüyor. "Ama baba, o -

"Babam, babam değil," diye sızlandı.

Özgürleşmeye çalışırken hıçkırıklarla savaşıyorum. "Anneme dedi ki..."

"Annen öldü." Sanki bu bilgiyi bilmiyormuşum gibi konuşuyor. "Üç yıldır ölü. Sana biraz zaman tanımaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Annenin geçmişte kaldığını ne zaman öğreneceksin?"

"Asla!" Gözyaşları yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor. "Senin onu unutmuş olman benim de unutacağım anlamına gelmiyor."

"Astrid Elizabeth Clifford. Bu işi hemen durdurup Victoria ve Nicole'dan özür dileyeceksin." Hem anne hem de kızı gizlice gülümsüyor.

Yanağımdan bir damla yaş süzülürken çenemi kaldırdım. "Asla özür dilemeyeceğim."

"O zaman gelecek haftaki sergiye katılmayı unutacaksın."

Hayır. Kazamdan beri bunu sabırsızlıkla bekliyordum. Bunu benden alamaz. "Ama söz vermiştin."

Sen de Victoria ve Nicole'la iyi geçinmeye çalışacağına söz vermiştin. Sen sözünü tutmuyorsan ben neden tutayım?"

"Başlattıkları bir şey için özür dilemeyeceğim." "Özür dilemek yok. Sergi yok."

"İyi!" Sırt çantamı alıp omzuma atıyorum. "Fakat bilginiz olsun, yedi yaşımdan beri sözlerini tutmayı bıraktın,

baba."

Gözyaşlarımı serbest bırakmadan önce evden çıkana kadar bekliyorum.

21 Astrid

Eğer sen şeytansen, ben neden kaçmıyorum? Bunun yerine neden senin cehennemine giriyorum?

* * *

Stadyumdaki enerji bulaşıcı olmanın ötesinde. Derimin altına sızıyor ve var olduğunu hiç düşünmediğim bir parçamı uyandırıyor.

Kalabalığın tezahüratları, kızların oyunculara bağırımları, ebeveynlerin aşağıdaki muhafazakar yerden tezahüratları, hoparlörlerden Coldplay'in Something Like This şarkısı.

Coldplay dışında her şey çok büyük bir kaos.

Daha önce hiç futbol maçına gitmemiştim, bunun nedeni sadece sporun bana göre olmaması değil, aynı zamanda çoğu Premier Lig taraftarının fanatik zihniyetini hiçbir zaman anlamamış olmamdı.

Bugün Premier Lig'in küçük bir kısmı gibi görünüyor; bir nevi küçük kardeş. Birkaç bin seyirci okulun stadyumunu dolduruyor, ilahiler söylüyor ve takımın renkleriyle

eşleşen kraliyet mavisi sopaları taşıyor. Dan'in iyiliği için devre arasına kadar izleyeceğim, sonra da buradan gideceğim.

"Ah, bazı parazitler ortaya çıkmaya karar verdi."

Nicole'ün kötü niyetli sesi karşısında başımı kaldırdım. Sol gözünde bu sabahtan beri oluşan hafif morluğu görünce gülümsemeden duramıyorum. Makyajla gizlemek için elinden geleni yaptı ama görünüyor.

Nicole takımın formasını ve kot pantolonunu giyiyor. Kralın 10 numarası. Elbette.

Arkadaşı Chloe 13 Numara Astor'u giyiyor.

Chloe çarpıcı biçimde kırmızı dudaklarını bükerek, "Kaybedersek ölürsün," diyor.

Gözlerimi devirdim ve onları görmezden gelmeye karar verdim. Herhangi bir zorbayı yenmenin en iyi yöntemi, onlara aradıkları şeyi, yani tepkiyi vermemektir.

Biraz dik dik baktıktan sonra oflayıp pufluyorlar ve 'en iyi' koltuklara yöneliyorlar.

Çantamdan eskiz defterimi çıkarıp kucağıma koyuyorum. Diğer seyircilerin maç öncesi heyecanla meşgul olduklarını ve çok sevdikleri oyunun ortasında çizim yaptığımı fark etmeyeceklerini umuyorum.

Muhtemelen oyuncuların kardeşlerinden biri olan küçük bir çocuğa odaklanıyorum.

Mavi bir forma giyiyor ve 'An!' diye bağırıyor. tekrar ve tekrar. Gülümsedim ve gözlerindeki o kıvılcımı ve annesi onu tutarken kollarının kaygısızca savuruşunu yakalamaya çalıştım.

Tam bu bölgede kaybolmak üzereyken müzik aniden duruyor. Kalabalığın tamamı ayağa kalkıyor, tezahürat yapıyor ve ciğerlerinin sonuna kadar kükrüyor. Görüşüm önümdeki herkes tarafından tamamen engellendiğinden benim de ayağa kalkmaktan başka seçeneğim yok.

Kalabalığın değişmesinin sebebi oyuncuların stada süzülmesi olsa gerek. İddia ediyorum ki siyah-beyazlı formalı oyuncular bu çılgınlığı ortaya çıkarmayacaktır.

Mavi olanlar. Elitler.

En iyi arkadaşım takım arkadaşlarıyla birlikte içeri girerken sırtıyıyorum, bazı kışları tekmelemeye hazır görünüyor.

"Git onları al, Danny!" Herkes Kral'ın adını söylerken ben var gücümle çılgılık atıyorum. Ya Levi ya da Aiden ya da her ikisi. Xander, Cole ve Ronan da çok fazla tezahürat alıyor.

Levi takıma emin ve emin adımlarla liderlik ediyor. Dudağının çevresinde dünden kalma morluk hâlâ var ama "dünyayı sikeyim" duruşuyla her zamanki gibi tanrısal görünüyor.

Onu dokunulmaz kılan kendine olan güveni, hatta soyadı değil, tavrıdır. Henüz onu etkileyen, gerçekten etkileyen bir şey keşfetmedim. Ve belki de bunu kıskanıyorum. Belki de hayata karşı onun tavrına sahip olmayı isterdim.

Anne ve babasını kaybetti ama benden farklı olarak dünyanın sonu gelmiş gibi davranmıyor. Ama yine Levi'yle ilgili bir şeyler ters gidiyor.

Onu aslanın ininde, yani stadyumda, birilerini parçalamaya hazır halde görmek tuhaf hissettiriyor. Onun gerçekte kim olduğuna dair başka bir fikir edinmek gibi.

Levi ve diğer takımdan başka bir oyuncu ortaya doğru ilerlerken iki takım geride kalıyor. Diğer oyuncuların aksine her ikisinin de neon sarı kol bandı var. Kesinlikle bu onların kaptan oldukları anlamına geliyor.

Ortada siyah forma ve şort giyen yaşlı bir adam duruyor. Hakem olduğunu

varsayıyorum. Bir şey söylüyor ve hem Levi hem de diğer oyuncu başlarını sallıyor. Tadını dilime dayayana kadar beklenti havayı doldururken kalabalık sessizleşiyor. Burada bir aptal gibi duruyorum, neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok. Hakem havaya bir para atıyor ve ardından Levi'ye doğru başını sallıyor. İki oyuncu el sıkışırken, ardından hakemin elini sıkarken ve her biri kendi takımına doğru koşarken kalabalık tezahürat yapıyor. Levi'nin koşma şekline yakalandım. Çevik, zahmetsiz ve çok güzel. Onunla ilgili her şey kalın, sert ve büyüleyici. Tişörtü sırt kaslarına yapışıyor ve attığı her adımda dalgalanıyor. Pazıları tişörtün kısa kollarına doğru çıkıntı

yapıyor. Kollarındaki zonklayan damarları göremiyorum ama neredeyse hepsinin maç için heyecanlandığını hissedebiliyorum. Kalçaları ve bacakları görülmeye değer. Tamamen kaslı ve insan estetiğine sahipmiş gibi vücutlu. Ya da daha çok bir Yunan heykeline benziyor. Çarpıcı ama soğuk. Tüm oyuncular sahadaki yerlerini alırlar. Başlangıç noktası Levi ve kuzeni arasındadır. Daha önceki tezahüratların nedeni Levi'nin ilk topu kazanması olsa gerek. Kalabalık tekrar yerine oturuyor, ben de öyle. Oyunun çoğunu anlamasam da Elitlerin daha iyi durumda olduğunu söyleyebilirim. Kaleye daha çok yaklaşıyorlar ve top neredeyse her zaman onlarda. Levi ya da Aiden topa her dokunduğunda kızlar kontrol edilemeyen çığlıklar atıyor. Levi'nin ekibine komuta ettiğini ve sağa sola talimatlar verdiğini görünce adrenalinin patlamasına engel olamıyorum. Buraya Dan'i izlemeye geldim ama ona pek dikkat etmedim. Bunu her yaptığımda kendimi yeniden Levi'yi ararken buluyorum. Bilin bakalım en kötü en iyi arkadaş ödülü kime gidiyor? Eskiz defterim kucağımda, çizgiler çizip Levi'nin topu attığı anı yakalamaya çalışıyorum. O kadar muhteşem bir duruşu var ki. Kollarından biri geriye, diğeri öne doğru sallanıyor. Bir ayağı çimlerin üzerinde, diğeri havada asılı duruyor. Sanki uçmak üzereymiş gibi. İlk yarı berabere biter. Oyuncular içeri süzölmeye başladığında merdivenlerden aşağı koştum ve elitleri soyunma odasına giderken yakaladım. Kalabalık onlara cesaret verici sözler söylüyor. Tezahüratın çoğunu yine şahlar ve diğer üç yıldız oyuncular alıyor. Dan'in başı öne eğiktir. Başlangıç olarak ilk maçında kendini çok üzgün hissediyor olmalı. "Yapabilirsin Danny!" Beni duyabilmesi için bağıriyorum. "Sen en iyinin en iyisisin!" İki kafa bana doğru yaklaşıyor. İlki Dan. Kulaktan kulağa sırtıyor, göğsüne hafifçe vuruyor ve beni işaret ediyor. İkincisi Levi'dir ve ifadesi Dan'inkinin tam tersidir. Gözlerinin soluk mavisi koyulaşıyor ve benimle Dan'in arasına bakıyor, sonra duruyor. İçeri girmeyi bırakır, kendisiyle konuşan oyuncuyu dinlemeyi bırakır. O sadece... duruyor. Bakışları bana ve yalnızca bana odaklandıkça herkes var olmaktan çıkıyor.

Gözlerindeki garip, dengesizleştirici bakış ve sert duruşu karşısında tuhaf bir farkındalık beni bağırsaklarımdan yakalıyor. Sanki bu mesafeden her şeyi emebileceğim gibi havam boğucu bir hal alıyor.

Bu an, başka bir oyuncunun omzunu Levi's'a çarpmasıyla sona erer. On Dokuz Numara, Şövalye. Levi irkildi, göz temasını kesti ve takım arkadaşının onu içeri sokmasına izin verdi.

Tuttuğumu bilmediğim nefesimi serbest bırakıyorum ve banklardaki yerime geri dönüyorum.

Eskiz defterimi toplayıp Levi'nin silüetine bakarken parmaklarım titriyor. Yanaklarım ısınıyor ve içim karmakarışık bir hal alıyor.

Bu da ne demektir bu?

Bana dokunmadı ama hâlâ parmak uçlarını tenimin her yerinde ve içimde derin bir yerde hissedebiliyorum. Rock müzik stadyumu doldururken çizim yapmaya devam ediyorum.

Kendime oyunu sırf Dan'in manevi desteğe ihtiyacı olduğu için bitirdiğimi söylüyorum. Bu kadar.

İkinci yarı başlamadan yanıma şirin örgülü tombul bir kız oturuyor. Gözleri hem heyecana hem de korkuya benzer bir şekilde parlıyor.

"Ah, özür dilerim," dedi sanki beni yeni fark etmiş gibi. "Bu koltuk dolu mu?" Gülüyorum. "Hayır, kendine yardım et."

"Teşekkürler!" Bir kalıp çikolata alıp bana ikram ediyor. "Geceleri bunları yememem gerekiyor. Anneme, beslenme uzmanıma ya da bu konuda kimseye söyleme."

Küçük bir barı kabul ederek gülüyorum. "Dudaklarım mühürlü."

"Ben Kimberly'yim. İkinci yıl." Teklif ediyor. "Sen Clifford'sun, değil mi?" "Sadece Astrid iyi."

"Peki Astrid, seni okul maçlarında görmeye alışkın değilim. Sık sık gelir misin?" "Bu benim ilk oyunum."

"Ah." Durdu. "Oooh. Neyi kaçırdığını bilmelisin."

Kimberly sonraki on dakikayı kafama mümkün olduğu kadar çok futbol terimi sokmaya çalışarak geçiriyor. "Ben de büyük bir hayranı değilim ama bazen gelip izlemeye gelmeyi seviyorum." Sesinde rüya gibi bir ton var. "En iyi arkadaşım Premier Lig'in fanatik bir hayranı ama okulun maçlarına hiç gelmiyor."

"Neden?"

Bir omuzunu kaldırıyor. "Onlardan nefret ediyor sanırım."

"İşte geliyorlar!!" Birisi arkamızdan bağılıyor. "Gidin, Elitler!"

İlk yarıda olduğu gibi müzik duruyor ve herkes ayağa kalkıyor. Kimberly ve ben onu takip ediyoruz.

İkinci yarı başlarken Levi'de farklı bir şeyler olduğunu fark etmeden duramıyorum. Aiden ve diğerleri rahat bir şekilde oynarken o gergindir. Omuzları gergin ve talimatları ilk yarıya göre daha sert.

Kimberly, "Kaptanın derdinin ne olduğunu merak ediyorum" diyor. Yani bunu fark eden tek kişi ben değilim.

"Genelde böyle oynamaz, değil mi?"

Başını sallıyor. "Her zaman soğukkanlı ve kendinden emindir. Sonuçta o kaptan."

"Yani iyi bir oyuncuya benziyor?"

"İyi?" Güler. "Mükemmel dene. O elimizdeki en iyi oyuncu ve okullar şampiyonasındaki en iyi orta saha oyuncusu. Burada Premier Lig seviyesinden bahsediyoruz."

Cole'dan Xander'a, ardından tekrar Cole'a ve doğrudan Aiden'a giden üçlü oyun nedeniyle kalabalığın tezahüratlarıyla kesintiye uğradık. Gol atıyor.

Kalabalığı bir kükreme kaplıyor ve herkes çılgılık atıyor - Kimberly dahil. Diğer tüm oyuncular Aiden'a saldırıyor, onu yere düşürüyor ve saçını karıştırıyor.

Levi hariç hepsi.

Sadece kuzenine beşlik çakıyor ve sahanın ortasındaki başlangıç noktasına dönüyor. İşte o zaman duruşundaki kusuru fark ediyorum. Sol omuzu hafifçe aşağıya doğru sarkıktır. Gözlerim genişledi. Dün gece Jerry'ye çarptığı omuzun aynısı.

Oyunun geri kalanında dört 'atlı' sahayı ele geçirir. Aiden, Xander, Cole ve Ronan kendi hallerinde rahat görünüyorlar ve topa her dokunduklarında kalabalık coşuyor. Levi arka saflara sık sık geri dönüyor. Kimberly'ye göre sadece bir puan önde oldukları için bu savunma amaçlı.

"Levi bazen böyle oynuyor mu?" Kimberly'e soruyorum.

"Kaptan? Asla." Kimberly, King'den bahsetse de gözleri on dokuz numara Xander Knight'tan asla ayrılmıyor. "Premier Lig tarafından izlenecek. Bu onun son yıllardaki en kötü performansı."

"Beklemek. Profesyonel olarak oynamak istiyor mu?"

Bir omuzunu kaldırıyor. "Ben de öyle duydum. Onu ikinci sınıftan beri izliyorlardı ama sanırım önce okulu bitirmek istiyor... aman tanrım, evet! Yap!"

Levi, Aiden sağındayken kaleye doğru koşarken kaslarım kilitleniyor. İkincisi elini kaldırıyor ama kaptan ona aldırış etmiyor ve ilerliyor.

Kestiği her metrede kalbim öyle hızlı atıyor ki, sanki koşan ve nefes alan benmişim gibi. Orada dur, kalp. Koşmayı bile yapmıyoruz.

Levi tehlike bölgesine yaklaştığında diğer takımdan biri ona müdahale ediyor. Levi büyük bir gürültüyle yere düşüyor.

Kalabalık, gruptaki hayal kırıklığını "Oooh" diye dile getiriyor. Levi yerde hareketsiz kalırken ellerim terliyor.

Levi'nin takım arkadaşları onun etrafına toplanırken nefesim kesik kesik ve kekeleyerek çıkıyor. Bir saniye geçiyor...

İki...

Üç...

Dört —

Ayağa kalkıyor, Aiden'a yaslanıyor ve herkes derin bir nefes alıyor.

Sanki hiçbir şey olmamış gibi formasının tozunu alırken şaşkınlıkla ona baktım.

Rahatlamamanın yanı sıra, içimde hastalıklı ve iğrenç bir şey sığınıyor. Ayağa kalkıyorum, sırt çantamı alıyorum ve hızla stadyumdan çıkıyorum. Ben 'güle güle' diye mırıldandığımda Kimberly bana el sallıyor.

Dışarı çıkıp doğrudan koridora çıkıp sanat stüdyosuna doğru yürürken kalbim o kadar yüksek sesle küt küt atıyor ki.

Kapıyı çarparak kapatıyorum ve yaslanıyorum. Bütün bunlar ne demekti? Ve neden bundan bu kadar rahatsız oluyorum?

22 Levi

Senin benim lanetim mi yoksa kurtuluşum musun olduğuna karar vermedim.

* * *

"Bu benim kaptanım değil King. Koç, soyunma odasından çıkarken sadece benim duyabileceğim şekilde, kafanı kışından çıkar, diye fısıldıyor. Çocuklar Aiden'i omuzlarında taşıırken tezahürat yapıyorlar. Onu düşürüyorlar, sırtına vuruyorlar ve saçını karıştırıyorlar. Sırıttıyor ama bu sahte. Aslında bunların hiçbirinden keyif almıyor. Bunu sadece görünüş uğruna yapıyor. Bir

nevi savunma mekanizması.

Gömleğimin düğmelerini sessizce ilikliyorum. Tanıdık, kasvetli enerji dört duvarlı bir hapisane gibi etrafımı sarıyor.

Bunun nedeni oyun yüzünden ya da omzumdaki sızılı ağrı değil. Dün gecedan beri beni terk etmeyen o kahrolası yeşil gözler yüzünden.

Spor salonunda çantamı yumruklayarak uykusuz bir gece geçirmiş olabilirim.

Eğer babası beni öldürürse, gecenin bir yarısı onun evine dalmaktan ve her şeyi mahvetmekten kendimi binlerce kez alıkoyabilirdim.

Bu takıntı giderek tehlikeli ve berbat bir hal alıyor. Başkalarının düşüncelerimi, aklımı ve hatta kahrolası hayallerimi ele geçirmesine izin verecek türden biri değilim.

Ama yine de her şey Astrid Clifford'un etrafında dönüyor.

Sanki bu yetmezmiş gibi maça gelip her şeyi mahvetmek zorunda kaldı.

Beni neyin daha çok kızdırdığını bilmiyorum. Benim için orada olmaması ya da önümde başka bir adamın adına tezahürat yapması.

Her ne ise, ikinci yarıdaki tüm oyunumu mahvetti. Ve şimdi serbest bırakılmayan enerji damarlarımda serbest bırakılmayı talep ederek uğuldamaya devam ediyor.

Bu gece dövüşmem gerekebilir. Veya iç. Ya da her ikisi de.

Bir parmak omzuma dokunuyor. Düşüncelerime o kadar dalmışım ki, bu hareket beni şaşırtıyor ve yumruklarımı sıkıyorum.

Aiden'in kaşları çatık yüzü sağımda görünüyor. "Hızlı dönüyorsun, değil mi?" "Çişin. Defol," diye hırladım yüzüne.

Açık düşmanlık gösterilerimden çekinmiyor bile. "Bunun oyunla alakası bile yok, değil mi?"

"Hayır kuzen, bunun oyunla alakası yok. Bu asla oyunla ilgili değil. Bütün bunlar

benim bozuk genlerim yüzünden, hatırladın mı?"

Birkaç saniye sessiz kaldı. Bu Aiden. Her şeyin bir T'ye göre planlanması gerekiyor - onun kahrolası düşünceleri de dahil. "Eğer satranç tahtası senin lehine görünmüyorsa, sen yönünü değiştirebilecek tek kişi." "Selam, ben Krallar!" Ronan alaycı bir aksanla sözümüzü kesip bir kolunu Aiden'in omzuna, diğer kolunu da benimkine attı. "Benim evimde parti. İtiraz yok. Anlaşmak? Anlaşmak."

İkimizi de merkeze sürüklüyor ve anons yapıyor. "Bir ve tek On Üç Numaranın zafer partisi! Kaptan onayladı!" Çocuklar bağırıp Ronan'ı omuzlarında taşıyorlar.

"Bizim için artık parti düzenlemeyeceğini söylememiş miydin?" Xan alay ediyor.

"Kapa çeneni Şövalye." Ronan ona ve Cole'a pis bir bakış attı. "Bu pasta tavşanı fahişelerine sahip olmadığım için aldığım tazminat."

İyileşmeye ihtiyaçları olduğu için muhtemelen onları durdurmalıyım ama hafta sonu eğlencelerini mahvedecek havamda değilim.

Ayrıca bu transtan kurtulmam ya da uyumak için içki içmem gerekiyor. "İnsanları davet edebilir miyiz?" Daniel köşeden soruyor.

"Mais oui! Ne kadar çok o kadar neşeli, dostum.

Daniel sırtıyor ve telefonunu alıyor. Gözlerim ellerine takıldı. Astrid'e mesaj mı atıyor? Bu düşünceyle kanım daha da pompalanıyor. Bundan hoşlanmıyorum.

Bundan hiç hoşlanmıyorum.

Kendimi Ronan'ın kolunun altından çekip Daniel'a doğru yürüyorum. "Maçtaki Astrid miydi?" Kayıtsız bir ses tonuyla soruyorum.

Sanki o erkeksi tavrını, yumuşak sesini ya da o kahrolası parlak yeşil gözlerini yanlış anlayabilirmişim gibi. "Ah, evet Kaptan. İlk maçımda bulunacağına söz verdi."

Ve görünüşe göre kahrolası bir amigo kız olacaksın. "Onu partiye mi davet ediyorsun?" Soruyorum.

"Ona mesaj attım ama gelmiyor. Bu şeylerden nefret ediyor."

Rahatlamam mı, yoksa sinirlenmem mi, yoksa her ikisinin birden mi hissetmem gerektiğini bilmiyorum.

* * *

Bir saat sonra ekibin yarısı Ronan'ın misafir odalarında sevişiyor. Anne ve babasının odasını mutlaka kilitledi. Cole'u ya da Aiden'i ve onların 'sapıkça saçmalıklarını' bunda bulduğundan beri yasak.

Bilardo evinde benimle kalanlar sadece Aiden ve Cole'du ve onlar satranç oynuyorlardı. Bir iki oyun oynadım ama çabuk sıkıldım.

Bir içki içtim ve o da çok çabuk sıkıcı olmaya başladı. Herşey.

Oraya çıkıp bir iki atış daha yapıp biriyle dövüşmek istiyorum. Aiden sadece beni kontrol altına almakla kalmıyor, aynı zamanda bu davranışın beni nereye götüreceğini de tam olarak biliyorum.

Jonathan'ın kölesi olarak bir yaşam daha.

Bu yüzden ekip üyeleri arasında çıkan herhangi bir sorunu durdurmaya hazırım.

Nicole adında bir kız akşamın başından beri kolumdan sarkıyor. Numaramı takıyor ve kocaman gözleriyle bana bakıyor.

Sırtındaki numaramla farklı bir yüz olmasını istiyorum. Farklı kişi. Farklı kahrolası gözler. "Diz çök," diye emrediyorum ona.

"Ben fahişedeğilim." Dudakları aralanıyor ama bunlar bile yanlış dudaklar. "Diz çok ya da defol buradan."

Bakışları karşı tarafta oturan Aiden ve Cole'a kaydı. Ona en ufak bir ilgi gösteremeyecek kadar kendilerini oyunlarına kaptırmışlar.

Chloe'nin arkadaşı olduğunu düşündüğüm Nicole bacaklarımın arasına diz çöküyor, dudaklarını yalıyor ve utangaç numarası yapıyor. Astrid'in boynundan ve yüzünden yayılan ısıdan çok farklıydı. Kollarımda nasıl da gerçekten kızardı ve eridi.

Derimin altına girip çıkmayı reddetme gibi bir yolu var.

Parmağımı Nicole'ün ağzına sokup ağzını sonuna kadar açtım. O berbat ama ben tsk. "Sabit kal." Bu Nicole bana hiçbir şey yapmıyor. Onun için bunu bile kaldıramıyorum.

Prensesin tam burada benim insafım altında oturduğunu ve kızardığını hayal etmeye çalışıyorum. Bir anlık ecstasi gibi sikim sertleşiyor. O gözler. O kahrolası gözler sanki kıvılcım çıkarmak üzereymiş gibi bana bakıyor.

Nicole'ün elleri pantolonumun kemerine uzanıyor, diğeri ise şişkinliğimi okşuyor. Beni sertleştiren onun dokunuşu değil, Astrid'in iyi bir küçük prenses olduğu imajı. Küçük elleri beni kavlıyor, okşuyor, beni emmek üzereyken bana bakıyor -

"Vay canına, ne kadar büyüksün."

Aaave Nicole, Astrid'inkine hiç benzemeyen cızırtılı sesiyle bunu mahvetmek zorunda kaldı. Zaten ne düşünüyordum ki? Bu o değil ve asla olmayacak.

Boğazına soktuğumda onun Astrid olmasını istiyorum. O olmalı.

Nicole'ün omuzlarını tuttum, onu itmek üzereydim ki girişten küçük bir soluk sesi bana ulaştı.

Başımı kaldırıp onu görmeden önce onun varlığını hissediyorum. Hâlâ daha önceki beyaz üstlü kot eteğiyle üzerinde.

Lanet cehennem. Yasak bir fantezi kadar güzel.

Astrid'in bakışları benden, başını yeni gelene çeviren Nicole'e kaydı. Başını sallayıp tekrar Nicole'den bana bakmadan önce dudakları daha da aralandı.

Ağzını kaçırırken bakışlarımla karşılaşmıyor. Ben... şey... Dan'in burada olduğunu sanıyordum. Böldüğüm için özür dilerim.

Kapı arkasından sessizce kapanıyor ve Nicole o cızırtılı, sinir bozucu şekilde gülüyor. İşte o zaman Astrid'in ne gördüğünü anladım.

Kahretsin.

Onu burada görmeye o kadar kapılmışım ki beni nasıl bir durumda gördüğünü unuttum. "Neden gülüyorsun?" Nicole'e kızıyorum.

"Küçük Viking hem evinde hem de burada yerini öğrendi." "Evde?"

"O benim üvey kız kardeşim ama uzun sürmeyecek." Eli pantolonuma döndü. "Peki, nerede kalmıştık?" Geriye düşene ve zar zor dengesini yakalayana kadar onu ittim.

"Ama..." diye çığlık atıyor. "Git başka bir yerde yut."

Onun ortadan kaybolmasını beklemiyorum ve çıkışa doğru uzun adımlarla onun yanından geçiyorum. İçimden bir ses bu sefer gerçekten her şeyi berbat ettiğimi söylüyor.

Benim şeytanlarım savaşmak için senin değil.

* * *

Yapacağım ağlamayacağım. ağlamayacağım.

derin bir nefes alıyorum, gözlerimdeki nem ve burnumun arkasında oluşan basınçla mücadele ediyorum. ben o kız değilim. asla o kız olmayacağım.

kalabalık daha da yoğunlaşıyor gibi görünüyor Kendimi labirentin dışına itmeye çalışıyorum. Peki ya Dan takımın bir parçası olarak ilk galibiyetini kutlamamda ısrar ederse?

Peki ya babamın beni Victoria'yla akşam yemeğine zorlaması için eve dönmek istemezsem? Geliyorum. çok büyük bir hataydı.

Ya da belki de değildi.

Belki beni ele geçiren çılgınlıktan nihayet kurtulmak için Nicole'ü Levi'nin bacaklarının arasında görmek zorunda kaldım.

Yine de göğsüm o kadar çok ağrıyor ki, nefes almakta zorlanıyorum. Neden bu kadar acıyor mu?

"İşte benim kızım!" Dan birdenbire alkol kokan bir halde bana sarılıyor: "Ro, Xan, seni en yakın arkadaşım ile tanıştırdım mı?"

"Merhaba." Ronan (on üç numara) parlak kahverengi gözleriyle sırtıyor: "Neden bu kadar güzel bir bayanı kendine sakladın, Danny oğlum?"

"Evet, Danny. Paylaşmak şefkatlidir," diye sırtıyor Xander ve mide bulandırıcı derecede çekici. Klasik güzel çocuk görünümüne sahip, sarı saçları, gamzeli mavi gözleri var.

"Ben Ronan." Elimi avuçlarının arasına alıp üstüne bir öpücük kondurdu: "Hakkımda duyduğun her şeye inanma."

"Genelde çok daha kötü olur," diye bitiriyor Xander onun yerine.

"Şimdi elinizi çekin Astrid, sizi domuzlar." Dan onları sinekmiş gibi savuruyor:

"Seksten hoşlanmıyor."

Onu dürttüm, tenimde istemsiz bir kızarıklık oluştu ve mırıldandım: "Bunu yayınladığın için teşekkürler, böcek." Muhtemelen tüm sırlarımı açıklamadan önce onu götüremeliyim. Dan sarhoş olduğunda çok gevezelik ediyor. "Vay be, tamam." Ronan nefes nefese kalmış gibi yapıyor: "Bunu düzeltmemiz lazım. Ben gönüllüyüm matmazel."

Xander onu kenara itiyor: "Ben senden bir ay büyüğüm ve bu yüzden ilk gidebilirim." Gülümseyerek "Eğer hanımefendi beni kabul ederse tabii ki."

"Benim evim. Benim kurallarım." Ronan göğsünü şişiriyor ve bana bakıyor: "Neden sen seçmiyorsun?" Buna ne diyeceğimi bilemediğim için suskun kaldım,

"Bunun yerine bir içkiye ne dersin?" Dan bağılıyor:

"Hey, ben bir içki kralyım." Ronan göğsünü okşuyor: "Kimse beni yenemez."

"Astrid yapabilir." Dan omuzlarıma masaj yapıyor, "Alkole karşı tuhaf bir toleransı var." İşte bu. Bir taksiye binip Dan'ın kışını eve götüreceğim.

Ronan'ın gözleri genişliyor. "Kahramanım."

"Beklemek." Xander inanılmayacak kadar yaklaşıyor, ta ki yaban mersinli turtanın kokusunu alana kadar. "Sen Kaptan'ın yaz başında havuz evine getirdiği kızsın, değil

mi?"

Evet. Görünmezliğimi mahvettiğim gece.

O zamanlar neden Levi'ye rastlamak zorunda kaldım?

"Ah. Şu." Ronan'ın gülümsemesi bile düşüyor ve hava şakacı bir durumdan gerilim dolu bir havaya dönüşüyor. "O bir sanatçı ve atletlerden nefret ediyor, o yüzden defol git, Ro," Dan yarım yamalak bir tavırla devam ediyor. "Annem koleksiyonculukla ilgileniyor," diye teklif ediyor Ronan yarım bir kutuyla. -gözlerine tam ulaşmayan bir gülümseme."Görmek istiyor musun?"

"Dan?" diye soruyorum. Onunla konuşmalı ve benim lanet hayatımı futbol arkadaşlarına anlatmasını engellemeliyim.

"Evet, hadi gidelim."

Xander kızlardan biriyle ortadan kaybolurken Ronan bizi yönlendiriyor. Hepsi bu gece kendilerini futbol takımına atıyor gibi görünüyorlar.

Tıpkı Nicole gibi.

Hayır. Hayır. Aklım oraya gitmiyor.

O görüntü ne zaman göğsüme baskı yapıyor? kafamda tekrar beliriyor.

Dan bana yaslanıyor, ne zaman takım arkadaşlarından biri yanından geçse ya da ona el sallasa gülüyor ve yuh alıyor.

Ronan'ın bizi yönlendirdiği odaya giriyoruz. Burası maun masa ve sandalyelerin olduğu bir ofis. Bütün duvarlar Açıkta koyuya doğru sıralanmış empresyonist sanat eserleriyle kaplı. Hepsi beyaz, gri ve beyazın tonları.

Bir kadın için ilginç renk seçimi. Ronan'ın annesi iliklerine kadar alfa olmalı. "Nedir o?" Dan gözlerini kırıştırarak bronz bir Buda heykeline dokunuyor:

"Eve gidebilir miyiz?"

"Şimdi?" Kaşları çatıldı: "Parti daha yeni başladı."

Son zamanlarda çok fazla partiye katıldığını belirtmek isterim ama yine benim hakkımda böyle şeyler yaptığımı düşünmesini istemiyorum."

Bu sahnelerden hoşlanmadığını biliyorum" diyerek yaklaşıp elini tutuyor. omuzlarım.

"Ama bu bizim son yılımız, hatırladın mı? Pişmanlık olmasın diye çok eğleniyoruz.

Bekle." Gözlerimin altını sildi: "Ağlıyor muydun?"

"Hayır, evet bilmiyorum." Alt dudağımı ısıyorum ve sonra bu sabah Victoria ve Nicole'le olan kavgamdan, aynı Nicole'ü Levi'nin sikini emerken bulduğuma kadar her şeyi ağzımdan kaçırdım.

"Lanet Nicole," diye nefes verdi. "Yapamam." Sergiyi masadan kaldırdığına inanıyorum." Dan benimle birlikte masanın karşısında dururken başım öne eğildi,

"Sonra da Kaptan'ı emdi." Birkaç dakika öncesine göre daha ayık görünüyor.

Soruyu sormadı ama yine de başımı salladım, bu görüntü karşısında göğsüm sıkıştı.

Daniel bir süre sessiz kaldı. "Kimin yalakalık yaptığını neden umursuyorsun Kaptan?"

Bunun üzerine başımı kaldırdım, "Ben... yapamam."

"Kesinlikle öyle yapıyorsun." Biraz acıyla gülümsüyor: "Yoksa şu anda bu kadar üzülmezdin. Ondan hoşlanıyor musun?"

"Elbette hayır! O, her şeyin hakkı olduğunu sanan lanet bir piç. Onun tipinden nefret ediyorum, unuttun mu?" "Evet ama belki onun tam olarak o tip olmadığını fark etmişsindir?"

Yaptım ve bu yüzden ondan daha da çok nefret ediyorum. Madem Nicole'ün onu emmesini sağlayacaktı, neden bana kendi katmanlarını gösterdi?

"Biliyor musun..." diye sustu. "Ne?"

"Bunu Ronan sarhoşken duydum, ama öyle görünüyor ki Kaptan amcasının baskısı altında ve belki de bunun seni neden rahatsız ettiğiyle ilgisi var?"

"Önemli değil."

"Hey küçük herif. Sorunlarımızdan kaçmamamız gerekiyor, unuttun mu?" Omzumu dürtüyor: "Yoksa maraton koşan Vikingler olmayacak."

"Bu işkence." Gülümseyerek ona kardeşim gibi sarılıyorum. "Devam et ve eğlen. Birisiyle sevişmek için can attığını biliyorum."

"Teşekkür ederim" diye kıkırdadı "Ama cidden, iyi olacak mısın?" "Evet, burada biraz vakit geçirip sonra gelip seni bulayım mı?" "Bana biraz zaman ver."

Ona dürttüm: "Bu görüntüye ihtiyacım yoktu." Gülüyor: "Görüşürüz deli."

"Ah, çılgın."

Dan dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatarak dış dünyayı sessize alırken The Chainsmokers'ın paket servisi kapıdan süzülüyor. Masaya yaslanıp karşı duvara ve beyaz ile siyahın çatışmasına bakmaya devam ediyorum. Bu bir yin ve yang gibi iyiye karşı kötü. Melek şeytana karşı.

Biraz daha odaklanmaya ve okumaya çalışıyorum ama tek gördüğüm Nicole'ün kendini beğenmiş sırtışı ve Levi'nin siyah sırtışı. Ona duyduğu arzudan aklını kaçırmış olmalı.

Belki şu anda onunla seks yapıyor.

Gözlerimi kapatıp görüntülerin kaybolmasını teşvik ediyorum. Çok geç. Resmi boyadım ve şimdi gitmeyi reddediyor.

Bugün erken saatlerde onun için endişelendiğime inanamıyorum. Neden? O pisliği neden umursayım ki?

Daha önemli şeylere odaklanmalıyım. Vur-kaç kazası gibi ve o geceden herhangi bir parçayı hatırlamaya çalışmak gibi.

Partideki kaos tekrar odaya süzülüyor. Gözlerimi açıyorum, Dan'ın benim için geri dönmesine sevindim Belki de çok fazla içmişti ve eve gitmeye karar vermişti.

Kapı kapandığında nefesim boğazımda kalıyor ve Levi emin, geniş adımlarla bana doğru ilerliyor.

Kaotik bir duygu dizisi beni itiyor. Ona vurmak ve pençelemek istiyorum. Ona bağırarak istiyorum ama bu sadece umursadığımı gösterecek, bu yüzden iyiyle kötünün tablosunu izliyormuş gibi yaparak "Nicole'la birlikte olman gerekmiyor mu?" diye sordum.

Her iki elimi de güçlü olan elinin içine aldı. "Burada olmam gerekiyor prenses."

24 Astrid

Ben değilim, sensin.

* * *

"Bana dokunma," diye bağırdım.

Vücudu bana doğru itiliyor, elleri bileklerimi sıkıyor.

O üzerime doğru yükselirken sırtımın küçük kısmı masaya çarpıyor, sert çıkıntılar ve güçlü. Ancak hiçbir korku hissetmiyorum.

Şu anda onu karşı konulamaz bir Viking olarak bile görmüyorum. O sadece kahrolası bir piç.

"Sana seni mahvedeceğimi söylemiştim." Sesinde bir kötü niyetlilik var. Kesmek için tasarlanmış bir keskinlik. "Sana seni kıracağımı söyledim ama sen hala geri adım atmadın. Sanki daha sert misilleme yapmamı istemiş gibi hâlâ benimle alay ediyordun."

"Siktir git Levi. Kahretsin. Sen. Tek istediğim son yılımı huzur içinde geçirmektir ama hayır, her şeyi mahvetmek zorunda kaldın. Senden benimle ilgilenmeni mi istedim? Seni ben mi yarattım? Aptal oyunlarınla beni yok etmeye kalkışan sensin."

"Ve kaybetmeyi reddeden sensin." Yüzü sanki deli olan kendisiymiş gibi gerginleşiyor, tam tersi değil. "Kaybetmek ya da tahtanın piyonu olmak için doğmadım."

O zaman sanki beni kesip içime bakıyormuş gibi dikkatle beni izliyor. Farklı koşullar altında sinir bozucu olurdu ama şimdi hissettiğim tek şey küçümseme.

Onun beni mahvettiği kadar ben de onu mahvetmek istiyorum. Bu sefer av olmak yerine yırtıcı olmak istiyorum.

Sanki hava durumunu tartışıyormuşuz gibi soğuk bir ses tonuyla, "Gördüğün şey görüldüğü gibi değil" dedi. "Elbette. Nicole'un sikini emdiğini kesinlikle görmedim, King."

"Bana öyle seslenme."

"Herkesin sana böyle hitap etmesini istemiyor musun, Kral?" "Sen değil."

Sanki mümkünmüş gibi göğsü inanılmayacak kadar yaklaşıyor. Göğüslerim her nefeste Elitlerin ceketine değiyor. Ne kadar dolgun ve sıkı hissettiklerine ya da tepki olarak göğüs uçlarımla nasıl ağrıdığına odaklanmamaya çalışıyorum.

Uzak bir votka kokusuyla karışan taze kokusu tüm duyularımı dolduruyor.

Onun varlığı doğal bir afet gibidir; Kaçınılması imkansız ve her zaman arkasında yıkım bırakır. Ve ikincil hasar olmayı reddediyorum.

Ona kafa atmaya çalışarak ona karşı mücadele ediyorum ama o kolayca yoldan çekildi. "Beni bir şaka olarak mı görüyorsun?"

"Şaka," diye tekrarladı yavaşça, bileklerimi acımasızca tutmaya devam etti. "Yoksa ben bir fetih miyim? Kazanmanız gereken bir savaş."

"Seninle karşılaştırıldığında savaş çocuk oyuncağı, prenses."

"Bunu kaç kıza söyledin? Buna Nicole de dahil mi? Onun kaptanla ilgilenmesini falan biliyorsun."

Dudakları kurt gibi bir sırıtişla kıvrılıyor. Lanet olsun ona ve ne kadar gerçekdişi görünüyor. "Neden bu kadar üzgünsün prenses?"

"Değilim."

"Belki de kıskanıyorsundur?" "Vida. Sen."

Ve Nicole'ün canı cehenneme ve bu piç için sürekli atan kalbimin canı cehenneme. Pelvisini tişörtümün eteğimle buluştuğu yere doğru itiyor. Sert ve kalın bir şey karnımın alt kısmına kot pantolonunun arasından baskı yapıyor.

Omurgamı aşağı çeken ürpertiye engel olamıyorum.

"Bunu hissediyor musun prenses? Bacaklarını açıp seni çiğneyerek sikmekten başka yapmak istediğim bir şey yok."

Onun müstehcen sözleri midemin çukurunda bir kasılmaya neden oluyor. Sanki o geceden bir anı gibi ve kendimi onun her yerine sürtmekten alıkoyamıyorum.

Sonra hatırladım ki, kısa bir süre önce sarışın bir kadın her yerini ovuşturuyordu.

Neredeyse kan akana kadar alt dudağımı ısırdım. "Nicole'un özensiz anları yapılacaklar listemde yok." "Nicole'u sikeyim. Herkesi sikeyim. Hiçbirinin önemi yok."

"Peki öyle mi?" Alay ediyorum. "Siz yapıyorsunuz."

Sanki kendisi de şaşırmış gibi duraklıyor. Duruşu gerginleşiyor ve sanki anın tadını çıkarmamız gerekiyormuş gibi birbirimizi bir saniye daha uzun süre izliyoruz.

Kendimi transtan ilk çıkaran benim. "Beni rahat bırak, Kral." "Sana bana böyle hitap etmeyi bırakmanı söylemiştim."

Bileklerimi bırakıp beni kalçalarımın yakaladı. Beni kolaylıkla kaldırırken elleri minyon vücudumun etrafında büyük ve güçlüydü.

Beni masaya oturttuğunda bağırdım. Bacaklarımı ayırıyor. O, ayırık bacaklarımın arasına yerleşirken kot etek de hareketle birlikte esniyor.

Tenimde ve sırtımdan aşağı doğru minicik ürpertiler oluşuyor.

"Nicole bacaklarımın arasındayken kimi düşündüğümü biliyor musun?" "Bilmek istemiyorum."

Sıcak nefesleri kulağımın kabuğunu ürkütüyor, iç duvarlarımda bir ürperti yaratıyor.

"Yapmıyorsun, değil mi?" "Yapmıyorum."

"Neyse, sana söylüyorum. Yukarı baktığında, bu yeşil kapılardı." Parmakları kirpiklerimin üzerinde geziniyor. "Ağzını açtığında bu dudakları gördüm." İşaret parmağını gözlerimden ağzımın köşesine doğru gezdiriyor, havada asılı duruyor ama dokunmuyor.

Dışarıya çıkan sesin etrafında yutkunuyorum. Nefesim her çekişte paramparça oluyor ve kesiliyor.

"Sonra ne?" Sesim alçak, mağlup. "Onu becerip benmişim gibi mi davranırdın?" "O sen değilsin."

Kelimeler ağzından zar zor çıkıyor ve tüm duruşu sanki bundan nefret ediyormuş gibi sertleşiyor. Onun ben olmamasından nefret ediyor. Ona oyun oynayıp benmişim gibi davranamaz.

Ve bazı nedenlerden dolayı bu bende tuhaf bir başarı duygusu uyandırıyor. Kral bile her zaman istediğini elde edemiyor.

Levi saçımdan bir avuç dolusu avucunun içine aldı ve başım geriye dönene kadar çekti. Diğer elini köprücük kemiğimin üzerinde gezdirip boğazıma doladı.

Nefesimi kontrol ettiğini bildiğimden emin olmamı sağlayacak kadar sıkı tutuşu vardı. Tek bir sıkma ve tüm havanın gitmesini sağlar.

Nabzım, duyulması imkansız hale gelene kadar aşırı hızlanıyor. Gümbürtü.

Gümbürtü. Gümbürtü.

Bu açıdan keskin çene hattındaki kasılmayı, sert hatlarındaki küçümsemeyi ve soluk gözlerindeki siyahlığı tam olarak görebiliyorum.

Levi için siyahın bir renk olmadığını düşünmeye başlıyorum. Bu bir zihin ve varoluş durumudur.

Bu uğursuz, tehditkar bakışın arkasında bir canavar gizleniyor. İzin verirsem beni parçalara ayıracak bir canavar.

Kazı şunu. Ben izin vermesem bile beni parçalara ayıracak.

Ben zaten şahı kışkırttım ve artık düşman saflarında basit bir piyon olmaya geri dönüş yok. En iyi seçeneğim rütbeleri yükseltmek ve bir şekilde kralı devirmek.

Bir an boğazımı sıkıyor. "Kimse sen değilsin prenses."

Göğsüm o kadar hızlı inip kalkıyor ki, kalbimin bir organ olduğuna ve kamikaze tarzında göğüs kafesimden ayrılamayacağına sevindim.

Onu uzaklaştırmak için üzgün bir girişimle elimi göğsüne koydum. "Bu olamaz. Senden nefret ediyorum Levi. " "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa benden istediğin kadar nefret et." Dudaklarını kulağımın kabuğu boyunca gezdiriyor, ısınan cildi kızdırmak için dilini dışarı çıkarıyor.

Dudaklarımdan küçük bir inleme çıktı ve eli beni yerinde tutarken bile boynumu yana doğru eğmeden duramıyorum.

"Sen ve ben zehirliyiz." Alçak bir tonda nefes alıyorum. "Biz birbirimize hiç benzemiyoruz." Hassas etimi kemirerek kulağıma karşı "Çeken şeyler farklı kutuplardır" diye konuşuyor.

Duyguların hücumuna karşı alt dudağımı ısıırıyorum. Kalçalarımı sıktım ama bu onu kaygan merkezime daha da sıkıştırmaktan başka bir işe yaramadı.

"Farklı kutuplar da birbirini yok eder." "Ben de bu konuda iyiyim."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum. Söylemek üzere olduğum her kelime, dudakları benimkileri talep ettiğinde nefes nefese kalıyordu. Otoparktaki öpücüğün aksine bu daha umutsuz, şiddetli ve kontrolden çıkmış.

Dişleri benimkine çarpıyor ve dili sanki her zaman benim bu yanıma sahipmiş gibi içeri giriyor. Sanki tüm hayatı boyunca bana sahipmiş gibi.

Bu sefer savaşıyorum. Yapamam.

Saçımı çektiğinde başımı geriye atıp beni öpmesine izin verdim. Hayır. Kaz şunu. Çünkü Levi öpmüyor, yutuyor. Beni en sevdiği lezzetmişim gibi yiyor.

Bir saniye sonra boynumu sıkıyor ve ağızlarımızı ayırıyor.

Nefes nefeseyim ve nefes almak için yalvarıyorum ama düşünebildiğim tek şey... daha fazlası. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Ağızlarımız nefes almak veya konuşmak için tasarlanmamıştır. Öpüşmek için yaratılmışlardı.

Bunca zamandır beni öpmemiş olması büyük bir suç. Onun dokunuşuyla uyuşturulmuş olduğum o geceden beri öpüşmeliydik.

Ama artık uyuşturulmuş değilim, değil mi?

Uyuşturucu Levi'dir. Ona olan bağımlılığımın kurbanıyım.

Onun bana olan takıntısının ve bana sanki hayatının ikilemiymişim gibi bakışının kurbanıyım. "Benim oyunuma gelip başkalarına tezahürat etme," diye homurdanıyor bu kelime boğazıma doğru. "N-ne?"

"Orada durup benim huzurumda başka bir adamın adını bağırarak söyleme."

Gülümsüyorum, inanamıyorum. "Sen... bana takıntılı falan mısın?" Boğazımı sıkarak, "Buna takıntı, aptallık ya da kahrolası delilik deyin," diye homurdandı. "Ama gözlerini üzerimde tutuyorsun." Dili ağzımı işgal ettiği için cevap veremiyorum. Onu fetheder. Onu parçaladı. Sanki bu ona Allah'ın verdiği bir hakmış gibi. Sanki onun fethetmesi için yaratılmışım gibi.

En büyük yanımda onun aldığı geri vermek istiyor. Ben de onu sanki savaşı kazanabileceğim gibi öpmek istiyorum. Savunmasını tırmalamak ve duvarlarını yıkmak istiyorum. Ama ben bu değilim, değil mi? Savaşlara ve savaşlara katılmamam gerekiyor. Lanet yılımı huzur içinde bitirmem gerekiyor. Bir inlemeyle ağzından ayrıldım. "Ben..." "İnkâr etmeyi bırak." Gözlerinin soluk mavisi beni büyüleyici bir büyüün tuzağına düşürüyor. Boğazımı son kez sıktıktan sonra elini göğsüme doğru götürüp avuçladı. "Bunlar çok dolu hissettiriyor, değil mi?" Meme uçlarım daha önce hiç olmadığı kadar sertleşirken başımı salladım. "Ama tişörte baskı yaptıklarına bakın. Eminim onları hissetmemi istiyorlardır, ha?" Baş parmağını kumaşın üzerindeki göğüs uçlarıma doğru hafifçe vuruyor. Onun müstehcen sözleri ve dokunuşu bende büyük duygular uyandırdı. Her şey on kat daha keskin geliyor. Altımdaki masanın ahşabı çok sert. Yumuşak ışık aniden çok parlak hale geldi. Onun sarhoş edici kokusu afyona ya da bir kadeh alkole dönüştü. "İstediğin kadar yalan söyle ama heyecanını hissedebiliyorum prenses." Meme ucumu sertçe çimdiklediğinde itiraz etmek üzereydim. Bir inlemeyle başım geriye düşüyor. "Aman Tanrım." Meme ucunu döndürmeye, oynamaya ve sanki bir işkence aletiymiş gibi çimdiklemeye devam ediyor. Ve bir bakıma öyle. Fısıldadığında sıcak nefesleri kulağımı gıcıkıyor: "Şu anda sana dokunursam ıslanmayacağını mı söylüyorsun bana?" "L-Levi..." Bunun bir protesto olması gerekiyordu ama onun müstehcen sözlerinden dolayı kendimi fazlasıyla uyuşturdum. Göğsüme ve kulağıma yapılan çifte saldırının beni düşünemeyecek kadar bulanık hale getirdiğinden bahsetmiyorum bile. "Söylesene prenses, eğer kıvrımlarını delersem beni ıslatır mısın?" Cevap vermem mümkün değil. Saçlarımı tutarak beni geriye doğru itti ve eteğimi orta kısmıma doğru çekerek soluk kalçalarımı ve siyah çocuk şortumu ortaya çıkardı. Gözlerindeki şehvet kıvılcımı o tuhaf siyahlığa karışıyor. "Levi, sen..." Erkek şortumun üzerinden beni kucakladığında sözlerim silinip gidiyor. İnlememe karşı alt dudağımı ısııyorum. Sanki tüm sinirlerim elinin altında toplanmış gibi. "İslaksın." Kurt gibi sırtışı kekeleyerek nefes almama neden oluyor. "Seni nasıl ıslatabilirim prenses?" Parmakları iç çamaşırlarımın bandına doğru ilerledi. "Sana burada böyle mi dokunuyorum?" Parmağını kumaşın üzerinde gezdirip aşağı yukarı gezdiriyor. "Bunu sana sokmamı ister misin? Beni küçük, iyi bir prenses gibi yutacak mısın?"

Dokunuşu ve müstehcen sözleri çıldırtıcı olsa da, bende günaha düşme isteği uyandıran şey, gözlerindeki bakıştı.

Bana şimdiye kadar gördüğü en iştah açıcı şeymişim gibi bakıyor. Açlıktan ölüyor ve onun pişmanlık duymayan saf açlığı bana da bulaşıyor.

"Benim için geleceksin değil mi?" diye homurdandı. "O kadar yüksek sesle çığlık atacaksın ki, bütün evi yerle bir edeceksin, değil mi? Herkes senin gerçekten iyi becerildiğini bilecek, değil mi?"

Ah, Viking aşkına, neden söylediği her kelime beni daha da tahrik ediyor?

"Ama önce seni görmemi istiyorsun, değil mi? Yakında bana ait olacak o amcığı görmemi istiyorsun. Eminim şişmiş, pembeleşmiştir ve benim için hazırdır, değil mi?"

Yutkunuyorum, doğru nefes alamıyorum. Çünkü belki de öyleyim. Belki ben deliyim ve onun beni görmesini istiyorum.

Her şeyim.

Bacaklarımı yukarı kaldırıyor ve göz temasını kesmeden oğlumun şortunu indiriyor. O büyüleyici, soluk gözler.

O mavi, mavi gözler.

O anın yakınlığı beni mahvediyor.

Sonra bakışları açığa çıkardığı şeye kayar. Yüzündeki vahşi, yabani bakış karşısında kuru dudaklarımı yaladım. Ama onun beni izlemesini uzun süre izleyemiyorum. Anı duraklatıp, saklamak için saklamam mümkün değil. Çünkü bacaklarımın arasında.

"Nesin sen?"

Dilini klitorisimin sağ alt kısmından tepesine doğru gezdirdiğinde tüm düşünceler kayboluyor.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama ağzım geniş bir 'O' harfiyle kalıyor. Bana nefes alma fırsatı

vermeden saldırıyı bir kez daha tekrarladı. Başım masanın ahşabına düşerken masanın kenarını tuttum. Dişleriyle kıvrımlarımı emiyor ve çekiyor, sakalları uyluklarımın iç kısmını çiziyor. Bu his beni uçurumun kenarına getirmeye yetiyor.

"Tadına bak." Emmek. "Beğenmek." Emmek. "Lanet bir günah."

Ona doğru daldığımı hissedebiliyorum. Onun sözleri için. Bütün lanet aurası için. Levi bir bakıma bana sahip, ben bile açıklamaya başlayamıyorum. Ben bile onları anlayamıyorum. Dişleriyle klitorisimi kemiriyor ve ben de sanki ele geçirilmiş gibi masayı hızla kaldırıyorum. İki eliyle beni kalçalarımın altına sabitledi.

Parmaklarım saçlarının altın buklelerini buluyor ve itiyorum - ya da çekiyorum - pek emin değilim. Sanki benim için açlıktan ölüyormuş gibi emmeye, kemirmeye ve dilini deliğimin içine ve dışına sokmaya devam ediyor.

Sanki ben onun yutması için yaratılmışım gibi.

İçimde vahşi ve dizginsiz bir şey o kadar hızlı geliyor ki, bırakın kontrol altına almayı, kayıt altına bile alamıyorum.

Hiçbir uyarı yok. Levi'yi ve onun acımasız, dizginsiz dilini yavaşlatmanın hiçbir anlamı yok.

O kadar sert geliyorum ki, kafam tahtaya çarpıyor ve göz kapaklarımın arkasında siyah noktalar oluşuyor. Çevresel görüş alanımda bir hareket parıltısı esiyor. Ya da

belki orgazm halesi budur.

Levi'nin dudakları benimkilerde ve dili ağzımın içine girerken yaşayanların dünyasına dönüyorum. Beni uçurumun kenarına getiren aynı dudaklar ve dil.

Neredeyse hemen oraya tekrar geliyorum.

Bu sefer ben de onu öpüyorum. Diliyle ve dişleriyle çatışıyorum ve içimde ortaya çıkardığı vahşiliği geri veriyorum.

Ben onun fethetmeye çalıştığı savaş oluyorum.

25 Astrid

Eğer kader bizi bir araya getirdiyse, o zaman kadere lanet olsun.

* * *

Havuz evinin arka girişine doğru parmaklarımın ucunda yürüyorum.

Mükemmelleştirdiğim destansı bir gizlice kaçma tekniği haline geldi.

Kötü üvey annem ve onun kızıyla kahvaltı yapmamın imkânı yok. Bu kulağa çok kötü bir şekilde Külkedisi'ne benziyordu.

Bütün hafta sonunu Dan'le Ally'de ya da onun evinde bilardo oynayarak geçirdim.

Ayrıca Nora Teyzemin çöreklerini tamamen çaldım ve Dan'e hiçbir şey bırakmadım.

Yine de Ronan'ın partisinde olanlar hakkında tek kelime edemedim.

O gece Dan'in en büyük ağabeyi Zach bizi eve bıraktı. O zamana kadar Ronan'ın annesinin ofisinden çoktan kaçmış ve bahçenin yanında saklanmışım.

Tamam, Zach'i de aramış olabilirim, o da bizi almaya gelsin.

Demek istediğim, suçlanamam. İlk orgazmlarını bu kadar ahlaksızca ve yüksek sesle dile getirselerdi herkes korkardı. Doğrudan Levi'nin yüzünde gerçekleşen bir orgazm.

Tanrım. Bedenimi neyin ele geçirdiğini bilmiyorum.

O gece peşimden koşmadı, çok şükür ama bana bir mesaj gönderdi. Levi: Benden kaçamazsın prenses. Seni her seferinde yakalayacağım.

Dün sabah bir mesaj daha gönderdi. Pazar günü sabahın altısı. Uyuyor mu hiç? Levi: Hadi koşuya çıkalım ve bacaklarımızı daha iyi koşmaları için çalıştıralım. Her iki metni de görmezden geldim.

Keşke hafta sonu bir şeyleri çözdüğümü söyleyebilseydim. Tam tersine her şey düşündüğümünden daha karmaşık hale geliyor.

Levi, çıkışı olmayan lanet bir ikilemdir. Onun yörüngesine çekilmek için can atan o küçük parçam mı? Eh, o kısım artık o kadar da küçük değil.

Dan'in beni alması için henüz çok erken. Bugün akşam antrenmanları var ve o pek sabah insanı değil. Okul saati gelene kadar uyanmayacak.

Eğer cehennemden gelen kahvaltıdan kaçınmak istiyorsam, Victoria ve Nicole uyanmadan hemen çıkmam gerekiyor.

Özellikle Nicole. Levi'nin bacaklarının arasında olduğu o sahneden beri evde yollarımızın kesişmediğine emin oldum.

Benimkinin arasına girmeden önce. Tanrı. Bu çok berbat bir şey.

Bakışlarım mutfağın penceresinden Sarah'ninkilerle buluştu. Parmağımı dudaklarımın önüne koyup gözlerimle ona sessiz kalması için yalvarıyorum.

Gözlerini deviriyor ama beni uzaklaştırıyor. Ona bir öpücük gönderiyorum ve havuz

evinin etrafında eğiliyorum.

"Olmuyor. Astrid bunu bir daha yaşamayacak."

Babamın sesiyle tam köşede durdum. Başımı fiziksel olarak mümkün olduğu kadar yavaş bir şekilde etrafa baktım.

Üç parçalı siyah takım elbisesini giymiş halde havuzun kenarında duruyor. Bir eli cebinde, diğer eli ise telefonu kulağına yapışık tutuyor.

"Ben onun babası ve yasal vasisiyim, Komiser."

Sırtım sert bir çizgi halinde kırılıyor. Bunun benim kazamla alakası var.

"Annesini bir kazada kaybetti ve kendisinin de benzerini yaşadı," diye konuşuyor babam, karşı taraf ben olmasam bile beni korkutan o saçma olmayan ses tonuyla.

"Senin beceriksizliğinin düşmesini üstlenmeyecek."

Sessizlik.

Uzun, kalın bir sessizlik.

Babam, sonsuzluk gibi görünen birkaç saniyeliğine uzaklara bakıyor. "Cevap hayır ve bu son."

Telefonda bir şeye tıkladı ve arkasını döndü. Eğilip ters yönde havuz evinin yan kapısına doğru koşuyorum. Babam girişin hemen önünde duruyor ve derin bir nefes alıyor, kaşlarını kısıarken omuzları çöküyor.

Küçüklüğümünden beri bunu yaptığını görmemiştim. Bu alışkanlığını tamamen kaybettiğini sanıyordum. An geldiği gibi hızla bitiyor. Herkesin tanıdığı Lord Clifford gibi doğruluyor, kapıyı açıyor ve içeri giriyor. "Sarah, Astrid kahvaltıya indi mi?"

Bok.

Arkama bakmadan arka girişe doğru koşuyorum.

Sokakta ve parka doğru yürürken kafam karmakarışık. Parmaklarım sırt çantasının askılarını sıkıyor. Babam polis komiseri ve benim kazamla ilgili bir şeyler saklıyor.

Astrid bunu bir daha yaşamayacak. Neyi geçmek?

Bir parmak omzuma dokunuyor ve bağıriyorum. Birinin bırakın yanımda yürümeyi, bana yaklaştığını bile fark edemeyecek kadar düşüncelerime dalmıştım.

O uğursuz, soluk mavi gözlerle karşılaştığımda kalp atışlarım normale dönüyor ve tekrar yükseliyor. Bazen sanki bir meleğe aitmiş gibi olurlar. Diğer zamanlarda sanki şeytan bana bakıyormuş gibi oluyor. Bu sabah her ikisinin bir karışımı.

Sadece ona bakarak nabzımın hızlanmasına ya da sıcaklığın tenimi nasıl boğduğuna engel olamıyorum. Levi bugün altın rengi Viking saçlarını sanki bir defileye çıkmış gibi arkaya doğru taradı. Takımının koyu mavi ceketini omuzlarına ikinci bir deri gibi yapıyor.

Ağız yana doğru kıvrılıyor. Emen, kemiren ve bana varlığının farkında olmadığım bir zevk veren aynı ağız. Her tarafı benim tadımla beni deli gibi öpen aynı ağız.

"Kızarıyorsun prenses." Gülümsemesi genişliyor. "Değilim."

İşaret parmağıyla burnuma dokunuyor. "O çok sevimli." Elini bırakmak zorunda kalana kadar geri çekildim.

Lanet olsun. Onun yanına sürünmeyi arzulamam için tek bir dokunuş yeterli. "Neden kızardın? Aklını kurcalayan bazı anılar var mı?"

"Ah, lütfen. Kendinizi övmeyin. O kadar da özel değildi." Bu sözleri söyler söylemez kızaran yüzümü indiriyorum, tepkimi görmesini istemiyorum.

"BT?" eğlenmiş bir ses tonuyla soruyor. "Bilirsin."

"HAYIR. Beni aydınlat." "Yapma."

"Neyi durduracaksın?"

Ah. Çok sinir bozucu. "Bırakamaz mısın?"

"Seni üzdüğümü söyleyemeyecek kadar mı utanıyorsun? Seni daha önce hiç bir şey yemediğim gibi mi yedim? Yüzümün her yerine gelirken sıcak, ıslak amını yalayıp ısırığımı ve—"

"Dur." İki elimi de ağzına koyup onu susturdum.

Aptal vücudumun onun kaba sözlerine vereceği tepki kadar parkta ilk koşanlardan da endişelenmiyorum. Ağzından çıkan her kelimedede içimi bir sıcaklık kaplıyor ve bacaklarımın arasında birikiyor.

Onun kirli konuşmalarına ne zaman bu kadar bağımlı oldum? Her iki tarafıma da bakıyorum. "Bu arada neden buradasın?" "Ben senin için geldim."

Ben senin için geldim.

Aynen böyle. Bunu çok kolay ve kayıtsız gösteriyor.

"Senin evine giderdim ama sanırım Lord Clifford benim pek hayranım değil."

"Hiçbir şey yok, Sherlock." Kaşlarımı çattım. "Bu parkta olacağımı nereden biliyordun?" Bir omuzunu kaldırıyor. "Yöntemlerim var."

Dan. O hain. Sabah rutinimi bozduğu için ona kızgın olmam gerekirdi ama artık içimde bu yok.

Levi bir piç olabilir ama beni babamla ve benden sakladığı şeylerle ilgili kötü düşüncelerden çekip almayı başardı.

"Benimle koş." Omzumu dürtüyor.

"Ben bir sanatçayım, sporcu değil, hatırladın mı?" "Koşmak için sporcu olmanıza gerek yok."

"İyiyim." Boş bir bankın üzerine çöküyorum. "Teşekkür ederim ama hayır teşekkürler." Eski defterimi alırken onun tam önümde durmadığını hayal etmeye çalışıyorum.

Söylemesi yapmaktan kolay.

Onun varlığı her zaman uzaklarda yaklaşan bir kasırga gibi alanı dolduruyor.

Son çizimimin oyundan olduğunu hatırlayarak defterimi açmayı durdurdum. Bütün hafta sonu boyunca bunun üzerinde çalışmış olabilirim.

"Hey," onun değerlendirici gözleriyle karşılaştım. "Geçen gün çizimimi mi çaldın?"

"Ne taslağı?"

Gözlerimi kısıyorum. "Sadece biraz saçmalık." "Biraz saçmalık, değil mi?"

"Hi-hı."

Aylar sonra çizebildiğim ilk şeyin bu olduğunu ona söylememin imkanı yok. "Şimdi görüyorum."

Levi'nin hevesli görüş alanını takip ediyorum. Güneş-Ay-Yıldız dövmemin ucuna bakıyor. "Neyi gördün?"

"Telefon kılıfınızda, çantanızda ve hatta çizimlerinizde bu kadar yıldızın olmasının nedeni budur." Başını eğer. "Yıldızlara dilek tutar mısın prenses?"

"Annem öldüğünden beri bunu yapmayı bıraktım." Gözlerimi kısıyorum. "Taslaklarımı çaldın." "Kanıtınız nedir?"

"Çok şanssız Levi. Az önce bunu itiraf ettin." "Peki bunu nasıl itiraf ettim?"

Kendini beğenmiş hissederek göğsümü şişiriyorum. "Daha önce hiç görmemiş

olman gerekirken, çizimlerimde yıldızlar olduğunu söyledin."

Eskiz defterimin yönünü işaret ediyor. "Onu kastettim." Sağ. Başkasına yalan söylemek.

"Hadi koşalım" diye tekrarlıyor. "Cevap hâlâ hayır."

Yanıma kayarak alanımı dolduruyor. Gözleri tehditle parlıyor ve hava değişiyor.

Park ve koşucuları arka planda sessiz kalıyor. Tek duyabildiğim kalbimin atışı ve koklayabildiğim tek şey Levi'nin temiz, sarhoş edici kokusu.

"Burada oturup cumartesi günü olanları konuşabiliriz. Bilirsin, seni yeme kısmı," diye fısıldıyor o kadar kısıp ki, bu günah. "Orgazm suratına karşı mastürbasyon yapıp yapmadığımı bilmek ister misin?"

Yanaklarıma yayılan sıcaklığı saklamak için hızla ayağa kalktım ve koşmaya başladım. Gerçekten bana saldırdı mı?

Yanlış düşünce Astrid. Süper yanlış düşünce.

Levi yavaşça kıkırdayarak bana yetişiyor. Bütün bunları çok eğlenceli buluyor olmalı. Piç.

Ben koşmam gereken tüm enerjimi harcarken Levi parkta geziniyormuş gibi görünüyor.

Bacakları benimki kadar esnemiyor; aptal, uzun boylu insanlar. Ben zaten bir domuz gibi terliyorken, onun alnında bir gram bile ter yok.

Ona baktığımda sert bakışları üzerimdeydi. Koşmak için çaba bile göstermiyor ve sadece benim hızıma ayak uyduruyor. Ondan yarış istemek intihar olurdu.

Kasları genişliyor ve kolaylıkla hareket ediyor. Benim dalgalı nefesimin aksine onun nefesi bile kolaylıkla girip çıkıyor.

Parkta birkaç tur attıktan sonra şakaklarımı ve ellerimi ter kapladı. Bacaklarım sanki bir maratону yeni bitirmişim gibi acıdan kurtulmak için çılglık atıyor.

Bankın üstüne düşüyorum, o kadar hızlı nefes alıyorum ki kalbim neredeyse boğazımdan fırlayacak. "Bitirdim. İşte böyle."

Yüzüme bir şişe su itildiğinde karanlık bir kahkaha kulaklarımı dolduruyor. Bunu nereden aldığını bilmiyorum ama yarısını tek seferde yuttuğum için umurumda değil.

Levi yanımda kayıyor, onun göğsü düzenli olarak inip kalkıyor, benimki ise düzensiz nefes alış verişi yüzünden neredeyse parçalanıyordu.

Ona baktığımda, o da benim içtiğim şişeden bir yudum alıyor, o tanıdık kıvılcım gözlerine yansıyor. Dudaklarımı yalıyorum. Bilerek ondan içiyor, değil mi?

"Siz uzaylılar bunu her zaman nasıl yapıyorsunuz?" Dikkatimi onun parlak dudaklarından uzaklaştırmak için ileriye baktım.

Lanet olsun dudaklarına.

"Her şey dayanıklılıkla ilgili. Üstelik her şeyi yanlış yapıyorsun."

Kaşlarımdaki ve şakaklarımdaki teri sildim. "Her şeyi yanlış yapıyorum çünkü hiç yapmamam gerekiyor."

O gülüyor. "Hayır, başlangıçta tüm enerjinizi boşa harcamamalısınız demek istedim. Gücünüzü bölmeniz ve yavaş yavaş toparlanmanız gerekiyor."

"Maçlardaki gibi mi?" "Bir nevi."

Boğayı boynuzlarından dürtmek isteyip istemediğimden emin olamayarak ona

baktım. "Peki geçen maçta ne oldu?"

Yüzü okunamayan çizgiler kalana kadar kapanıyor. Sanki gardını indirmiş ve şimdi kaleyi kapatıyormuş gibi. "Ne demek istiyorsun?"

"İkinci yarıda kendin gibi oynamadın."

"Bir maça geldin ve şimdi benim genelde nasıl oynadığım konusunda uzman mı oldun?" "Önceki maçlara gelmediğimi nereden biliyorsun?"

"Seni fark ederdim."

"Hayır, yapmazdın Levi. O aptal partiye kadar senin için görünmezdim.

Hiçbir şey söylemiyor. Sessizlik rahatsız edici hale gelecek kadar uzar. Sırt çantamın askılarıyla oynuyorum. "Kadere inanır mısın?" O sorar.

Onun süper karakter dışı sorusu beni şaşırttı. "Tam olarak değil."

"Ben de, ama şimdi başlıyorum."

Sesindeki karşı konulamaz düşüş karşısında nabzım hızlandı. "Nedenmiş?"

Başımı yukarı kaldıracak şekilde saçlarımı avuçlarının içine aldı. "Ne olursa olsun seni bulurdum prenses. Bu, ne zaman olup olmayacağı meselesiydi."

26 Levi

İstedığınız kadar savaşın ama asla kazanamazsınız.

* * *

Astrid'i okula bıraktığımda öğrendiğim iki şey var. A-Benimle görülmek istemiyor. B-bundan nefret ediyorum.

Arabayı park ettiğim anda girişe doğru uçuyor ve sanki kıcı yanıyormuş gibi çevresini izliyor. Gerçi o küçük, dar kıcın yanması çok yazık.

Astrid eşiği geçer geçmez Daniel arabasından iniyor. Arkasını dönüp sarılmak için yarı yolda onunla buluştuğu için adını seslenmiş olmalı.

Direksiyon simidindeki tutuşum sıkılaşıyor. Nefret ettiğim bir şey daha.

Daniel'in ifadesinde bir değişiklik olmasını bekliyorum. Onu varlığından tamamen silmek için bir bahane. Şans eseri, kolu arkada olacak şekilde ona yalnızca kısa bir yandan sarılıyor.

Astrid'in gülümsemesi, Daniel'in arabasının yolcu koltuğundan çıkan başka bir adama doğru genişledi. O, Daniel'in daha uzun boylu, mohawk saç stiline sahip, biraz tampon versiyonu - artık bunları kim yapıyor? Kollarını açıyor ve Astrid doğrudan onların üzerine gidiyor. Kolunun sırtının küçük kısmına doğru dalmasını görünce dişlerimi gıcırdattım. Zavallı herif ona şaşmaz bir açlıkla sırıtıyor.

Ha. Birisi aşağıya iniyor gibi görünüyor. Yakında.

Bana ait olana kimse dokunamaz.

Astrid Clifford zaten benim. Henüz bilmiyor.

Kalabalıktaki küçük prensesin başka birine tezahürat yapması konusunda endişelenmeme gerek kalmadığı için bugünkü antrenman sorunsuz gidiyor.

"Kaptanımızın geri dönmesine sevindim" Soyunma odasından çıkarken Cole bana göz kırptıyor. "Ben hiç ayrıldım mı, pislikler?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Oh evet?" Xander iki kaşını da kaldırıyor. "Cumartesi günü yaşayan ölüydün." "Kapa çenenin Şövalye."

"Evet, kapat şunu Şövalye. Partim neşelendi Kaptan. Ronan kolunu omzuma attı ve kaşını salladı. "Annemin resimleri o kadar ilham verici miydi?" sırtıyorum. "Çok."

"Ah, genelev." Yüzü düşer. "Haydi, Kaptan. Ofiste? Annem beni öldürecek." Cole, "Huzur içinde yat küçük pislik," diyor.

Xander "Öldüğünüzde cesetlere sikişmeyin" diye gülüyor ve biz de onunla birlikte gülüyoruz.

Ronan, hem Xander'ın hem de Cole'un kafalarını kilitleyerek onları birbirine düşürüyor. Aiden bir sürüngen gibi yanıma yaklaşırken onların önden yürümelerine izin verdim.

Telefonuna, birinin sosyal medyasına odaklanmış durumda. Bu nadirdir. Genellikle Aiden bu tür şeyleri umursamaz.

Benden farklı olarak onun bir Instagram hesabı var ama bunu yalnızca sahte bir resim çizmek için kullanıyor. Kuzenimin dikkatini çeken zavallı sikiğin kim olduğunu görmek için başımı yana eğdim. Eve varmadan önce bir kızın Instagram hesabına göz atıyorum.

"Şeytani bir kurban için birini mi işe alıyorsunuz?" Soruyorum.

"Belki." Poker suratının oyunu çok güçlü. Sanki bu fikir gerçekten eğlendiriyormuş gibi. Beklemek. O mu?

"Ne verir Lev?" "Hakkında?"

"Tüm hafta sonu boyunca Jonathan'la kavga etmek yok. Bu bir rekor." "O buna değmez."

"Ve sen hızlı değilsin." Bir kaşını kaldırıyor. "Ne yapıyorsan onu yapmaya devam et." Aiden'in sözleri aklıma gelirken ayaklarım bir anlığına titriyor.

Hızlı değilim - bu terim hoşuma gittiğinden değil. Kahretsin.

Daha önce hiç frenleyemedim ama şimdi çark kendi kendine yavaşlıyor. "Buluşmaya gelecek misin?" Aiden omzunun üzerinden soruyor.

"Hayır ve Ro!"

"Ne yani?" Ronan, Xander'ın yumruklarından zar zor kurtuluyor.

"Daniel'i da yanına al." Duruyorum. "Bundan sonra onu daima yanında götür." Astrid'i otoparkta kaşlarını çatarak cep telefonuna bakarken buldum.

Bunun gibi izole yerlerde kalmayı bırakması gerekiyor. Eğer birisi burada benim gücümün yarısına sahipse, geçen seferki gibi kolaylıkla bir şeyler yapmayı başarabilir.

"Araca binmekte sorun mu var?"

Aniden irkiliyor, nefesini bırakmadan önce iri gözleri bana doğru kayıyor. "Beni korkuttun." "O halde belki de yenilmek için yalvaran bir av gibi izole yerlerde durmamalısın."

Çenesini kaldırıyor. "Yaptığın şey hayatımı belirleyemeyecek."

Bileğinden yakalayıp onu kendime çekiyorum. "Kendini tehlikeye atmayı bırak." "Sen başıma gelebilecek en büyük tehlikesin."

"En büyük tehlike, değil mi?" "Hah. Kendini gördün mü?"

"Neden bana söylemiyorsun prenses?"

Dudaklarını bir saniyeliğine çok fazla büzüyor ve ben onun ağzını tekrar yemek isteğine kapılıyorum. Astrid'i öpmek bir zevk değil, yavaş yavaş hava ve yemek gibi

bir ihtiyaç haline geliyor.

"Gece gibisin" diyor sonunda. "Gece." diye tekrarlıyorum.

"Hı-hı. Ve herhangi bir gece değil. Kimsenin ne olacağını bilmediği o karanlık, sessiz geceler gibisin." "Şimdi ne olacağını bilmek ister misin?"

Nefesi kesiliyor. "Şimdi?"

Elimi boğazına doladım ve baş parmağımın altında nabızı hızlandı. "Sen bu kadar inatçıyken, içimden şunu yapmak geliyor..."

"Neyi yapmak için?" sesi kısılıyor ama parıldayan gözleri benimkilerden asla ayrılmıyor.

Dilimi kulağının üzerinde gezdiriyorum, onu ele geçiren ürpertiye seviyorum. "Kötü şeyler, prenses."

"Sen..." Boğazını temizleyerek sustu. "Her neyse. Önemli olduğundan değil. Arabaya binmekte zorlandığımı nereden bildin?"

"Akşam sekizde tek başına ayakta duruyorsun."

"Dan'in takımla buluşması var." Gözlerini kısıyor. "Kaptanın katılmaması normal mi?"

"Kendi başlarının çaresine bakabilirler."

"Bu pek kaptanlık değil."

"Bu bir kelime değil." Gülüyorum. "Ayrıca bu gece kaptan olmak istemiyorum."

"Ne olmak gibi hissediyorsun?"

"Benim."

Dudaklarım onu buldu.

Genellikle onun savunmasını aşardım. Bu sefer yapmıyorum. Küçük isyanına izin verdim. Dövüşmesine izin verdim.

Dövüş benimle.

Bizimle savaşın.

Eğer dövüşmek ona kazanma şansı olduğu yanılsamasını verecekse o zaman kesinlikle savaşmasına izin verin.

Dudaklarını kapatıyor ama vücudu bana daha da yaklaşıyor. Sonra yavaş yavaş, çok yavaş bir şekilde ağzı açılıyor. Bu sadece çok küçük bir parça ama fazlasıyla yeterli. O santimi kendi başına verdi.

Ama artık bir inçin yeterli olmadığını anlamış olmalı. Bütün lanet sahayı ben alıyorum.

Benim dilim onunkini buluyor ve ondan hiçbir şey kalmayana kadar onu yutuyorum.

Ta ki tamamen bana karşı çökene kadar.

Astrid'in kaderi belirlendi.

27 Astrid

Bu yırtıcı hayvanın mı yoksa avın mı dansı?

* * *

Haftalar geçiyor ve hayatım artık benimki gibi gelmiyor. Yazdan beri öyle değildi.

Levi onu ne kadar reddedersem reddetsem de beni yalnız bırakmıyordu. Aksine, onu ne kadar uzaklaştırırsam o da beni karanlık bir köşeye çekip ciğerlerimde nefes kalmayana kadar öpmeye o kadar eğilimli oluyor.

Ben öpücüğe ne kadar direnirsem, o da o kadar uzun sürüyor. Bu onun için bir oyun.

Bir itme ve çekme.

Levi bir fatihtir. Zamanını savaşlarını planlayarak ve rakibinin her hareketini inceleyerek harcıyor, böylece saldırdığında doğrudan ve doğrudan hedefe ulaşıyor. Yarı zaferlerle ilgilenmiyor. Levi kazandığında fethini ortadan kaldırır. Aramızdaki bu çarpık şeyi okulun geri kalanından saklamama neredeyse izin vermiyor.

Ve bana izin vererek, yani onu arabasının ön camını falan boyayacağım la tehdit etmiş oldum.

Bu gerçek değil, tamam mı? Levi ile olan bu olay yakında sona erecek ve ben majestelerinin son zaferi olarak anılmak istemiyorum.

Hayır. Kesinlikle o kız olmayacağım.

Levi'yi zorlamanın bedelini ödüyor olabilirim. Okuldaki teması minimumda tutmak adına kendi şartlarını öne sürdü.

Çoğulda çift vurgu.

Sabahları aptal sabah koşuları için oradaydı ve bu bir şekilde benim ilgimi çekmeye başladı. Ve onu günaydın öpücüğüyle öpmeliyim; her zaman derinleştirdiği ve sonrasında beni nefessiz bıraktığı bir öpücük.

Akşam beni eve bırakıyor. Babamın onu görmemesi için beni köşeye bırakması konusunda onu ikna etmem bir mucize.

Dan - hain - şoförüm olarak pozisyonunu geri almak için mücadele bile vermiyor.

Daha sonra bunun için bana teşekkür edeceksin. onun sözleri, benim değil.

Ve tahmin ettin, manipülatör Levi'ye benim de iyi geceler öpücüğü vermem gerekiyor. En sıkıntılı olanı da bu çünkü genellikle bütün gece beni sıcak ve rahatsız ediyor; tabi eğer bacaklarımı ayırmazsa ve lanet arabasında üzerime saldırmazsa. Levi'yle geçirdiğim onca zamana rağmen onun hakkında hâlâ hiçbir fikrim yok. Bazı günler gözlerindeki siyah bakışla tam bir şeytana dönüşüyor. Diğer günler gülüyor, dalga geçiyor ve hayatımı cehenneme çeviriyor.

İlk versiyon beni korkutsa da bir yanımdan bundan faydalanmak ve onun neden böyle davrandığını anlamak istiyor.

Daha da önemlisi beni ne kadar süre tasmalı tutmayı planladığını bilmem gerekiyor.

Hayatıma getirdiği tüm heyecan ve zevke rağmen ona güvenecek kadar aptal değilim. Otoritesine boyun eğmezsem hayatımı mahvedeceğini açıkça belirttikten sonra hayır.

Levi'nin emrettiğinin aksine benim devam polis nezdinde hâlâ oldukça canlı. Doğru, son zamanlarda bu konuyu açmadı ama ilk etapta bana yaklaşmasının nedeni buydu.

O zamanlar her şey çok basitti. Levi'den ve temsil ettiği her şeyden nefret ediyordum. Ama artık onun her gün farklı taraflarını görüyorum.

Beni çekmek için koştığımız sırada elimi nasıl tuttuğunu görüyorum.

Yağmur yağdığında beni de yanına çekmeden önce nostaljik gülümsemesini görüyorum.

Onu antrenmanda, takım arkadaşlarıyla ve sınıfta görüyorum ve sanki o aynı Levi değilmiş gibi. Diğer tüm gençler kendiliğindenlik ve anı yaşamak konusunda yüksek olsa da, sorumlu olan Levi'dir.

Etrafı en yakın arkadaşlarıyla çevriliyken bile genellikle kendisi ve kendisi hakkında derin düşüncelere sahiptir. Sanki başka kimsenin girmesine izin verilmeyen kaleler ve köprülerle dolu kendi dünyası varmış gibi.

Bir yanım onun gizli dünyasına dalmak istiyor ama diğer yanım orada bulacağım korkuyor. Ya onun dünyası tek yönlü bir biletle ve ben de kapana kısılsam?

Kahvemi alıp mutfaktan çıkarken Sarah'ya teşekkür ediyorum. Elimde telefon, Dan'e dışarı çıkacağımı bildiriyorum. Cuma öğleden sonraydı ve Ally'de buluşmak üzere sözleştik. Genellikle cumartesi günleri buluşuruz ama Dan kalıcı bir başlangıç olduğundan bu plan geçerliliğini yitirdi.

Havuz evinin içinden arka girişe doğru kestirmeden ilerliyorum. Babam ve Victoria bir yardım yemeğindedirler ama eski alışkanlıklar kolay kolay silinmez. Evden gizlice çıkmak artık doğal hale geldi.

Havuz evinin kapısının yakınında garip sesler olduğum yerde durmama neden oluyor. Bir hayvan falan bulmayı umarak biraz daha yaklaştım.

Seslerin şiddeti artıyor. Önce bir inilti, sonra bir hırıltı ve etin ete çarptığı şüphe götürmez tokat sesi duyuluyor. Yoluma devam etmeliydim ama evde bu tür sesleri duymak İngiltere'nin güneşi kadar nadirdir. Babam bile Victoria'ya, şurada burada platonik bir el tutuşması dışında asla dokunmuyordu. Bunun için Tanrıya şükürler olsun. Görüntüye kesinlikle ihtiyacım yok.

Vücudumu görüş alanından uzak tutmaya dikkat ederek içeriye baktım ve dondum. Beni karşılayan ilk şey bir erkeğin çıplak kızıdır. Çılgın bir hayvan gibi üvey kız kardeşime saldırıyor.

Nicole'ün yüzü zevkten mi acıdan mı buruştu bilmiyorum. Gözleri benimkilerle buluştu ve geri çekildim ama birlikte olduğu adamı tanımadan önce.

Evden koşarak çıkıyorum, kafam tam bir kaos. Christopher Vans.

Levi'nin en yakın arkadaşı. "Dünyanın canı cehenneme!"

Başımı çikolatalı smoothiemden kaldırıyorum.

"Buraya kamışınla baş başa görüşmeye mi geldin?" Dan dramatik bir ses tonuyla soruyor. "Biraz vakit geçirebilmen için dışarı çıkmamı ister misin?"

"Sadece buraya gelirken gördüğüm çok rahatsız edici bir görüntüyü ortadan kaldırmaya çalışıyorum." "Rahatsız edici?" Yaklaştı, buzlu kahvesini bir kenara itti ve kaşlarını salladı. "Söyle."

"Az önce Nicole'ü havuz evimizde Christopher Vans'la seks yaparken gördüm."

Gülümsemesi kayboluyor. Sadece bir saniyeliğine ama fark ediyorum. Ayrıca yüzünün nasıl buruştuğunu ve omuzlarının gergin olduğunu da fark ettim.

Aynı hızla gülümsemeye devam ediyor. Ancak artık biraz zorlama gibi görünüyor.

"Vay canına. Artık Netflix yok ve havuz evinizde rahatlayın.

Gözlerimi deviriyorum. "Sana az önce Nicole'ü seks yaparken gördüğümü söyledim ve ilk düşüncen bu mu?" "Nicole'un seks hayatının yorumlanmaya ihtiyacı var mı?"

Konuşurken nadir görülen poker suratına sahip. "O iyi bir sikiş bile değil."

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

İçkisinden uzun bir yudum alıp omuz silkiyor. "Öyle görünüyor." "Bunun her yerinde King'in parmağı olduğunu düşünmüyor musun?" "Kaptanın mı?"

"Demek istediğim, Christopher onun en yakın arkadaşı."

"Öyleydi. Chris kenara çekildiğinden beri Kaptan onun yönüne iki kez bakmıyor. Yılın

başında işe yaramaz olduğu gerekçesiyle ona yumruk attı."

"Bu acımasız. Bir kişinin değeri ne kadar iyi oynadığıyla mı hesaplanır?"

Bir omuzunu kaldırıyor. "Kaptan tamamen kazanmakla ilgilidir ve iş tembellere gelince hiçbir şeyi şekerle kaplamaz. Hatta geçen gün kuzeni için seçtiği birkaç kelime bile vardı."

Pipetimle uğraşıyorum, mırıldanıyorum. İçimden bir ses bana Christopher'ın üvey kız kardeşimle yatmasının tesadüf olmadığını söylüyor. Belki herkesin önünde Levi'yle konuşmuyormuş gibi davranıyor ama gizlice bir şeyler planlıyorlar.

"Burada, hoşlandığın kişi hakkında fazla dalgın gözlerle baktığını düşündüm." Dan'in yüz hatları muzip bir görünüme bürünür.

"O benim sevgilim değil."

"Seni üç yıldır tanıyorum ve Kaptan'a olduğun kadar birine bu kadar bağlı olduğunu görmemiştim." "Beni tehdit etti, unuttun mu? Kendimi korumak için ne gerekiyorsa yapıyorum."

"HI-hı."

"Böcek!"

"Kabul et. Ondan hoşlanıyorsun." "Ondan nefret ediyorum."

"Onun da senden nefret ettiğine bahse girerim." Bir kaşını sallıyor. "Bu bir çeşit ön sevişme mi? Rol yapma? Başka tür müstehcen şeyler mi?"

Koluna vurdum. "Sen bir domuzsun. Seninle her şey seksle ilgili olmak zorunda mı?"

"Öyle yapıyorlar" diyor gerçekçi bir tavırla. "Bana Kaptan hakkında cinsel açıdan düşünmediğini söyle." "Yapmıyorum!" Çok hızlı, çok savunmacı bir şekilde söylüyorum. Ama bu sözleri söylemek bile Levi'nin beni öpmediği zamanlarda dudaklarına ne kadar baktığımı ve beni öptüğünde parçalanmak istemediğimi hatırlatıyor.

Beni dudaklarına bağımlı kıldığı için o piç kurusuna lanet olsun.

"Evet, doğru." Dan içkisinden büyük bir yudum alıyor. "Sana tamamen inanıyorum."

"Dan!"

"Ne?" Bir aptal gibi sırtarak umursamaz bir tavır takınıyor. "Sana inandığımı söyledim." "Eğer hemen durmazsan..."

"Bekle." Sözümü kesti ve buzlu kahvesini bana doğru kaydırdı. "Ne?"

"Biraz sakinleş. Kaptan hakkındaki tüm konuşmalar yüzünü kızarttı." Ona tekrar vurdum ve buzlu kahvesini de bitirdim.

Akşamın geri kalanını bowling oynayarak geçireceğiz. Dan'in Imperial College'da okuyan ağabeyi Zach de sonlara doğru aramıza katılıyor.

O, spor salonunda mükemmelleşmek için çok zaman harcadığı biçimli bir vücuda sahip, Dan'in daha uzun bir versiyonu.

Bazen üniversite arkadaşlarının yanında olmadığı zamanlarda bize katılıyor. Ayrıca tüm 'hileleri' bildiği için ebeveynlerin elinden gizlice kurtulmamıza da yardımcı oluyor.

Zach ve ben yarışmaya devam ederken Dan bize içecek bir şeyler almaya gidiyor.

Her zaman mükemmel bir puan alır.

Ellerine bakarak, "Bu çok haksızlık," diye ofladım. "Onları her zaman devirmek için bir tür numaran var, değil mi?"

İnci beyazı dişlerini ortaya çıkararak gülüyor. "Numara değil, sadece beceri bebeğim. Bana izin ver."

Ben topu tutarken, Zach arkama gelip topu daha sıkı tutmama yardımcı olmak için kollarını iki yanıma doladı. "Ellerini sabit tut. Atışı zorlamayın ve acele etmeyin. Bir elini sırtıma bastırıyor. "Yavaşça eğil ve bırak."

Tüm pimler tek seferde düşüyor.

"Evet!" Ayağa fırlayıp Zach'e sarılıyorum. "Yaptım!" "Sen yaptın." Kolları belime dolanıyor.

Güçlü bir el beni kolumdan tutup geri çekiyor ve ayağım takılıp neredeyse düşecekken çığlık atıyorum. Levi'nin istikrarsızlaştırıcı soluk gözleriyle karşı karşıya geliyorum.

Ancak şimdi tamamen siyahlar.

28 Astrid

Siz bana sahip değilsiniz Majesteleri. Kimse yapmaz.

* * *

'Siyah' Levi'den korkmakla ilgili kısım mı? Hepsini geri alıyorum.

Ondan korkmuyorum, korkuyorum. Bu ruh halindeyken etrafındaki herkese karşı tam bir umursamazlık var ve ona yol açmak imkansız görünüyor.

Basit bir kot pantolon ve koyu mavi bir kazak giyiyor ama aurasının tamamı gözlerindeki bakış kadar siyah. Derin bir nefes alarak havadaki gerilimi dağıtmaya çalışıyorum. "Levi. Bu Zachariah, o..."

Levi dudaklarını benimkilere çarptığında kelimeler boğazımda ölüyor.

Daha önce de çılgınca öpüşmüştük - aslında sahip olduğumuz tek şey bunlardı - ama bu farklı. Dişleri benimkine çarpıyor ve sanki hayatımı emiyormuş gibi.

Beni iddia ediyorsun.

Beni cezalandırıyorsun.

Ağzının sertliği başımı döndürüyor. Onun çelik gibi kollarındaki bir kukla gibiyim, nefes alamıyorum veya bir çıkış yolu oluşturamıyorum.

Göğsünü itiyorum ama sanki tutuşumu hissetmiyormuş gibi. Hiçbir şey hissetmiyor.

Sonunda beni bıraktığında o kadar ağır nefes alıyorum ki, kalbimin yerinden çıkacak olmasından korkuyorum. Levi itirazlarıma rağmen belimden çelik bir tutuşla beni yanına çekiyor.

Beni herkesin önünde bu şekilde öptüğü için ona tokat atmak istiyorum.

Bizim okuldan çok sayıda çocuk buraya geliyor. Biri öğrenirse zaten kötü olan itibarım daha da kötüleşecek. Bunu gizli tutacağına söz verdi. Lanet olsun söz verdi.

Boğazının temizlenmesi dikkatimi yeniden tüm gösteri boyunca ön sırada oturan Zach'e yöneltti. Aiden uzakta durmuyor, kayıtsız bir ifadeyle bizi izliyor.

Zach'in beni Levi tarafından vahşice öpülmesini izlediğini düşününce yanaklarım alev aldı. Ona vermek istediğim imaj kesinlikle bu değil.

Ona bakmayı başaramadığım için başımı eğdim. "Ben... ımm... Zach, bu..."

"Levi King ve o benim." Bu sözleri belimi saran ölümcül tutuşunu boşa çıkaran bir soğukkanlılıkla söylüyor. "Lanet ellerini ondan uzak tut."

Zach ya da ben bir şey söyleyemeden Levi sanki bir bez bebekmişim gibi beni bowling merkezinden dışarı sürükledi. Tepki veremeyecek veya bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkınım. Bırakın sözcükleri oluşturmayı, geniş adımlarına bile zar zor yetişebiliyorum.

Otoparka girdiğimizde aklım başıma geldi ve onunla mücadele ettim ama belimdeki tutuşu acı verene kadar sıkılaştı.

ürküyorum. "Bunu yapmaya hakkın yoktu."

Sırtım jaguarının yan tarafına çarpına kadar beni kendine çekiyor. İçeride yaptığı gösteriden bu yana ilk kez gözlerine bu kadar yakından bakıyorum.

Huzurlu mavinin bir gramı bile olmadan hâlâ siyahlar. Patlamayı bekleyen bir fırtına gibi.

"Doğru değil?" Tekrarladı, kokusuyla ve göğsünün sertliğiyle kaplanıncaya kadar tüm vücuduyla beni itti. "Yani sana el sürmeye hakkı var mıydı?"

"O?" Kafam karıştı. "İçerideki o piç."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Zach benim en büyük ağabeyim gibidir." "Seni sikmek isteyen biri." Sözleri son derece sakın.

Dudaklarım aralanıyor. "Deli misin?"

Sanki mümkünmüş gibi gözleri daha da kararıyor, gerilimden dalgalanıyor. Alıştığım Levi'nin neredeyse bir onsu kalmadı. Yakalanması imkansız bir dumana dönüşüyor. Yüzündeki korkutucu sakinlik beni kendimden uzaklaştırıyor.

Öfke ve öfkeyle başa çıkabiliyorum ama bir kavgayı nasıl ölümcül bir sakinlikle başlatabilirim? "Kör müsün?" Hala o sakın döneminde. "Sana nasıl baktığını görmüyor musun?"

"Kız kardeş gibi mi demek istiyorsun?"

Kahkaha atıyor ama bu tamamen mizahtan uzak. "Eğer o sana bir kız kardeş gibi bakıyorsa, ben de sana lanet bir rahibeymişsin gibi bakıyorum."

"Lanet olsun Levi! Senin beni sikmek istemen herkesin bunu yapacağı anlamına gelmez. Mağara adamı olmayı bırak.

"Bir mağara adamı, öyle mi?"

"Bugün senin sorunun ne bilmiyorum ama halüsinasyon görüyorsun ve aşırı tepki veriyorsun." Elini arabanın kaputuna başımın yakınına vuruyor ve ben de patlamanın üzerine atlıyorum.

Çaresizliğin ve öfkenin görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarıyla savaşıyorum. Yanlış bir şey yapmadığım halde bana suçluymuşum gibi hissettirdiği için ondan nefret ediyorum.

Babama o kadar benziyor ki artık kimsenin beni küçümsemesine izin vermeyeceğime yemin ettim. "Neyin var?" Sesim yükseliyor.

"Sen!" Hırlıyor. "Benim sorunum olan sensin!"

Çenemi başparmağı ve işaret parmağı arasında tuttu ve canımı acıtacak kadar sıkı.

"Sen benimsin, o yüzden başka türlü davranmayı bırak."

"Senin olmayı asla kabul etmedim, King. Sen bana sahip değilsin, kimse de değil."

"Ah, ama öyleyim prenses." Kalçalarım tokat atıyor ve beni kot pantolonumun içinden kucaklıyor. "Her parçana sahibim ve yakında bu sadece teoride kalmayacak." Dokunuşu bedenimi uyandırıyor, her şeyi harekete geçiriyor ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. "Ya reddedersem?" Çenemi yukarı kaldırıyorum.

Soğukkanlı, tartışılmaz bir ses tonuyla söylerken çenesi kasılıyor. "Başka seçeneğin olduğunu düşünebilirsin ama yok. Bana boyun eğeceksin."

"Gerçek yüzünü gösterdiğine sevindim ama yine de bu her zaman sendin. Ben sadece onu görmeyi reddeden bir aptaldım." Onu tüm gücümle itip yanından geçiyorum.

Sokağa doğru koşarken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve onları kollarımın arkasıyla siliyorum. Muhtemelen Dan'le gezmek için içeri dönmeliydim ama olanlardan sonra Zach'le yüzleşemem.

Kollarım iki yanımda gevşek bir şekilde sarkarak yolda yürüyorum.

Sokaklar yerel barlara ve restoranlara giden insanlarla dolu. Kalbim ağrıyor ve ne zaman bir aile görünse

kendimi duygusal bir karmaşa içinde hissediyorum.

Her moralim bozulduğunda neden var olmayan ailemi düşünmek zorundayım ki?

Telefonum çalıyor ve cevaplamadan önce burnumu siliyorum. "Astrid konuşuyor."

Komiser yardımcısı dostça bir ses tonuyla, "Bayan Clifford," diyor. "Umarım iyisindir."

"Teşekkürler." Bir ağacın yanında sırtım ona dönük durduğumda kaslarım kilitleniyor.

"Davada yeni bir şey mi var?"

"Evet ve hayır. Toprakta gözetleme videolarına zarar verebilecek yeni kanıtlar bulduk.

Adli tıplarımız onu kurtarmak için çalışıyor."

Vekilin bunun davayla ilgili her şeyi nasıl değiştirebileceğini açıklamasını dinlerken kalbim hızlanıyor. Bana şüphelileri olduğunda onları teşhis etmem gerekebileceğini söyledi. Tabii babamla konuştuktan sonra. "Babamla konuştuktan sonra ne demek istiyorsun?" Soruyorum.

Komiser yardımcısı boğazını temizlemeden önce hamile bir duraklama oluyor. "Lord Clifford şüphelileri teşhis etmenize karşı. Onu ikna edebileceğini umuyorduk."

Geçen gün komiserle arasındaki tartışmanın nedeni bu olsa gerek. Önemli değil.

Birkaç gün içinde on sekiz olacağım ve o zamana kadar babamın benim üzerimde hiçbir koruyucu gücü olmayacak.

Peki babam şüphelileri teşhis etmeme neden bu kadar karşı çıksın ki? Bütün olayın amacı bu değil mi? Levi'yle yaşadığım dram ve babamla yaşadığım bu yeni olaydan dolayı başım ağrıyor.

Bu benim suçum olmayan bir çapraz ateşin ortasında kalmak gibi. Zach olmadan Dan'e beni alması için mesaj attım.

Arkamdan Dan'in arabası yerine kırmızı bir Ferrari beni takip ediyor. Kaldırımda durup meraklı bakışlarla bakıyorum.

Aiden King.

Üzerinde lacivert bir kot pantolon ve göz rengini tamamlayan düz gri bir tişört giyerek arabasından iniyor. Onun yanında nasıl davranmam gerektiğini bilmeden kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Aiden en az kuzeni kadar gizemlidir; hatta daha ruhsuzdur. "Size yardım edebilir miyim?" Soruyorum.

"Eğer olabilir." Arabasının yolcu kapısına yaslanmış, elleri ceplerinde yüzü bana dönük. "Nasıl?"

"Birkaç şeyi bilmek isteyebileceğini düşündüm." Kaşlarım çatılıyor. "Ne gibi?"

"Daha önce söylediğin sözler." "Bunu duydun mu?"

Bir omuzunu kaldırıyor. "Küçük tartışmana beni fark edemeyecek kadar kapılmış olman benim suçum değil." "Ne olmuş? Kulak misafiri olma becerileriyle övünmek için mi buradasın?" Savunmada olmaktan nefret ediyorum ama bu Aiden King ve benim King soyundan pek iyi bir geçmişim yok.

"Sadece sana söyledim. Bu senin söylediklerinle ilgili." "Ne dedim?" Soruyorum.

"İnanılmaz. Halüsinasyon. Aşırı tepki gösteriyorum." Gözleri çelik metale dönüşüyor.

"Bunu bir daha Lev'in önünde tekrarlamaman herkesin yararına olur."

Kollarım iki yanıma düşüyor. "Neden?" "Bunlara pek iyi tepki vermiyor." "Neden?"

Bir şey düşünürken başı Levi gibi yana eğiliyor. "Sen aptal değilsin. Elbette bir şeyi fark etmişsindir." "Yaptım ama pek mantıklı değil." Duruyorum. "Ama biliyorsun, değil mi?"

"Öyle olsa bile sana neden söyleyeyim ki?" sanki zamanını boşa harcıyormuşum gibi tamamen kayıtsız bir ses tonuyla soruyor.

"Bu sözleri söylememem gerektiğini bana bildirmeye gelen sensin. Bunları neden söylememem gerektiğini bana söylemen gerekiyor."

"Tam olarak değil. Tek yapmanız gereken zihinsel istikrar hakkında herhangi bir şey söylemekten kaçınmaktır. Durakladı. "Ah, onu kıskırtmayı bırak. Siz ne kadar çok bastırırsanız o da o kadar sert bir şekilde geri iter. Siz ne kadar çok koşarsanız, o da o kadar hızlı kovalar."

Gitmek üzere döndüğünde tişörtünün kolunu tutup onu olduğu yerde durduruyorum.

"Beklemek." Konuşmamı beklerken sıkılmış bakışı beni karşılıyor.

Yutkunarak tişörtünü bıraktım. "Bana bir şey söyle. Herhangi bir şey." "Bundan ne kazanacağım?"

İçimden gelen iniltiyi bastırıyorum. O Levi'nin kuzeni, tamam mı? Bir an düşündükten sonra şöyle dedim: "Bir neden için geldin. Yardım edebileceğimi ya da zaten yardım ettiğimi biliyorsun. Benim değerli olduğumu düşünüyorsun, yoksa beni bulmaya gelmezdin."

Bir kaşını kaldırdı. "Bir soru. Bir soruya cevap vereceğim."

"Onun... akıl hastalığı mı var?"

"O değil ama bu yolda ilerlemeye devam ederse sonu aynı yola çıkacak." "Kimin yolu?"

"Bir soru." Sürücü kapısına doğru yürüyor. "Bana değerli bir şey daha getirin, ikinci soruyu yanıtlayayım." Uzakta dörtlüye giderken arabasına bakıyorum. O, on yedi yaşında bir çocuk mu?

Diğer taraftan Levi hakkındaki bilgi kaynağımı buldum.

29 Levi

Madness izin istemiyor, ben de istemeyeceğim.

* * *

Spor salonunda çantaya parmak eklemlerim morarana ve ağrıyana kadar defalarca vurdum. Durmuyorum. Eğer bunu yaparsam yine o diğer karanlık versiyona dönüşebilirim. Sokakları aşır onu bulabilirim. Pişman olacağım şeyler yapabilirim.

Patlat. Patlat. Patlat.

Ciğerlerimde hiçbir şey kalmayınca kadar çantaya vurmaya devam ediyorum. Ta ki bedenim neredeyse çökene kadar.

Çantayı son bir kez ittiğimde ciğerlerimden sert nefesler çıkarken vücudumun matın üzerine düşmesine izin verdim.

Dünya etrafımda lanet bir sis gibi dönüyor.

Bana yarım saat kadar uzaklara baktıktan sonra sendeleyerek ayağa kalktım ve odamda hızlı bir duş aldım. Formamı ve takım kıyafetlerimi bir çantaya atıp ağzıma bir sigara tıkıyorum.

Maçtan önce amcamın evinde kalmayacağım. Mirasımı alır almaz yapacağım ilk şey ondan mümkün olduğu kadar uzakta bir ev almak olacak.

Belki İskoçya'da.

"Yine mi gidiyorsun?" Aiden salonun köşesinden sesleniyor.

Cam satranç tahtasının önünde oturuyor ve tuhaf bir adam gibi kendine karşı oynuyor. Bir duman bulutu üflüyorum. "Amcama söyle antrenmanım var."

"Ya da ona gerçeği söyleyebilirim. Onu görmek istemezsin." Bir omuz kaldırıyorum.

"Bu da işe yarıyor."

Tekrar konuştuğunda yoluma devam etmek üzereyim. "Kızınızla konuştum."

Etrafımda dönerken sigara neredeyse dudaklarımdan düşüyor. "Sen az önce ne dedin?" "Ona senin söylemeyeceğin şeyi söyledim."

Bir saniye sonra yüzünün yanına gelip onu yakasından çekiyorum. "Ondan uzak dur, beni duydun mu?" "Sürekli huysuz bir pislik gibi davranmayı bıraksaydın bunu yapardım." Beni itip arkasına yaslandı. Vezir taşını başparmağı ve işaret parmağı arasına alır. "Satranç oynamayanlar şahın en güçlü taş olduğunu düşünüyor çünkü oyun o öldüğünde bitiyor ama vezir önce ölürse şahın hayatta kalma şansının olmayacağını da düşünmüyorlar."

Sözlerinin ardındaki anlam karşısında gözlerimi kıstım. İkimiz de satrançla büyüdük ama onun farklı bir bakış açısı var. Kendisi bunu kabul etmiyor ama Aiden tıpkı Jonathan gibi. İstediklerini elde etmek için kimi ezmeleri gerektiği umurlarında değil. Aiden, piskoposu vezirle birlikte öldürür ve beyaz şahını savunmasız bırakır. Siyah şahı sağa hareket ettiriyorum.

"Bir kral bile bir kralı öldürebilir." Sigarayı tekrar ağzıma tıkıyorum. "Şah Mat."

Çıkarken telefonumu aldım ve Daniel'in Astrid'i almaya gittiğini söyleyen mesajına baktım. Kardeşiyle yaşadığı numaradan sonra ona pek güvenmiyorum.

Gözlerinin korku ve hayal kırıklığıyla nasıl titrediğini hatırlayarak arabamın yanında durdum. Siktir et şunu.

Onun güven sorunlarını siktir et.

Onun bunu kabul etmesini beklemekten bıktım. Eğer güç kullanmam gerekiyorsa öyle olsun.

30 Astrid

Bir piyonun şahın oyununu oynamaması gerekir.

* * *

Pazartesi on sekizinci doğum günüm.

Kutlamıyorum. Annemin ölümünden sonra doğum günlerimi kutlamayı bıraktım.

Cenazesi benim doğum günümdeydi.

Ve günüm cenaze gibi başlıyor.

Her zamanki gibi gizlice kaçmak yerine babamı odamın önünde beklerken buldum. 'Aile' ile kahvaltı yapmam ve Victoria'nın züppe yüzü ve Nicole'ün bakışlarıyla yüzleşmem gerekiyordu. Dün gece kapımın altından 'uzak dur, kaltak' notunu bırakanın o olduğuna dair çılgınca bir tahminim var. Kiminle yattığı umurumda değil. Victoria'nın müze sergisini kaçırdığım için yarama parmaklarını soktuğu ıstırap dolu kahvaltının ardından nihayet kapıya yöneliyorum.

Levi tüm hafta sonu ortadan kaybolduğu için Dan'e beni alması için mesaj attım. Tam olarak ortadan kaybolmak değil. Takım Kent'e gitti ve beraberlikle döndü. Dan'e göre moraller pek iyi değildi.

Önceki deplasman maçlarının aksine Levi her zamanki alaycı ama baştan çıkarıcı mesajlarını göndermedi. Benimle müstehcen konuşup kızarıp kızarmadığımı sormadı.

Bana mesaj atmasını istediğimden değil. Cuma günü yarattığı olaydan dolayı hâlâ deli gibi kızgınım. Ancak Aiden'in söylediklerini düşünmeden edemedim. Levi ve benim konuşmamız gerekiyor; o pislik olmayı bıraktıktan sonra.

Yine de hissettiğim boşluğa engel olamıyorum. Levi'nin davetsizce hayatıma girdiği günden beri birbirimizi görmeden iki gün geçirmedik. Yavaş yavaş kalıcı olmaya doğru ilerliyor ve yokluğu tuhaf hissettiriyor.

Tamam, onu sosyal medyada takip etmeye çalışmış olabilirim ama o bunları kullanmadığı için bunu zorlaştırdı.

Aiden'in bir Instagram hesabı var. Hafta sonu paylaştığı tek şey, tahtaya düşen vezir satranç taşının siyah beyaz resmiydi. Açıklama: Çok Yaşa Kraliçe.

Dan de pek yardımcı olmadı. Ronan, Xander ve aralarına tıktırılmış üç kızla bir selfie yayınladı.

Gerçek kabilesini Ronan ve Xander'la buldu. Parti ve kızlar söz konusu olduğunda onun ruh hayvanları gibiler. Parka vardığımda eskiz defterimi çıkarıp küçük bir çocukla yürüyen yaşlı bir çiftin güzel bir sahnesini yakalamaya çalışıyorum ama çizgileri doğru çekemiyorum.

Aklım son birkaç gündür parktaki rutinimle dolu. Levi'nin yanında koşmaya alıştım. Şu an burada yalnız olmak komik geliyor.

Dan hemen dışarıda olduğuna dair bir mesaj gönderir.

Arabaya biner binmez dikkatimi çeken ilk şey taş gibi soğuk ifade oldu. Dan, hiçbir şeyin onu alt etmesine izin vermeyen eğlenceli bir tiptir. O bir şakacı, oyuncu ve parti hayvanıdır.

Onu kaç kez bu kadar ciddi gördüğümü sayabilirim. Üniforması bile sanki yataktan atılmış gibi darmadağın. "Sorun nedir?" Dikkatlice soruyorum. "Evde bir şey mi oldu?" Başını sallıyor. "Snapchat'i kontrol etmedin mi?" "Snapchat'im yok."

"Ah, doğru." Mümkünmüş gibi kaşlarını çatı. "Astrid seni sevdiğimi biliyorsun değil mi? Ne olursa olsun senin için buradayım."

Tamam, eğer benim adımları kullanıyorsa gerçekten hayranlarını rahatsız ediyor. "Beni korkutuyorsun Dan. Neler oluyor?"

"Tamam, evet." Tereddütlü parmaklarla telefonunu aldı. "Bunun hiçbir anlamı yok, tamam mı? Yakında patlayacak."

"Göster bana zaten!"

Telefonunu saklamaya devam ediyor ama ben onu elinden kapıyorum. İki fotoğraftan oluşan kolajı görünce dudaklarımdan bir hıçkırık dökülüyor. Bir fotoğrafta bacaklarım ardına kadar açık, başım geriye atılmış, gözlerim kapalı ve ağzım 'O' şeklinde. Levi'nin bacaklarımdaki yüzü tamamen karanlık ve bulanık, onu tanımak imkansız.

O gün Ronan'ın partisinde.

İkinci resim yandan çekilmiştir. Eli bacaklarımda, Levi'nin arabasına karşıyım. Levi ve hatta arabası bir kez daha bulanıklaştı.

Başlık şu: Royal Elite'in fahişesi daha fazla işe giriyor.

Beni aynı çatık kaşlarla izleyen Dan'le yüzleştüğimde yanaklarım yanıyor ve gözlerimde yaşlar bulanıklaşıyor. "Okuldaki herkes bunları gördü, değil mi?"

O yüzünü buruşturdu ve ben de ihtiyacım olan cevabı aldım. "Önemli bir şey değil Astrid. Bunun sana ulaşmasına izin verme."

Peki ya bütün okul orgazm yüzümü görürse ya da bana dayak atılırsa? Peki ya bu viral hale gelir ve tüm kahrolası geleceğimi mahvederse?

Titriyorum, sanki soğuk algınlığına yakalanmışım gibi dişlerim neredeyse takırıyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ama onları hissetmiyorum. Utanç hissetmiyorum.

Annemin kazasından sonraki gibi uyuşuyorum. Şok. Dr Edmonds buna böyle derdi.

"Buraya gel." Dan beni kucaklıyor ve telefon kucağıma düşerken omzuna doğru hıçkırarak ağlıyorum.

"Peki ya babam öğrenirse? Zaten benden nefret ediyor."

"Onu ya da herhangi birini düşünmeyi bırak. Bunu kim yaptıysa canı cehenneme, tamam mı? Seni aşağı çekmelerine izin verme."

Deniyorum, gerçekten deniyorum ama okula girdiğimiz andan itibaren bu tam bir saçmalık gösterisine dönüşüyor.

Herkesin gözleri benim üzerimdeymiş gibi görünüyor. Güçlü olduğumu düşünüyorum ama okulun yarısı benden nefret ederken diğer yarısı beni yargıladığında güçlü değilim.

"Sürtük."

"Orospu."

"Fahişe."

Dan'in bakışlarına rağmen gittiğim her yerde benzer mırıltılar duyuluyor. Eğer yanımda olmasaydı bana topyekûn saldıracaklardı.

"Merhaba Danny!" Kıdemli biri arıyor. "İşiniz bitince sürtüğünü bir kenara bırakın, olur mu?"

Dan elini yumruk yaparak ona doğru sallanıyor. Son anda onu geri çekiyorum,

gözlerimden yaşlar akıyor. Ağlamayacağım. Ağlamayacağım.

Dan'e, "Eve gideceğim," diyorum.

Dan, Cambridge'de mühendislik puanı almak için çok çalışıyor. Benim yüzümden başının belaya girmesini istemiyorum. Ve eğer başka biri onu kışkırtırsa, olacak olan da tam olarak budur.

Omzumu tutuyor. "Seni zayıf hissetmene izin mi vereceksin?"

"Eh, bunun viral hale gelmesini engelleyebileceğim ya da zamanda geriye gidip olmasını engelleyebileceğim bir şey değil..." Susuyorum.

Bir seçeneğiniz olduğunu düşünebilirsiniz ama yok. Bana boyun eğeceksin. Levi'nin sözleri yıkıcı havai fişekler gibi beynimde patladı.

Benim yüzüm tüm okulun görebileceği şekilde netken onun bulanık olması bir tesadüf değil. Bu olamaz.

Hayır. Hayır.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırarak ve kalbim milyonlarca parçaya bölünerek okuldan uçarak ayrılıyorum.

31 Levi

Hiç kimse benim olana karışmaz ve bunun hakkında konuşacak kadar yaşamaz.

Pazartesi sabahı geç saatlerde arabama doğru giderken Aiden, Xander ve Cole beni engellediler. "Şimdi ne var?" Akşamdan kalmanın verdiği darbeye karşı şakaklarıma masaj yapıyorum.

Hafta sonu temelde tamamen bağımlılıklarla ilgiliydi. Önce oyun sırasında yüksek adrenalin, ardından alkol ve sigara.

Ronan'la olan atış savaşında çok ileri gitmiş olabilirim. Benden daha kötü hissetse iyi olur. Koç akşamdan kalma suratımı görürse beni öldürür.

"Görmedin mi?" Xander soruyor.

Pazartesi günü ne kadar boktan bir gösteri. Cole, Xander'a "Sosyal medyası yok" diyor.

"Siz salak kafalılardan herhangi biri bana neler olduğunu anlatacak mı yoksa sabah ilk iş olarak yumruk atmaya başlamam mı gerekiyor?" Sigaralarımı almak için arka cebime hafifçe vurdum.

Görünüşe göre dün son zulamı da yaktım. Bir bağımlılık daha kontrolden çıkıyor. Mükemmel.

Aiden, Sakin kalacağına söz ver, dedi.

Dalgınlıkla başımı salladım. Okulu sikeyim deyip tekrar uyuyacak ruh halindeyim.

"Burada hiçbir şey olmuyor." Xander telefonunu benim için tutuyor.

Astrid'in iki fotoğrafına bakarken omuzlarım kasılıyor. Çıplak değil ama çekimler hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor.

Xander'ın telefonunu çekip resimleri inceledim.

Cole kararsız bir ses tonuyla "Photoshop olabilir" diyor.

"Hayır, o benim." Başımı yana eğip o herifin fotoğrafları çekerken nerede durduğunu anlamaya çalışıyorum. İlk fotoğraf sol pencerenin dışında çekilmiş gibi görünüyor. İkinci fotoğraf otoparkın asansörüne yakın bir yerde çekildi. Bunu her kim yaptıysa,

işi bitti.

"Söz verdin." Aiden omzumu yakalayıp sertçe bastırıyor. Beni hizada tutmaya mı çalışıyor yoksa çılgına dönmemi mi engelliyor bilmiyorum.

Bunu öfkeyle yapmayacağım. Hayır. Bu işleri karıştırır. Bu o kadar sakın bir şekilde bitecek ki, onun yerine

benim kızgın olmamı isteyecekler. "Onu okulda gördün mü?" Soruyorum.

"Bu hoşunuza gitmeyecek Kaptan." Cole benimle diğer ikisinin arasına bakıyor.

"Danny ile birlikte ortaya çıktı ve biliyormuş gibi görünüyordu."

Ayak parmaklarımda patlayan acıyı umursamadan yakındaki bir direğe tekme attım. Tabii ki ortaya çıktı. Astrid kaçan tipte değil.

Bunu yaşamasına izin verdiğim için Daniel'in yüzünü mahvedeceğim. "Ne kadar kötüydü?" Onlara soruyorum.

"Sürtük ve fahişe sözleri dışında..." Xander sözünü kesti. "Bazıları onun tarzında müstehcen açıklamalar yaptı." O lanet pislikler öldü.

Kimse benim olana bulaşmıyor ve bunun hakkında konuşacak kadar yaşamıyor.

"Lanet okula bir ders vereceğiz." Arabama doğru gitmek üzereyken siyah bir BMW benimkinin yanında tiz bir sesle durdu.

Daniel öfkeli bir yüzle ve elleri yumruk haline getirilmiş bir halde dışarı çıkıyor.

Astrid'in yolcu koltuğundan çıkmasını bekleyerek onun ötesine baktım.

Bunu yapmadığında cuma gününden beri göğsüme binen ağırlık daha da ağırlaşıyor.

"O nerede?" Ona soruyorum.

"Sana sormam gereken şey bu, Kral," diye hırladı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Kazadan sonra psikiyatrist kabuğundan çıkması gerektiğini söyledi ve ben de aptalca senin ona bunu vereceğine inandım ama bu artık sınırı aştı. Senin için bile Kaptan."

Bana doğru hamle yapıyor ama Aiden onu omzundan yakalayıp geri çekiyor. "Geri. Kapalı."

"Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun?" İnanmayan bir ses tonuyla soruyorum.

"Eğer onun itibarını zedelemek isteseydim bunu en başta yapardım, şimdi değil."

"Cehennemden geçip geri döndü. Onun da senin saçmalıklarına ihtiyacı yok," diye tükürdü Daniel, Aiden ve Xander'a karşı mücadele ederken. "Onun için yeterince erkek olamıyorsan, onu rahat bırak. Onu bulacağım ve artık onun yanında istenmiyorsun. Beni takımdan çıkarman umurumda değil. Aslında bıraktım. Benim pozisyonumu alıp kışına sokabilirsin.

Biraz uzaklaşana kadar ona doğru yürüyorum. "Geri gitmek. Onu bulacağım derken neyi kastediyorsun?" "İki saat önce okuldan kaçtı ve onu hiçbir yerde bulamıyorum."

Daniel'la burun buruna gelene kadar Aiden ve Xan'ı kenara ittim. "Nerede o?"

"Evini, Ally'nin evini, parkı ve okulun sanat stüdyosunu kontrol ettim ama onu hiçbir yerde bulamadım." "Yeterince dikkatli aramadın."

"Bunlar sık sık gittiği tek yer."

"Unuttuğun yerler olmalı." Sesim ve öfkem de yükseliyor.

"Eğer kaçmak istiyorsa." Aiden'in bakışları benden Daniel'a kaydı. "Bulunabileceği bir yeri seçmeyecek." Aiden'a, "Ronan'dan parti vermesini iste," diyorum. "Bütün okulun davet edilmesini istiyorum."

Astrid'i bulacağım ve tüm okul benim olana bulaşmanın sonuçlarını öğrenecek. 32
Astrid

Beni kırdığını düşünüyordu ama parçaları toplamama izin vermemeliydi çünkü beni öldürmeyen şey kaçsa iyi olur.

* * *

Toprak kokusunu içime çekerken alnım mezar taşına baskı yapıyor.

Yaklaşık bir saattir annemin mezarı başında ağlıyorum ama içimdeki acı nefes alan, yaşayan bir varlıkmiş gibi geliyor.

O kadar canlı ki.

Çok ağır.

Çok gerçekçi.

Boğuk bir sesle, "Dur artık anne," diye ağlıyorum. "Her şeye bir son verin lütfen."

Eğer burada olsaydı kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak doğru sözleri söylerdi.

Tüm kırık parçalarımı toplayacak kadar güçlü olana kadar bana sarılırdı.

Levi'nin ihaneti göğsümde aldığım her nefesle büyüyen derin bir kara delik açtı.

Hepsi benim suçum.

Onun yanında gardımı asla düşürmemeliydim. O şah ve ben sadece onun oynamaya karar verdiği piyonum. Daha fazlasının olabileceğine inanacak kadar neden aptallık ettim?

"Astrid mi?"

Arkamdan gelen sesle sırtım sert bir çizgiye dönüştü.

Oturup elimin tersiyle gözlerimi siliyorum. "B-baba?"

Bana baktığında kaşları çatılıyor. Kırmızı laleler taşıyor. Annemin favorileri. Bunu hatırlamasına şaşırdım. Onu ilk etapta mezarlıkta görünce şaşırdım.

Annem vasiyetinde ölüm yıldönümünde asla ziyaret edilmemesini istemişti ama ben doğum günlerimde hep buradayım.

Teknik olarak cenazesinin yıl dönümünde gelirsem onun iradesine karşı gelmiş olmayacağım. Annemin öldüğü üç yıl boyunca onun tek ziyaretçisi bendim.

Ya da öyle düşünmüştüm.

Babam, annemin mezar taşına her zaman kırmızı laleler bırakan gizli ziyaretçi mi?

"Senin burada ne işin var baba?"

Çiçekleri mezar taşının yanına bırakıp yanıma oturuyor, ütülü Gucci takımının kirle iyi dost olmayacağını umursamadan. "Bunu sana sormam lazım. Senin okulda olman gerekmiyor mu?"

Okulun hatırlatılmasıyla ürktüm.

Babam gözlerini hafifçe kısıyor. "Atlıyor musun? Müdürle konuşmam gerekiyor mu?"

"H-hayır." Düşün Astrid, düşün. "Annemle konuşmaya ihtiyacım vardı. Onu özledim."

Sonunda sesim titriyor ve bunun ne kadar doğru olduğunu anlıyorum. O gittiğinden beri hayatım pek yolunda gitmiyor.

Kısa bir an için Levi'yle birlikteyken yeniden mutlu olabileceğimi düşündüm.

Ama bunların hepsi kahrolası bir şakaydı. Bütün bunları beni manipüle edebilmek için yaptı.

Babam elini omzuma koyuyor. "Asla Jasmine olamayacağımı biliyorum ama eğer konuşmak istersen..." Cümleyi nasıl tamamlayacağını bilmiyormuş gibi sustu.

Gözyaşlarımı kokladım. "Neden... neden şüphelileri teşhis etmeme karşı çıkıyorsun?"

Bir kaşını kaldırdı. "Şerif Vans'in size söylememesi gereken şeyleri söylediğini görüyorum."

Sizi komiserle konuşurken duydum. Geçmişte olanları tekrar yaşamamı istemediğinizi söylediniz. Neden?" "Kulak misafirliği de var" dedi hafif bir keyifle.

"Teknik olarak, dışarı çıkarken seni duymam kulak misafiri olmak sayılmaz." "Yani gizlice dışarı çıktığında demek istiyorsun."

Yakalandım. Biraz gülümsedim. "Anlambilim, baba." O da gülümsüyor.

Babamın kameraların önüne koyduğu gibi değil, gerçekten gülümsediğinde ne kadar genç ve kaygısız görüldüğünü unuttum.

Onu yedi yaşımdan beri böyle gülümserken görmemiştim.

"Yapmamı istemiyor musun?" adaleti bulacak mısınız?" Ben soruyorum:

"Bu durumda adaletin hiçbir önemi yok."

"Ama neden baba? Annemin davasını o kadar çabuk kapattın ki, sanki hiç olmamış gibi. Annem hiç var olmamış gibi davranmak isteyebilirsin ama o öyle oldu."

"Biliyorum ki." Çenesindeki bir kas kasıldı.

"O halde soruşturmayı neden kapattın? Neden baba? Neden?" "Diğer kişi öldü.

Davayı açık tutmaya gerek yoktu."

Boğazım kapanıyor, "S-başka biri mi öldü?" "Evet." Ayağa kalkıyor: "Öyleyse bırak şunu." "Ama..."

"Sanki senden bir iyilik istiyormuşum gibi kabul et ve vazgeç."

Annemin kazasından sonra her yerde makaleler aradım ama babamın halkla ilişkiler ekibi o kadar güçlü ki tüm makaleler silindi. Sonra beni kamuoyuna kızı olarak duyurdu. Makalelerde annemin kazasının bir köpek yüzünden olduğu belirtiliyordu . ilk kez birisi başka birinden bahsettiğinde.

Sormak istediğim onca soruya rağmen dudaklarım ince bir çizgi halinde. Babamın benden istediği ilk iyiliği inkar edemem.

"Tamam."

"Teşekkür ederim." Bana elini uzatıyor: "Benimle öğle yemeği ye." "Senin çalışman gerekmiyor mu?" "Bu bekleyebilir

Elini tuttum, benimle evin dışında öğle yemeği yemek istemesine şaşırdım.

Babamın okulla ilgili sorular sorması ilk başta garip geldi. Sonra ikimiz de biberli pizza sipariş ettik ve gelecekteki projeleri hakkında konuştuk. Görünüşe göre babam planlar yapıyor. mülteciler için bir okul yapmak istiyorum ve bundan biraz gurur duyuyorum.

Asistanı arıyor ama o günkü tüm randevularını ertelemesini söylüyor. Hayatımda ilk defa, babama sanki belki de hissetmiyormuş gibi kendimi daha yakın hissediyorum. benden bu kadar nefret

ediyorum.

Öğle yemeğinden sonra bana bundan sonra nereye gitmek istediğimi sordu. Doğum günlerimde annemin beni götürdüğü gibi lunaparkı seçiyorum.

Babamın sadece ben oynarken izleyeceğini sanıyordum ama o parmağını kaldırdı

ceketini, kravatını takıyor ve benimle oynuyor.

Doldurulmuş hayvanları kazanmaya çalışırken çok eğleniyoruz. Babamın mükemmel bir ürün yelpazesine sahip olduğunu kim bilebilirdi?

Birkaç kişi onu tanır ve ona yaklaşıp. Sanki insanların bilmesi onun için önemliymiş gibi her zaman önce beni tanıtır. Benim hakkımda.

Beni ancak öğleden sonra acil bir çağrı aldığı anda eve bırakıyor.

"Randevumuzu kaçırdığım için özür dilerim" diyor babam, ikimiz de evin önünde arabadan inerken. Kazandığımız peluş oyuncakları uzatarak sırtıyorum. "Sağol baba. Eğlendim. Artık kendimi daha hafif hissediyorum."

"Unutma, Astrid. Sen bir Clifford'sun ve kimse bizi yıkamaz."

Ona gülümsemeye çalıştım ama bugün okuldan nasıl kaçtığımı hatırladığımda yüzümü buruşturdum. "Kimse kızımı incitemez ve bundan kurtulamaz. Kimi yok etmem gerektiğini söyle bana."

"Kimse yok baba." "Emin misin?" Başımınla onayladım.

Elimi avucunun içine alıp bileğime bir şey sıktı. "Doğum günün kutlu olsun, Yıldız."

Ben bir şey söyleyemeden arabasına geri döndü ve yolda gözden kayboldu.

Aşağıya baktığımda bileğimin etrafında zarif bir bilezik buluyorum. Dövmemdeki gibi bir güneş, bir ay ve bir yıldız var.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ama babamın huzurunda bir şekilde kaybolan ağırlık geri geldi. Bir iç çekişle evin içine giriyorum.

Victoria, kaşlarını çatmış ve çirkin desenlere sahip bir elbise giymiş olarak girişte duruyor.

İçeri girerken onu görmezden gelmeye çalıştım ama zehir dolu sesi beni olduğum yerde durdurdu. "Ne yaparsan yap, her zaman bir yabancı olacaksın."

"O zaman neden bu kadar tehdit altında hissediyorsun?" Ona soğukkanlılıkla söylüyorum ve onu itiyorum. Odama girdiğimde peluş oyuncaklarımı dikkatlice masanın üzerine koyuyorum ve ağırlığımı yatağa vererek gözlerimi kapatıyorum. Birinin omuzlarımı sallamasıyla uyandım. "Dan?" Bir gözümü açtım.

"Tanrım, Astrid," diye nefes alıp yanımda oturuyor. "Bütün gün seni aradım. Kaçtığın zaman adamı uyar." "Üzgünüm. Telefonum bozuldu." Gözlerimi ovuşturarak doğruluyorum. "Saat kaç?"

"Altı civarında. Sarah arar aramaz geldim. Bu arada nereye gittin?"

Ona annemi ziyaret ettiğimi ve babamla doğaçlama doğum günü randevumu anlattım.

"Benim hediye Henry Amca'nınkinden daha iyi olacağına bahse girerim." Yatağın altına uzanıp bana bir kutu çörek verdi. "Annemin uzmanlığı. Yardım ettim."

Ona yarım sarılıyorum. "Sen en iyisisin, böcek."

"Biliyorum." O sırttır. "Çörekleri bölüşerek bana teşekkür edebilirsin." "İyi deneme ama hayır."

"Pinti."

"Onlar benim."

Güler. "Doğum günün kutlu olsun, ahmak. Nasıl kutlamak istersin?"

Telefonu çalıyor. Dan onu susturuyor ve kapatıyor ama ekranda 'Kaptan'ın yanıp söndüğünü görmeden önce değil.

Kalbim sanki dilimlenmiş gibi ağrıyor. Ama sonra babamın daha önceki sözlerini

hatırladım. Sen bir Clifford'sun ve kimse bizi yıkamaz.

Kendime üzülmemeliyim, onu üzmemeliyim. Acımı ona hissettirmeliydim.

"Ne istiyor?" Dan'e soruyorum.

"Unut Onu." Kayıtsız bir el attı. "Doğum günü planlarına dönelim. Antrenmanı ve Ronan'ın partisini iptal ettim ve Vikings'i art arda izlemek için tamamen seninim." Ayağa kalkıyorum, damarlarım kararlılıkla atıyor. "Daha iyi bir fikrim var."

33 Levi

Savaşı kazanmış olabilirsiniz ama savaş henüz bitmedi.

* * *

Ronan'ın salonu boyunca adım atıyorum ve elimi zaten darmadağınık olan saçlarımın arasından geçiriyorum.

Astrid'i aramak günün temasıydı. Sonra okula gittim ve ona müstehcen sözler söyleyen birkaç çocuğu dövdüm.

Bunu arka girişin yakınında yaptım, yani kanlı eklemler dışında hiçbir kanıt yok. İşim bittiğinde tüm ekibin Astrid'i aramaya yardım etmesini sağladım.

Aiden karşımda oturuyor, Cole'la satranç oynuyor ama sanki annemmiş gibi her hareketimi izliyor. Onu geri çevirip ağzıma bir sigara tıkıyorum.

Daniel bana Astrid'i bulduğunu ve onu partiye getireceğini söyleyen bir mesaj gönderdi. Kendi isteğiyle gelmediğini, onu buraya sürüklemem gerektiğini düşündüm.

Dışarıdan bakıldığında bu benim lehime görünüyor ama değil. Planlarımı bozmaktan iyi bir şey gelmez.

Tanıştığımız günden beri Astrid onun için yaptığım her planı berbat ettiği için bunu çok iyi biliyorum. Daniel'in mesajının üzerinden tam bir saat geçti ama hala gelmediler.

Burnumdan nefes alıyorum ve itirazlarını görmezden gelerek Xan'dan bir çakmak alıyorum. Anlaşmanın Pazartesi kısmına rağmen parti tam bir ruh halinde.

Hoparlörlerden gelen gürültü umurumda olmayan modaya uygun bir pop şarkısı. Herkes çılgın hayvanlar gibi dans edip eziyet ediyor.

Ronan liderliğindeki takım oyuncularından bazıları şut attı. Onları durduracak ruh halinde bile değilim. Yarınki antrenmanda koçun kışkırtmalarını tekmelemesine izin vereceğim.

Telefonumu çıkarıp son bir saatte yüzüncü kez Daniel'i aradım ama telefonu hâlâ kapalıydı. Küfrediyorum ve sigaramı yakmaya başlıyorum.

Girişte bazı mırıltılar duyuluyor.

Ronan omzuma dokunuyor. "Kahretsin, Kaptan."

Dikkatim Ronan, Xander ve diğer çocukların çoğunun aval aval baktığı yöne kaydı. Dudaklarım aralanıyor, neredeyse sigarayı düşürüyorum.

İlk başta onu tanımıyorum ama o koyu yeşil gözlere bir bakış bile hayatımın içine eden kızı tanımam için yeterli.

Dekolteli siyah elbise kalçalarına kadar uzanıyor, kıvrımlarını sarıyor ve dolgun göğüslerini ve soluk ten rengini vurguluyor. Kahverengi saçları yüzünün iki yanına düşüyor. Kırmızı ruj, üst dudağındaki gözyaşı damlasını ortaya çıkarıyor ve onun

dünya dışı, soluk teniyle kontrast oluşturuyor.

Sanki kulüpteki bir partiye gidiyormuş gibi birbiriyle uyumlu kırmızı topuklu ayakkabılar giyiyor. Onu bir yere kaçırmak istiyorum ki kimse ona benim baktığım gibi bakmasın.

Takım arkadaşlarımı kör etmek istiyorum ki onlar da onu benim gibi parıldayan bir halde görmesinler. Belki haklıdır. Ben kahrolası bir mağara adamıyım.

"Bu çok ateşli," diye mırıldanıyor Xander.

Ronan, "Kesinlikle," diyor. "Tüm bu güzellikleri nerede saklıyordu?"

"Hey, pislikler." İkisine de bakıyorum. "Dokunma. Gözler kapalı. Git başkasına bak."

"Belki sen de yapmalısın." Ronan başını öne eğiyor. "O zaten kaçırıldı, Kaptan." Astrid girişin yakınında durup arkasına baktı. Daniel göz kırpmıyor ve önden yürüyor.

Başka biri onun yanında durup dirseğini uzattığında gülümsüyor. Onu alıyor ve sanki lanet bir film yıldızıymış gibi sırtışı genişliyor.

Kırmızı görüyorum.

Kesinlikle kırmızı.

Zachariah.

O herifi bir okul partisine getirdi, sanki bir ilişkiyi tüm dünyanın göreceği bir şekilde duyuruyormuş gibi. "Aha. Olgun tiplerden hoşlanıyor. Xander beni dürttü. "Bu konuda ne yapacaksınız Kaptan?"

İleriye doğru atıldım ama güçlü bir kol beni geri tuttu. Aiden.

Onu itmeye çalıştım ama Cole diğer kolumu da çekerek ona katıldı. "Bırak gideyim."

"Evet, bırak gitsin." Xan Noel'de bir çocuk gibi zıplıyor. "Yüzbaşı kazanacak." Ronan,

"Danny'nin kardeşi yüz tane alacak," diye Xan'ın elini sıkıyor.

Aiden müziğin arasından "Kalabalık bir yerde kavga başlatmayacaksın" diye bağırdı.

"Babam öğrenecek." "Babanın canı cehenneme." Sıcak, kırmızı öfke beni

bağırsaklarımdan yakalayıp damarlarıma vururken ona karşı mücadele ediyorum.

Zachariah ona dokunacağını kim sanıyor?

Zaten benim olana dokunmaya nasıl cesaret eder? Ona izin vermeye nasıl cesaret ederdi?

Astrid onun söylediği bir şeye güldü. Görüşüm, tüm renkler derin, karanlık bir uçuşumda boğulana kadar

kararıyor.

"Orospu gibi acıtıyor, değil mi?" Daniel kötü niyetle sırtarak mermer tezgâha yaslanıyor. Cole onu "Dostum" diye uyardı. "Yapma."

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dişlerimi sıktım. "O pislikle gelmesine nasıl izin verirsin?"

"Bu pislik benim ağabeyim ve bana kalırsa onun pornografik resimlerini tüm okulun göreceği şekilde yayınlamadı."

"Bunu ben yapmadım!" Cole ve Aiden'a karşı boşuna mücadele ediyorum.

"Önemli değil." Bir anda karşıma çıkıyor. "Sen de bunu durdurmadın, o yüzden sen de bir o kadar suçlusun. Ah, Kaptan, onu kaybettiğinize pişman olacaksınız."

Ronan'ın hafif bir itişinden sonra uzaklaşıyor.

Acı bir kahkahayla, "Onu kaybediyorum," diye tekrarlıyorum. Onu kaybettiğimi söyledi. Siktir et onu.

Astrid'in artık benim olmadığını düşünenlerin canı cehenneme. Bakışlarım, yakında ölecek olan piçin ona içki ikram ettiği yere kaydı.

Muhteşem girişini yapmasına rağmen diğer çocuklardan bazıları hâlâ onun arkasından mırıldanıyor. O sikkafalı ne derse desin gülerek onları fark etmemiş gibi davranıyor ama ben onun anlattıklarının hepsini tanıyorum.

Üst dudağının seğirişi. Bardağı daha sıkı tutma şekli.

Prences beni unuttuğunu düşünebilir ama daha başlamadık bile.

Aiden'a içimdeki tüm öfkeyi saran sakın bir ses tonuyla, "Bırak gideyim," diyorum.

"Sorun çıkarmayacak mısın?" şüpheli bir sesle soruyor.

"HAYIR. Bunu sakın bir şekilde yapacağım. İçimde büyüyen şiddetli fırtınayı dindirmek için nefes alıp veriyorum.

Gecenin sonunda okuldaki herkes kahrolası yerini öğrenecek. Astrid'de dahil.

34 Astrid

Zamanın bitti. Artık senin kulun değilim.

* * *

Güzel bir elbise ve topuklu ayakkabı giymenin imajımla ilgili algımı değiştireceğini düşünürdüm. Değil. Zaten istediğim kadar değil.

Buraya gelmeye karar verdiğimde herkesin beni güçlü görmesini istedim. Bugün benim doğum günüm ve bu günden hoşlanmıyorum bile ama kimse bu sabah yaptığım gibi beni kaçmaya ve saklanmaya zorlayamaz.

Ben boyun eğmek için doğmadım.

Zach yanımda kalıyor ve Dan ara sıra bize katılıyor. Onlar yanımdayken bile sanki insanlarla dolu bir odada çıplak dolaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Dan'in bana verdiği sulandırılmış içkiden bir yudum alırken boynumun arkası kaşınıyor. Beni izlediğini biliyorum.

Her ne kadar onun yönüne bakmayı reddetsem de içeri girerken Levi'yi bir anlığına gördüm.

Eğer bunu yaparsam bu görünümü sürdürebileceğimi sanmıyorum. Güçlü tavrıma devam edebileceğimi sanmıyorum.

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapatıyorum ve uzun bir nefes alıyorum. Levi King'in bu geceyi benim için mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Ben bana her dokunduğunda boyun eğen Astrid değilim. Bu sefer herkesin önünde onu alt edeceğim.

Zach ve ben onun gelecek hafta katılacağı bir konferanstan bahsediyoruz, o sırada aramıza bir boğa giriyor. Jerry Huntington. Yargıcın oğlu, Levi'nin dövüştüğü kişi. Zaten sarhoş olduğundan ayakları üzerinde sallanıyor ve parti daha yeni başlıyor.

"Ne istiyorsun?" Soruyorum.

"Burada herkesin istediği ama sormaya korktuğu şey aynı." Dudaklarını yalıyor ve bana doğru sallanıyor. "Senin amın bebeğim."

Zach ileri atılıyor ama ben onu yendim.

Yumruğumu Jerry'nin yüzüne o kadar sert vurdum ki, parmak eklemlerimde ağrı patladı.

Başını sallayarak geri adım attı ve ben de ona bir kez daha yumruk attım. "Benimle bir daha böyle konuşursan yüzünü mahvederim."

Hırlıyor ve bana saldırıyor. İnsanlar etrafımızda toplanıyor, nefes nefese. Ona fikrimi vermeye hazır bir şekilde yerimi koruyorum.

Daniel omzunu Jerry'ye vurarak onu yere itiyor. Xander ve futbol takımından başka bir oyuncu, küfür ederken Jerry'yi dışarı sürükler.

Çenemi kaldırıp parmağımı ona çeviriyorum.

"Bu çok saçmaydı." Zach tek kaşını kaldırıyor.

Adrenalin damarlarımda uyuşturucu dozu gibi kabarıyor. "Birkaç kişiye daha yumruk atmak istiyorum." Gülererek bana elini uzattı. "Onun yerine dansa ne dersin?"

Imagine Dragons, What It Takes'ı çalmaya başlıyor ve ben de elini tutarak ayağa fırlıyorum. Kollarımı boynuna doladım ve dans pistinde şakalaşarak gülüyoruz.

Zach beni döndürüp tekrar kollarına alıyor.

"Herkes her zaman sana mı bakıyor?" Biz daha yavaş bir tempoyu benimserken soruyor. "Sadece okulun alay konusu olduğumda." Ses tonumdaki acıyı gizlemeye çalışıyorum.

"Eh, onlar da kaçırıyorlar." Nefesi kulağımı gıdıklıyor ve benden kaçan kıkırdamaya engel olamıyorum. "Biliyor musun..." diye başlıyor. "Sana her zaman aşık oldum, Astrid Clifford."

"E-yaptın mı?"

"Hı-hı. Geri adım attım çünkü eğer onun en yakın arkadaşına zarar verirsem Danny yüzümü parçalayacaktı." Tamam aşkı. Vay. Bunu hiç bilmiyordum. Belki Levi haklıydı.

"Bu senin yeni zaferin mi, sürtük?" Chloe tısladı ve omzunu benimkine dayadı.

Jerry'ye yaptığım gibi ona da yumruk atmak üzereyim ama müzik aniden duruyor.

Herkes dans etmeyi bırakır ve sohbet başlar. Birisi müziği tekrar açmak için bağıırıyor.

Sonra sanki birisi bir düğmeyi çekmiş gibi mırıltılar kesildi ve kalabalık Levi ile dört atlısına yol açmak için ayrıldı.

Takımın formasını giyiyor ve sanki odanın ve içindeki herkesin sahibiymiş gibi ortada duruyor. Onun yörüngesine kapılmayı reddederek bakışlarımı başka tarafa çevirdim.

Daniel yanımda olmak için Xander ve Ronan'ın yanından ayrıldı. Sert bakışları kaptanına düşüyor. Uzun süre idolleştirdiği aynı kaptan.

Şimdiye kadarki en sadık en iyi arkadaş.

Chloe, sanki bir Noel ağacı görüyormuş gibi Levi'ye parlak bir şekilde gülümsüyor.

Dans partnerini sanki hiç var olmamış gibi uzaklaştırıyor.

"Kral, ben..."

"Birine sürtük diyeceksen kendinden başla." Levi ona karanlık, sakın gözlerle bakıyor.

"Takımın yarısı için bacaklarını açtın ve diğer yarısı için yutkundun."

Oooh ve Aaah'ın seyirciler arasındaki molası. Sanki gecenin eğlencesiymişiz gibi herkes etrafımıza toplanıyor. Chloe'nin yüzü kızarır. Ağzı balık gibi açılıp kapanıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Levi'nin bakışları Chloe'nin yanında duran Nicole'e odaklanıyor. "Söyleyecek bir fahişe sözün varsa, bunun için dizlerinin üzerinde nasıl yalvardığınla başlamak isteyebilirsin."

"Bu doğru değil." Nicole sanki bu sözleri söylemiş gibi ona, sonra da Dan'e bakıyor. "Müfredat dışı aktivitelerinizi kanıtlayacak görüntüler mi istiyorsunuz?" Levi başını yana eğdi. Bakışları Levi ve Dan arasında gidip gelirken Nicole'ün yüzü saf bir panikle buruşuyor.

Yanaklarım öfkeyle alev alev yanıyor. Levi hayatımı mahvetmeye kalkıştıktan sonra bunu yapamaz.

Sanki spesifik olarak birini arıyormuş gibi etrafına bakınıyor ama o yok. Mümkün olduğu kadar çok çocukla göz teması kuruyor.

Herkes -kelimenin tam anlamıyla herkes- onların bakışlarıyla karşılaştığında ya irkilir ya da siner. "Bize lütufta bulunmak isteyeceği başka bir sürtük sözü olan var mı?" soğukkanlılığını koruyor. Ama o sahte soğukkanlılığı biliyorum.

Daha sonra onları yok edebilmek için herkesi kendine çekmek için kullandığı bir şey. En iyi savaşlar şiddetli fırtınalarla değil sakinlikle kazanılır.

Aiden, Xander, Cole ve Ronan onun generalleri gibidir. Hepsi sanki askermiş gibi herkese dik dik bakıyorlar. Sadece birkaç kelimeyle bütün bir partiyi kendilerine teslim etmeleri korkutucu.

"Evet." Birisi birasını kaldırıp kalabalığın arasından geçerek Levi'ye doğru ilerliyor. Christopher Vans.

Önümde duruyor ve yere tükürüyor. Koklayabildiğim tek şey alkol. Kan çanağı gözlerini çevreleyen siyah halkalar var.

"Becerdiğin yeni sürtük bu mu, King? Bana o kadar da önemli görünmüyor."

Dan ileri atılıyor ama onu geri çekiyorum. Bu pisliği susturacak biri varsa o da ben olacağım. "Ben kimsenin sürtüğü değilim," diye sızlandım.

"Seni duyamadım." Güler.

"Tamam mısın?" Levi'nin yüzü soğukkanlılığını koruyor ama çenesindeki bir kas seğiriyor.

"Ne?" Christopher ayakları üzerinde sallanıyor ve göğsüne bir şişe birayla vuruyor.

"Sen de bana sürtük mü diyeceksin?"

"En azından bunlar faydalı. Sen değilsin." Levi, Christopher'dan birkaç santim daha uzun olana kadar doğruluyor. "O kadar başarısızsın ki artık birinci sınıf öğrencisi bile takımdaki yerini alabilir."

Çocuklar nefesini tutuyor.

Benim gibi herkes Levi ve Christopher'ın yıllardır ne kadar yakın olduklarını biliyor. Ama yılın başından beri birbirlerinden uzaklaştıkları doğru olsa gerek.

Christopher, Levi'ye yumruğunu savuruyor ama geri adım atıyor ve sarhoş çocuk kendi ayaklarına takılıp yüz üstü düşüyor.

Herkes gülüyor ve bazıları fotoğraf çekerek bir sonraki karışıklığı kaydediyor.

"Başka birinin söyleyecek bir şeyi var mı?" Levi, herkesin konuşmayı ve nefes almayı

tamamen bırakmasını sağlayacak kadar yüksek sesle soruyor.

Bileğimi yakaladı ve itiraz etmeme fırsat vermeden, eliyle belime sıkıca sarılı olarak beni yanına çekti. Alnıma, sonra yanağıma ve ağzıma uzun, sahiplenici bir öpücük konduruyor.

Etrafımızda mırıltılar yükseliyor ama ben onun gözlerindeki parıltıya başkasını fark edemeyecek kadar kapılmışım.

Siyahlık var ama onda daha önce hiç görmediğim bir kırılma da var.

Kalçamı son kez sıkarak herkesin yüzüne bakıyor. "Astrid benim korumam altında. Onunla uğraşırsan benimle kişisel problemin olur. Seni öyle derinlere gömeceğim ki, sen onun yerine ölmek için dua edeceksin."

Başlarını sallamaya başlıyorlar ama Levi onlara aldırmaz etmiyor.

Kral fermanını yayınladı ve tebaanın itaat etmekten başka seçeneği yok.

Ve öylece elini bacaklarımın altına yerleştirip beni gelin usulü kollarında taşıyor. diye bağıyorum ve sonra mücadele etmeye çalışıyorum. "Beni hangi cehenneme götürüyorsun?" "Seni kaçıyorum prenses."

35 Astrid

Surviving, tamamen kendi içine kapılmamalısın.

* * *

Birisi seni kaçırsa ne yapmalısın? Tekme ve pençe mi? Kontrol etmek.

Vurup çığlık mı atacaksın? Ayrıca kontrol edin.

Yol boyunca attığım her adımda çığlık atmayı ve ona vurmayı bırakmadığımda Levi beni arabasının yolcu koltuğuna itiyor ve torpido gözünden bir parça ip çıkarıyor.

"Ne yapıyorsun?" Çılgınca görüşüm onunla ip arasında gidip geliyor. Arabasında neden halat var ki? "Sakin kalacak mısın?"

"Bırak gideyim, seni pislik, bırak beni -"

Her iki kolumu da arkama çekip vücudunu önüme bastırduğunda sözünü kestim.

Güçlü kokusu burun deliklerime dolduğunda nefesimi tuttum. Sert göğsü göğüslerimi düzleştiriyor, beni sıcak ve tüylü yapıyor.

Bu sıcaklığı hissetmeyeli sadece üç gün oldu. Üç kısa gün ama sanki sonsuzlukmuş gibi geliyor.

Ben onun varlığıyla dikkatimi dağıtırken Levi ipi bileklerime dolayarak onları arkamdan sabitledi. Daha sonra hareket edemem için emniyet kemerini göğsüme astı.

Sanki yaptığı işi inceliyormuş gibi geri çekildi ve burnuma iki kez hafifçe vurdu. "İyi bir prenses ol." "Siktir git, Kral."

Gözleri biraz kısıldı ama kapıyı sertçe kapattı, ben de yerimden sıçradım. Kendimi kurtarmaya çalışarak yanlara doğru kıpırdandım ama o çoktan koltuğuna oturmuş, kilitleri kendi yanından sabitlemişti.

Arabanın motoru çalışmaya başlıyor ve biz sokaklarda uçuyoruz.

Bileklerimi büküyorum ama bu sadece iplerin bedenime daha da batmasına neden oluyor. "Kaçırmak suçtur biliyorsun."

"Daha az umursayamazdım."

Hem hayal kırıklığından hem de öfkeden iniliyorum. "Ne olmuş? Kötü adam gibi davranıp beni siyah atının üzerinde kaçırabileceğini ve benim de seni affetmekten

başka seçeneğim kalmayacağını mı sanıyorsun? Sen de mi teşekkür öpücüğü bekliyorsun?"

Bir kaşını kaldırdı. "Bunu bu şekilde düşünmemiştim ama bu da işe yarayabilir." "Ah. Senden nefret ediyorum."

"O pislği getirerek bunu kanıtladın." Çenesinde bir kas kasılıyor. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

"Bana ne yapacağımı söylemeye hakkın yok. Ben sizin tebaanızdan biri değilim ve asla olmayacağım. Bana karanlık bir bakış attı. "Yerini öğreneceksin. Sonunda."

"Beni daha ne kadar tutacaksın? Bir gün? Bir hafta? Bir ay?" Alay ediyorum. "Kaçar kaçmaz tahmin edin kime geri döneceğim? İşte bir ipucu. Adı Z ile başlıyor."

Frene o kadar sert bastı ki neredeyse devrilip başımı ön cama çarpacaktım. Alanım onun bedeni ve yüzüme tehdit saçan yüzüyle dolu.

Çenemi başparmağı ve işaret parmağı arasında tutarak beni doğrudan o soluk gözlere bakmaya zorladı.

Şu anda o kadar çok yakınlık var ki; Duvarlar yıkılıyor ve diğerleri kalkıyor.

O duvarların onun mu yoksa benim mi olduğunu bilmiyorum.

"İstediğin kadar üzülebilirsin ve kızabilirsin ama bir daha huzuruma başka bir adam getirme." "Ya da ne?"

"Onlara son vereceğim. Her biri lanet olsun." Dudaklarım aralanıyor. "Sen... bunu yapmazsın."

"Denemek. Ben." Nefesi tenimi gıdıklıyor ve koyu, sıcak sözcüklerle mırıldanmadan önce kulağımın kabuğunu yalamak için dilini dışarı çıkarıyor. "Beni denemeye cesaret edebilirsin, prenses."

Böyle bir şey yapmayacağını düşünmek istiyorum ama deli olabilir. Ne kadar anormal olduğunu defalarca kanıtladı.

Eğer onu durdurmasaydım, haftalar önce Jerry ile ne kadar ileri giderdi bilmiyorum.

"Sen iyi bir kızsın, değil mi?" Dudakları ağzımın kenarında geziniyor ve nefesim boğuk nefeslere dönüşüyor. "Peki, iyi bir küçük prenses olup her şeyi mahvetmeyi bırakmaya ne dersin?"

Ona küfretmek ve bağışlamak istiyorum. Ona hayatımı mahveden kişinin kendisi olduğunu söylemek istiyorum ama öfkeme güvenmiyorum. Sadece bana geri tepecek bir şey söyleyeceğimi hissediyorum. Üstelik çok yakında, konsantre olmak imkansız.

Arabayı yeniden çalıştırdı ve ben onun varlığını görmezden gelmeye karar verdim. Eğer sözler ona işe yaramadıysa o zaman sessiz muamele yapmak zorunda kalacak.

Dudaklarımı büzerek arabanın camından bakıyorum. Çok geçmeden, şehrin gürültülü yaşamı ve parlak ışıklar, yol ıssız hale gelinceye kadar kaybolur.

Buluşmaya giden yol.

Daha önüne park etmeden yolu tanıyorum.

Levi kapının kendi tarafından çıkıp benimkini açıyor. Ters yöne bakıyorum.

Çenemi tutarak ona bakmamı sağlamaya çalışıyor ama ben görüşümü kenarda tutuyorum.

"Nasıl istersen prenses." Beni yolcu koltuğundan çekip kollarına aldığı anda, bileklerim

arkamdan bağılyken sözleri ağzından zar zor çıkıyor.

Göğüslerim onun göğsüne sürtünerek çıldırtıcı bir sürtünme yarattı. Çıplak kalçalarım dayanan güçlü kolu, doğrudan içime doğru karıncalanmalar yayıyor.

Hayır. Ben oraya gitmiyorum.

Ev karanlık ama içeri girer girmez beyaz, otomatik bir ışık yanıyor.

Levi soğuk yüzüyle beni merdivenlerden yukarı ve iki koridordan aşağı taşıyor. Hem vücudumda yarattığı hisler hem de hoşnutsuzluğumu bilmesine ihtiyacım olduğu için sert bir şekilde nefes alıyorum.

Ya fark etmiyor ya da umursamıyor. Benim iddiam ikinciye.

Büyük bir yatağın ve bembeyaz çarşafların olduğu orta boy bir yatak odasına açılan kapıyı açıyor. Küçük bir çalışma masası ve bir dolap var, hepsi bu.

Levi beni yatağa atıyor ve ben de diğer uca doğru sürünüyorum, boğazım kapanıyor. Az önceki tüm cesaretim artık tamamen yok oldu. Burada tamamen yalnızız. Bunu fark ettiğimde kürek kemiklerim birbirine çarpıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Cevap vermiyor.

Bunun yerine ceketini çıkarıp masaya fırlatıyor ve gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvrıyor. "Şimdi benimle mi konuşuyorsun?"

"Bırak beni Levi." Yatak başlığına karışıyorum, kalbim öyle hızlı atıyor ki, yerimi dolduruyor. "Sen de bana ismimle hitap ediyorsun." Sesi sakın. Fazla sakın. Bu korkutucu. "Bu bir ilerleme."

"Bu da oyunlarınızdan biri mi? Beni korkutmaya mı çalışıyorsun?" Sesimdeki titremeden nefret ediyorum. Bu sadece planının ne kadar işe yaradığını kanıtlar.

"Doğru devam edin. Senden sonsuza kadar nefret etmemi sağla.

"Zaten öyle değil mi?" Siyah, anlaşılmaz gözleriyle bana doğru sürünürken yatak alçalıyor. "Evet." Görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarıyla savaşıyorum.

"Öyle yapıyorsun, öyle mi?"

"Benim için ayağa kalktığın için sana geri döneceğimi mi sandın? Son dakika haberi Kral. Ben sıkıntı içindeki bir genç kız değilim. En başta senin sebep olduğun şeyden kurtarılmaya ihtiyacım yok."

İki bacağımdan tutup beni kendine doğru çekiyor. Bağlı ellerimin üzerine düşüp öne doğru kaydığımda çığlık atıyorum.

Bacaklarım onun güçlü kalçalarının her iki yanından açılıyor ve elbisem, iç çamaşırlarım dışarı çıkana kadar toplanıyor.

Ben onun kucağına yarı oturana kadar acımasız, güçlü elleriyle her iki kalçamı da kavradı. Yüzünde sahte bir sakinlik ifadesiyle, "Fotoğraflar benim yapımım değil" diyor.

Öfke ve utanç dalgalar halinde üzerimden akarken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. "Bana yalan söyleme. En azından bunu hak ediyorum."

"Sana asla yalan söylemedim prenses. Bir şey yaparsam, bunu üstlenirim." "Evet tabi. O halde neden yüzün, hatta kahrolası araban bile bulanıktı?"

"Henüz bilmiyorum ama öğreneceğim ve bunu kim yaptıysa bedelini ödeyecek." Ağzından çıkan her kelime o kadar emin ve kendinden emin ki kendimden şüphe etmeye başlıyorum. Ama hissetmemi istediği şey bu değil mi?

Beni akılsız bir varlığa indirgemek onun amacı değil mi?

Parmakları belimden yukarı doğru kıvrılırken bir eli kalçamda kaldı. Dokunuşundaki duygusallık karşısında kekeme bir nefes alıyorum.

Dövüşebilirim ama sonra ne olacak? Beni tam olarak istediği yere geri getirecek. Ve belki, sadece belki kavga etmekten yoruldum.

"Sen de ödeyeceksin prenses." Sesi ölümcül bir hal alıyor, gözleri de öyle. "Ne için?" Sana ondan uzak durmanı söylediğimde o pisliği getirdiğin için. Neyi kanıtlamaya çalışıyordun, hım?" Becerikli parmakları elbisemin fermuarına doğru yol alıp onu yavaşça aşağı çekerken yutkundum.

"Belki de benim olmadığını kanıtlamaya çalışıyordun?" Tek çekişte elbisemi omuzlarımdan aşağı indirdi. Göğüslerim yerleşik sutyenden dışarı taşarken nefesim kesildi. Ani tepkim onları saklamak oldu ama bağlı ellerimle bu imkansız.

Hepsini içine alırken Levi'nin kara bakışları vahşileşiyor. Bana sanki beni yutmak ve geride hiçbir şey bırakmak istemiyormuş gibi bakıyor. İçimi bir ihtiyaç dalgası sardı ve göğüs uçları sanki onun dikkatini çekmek istercesine gerildi ve büzüştü.

Bana bu şekilde baktığında kendimi dışarı atmaya hazır olmam çok çılgınca.

Levi ve ben her zaman başka kimseyle hissetmediğim bu tuhaf, çılgın bağı paylaştık. Bir itme.

Bir çekiş.

Bir güç akımı.

Başparmağı zonklayan meme ucunu buldu ve onu yukarı aşağı hareket ettirdi. Soluk gözleri meydan okurcasına benimkilerle buluştu. Benimle dalga geçiyor, beni cezalandırıyor ve bu konuda bir şeyler yapmam için beni cesaretlendiriyor. Saldırıya karşı alt dudağımı ısırırken bacaklarımin arasında minik zevk kıvılcımları uçuşuyor.

Ağız diğer meme ucuma dolandı ve ısırdı. Zor. Göğüslerimin üzerindeki sıcak ağzından bir elektrik akımı başlıyor ve çekirdeğimde birikerek sona eriyor.

"L-Levi... lütfen..."

"Lütfen ne?" Göğsümün derisine karşı konuşuyor, nefesi tenimi ısıtıyor. "Durmak mı yoksa devam etmek mi?" Bilmiyorum. Şu anda hiçbir şey bilmiyorum.

Başım dönüyor ve bacaklarımin onun uyluklarının etrafında su birikintilerine dönüşüyor. Kelimelerle cevap veremediğim için vücudum kontrolü ele alıyor ve göğüslerimi parmaklarına ve ağzına iterek sessizce daha fazlası için yalvarıyorum. Benim hassas etime karşı konuşuyor. "Bu sıkı pembe meme uçlarını daha sert emmemi ister misin prenses?" Gözlerim kontrol edilemez bir şehvetle sarkarken, küçük, muhtaç bir ses beni terk ediyor.

"Onları zevkle hassas ve acı verici hale getirmemi ister misin?" Ah. Tanrı.

Onun kirli sözleri her zaman beni mahvetti. Biraz başımı salladım ve ona doğru ittim.

"Çok hızlı değil." Bana bakıp küçümseyerek gülümsüyor. "Bu gece neyi kanıtlamaya çalışıyordun?" "Bana sahip olmadığını" Bağırıyorum, sesim kısık.

"Sana sahip değilim, öyle mi?" Gülümsemesi kayboluyor ve korkutucu sakın görünümüne geri dönüyor. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

İçimi bir anda kaplayan haz, acı ve öfkenin ıstırap verici karışımını ısırarak, "Beni incittin," diye ısırdım. "Yaptığın tek şey beni incitmek. Sen zehirlisin Levi ve ben senin satranç tahtasındaki bir taş gibi yönlendirilmeye devam etmeyeceğim."

Ağzını kaldırıyor ama başparmağı diğer göğsümde ileri geri hareket etmeye devam ediyor.

Sanki sözcükler üzerinde düşünüyormuş gibi, "Yaptığım tek şey seni incitmek," diye tekrarlıyor. Ancak bu sefer her zamanki gibi alaycı bir tavır yok. Aksine, gerçekten kafası karışmış görünüyor.

Geçen sefer Aiden'ın bana söylediklerini hatırlıyorum ve söylediklerimi söylediğim için kendimi kötü hissediyorum.

Birkaç dakika önceki tüm öfke, Levi'nin bakışlarındaki kaybolan bakışla silinip gidiyor. Sanki bir şeyi harekete geçirmek istiyor ama nasıl yapacağını bilmiyor.

Ve yanlış bir şey söylemiş olabilirim.

"HAYIR. Beklemek." Onu kaybetmemek için bacaklarımı beline daha sıkı sardım.

"Öyle demek istemedim." Başını yan tarafa doğru eğiyor. "Neyi kastetmedin?"

"Yaptığın tek şey beni incitmek. Sende beni mutlu ettin." Bir kaşını kaldırıyor. "Öyle yapıyorum, öyle mi?"

"Bu beni deli ediyor ama evet, öyle. Aklımı bazı şeylerden uzaklaştırıyorsun ve ben seninle özgür hissediyorum. Ve sanırım bundan nefret ediyorum. Beni bu kadar savunmasız hissettirmenden nefret ediyorum. Beni kimsenin yapamayacağı kadar kolay incitebilmenden nefret ediyorum.

İşte söyledim.

En derin, en karanlık korkularım açığa çıkıyor.

İtirafımdan sonra sesli bir şekilde yutkundum ve kirpiklerimin arasından Levi'ye baktım. Eli ensemin etrafına sarılıncaya ve dudaklarını benimkilere bastırana kadar zar zor görebiliyorum.

Beni kendine çekerken ağızımdan boğuk bir inilti kaçtı. Benim cevabım da onun iddiası kadar şiddetli. Öpücüğün ve hayvani tutkunun altında saklı sözlerin içinde kayboluyorum.

Benim duymam için yüksek sesle söylemesine gerek yok. Onu da savunmasız bırakıyorum.

Benden farklı olarak o bundan keyif alıyor ve onu zayıflık yerine güçlü kılıyor.

Elbisemi bacaklarıma kadar indirdi ve ben sadece siyah iç çamaşırlarımla onun karşısına uzandım.

Bana dokundukça tenimde karıncalanmalar oluyor. Ciğerlerim onun kokusuyla doluyor. Soluk gözleri boynuma doğru daha çok yol çiziyor. Dili kulağımdan köprücük kemiğime, göğüslerimin vadisine doğru daha çok ilerliyor.

"Ah, Tanrım... Levi..."

"Bu sefer bana meydan okumayacak mısın?" kulağıma fısıldıyor.

Kıyafetimden geriye kalan tek parçayı indirmek için yolu takip ederken eline çarptım. O hâlâ tamamen giyinikken önünde tamamen çıplak yatıyorum.

"Bir meydan okuma mı istiyorsun?" Nefes alıyorum.

"Bana meydan okumanı seviyorum prenses." Kulağımanın kabuğunu yalıyor ve ereksiyonunu uyluğumun yumuşak etine doğru itiyor. "Bu sikimi çok sertleştiriyor."

"Beni çöz," diye nefes veriyorum, sesimdeki titremeye savaşıyorum. Başını sallıyor.

"O halde sana nasıl meydan okuyabilirim?"

"Senin varlığın bile yeterli bir meydan okuma." Sadist bir gülümseme dudaklarını

büküyor. "Bağlanmanı seviyorum prenses. Seni merhametimden seviyorum. Senden hoşlanıyorum benim."

Parmakları kıvrımlarımın üzerinde geziniyor, tehdit ediyor ama dokunmuyor. Her türlü sürtünmeye ihtiyaç duyduğum için kendimi yataktan yukarı itmiş olabilirim. Lanet olsun, bu noktada uyluğunu kurutmaya hazırım. "Sana dokunmamı mı istiyorsun?"

Yavaşça başımı salladım.

Eli boğazıma dolanıyor ve biraz sıkıyor. "Ve bunu yaptığımda, benim için geleceksin, diğer lanet isimleri unutana kadar adımı o kadar bağıracaksın ki. Benim iyi küçük prensesim olacaksın, değil mi?"

O, ıslak kıvrımlarımla dalga geçerken alt dudağımın kenarını ısıyorum.

Levi, avıyla oynayan bir yırtıcı hayvan türüdür. Daha sonra beni daha da sert bir şekilde yutabilmek için beni kendi sınırına sürüklüyor.

"Bana cevap ver," diye hırladı boğazıma doğru.

"Neden beni zorlamayı seviyorsun Levi?" Başımı yana doğru uzatarak sessizce boynuma daha iyi erişmesini sağladım. "Bunun gerçek olup olmadığını bilene kadar neden benimle oynamayı seviyorsun?"

"Çünkü işleri yarım yapmıyorum. Her şeyi alıyorum prenses. "Her şey?"

"Gözyaşların. Gülüşlerin. Senin acın. Sevincin." Dilini alt dudağımın üzerinde gezdirip ısırdı. "Sunmanız gereken her şey benimdir."

Gömleğini çekip açabilmek için beni serbest bıraktı ve etrafımızda birkaç düğme uçuştı. Göğsünün sert çıkıntıları ve kaslarının her harekette esnemesi karşısında ağzım kurudu. O çok muhteşem, bu haksızlık.

Vücudum aldığım her nefeste onun özlemini çekiyor. Ona kelimelerin tarif edemeyeceği şekilde uyum sağladım.

Kemerini çözüp tek seferde pantolonunu ve boxerını indiriyor. Kaya gibi sert aletin bana doğru yönelmesiyle gözlerim fırladı.

Onu tam olarak incelemeye fırsat bulamadan bedeni benimkini kaplıyor. Onun tüm sert çıkıntıları benim yumuşak kıvrımlarıma bir mengene gibi şekil veriyor.

Her zaman olması gerektiği gibi.

Yan masaya uzanıp bir prezervatif çıkarıp dişleriyle yırtıyor.

Onu tüm çıplak görkemiyle, bir Tanrı gibi üzerimde gezinirken izlerken nefesim kesiliyor. Bir seks tanrısı.

Aklımda her zaman ilk seferimle ilgili bazı görüntüler vardı ama en çılgın rüyalarımda bile bunun Levi'yle olacağını düşünmemiştim.

Ve şimdi buna başka türlü sahip olamazdım.

Aletini girişime gelene kadar beni kalçalarımın üzerinden çekerken nefesim kesiliyor. "Artık tamamen benim olma zamanın geldi, prenses."

Uzun, acımasız bir hareketle içime çarpıyor. Bu müdahaleci duygu karşısında çığlık attım, gözlerim başımın arkasına kaydı.

Aman Tanrım. Bu acıttı.

Gözlerimi kapatıyorum, gerilerek açılma hissine alışmaya çalışıyorum. O kadar büyük ki nefes almak bile zor. "Kahretsın. Sen bir bakiresin?" Durup bana kafa karışıklığı, acı ve dehşet karışımı bir ifadeyle bakıyor. "Öyleydi," diye şaka yapmaya

Çalışıyorum, acıya karşı dudağımı ısıyorum. "Hareket edebilir misin falan?" Dudakları benimkileri buldu ve bir an için öpücüğün içinde kayboldum. Ağzı benimkini yerken yavaş ve istikrarlı bir şekilde hareket etmeye başladı. Klitorisime vurmak için eli aramıza uzanıyor.

Acı, arkasında tamamen farklı bir şey bırakarak kaybolur. Onun dolgunluğu. Sadece beni doldurduğunu hissedebiliyorum ve bu çok samimi. Yani... erotik. Yavaş ama istikrarlı bir şekilde adımlarını hızlandırırken dudaklarımdan yumuşak inlemeler çıkıyor. "Daha sert," diye mırıldandım.

Levi'nin kaşları sanki bunu söylediğime o da benim kadar şaşırmış gibi çatıldı. "Zevk yanında biraz acıdan mı hoşlanırsın prenses?" Kulağımın memesini ısırarak beni ürpertiyor. "Bilmiyorum."

"Hadi bulalım." Bir eliyle kalçamı tutup diğer eliyle boynuma doluyor.

Hava kaynağımı kesecek kadar sıkı değil ama onun insafına kaldığımı hissettirecek kadar sağlam. İçimdeki bir parça onun her tarafımda olduğunu hissederek sızlıyor. Tüm kontrolümü ona vermenin bana huzur veren ya da belki biraz güçlü hissettiren bir yanı var.

Ellerim sırtıma bağlıyken Levi, zar zor nefes alabilene ve dşnebilene kadar beni daha da derine ve daha sert bir şekilde vuruyor.

Her şey onun kokusuyla, onun varlığıyla doluyor. ıldırtıcı bir birikim ekirdeğimde başlıyor ve cehennem ateşi gibi tüm vücuduma yayılıyor.

Nefes alamıyorum ya da düzgün düşünemiyorum.

"Siktir et, Astrid. Çok sıkısın." İtme. "Ve güzel." İtme. "Ve beni delirtiyor."

Bu duygu bir kasırğa gibi üzerimden geçiyor. Bu orgazm ağzıyla bana verdiği diğer orgazmlardan çok farklı. Bu beni içeriden zyor. Dşnemiyorum, nefes bile alamıyorum. Sadece onun bana söylediği gibi adını haykırabilirim.

Neredeyse bayılacaktım ama Levi'nin sırtı kasıldığı ana geri döndüm. Viking saçları terden şakağına yapışıyor ve tüm kasları gerginleşiyor. Bir inlemeyle geliyor ve beni kendine sıkıştırıyor.

Ve sonra ağzı benimkini yutmaya geri döndü. En iyi. Doğum günü. Durmadan.

36 Levi

Adil oynamadığımı şimdiye kadar anlamış olmalısın.

* * *

Yatak boş.

Leylak ve seks kokuyor ama Astrid'den iz yok.

Ayağa fırlayıp, kör edici bir şekilde bacaklarımı yerde yatan pantolonun içine sokarken küfrediyorum. Saat sabahın altısı ve hiçliğin ortasındayız. Arabası olmadığı sürece medeniyete ulaşamaz.

Dışarıda yağın yağmura bakılırsa fazla uzağa gitmiş olamaz.

Dün gecedan sonra hareket edemeyecek kadar acıdığını düşündüm. Ama görünüşe göre, çok yanlış düşünmüşüm.

Onu çözmemeliydim. Daha da iyisi, onu kollarıma aldığımda onu kendime bağlamalıydim. Seksten sonra asla bir kızla yatmadım.

Hiç kimseyle yatmadım. Tam durak.

Babamı kaybettiğimden beri uykusuzluk çekiyorum. Amcamı kızdırmak dışında bu yüzden içmeye başladım. Dövüldüğümde birkaç saat uyuyabiliyorum. Ancak futbola odaklandığımda bunu biraz daha aşağı çekmek zorunda kaldım.

Çoğu gece tavana bakardım ya da spor salonunda yıpranırdım.

Dün gece farklıydı. Dün gece kollarımda bebek gibi uyuyan minicik bir şey vardı.

Bütün geceyi onu izleyerek geçirmiş olabilirim. Beni dava et.

Yüzünün her çizgisi, vücudunun her kıvrımı anılarıma kazındı. Onu izlerken aklımdan pek çok karanlık düşünce geçti ama en önemlisi, bunlar durdurulamayan sahiplenme dalgalarıydı.

O artık sadece bana ait ve onu kimse elinden alamayacak. Durmadan.

Astrid'in büyük resme nasıl uyduğunu bilmiyor olabilirim ama onun bana ait olduğunu biliyorum. Beni resmettiği parazit gibi sunduğu her şeyden besleneceğimi biliyorum.

Arabamın anahtarlarını alıp merdivenlerden aşağı uçarken tişört giyme zahmetine girmiyorum. Dışarıda yağmur yağıyor. Yağmur o kadar şiddetli yağıyor ki mesafe sisleniyor ve görüş bulanıklaşıyor. Evin hemen önünde Astrid yağmurun ortasında duruyor.

Gözleri kapalı, başı geriye doğru eğilmiş ve yağmurun yüzünü ıslatmasına izin veriyor. Uçmak üzere olan bir melekmiş gibi kolları her iki yanında tamamen açık. Onu buraya en son getirdiğimden gösterdiğim şeyin aynısını yapmasını izlerken donup kaldım. Elbisesi tenine yapışıyor ve dereler ıslak saçlarından boynuna kadar yol oluşturuyor.

Arabanın anahtarlarını verandaya bırakıp ona doğru yürüyorum. Yağmur üzerime yağıyor ve beni bir anda ıslatıyor.

Tam arkasındayken, boynunda ve ensesinde bıraktığım sivilceleri izlerken beni hissetmiyor. Soluk tenindeki öfkeli kırmızı izler bende ilkel bir tepki uyandırdı.

Benim olsun diye onu yaladım.

Kollarımı arkadan beline doladım ve başımı ıslak boynuna gömdüm.

Eli birbirine bağlı ellerimin etrafında dolanırken kekeleyerek bir nefes aldı, beni uzaklaştırmak mı yoksa orada tutmak mı, bilemiyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Kulağının yanından soruyorum, onu ürpertiyorum. "Ben gidiyordum."

Çenem kasılıyor. "Neden?"

"Çünkü..." Konuşmayı bırakıyor ama bana bakmıyor. "Bir hataydı, değil mi?" "Kim söylüyor?" Kulağına hırıliyorum.

"Bana söyler." Bana bakmak için başını geriye doğru eğdi. "Benden ne istediğini"

bilmiyorum ve bu beni deli ediyor."

"İyi." Onun ve yağmurun tadını alarak kulağının memesini kemiriyorum. "Beni de delirtiyorsun." Bana dönüp iki avucunu da göğsüme koyuyor. "Hiç durmayı düşünüyor musun?"

"Asla prenses." Duruyorum. "Gideceğini söylemiştin, neden gitmedin?" "Yağmur yağıyordu."

"Bu kadar?"

"Biliyor musun, annemi kaybettiğim gün yağmur yağıyordu. O zamandan beri yağmurlu günlerden nefret ediyorum. Ta ki..." Bana tuhaf bir hassasiyetle bakıyor. "Bana bundan nasıl keyif alacağımı yeniden gösterdin. Teşekkür ederim."

Hayır. Teşekkür ederim baba.

Parmaklarımı ıslak saçlarının arasında gezdirip ıslak telleri yüzünden uzaklaştırdım.

"Yani bana borçlusun, öyle mi?"

Göğsüme vuruyor. "Durumu kendi lehinize çevirmeniz gerekiyordu, değil mi?" "Ne bekliyordun?"

"Pekala, sana ne borcum var?" "Eskiz defterin."

Hayır, diyor savunmacı bir tavırla, yanakları yağmurun altında bile kızarıyor.

Güldüm. Eskiz defterini istemek sadece bir formalite. Parkta turlarını tamamlamaya çalışırken ben bunu birkaç kez yaşadım.

Uyumadığımda bütün geceyi onun evinde çaldığım çizimi izleyerek ve onun konsantre ifadesini hayal ederek geçiriyorum.

"Başka bir şey seç" diyor bana. "Ama eskiz defterini istiyorum."

"Başka bir şey seç yoksa hiçbir şey alamazsın." "Yağmurda dans ederek başlayalım."

"Başlangıç?" Kıkırdadı. "Sonra ne olacak?"

"Bakın bu sizin sorunuz prenses. Daha sonra düşünmeyi nasıl bırakacağınızı öğrenmeniz gerekiyor. Onu belinden kendime çekiyorum, sabah odunum karnının dibine baskı yapıyor. "Anı yaşa."

Dudaklarından yumuşak bir nefes akıyor ve bana şehvet dolu, iri gözlerle bakıyor.

"Beni mahvedeceksin."

Aşk tanrısı fiyonkunun üst dudağını yaladım. "Söz veriyorum her saniyesini seveceksin." Nefesi kesiliyor. "Ya yapmazsam?"

"Zaten bu deneyimi asla unutmayacaksın." "Nazik olamaz mısınız?"

"Çok iyiyim." Alt dudağını ağzıma çekiyorum.

Gülümseyerek uzaklaşıyor. "Yalan söyleyebilirsin ve bana sakın davranmaya çalışacağını söyleyebilirsin." Gülüyorum ve yıllardır ilk kez ses gerçek. "Sana asla kolay davranmayacağım. Eğer bir şey olursa, daha ısrarcı olacağım."

"Daha fazla?" Bağırmaktan başka bir şey yapmıyor. "Daha fazlası mı var?"

"Henüz hiçbir şey görmedin." Onu kolumda taşıyorum ve yağmur üzerimize yağarken alnımı onunkine dayadım. "Bunu iyi bir prenses olarak kabul edebilir veya onunla savaşılabirsin. O size kalmış."

Onu kendi etrafımda döndürüyorum ve o da ciyaklıyor, kollarını güvendikleri birisinin yanında duran bir çocuk gibi çelik bir tutuşla boynuma doluyor. Sonra o kadar çok gülüyor ve kıkırdıyor ki ben de ona gülümsemeden edemiyorum.

"En azından bana daha sonra ne yapacağımızı söyleyemez misin?" Kıkırdamaların

arasında bağılıyor. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Dudaklarım boynunu buldu ve köprücük kemiğindeki işaretli bir noktayı nefesi hışırdayana kadar emdim. "Yağmurda dans etmeyi bitirdikten sonra..."

"Ne yapacaksın?" Sesindeki ihtiyaç beni zorlaştırıyor. "Seni duşta sikeceğim prenses."

Gözbebekleri genişliyor ve vücudu benimkine doğru eğilirken duyulabilir bir şekilde yutkunuyor. Bir parçası hâlâ benimle savaşıyor ama çok geçmeden benim kontrolümden kaçmanın mümkün olmayacağını öğrenecek.

Amca haklıydı. Her şeyi yok ediyorum.

Ama ilk defa bir şeyi parçalamak yerine onu saklamak istiyorum.

37 Astrid

Kral için kendini feda eden kraliçedir.

* * *

Levi ve ben duştan çıktıktan sonra üzerimize birkaç kıyafet giyerken nefes nefese kalıyorum. Bazı kıyafetlerden kastım o siyah boxer giyiyor, ben de onun takımının formasını giyiyorum.

Bu... vay be. Az önce banyoda olanları anlatmak için akıllara durgunluk veren bir ifade yetersiz kalır. Kendimi çok kullanılmış ve memnun hissediyorum.

Bana bambaşka duyguları aynı anda yaşatmak için onu Levi'ye ver.

"On numara hiç bu kadar güzel görünmemişti." Koyulaşmış gözlerini göğüslerimden tişörtün uyluğun ortasına kadar olan kısmına kaydırıldı.

Saçımı yukarı çekiyorum. "Böylece?"

Vikingler aşkına. Şu anda onunla flört mü ediyorum? "Nasıl daha iyi görünür biliyor musun?"

"Nasıl?"

"Yerde."

Bana uzandı ama kıkırdayarak elinden kurtuldum.

Koridorda koşuyorum, çıplak ayaklarım ahşap döşemeye çarpıyor.

Arkamdan gürleyen ayak sesleri geliyor. Midemde korku ve heyecan patlıyor ve daha hızlı, daha sert koşuyorum. Tıpkı Levi'nin istediği av gibi.

Arkamdan iki kol beni sarıyor. Ayaklarım yerden ayrılırken ciyaklıyorum ve o beni döndürüyor.

Sıcak, boğuk sözleri kulağımı gıcıklıyor. "Kaçabilirsin ama saklanamazsın. Seni her zaman yakalayacağım prenses."

"Biliyorum," diye soludum, kalp atışlarım neredeyse fırlayacaktı. "Peki neden kaçtın?"

Çünkü belki de kovalanma hissini seviyorum. Belki de onunla birlikte akıl sağlığı ile delilik arasındaki ince çizgide yürümeyi seviyorum.

Kalbimin sanki kalp krizi geçirecekmiş gibi çarpmasını seviyorum. Beni kenara getiriyor ve manzarayı seviyorum.

"Bu bir sır," diye gülüyorum ve aşağıya doğru koşmaya devam ediyorum. Beni mutfağın yanında yakalayıp ciyaklamama neden oldu.

Beni serbest bırakmasının tek nedeni yemek yememiz gerektiği. Bir tabureyi geri çekiyor, "Otur."

Kırmızı ve siyahla dekore edilmiş mutfağa bakarak yerime oturuyorum. Dolaba benzer bir buzdolabı ve mermer tezgahlarla donatılmış açık bar tarzıdır. Sonra gözlerim mutfaktaki en güzel şeye kaydı.

Göğsü çok biçimli, altı karın kasının her birini rahatlıkla sayabilirim. Kasları her harekette esniyor; sanki yoluna çıkan her şeyi ezebilecekmiş gibi. İsterse beni bile ezebilir.

Siyah boxer külotu, güçlü futbol uyluklarını vurguluyor ve neredeyse hiçbir şeyi hayal gücüne bırakmıyor. Sonra şu V çizgisi var.

Şimdi neden bütün kızların bu erkek mükemmelliğine takıntılı olduğunu anlıyorum. Bu V'yle ilgili değil, onun gittiği yerle ilgili.

Dakikalar önce içimde olan bir organ. Sert ve kalın ve — "Gördüğün gibi mi prenses?" Gözlerim onun eğlenen gözlerine takıldı. "Bakmıyordum."

Göt deliğinin gülümsemesi genişliyor. "Yüzündeki bir şey aksini söylüyor." Arkamı dönüp ağzımı siliyorum. Lütfen bana salyalarımın akmadığını söyle. "Kızarıyorsun prenses. Hiçbir şey bunu silemez."

Ah.

Yanaklarımın öncekinden daha sıcak olduğunu hissederek arkama döndüm. "Acele et de okula gidebilelim." Tezgahın arkasında kayboluyor ve omzunun üzerinden atıyor. "HAYIR."

"Ne?"

Diğer taraftan bana bakıyor ve muhteşem yüzü benimkilere gelene kadar iki elinin üzerine eğiliyor. "Bana en son ne zaman bir kuralı çiğnediğini söyle?"

Gülümseyiyor ve gözlerine ulaştığında ben de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Çok gerginsin prenses. Anı yaşamak konusunda ne demiştin?"

"Yaptım, değil mi?" Duşta bacaklarımın arasında kaybolduğunda ne kadar çılglık attığımı hatırlayınca yanaklarım ısındı.

"Elbette öyle." Burnuma dokunuyor. "Kızardığında çok tatlı oluyorsun." Elini savurdum. "Anı yaşamak için kuralları çiğnememe gerek yok." "En son ne zaman atladın?"

"Dün, hatırladın mı?"

"Bu sayılmaz. Başka seçeneğin yoktu. Bugün öyle yapıyorsun." "Peki eğer atlarsam plan nedir?"

Onaylamayarak başını sallıyor. "Planlar, atlamanın tüm amacına meydan okuyor. Sadece kanatlandıracağız. "Kanatlandır?"

"Hava yağmurlu olduğu için içeride kalacağız ve içeride bir şeyler yapacağız." "Ne gibi şeyler?"

"Beynini dağıtmak gibi, prenses."

Yanaklarım ateş çukuruna dönüştü ve bu söz karşısında omurgamı bir karıncalanma kapladı.

Tanrım. Kendimin bu kısmını daha dün gece keşfettim ve şimdiden doyamıyorum. Nemfomana falan mı dönüştüm?

"Yani çok ağrın yoksa?" kaşını kaldırarak soruyor.

"Değilim." Ben. Ama bunun eğlencemi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Ha. Levi

gibi düşünmeye başlıyorum.

Şeytanla bir gece ve ben zaten onun gibi düşünüyorum.

"Yumurtanızı nasıl istersiniz?" Tava sesleri ve tangırtılar boşluğu doldururken tezgahın altında kayboluyor. "Yemek yapmayı biliyor musun?" Soruyorum.

"Burada vakit geçirerek bir iki numara öğrendim." "Aiden ve amcanla birlikte yaşamıyor musun?"

"Öyle yapıyorum ama o eve evim diyemiyorum." Bir tava ve mutfak eşyalarıyla yeniden ortaya çıkıyor ve ocağa yöneliyor.

"Ayrıca bazen babamın evinin benim evim olduğunu da hissetmiyorum." Başını eğer. "Bazen?"

"Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama bazen burası evimmiş gibi geliyor."

Sadece babam oradayken. Victoria ve Nicole'ün yüzlerini görmediğim ya da alaylarını duymadığım zamanlar. Anneme yaptığım gibi Sarah'ya mutfakta yardım ettiğimde.

Babam bana iyi geceler dilemeye geldiğinde.

Taburemden aşağı atlayıp tezgahın arkasındaki Levi'ye katılıyorum. Bir. Buradan manzara daha muhteşem.

İki. Yardım etmek istiyorum.

"Otur," diye beni geri itti ama ben onu dürttüm.

"Bu benim anı yaşama şeklim. Bana izin ver."

Bu destansı bir başarısızlık.

Yüzümün ve kollarımın her yeri un içinde kalıyor çünkü Levi'nin anı yaşama tanımı etrafta dolaşmak ve beni hissetmek.

İlk başta onunla savaşmayı denedim ama Levi'yle savaşmak yok. Yoğunluğu çok derine iniyor, sanki çıkış yolu olmayan bir bütün olarak emiliyormuş gibi.

Bazen korkutucu olabiliyor. Çoğu zaman heyecan vericidir.

Her zaman içimden geliyor, onun bulacağı bir sonraki şeyi bekliyorum. O, aşağı inmek istediğimden emin olmadığım bir yükseklik.

Levi'nin tehlikeli olduğunu biliyorum. Bunu o siyah bakışlarında ve kapalı hatlarında gördüm. Bunu, arkasına bakmadan istediğini almasını hissettim. Bunu onun uğursuz sesinde ve pişmanlık duymayan sözlerinde duydum.

Bütün bunların beni uzaklaştırması gerekiyordu. Bunun yerine, ateşe koşan bir güve gibi ona doğru çekilmeye devam ediyorum.

Beni yakacak.

Beni yok edecek.

Ama yine de daha fazlası için geri gelmeye devam edeceğim.

Kahvaltıdan sonra satranç oynuyoruz. Salonun ortasında kocaman bir cam pano var ve karşılıklı oturuyoruz. Başlamadan önce tek gözünü kısıyor, "Seni uyarıyorum.

Düşmanlarımı ezerim."

"Hımm," dizlerimi altına çektim ve göğsümü şişirdim. "Bana neyin var göster, Kral."

Sanki ateş yakmışım gibi gözleri meydan okurcasına parlıyor. Duruşu gerginleşiyor ve tüm duruşu savaş için keskinleşiyor.

On beş dakika boyunca onu alt etmeye çalıştıktan sonra kaybettim. Bütün savunmamı çöktü ve vezirimi en vahşi şekilde öldürdü.

Sağlam kalan ana parçalarına bakarak somurtuyorum.

Somurtmaya devam ettiğimde kıkırdadı. "Her şeyi yanlış yapıyorsun." "Nasıl?"

"Çok daha önemli bir şeyi koruman gerekirken, kralını koruyorsun." "Kraliçe?"

"Olabilir." Başını yan tarafa doğru eğiyor. "Ama gerçekten kazanmak istiyorsanız, o zaman tüm taburunuza ihtiyacınız var."

"Daha büyük bir iyilik için fedakarlıkta bulunmaya ne dersiniz?" "Gerçek bir savaş ağası generalleri değil, askerlerini feda eder."

Başının yana yatmasını taklit ediyorum. "Satrancı nasıl bu kadar sevmeye başladı?"

Bir an sessiz kaldı. "Aileden geliyor sanırım."

"Amcan oyun mu oynuyor?"

"Örüyor ama bana öğretmedi, babam öğretti. Bana öğrettiği birkaç şeyden biriydi bu." Sözlerinin ardındaki gerilimi hissederek doğruldum. "Yani yakın değildin?"

"Manik ataklarının olmadığı bir dönemdeydik ki bu pek sık olmuyordu." Bunu az önce açıklamasına şaşırılmış gibi bana bakıyor.

Dudaklarım aralanıyor.

Aiden'ın söyledikleri artık mantıklı geliyor. Levi'nin zihinsel sorunları yok ama bu sorunu yaşayan bir babasının gölgesinde yaşadı. Belki babasının o kısmı ona da bulaşmıştı.

Ben bir şey söyleyemedim Levi meydan okurcasına gülümsedi. "Tekrar gitmek ister misin? Bu sefer seni kırmayacağıma söz veriyorum."

"Getir onu."

Saatlerce uğraşıyoruz. Sanat stüdyosu dışında tek bir yerde, aklımdan çıkmadan geçirdiğim en uzun zaman bu. Aslında eğleniyorum.

Levi her zaman kazansa da.

Formayı kalçalarımın doğru iterek, aşağı çekerek ya da dudaklarımı yalayarak dikkatini dağıtmaya çalışıyorum. Gözleri şehvetten kararsa da oyunu kazanıyor, tahtayı itiyor ve beni kollarının arasına alıyor.

"Az önce beni baştan mı çıkardın prenses?"

Cildimi kaplayan tüylerimin diken diken olmasını gizlemeye çalışarak bakışlarımı başka tarafa çevirdim. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Kötü oynuyordun." "Ben... değildim."

"Açık saçık oynayan kötü kızlara ne olur biliyor musun?" Dudakları kulağımın memesini buluyor ve ısırmadan önce emiyor.

İnliyorum, başım boynuna düşüyor. Bu kadar küçük bir şeyin beni ahlaksız bir karmaşaya dönüştürmesi çok çılgınca.

Levi birlikte olmam gereken biri değil ama bedenim bunu anlamıyor. Hissettiğim tek şey heyecan ve daha fazlasını arzulama.

Daha fazla istiyorum.

Herşeyi istiyorum.

Ve bu rahatsız edici derecede Levi'nin düşüncelerine benziyor. Belki ben de şeytan kral oldum.

Beni kanepeye indirip boxer külotunu indirdi. Tişörtü başımın üzerinden geçirip arkama atıyorum, böylece ten tene temas ediyoruz. Kalp atışından kalp atışına.

Tırnaklarım göğsüne batıyor, uzun kırmızı izler çiziyor. Sanki boynumun, köprücük kemiğimin ve göğüslerimin her yerinde kendi izlerini bırakmış gibi.

Acıdan tıslıyor ama gözleri açıklanmayan bir şehvetle parlıyor.

"Sen acının yanında biraz da olsa zevk almaktan hoşlanıyorsun prenses."

Gülümsüyor, günahkar dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor.

"Sen de öyle, Lev." Bu sefer tırnaklarımı sırtına geçirip ondan bir inilti koparttım.

"Elbette yaparım." Sırıttıyor ve kalbimin atışı hızlanıyor.

Bu kadar muhteşem olması komik bile değil.

Parmakları karnımdan ıslak kıvrımlarıma doğru geziniyor ve arkalarında kavurucu karıncalanmalar bırakıyor. Ben onun eline çarpıp daha fazlası için yalvarana kadar klitorisimle dalga geçiyor.

Bina çekirdeğimden başlıyor ve cildimin her yerine yayılıyor. Tam ben gelmek üzereyken, parmaklarını horozuyla değiştirip tek seferde içime girdi.

"Aman Tanrım."

"Pek değil." Yüzü şehvet ve anlayamadığım başka bir şeyle vahşileşirken dudakları kıvrıldı. Göğsümün hassas derisini emerken boynuna tutunuyorum. İşaretlemediği bir yer var mı?

Ayağa kalkıp beni kendine çekiyor, böylece kucağına ata biniyorum. Bu konumun derinliği onu her yerde hissetmemi sağlıyor.

Vücudumda.

Benim havamda.

Kahrolası ruhumda.

Dudakları benimkileri buldu ve adımlarını hızlandırırken beni sert, vahşi ve tamamen kontrolden çıkmış bir şekilde öptü. Saldırıları sert ve boyun eğmez, sanki kendisini ruhumun derinliklerine kazımak istiyormuş gibi. İçimde zevkli bir noktaya vuruyor ve içimde bir şeyler paramparça oluyor.

Ten tene temas halindeyiz.

Kalp Kalbe.

Şu anda onun sahip olmadığı hiçbir parçam yok. Boğuk bir çığlıkla geliyorum.

Dalgadan düşerken bir şeylerin tamamen ters gittiğini fark ediyorum. Prezervatif kullanmadı.

Adımlarını hızlandırırken göğsünü itiyorum ama ona geri çekilmesini söyleyecek kelimeleri bulamıyorum. Ah. Tanrı.

Bunu nasıl unutabilirim ki?

"Çek..." Sonunda nefes alıyorum ve orgazm halemde aşağıya iniyorum.

Ellerini saçlarıma geçirip bana daha sert ve daha hızlı saldırırken gözleri karardı.

"Levi..." İçimde büyüyen ve tüm sinir uçlarını ateşleyen zevkle mücadele ediyorum.

"Ben çekimde falan değilim."

Bakire olduğum göz önüne alındığında buna ihtiyacım olacağını düşünmemiştim ama bunu gerçekten düşünmeliydim.

Sanki kafasına bir fikir koymuşum gibi, Levi'nin dudakları sadece sorun anlamına gelen o dalgın sırıtışla yukarı kıvrıldı. Dışarı çıkmak için bir hamle yapmıyor. Aksine, hızı o kadar vahşileşiyor ki, ona yetişmek imkansız.

Sırtı kasıldı ve panik beni bir mengene gibi ele geçirdi.

"Lütfen... lütfen..." diye yalvarıyorum, gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor.

Eli boynuma dolanmak için yukarı fırladı, beni olduğu yerde tutacak kadar sertti.

"Benimle çocuk sahibi olmak çok mu üzücü?"

Başımı çılgınca salladım ama tutuşu yüzünden fazla hareket edemiyordum. "Öyle değil... Annemin başka bir versiyonu olmak istemiyorum... Yapmam... Levi... Lütfen..."

Boynumdaki tutuşu azaldı ve tam içime gireceğini düşündüğüm anda, dışarı çıkarır.

"Bir dahaki sefere senin içine gireceğim."

Bir dahaki sefere ben de çekimde olacağım.

Sert nefesler beni minnettarlıkla bırakıyor. Levi emirleri veya istekleri dinlemez ama benim için çekildi.

Sert, zonklayan aletini sanki ona kızgınmış gibi yumruğuyla tutarken kaşları hâlâ çatıktı.

Bacaklarının arasına dizlerimin üstüne çöktüm. Elim elini tutuyor ve dudaklarımı yalıyorum. "Bana izin ver." Başını yan tarafa doğru eğiyor. "Neden?"

"Çünkü istiyorum."

Bir süre beni izledikten sonra bıraktı. Onu elime alıyorum, uzunluğunu yukarı aşağı ovuşturuyorum. Bir nefes alıyor. "Siktir et, Astrid."

"Bana ne yapacağımı söyle." Bunu daha önce hiç yapmadım ama onun için doğru olanı yapmak istiyorum. "Bu konuda senin ağzına ihtiyacım var, prenses."

Vay be. Bu sözler neden bu kadar heyecan verici?

Geçici olarak tacından damlayan pre-cum'u yalıyorum. Bu onun inlemesine, gözlerinin kararmasına ve titreşmesine neden oluyor. Onu sonuna kadar içeri sokmadan önce yan tarafını yalayarak tekrar ediyorum. Benim ağzım küçük, o ise çok büyük olduğu için bu çok zor. Onu geçici olarak yalıyorum. Levi tekrar küfrederek ayağa kalktı, ben de bunu tekrar tekrar yapıyorum.

Parmaklarını saçlarıma geçirdi, hafifçe çekip itti. "İşte bu kadar prenses. Bunu yapmaya devam et." Evet.

Onu bu şekilde benim insafım altına almak konusunda bir telaş var. Bunu başından beri yapmalıydım. Adımlarımı hızlandırıp onu sert ve hızlı bir şekilde emiyorum. Sikini boğazıma doğru fırlatırken saçlarımı daha sıkı tutarak küfrediyor. O karanlık bakışıyla bana bakarken hepsini yutmaya çalışıyorum. Kahvaltının ve doğal, tatlı kokusunun tadını alıyor.

Dudaklarımın kenarını sildi ve ben de onun üstüne çıkıp ağzımı onunkine bastırdım.

Bana her zaman kendimi tattırdığı gibi, kendisinin de üzerimde tadına varmasını istiyorum. Öpücüğünü derinleştirirken bir inilti koptu. Saatler gibi gelen bir süre boyunca birbirimizin etrafında dolaşıp yavaş yavaş sevişmeye devam ediyoruz.

Farklı bir sikişme türü gibi.

Görünüşe göre Levi'nin uykusuzluk sorunu var ama onu yıpratmış olmalıyım çünkü esniyor ve bunun aylardır ilk kez olduğunu söyleyerek gülüyor.

Bir kolunu hâlâ bedenimde tutarken diğer kolunu masaya doğru uzatıyor. Bir paket sigara alıp bir tane alıyor ve çakmağı alıyor.

Gözleri sarkık, yorgun ama hâlâ o yoğunluk ve şehvet kıvılcımı var. Bu beni hiper farkındalığa kavuşturuyor. Her şeyin süper farkında gibi. Havadaki seks kokusundan. Dağınık Viking saçlarından. Onun sert teni benim yumuşak tenime karşı. Benimkinin

arasındaki kaslı bacağından. Uyluğumun hassas etine karşı yarı sert horozunun. Ama en önemlisi, onun farkına varmamı sağlıyor. Bu güzel adam, uykusuzluğa ve babasının akıl hastalığının gölgesine karşı sessizce savaşıyor. Ona sarılmak ve her şeyin düzeleceğini söylemek istiyorum. Ama asla öyle değil, değil mi?

Bu kadar genç yaşta bir ebeveyni kaybetmek asla kabul edilemez ve yara izi sonsuza kadar orada kalacak. O kadar derine gömülmüş ki, ulaşılması imkansız.

Yapabileceğim tek şey onun aptalca şeyler yapmasını engellemek. Sigarayı elinden alıyorum. "Bu zehir seni öldürecek."

Parmakları omzum boyunca bir yol çiziyor. "Öyle olacak, öyle mi?" "Hı-hı. O yüzden iyi bir Kral ol ve sigarayı bırak."

Sırıttıyor ve bu bile tembellik. "Karşılığında ne alacağım?" "Tanrım. Her zaman karşılığında bir şeyler almak zorunda mısın?" "Her zaman."

Alay ediyorum. "Ne istiyorsun?"

Bir an sessiz kaldı ve kafasında binlerce senaryo canlandırdığını görebiliyorum.

"Ağzını aç." Bu da uyluklarımın ihtiyaçtan kasılmasına ve kasılmasına neden oluyor.

"N-neden?" "Sigarayı bırakmamı istiyorsun değil mi prenses?"

Başımınla onayladım.

"O halde aç o güzel ağzını."

Evet. Hormonların yönlendirdiği bir aptal gibi, öyle yapıyorum.

Beklenti midemin dibinde aç, aç bir hayvan gibi dolanıyor. Beni çılgın bir hayvana dönüştürdü.

O sarkık gözlerle bana bakarken sigarasını başparmağı ve işaret parmağı arasında tutuyor. Şu anda parmaklarının bile bu kadar seksi görünmesi gerçekten çılgınca.

Onun geri kalanı gibi uzun ve sertler.

Daha sonra sigarayı ağzına tıkıyor. Kendimi o sert, öpülesi ağzı daha iyi görebilmek için başımı koluna doğru uzatırken buldum. Dişleri sigarayı nasıl da çekiştiriyor.

Dudakları nasıl da kapanıyor.

O sigara ben olabilir miyim lütfen?

Çakmağı yüzüne tutar ve sigarayı ateşe verir. Nikotin kokusu, havadaki seks ve ter kokusuna karışıyor.

"Bırakacağını söylemiştin –"

Parmaklarını ağzıma tikip beni susturdu. Daha sonra parmağını kaldırır. "Açık."

Kaşlarım çatık, öyle yapıyorum.

Levi bir miktar duman alıyor ama bırakmıyor. Bunun yerine çenemi yakalayıp parmaklarının arasına sıkıştırdı. Nikotini boğazımdan aşağı çekerken dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı.

Vay be. Bu sıcak.

Ve... yanıyor.

Yani nikotin boğazımın arkasını yakıyor. Öksürüyorum ama o sert bir öpücükle sesi yutuyor. Ağzındaki o çaresiz sigara gibi hissediyorum kendimi. Dişleri tarafından çekildi ve dudakları tarafından yutuldu.

Ama tadı o sigaraya benziyor. Onun tadı benim gibi.

Eğer bu içtiği son dumansa beni yakmasına izin vereceğim. Hâlâ birbirimize

sarılyken o öpücükte uyukladık.

Hava soğuduğunda Levi yakındaki bir battaniyeyi çekip üzerimizi örtüyor. Bir hışırtı sesi beni huzurlu uykumdan uyandırıyor.

"Levi...?" Soruyorum.

"Hmm?" Burnunu saçlarıma gömerek uykulu bir şekilde sordu.

"Orada biri mi var?" Aiden'in eski versiyonuna benzeyen ve kaşlarını çatarak bize bakan bir adamla karşılaşmak için gözlerimi açtım.

Yanında duran diğer adamı görünce yüreğim paramparça oluyor. "Astrid Elizabeth Clifford. Şimdi oradan kalk."

38 Astrid

Bir şey cehenneme gittiğinde, diğer her şey cehenneme gider.

* * *

Babam.

Vay be. Bu benim babam.

Levi'nin yanına kıvrılıp çarşafı çeneme yaklaştırıyorum. Yüzüm o kadar ısınıyor ki nefes almayı bırakıyorum.

Aiden'in eski versiyonunda "Levi ve bela" yazıyor. "Neden hiç şaşırmadım?"

Levi, tüm çıplaklığıyla ayakta dururken, yüzüne hançer fırlatan iki yetişkini umursamadan beni arkasında koruyor.

Ben tişörtü bulup kafamın üzerine fırlatırken, o da boxer külotunu bacaklarından yukarı çekmek için acele etmiyor.

Gözlerim eğik duruyor, babamın gözlerine bakmaya korkuyorum. Muhtemelen bir daha onun gözlerine bakamayacağım.

Hayatım boyunca bakireydim ve sonunda seks yaptığımda babam içeri giriyor.

Şimdiye kadarki en kötü şans.

"Ne verir Jonathan?" Levi'nin sesi benim kaotik içimdeki tam tersi olarak sıkılmıştı. "Röntgencilik eğilimin olduğunu bilmiyordum."

"Levi..." diye uyardı Jonathan.

Babam, Jonathan King'e doğru kısıp sesle, "Yeğeniniz bile size saygı duymuyor," diyor. Jonathan Kralı. King Enterprises'ın sahibi ve babamın bir nevi baş düşmanı.

"Kızımdan uzak dur. Şimdi." Babamın sesindeki otorite karşısında ürktüm.

"Buraya gel Levi." Jonathan ellerinden biri cebindeyken son derece sakindi. Aiden'in ölümcül poker suratına korkutucu derecede benziyor.

Levi başını yana eğerek "Geç."

"Buraya gel yoksa her şey biter." Jonathan duraklar ve yeğeniyle arasında bir çeşit kavga çıkar. "Her şey, Levi." Çenesi kasılıyor ama hareket etmiyor. Bir inç değil.

Jonathan'ın neden bahsettiğini bilmesem de içimden bir ses bunun Levi'nin lehine olmadığını söylüyor.

"Astrid." Babamın keskin sesi omuzlarımda dikleşmesine neden oluyor.

Ayağa kalkarken saçlarımı geriye doğru ittim. Tişört kalçalarımın ortasına kadar uzanıyor ama yine de onu çekiştiriyorum.

O soluk mavi gözler kısa bir anlığına benimkilerle çarpıştı ve ona cesaret verici bir gülümseme sundum. Başımı eğip babamın yanına doğru yürümeden önce parmakları koluma sürtünüyor.

Dokunacak mesafeye geldiğimde babam kolumdan tutup beni arkasına kafesledi. Jonathan, "Bu, mülkümde bir Clifford'u son görüşüm," diye dik dik bakıyor Jonathan, babama dik dik bakıyor. Aralarında daha önce olduğundan daha şiddetli bir savaş patlak verdi ve havadaki yoğun gerilim karşısında yutkundum.

"Yavrularını kızımдан uzak tut." Levi'ye son bir kez bakamadan babam beni evden uzaklaştırıyor.

Dışarıya çıktığımız anda duruyorum ve babamı durdurmaya çalışıyorum. "Kavga mı ediyorlar? Onları durduramaz mısın?"

"Ailevi meselelerde bizim yerimiz yok."

"Ama beni bulman bu ailevi meseleler değil mi?"

"Seni ararken Jonathan'dan çok hoş olmayan bir telefon aldım. Bana kızımın yeğeninin yanında olabileceğini söyledi."

Çok utanıyorum ama şu anda beni zorlayan şey bu değil. İçeride neler olup bittiğini duymaya çalışırken kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyor. Ya Jonathan Levi'yi yenerse?

"Ama baba, o..."

"Babam!" Bağırarak beni arabasının yakınında durdurdu. "Sana kaç kez bana baba demeni söyleyeceğim? Sana iki kural verdim. İki basit kural. Clifford adını lekelemeyin ve Kral'ın soyadından uzak durun. Bir günde ikisini de kırdın. İkisi birden. Ne zaman sana ulaşacağımı düşünsem, her şey yeniden kontrolden çıkıyor. Artık seninle ne yapmam gerektiğini bilmiyorum Astrid."

Gözlerim yaşlarla doluyor ve babamın sözlerinin saldırısına göğüs gererken onlarla savaşmaya çalışıyorum. Sanki bana en yakın kişi olması gereken birinin değil de bir yabancının huzurundayım.

"Ben de bunu istemedim. Seninle ve aptal ailenle yaşamak istemedim. Kurallara ve görgü kurallarına bağlı kalmak istemedim. Bana ve anneme sürekli hakaret eden karınla kahvaltıya gitmeye mecbur kalmamak için her gün gizlice dışarı çıkmak istemedim. Ama en kötü kısmı bu değil. En kötüsü de her zaman onun tarafını tutuyorsun. Annem bunu asla yapmazdı, annem beni dinlerdi. Sen bizi terk ettiğinde annem kaldı. Keşke o gün ölen o değil de sen olsaydın."

Sözler ortaya çıktığı anda pişman oluyorum. Babamın yüzü taş gibi soğuduğunda dudaklarım titriyor. "Ben... ben..." Sanki yanıyormuşum gibi beni serbest bıraktı. "Arabaya bin." "B-Baba... Ben... ben yapmadım..."

"Arabaya bin Astrid."

Tartışmasız ses tonu karşısında ürktüm ve aceleyle yolcu koltuğuna doğru ilerledim. İçimden geçen duyguların saldırısıyla mücadele ederek burnumu çekiyorum ve gözlerimi siliyorum.

Babam yerine oturduğunda ve bana bir bakış atmaktan çekinmediğinde, biliyorum ki,

onunla olan tüm şansımı mahvettiğimi biliyorum.
Babam daha önce benden nefret ediyorduydu da artık beni umursamıyordu.

39 Levi

Bizim sakinliğimiz fırtınanın bir yanılsamasından başka bir şey değil.

* * *

Astrid'in dışarı sürüklenişini izliyorum. Beni onu babasının elinden almaktan alıkoyan tek şey onun iyiliğidir. Eğer istediğim gibi hareket edersem başı babasıyla olduğundan daha fazla belaya girebilir. Onunla ilgili çekincelerine rağmen ona sanki Tanrıymış gibi bakıyor.

Ya da belki de onun benim yerime onu seçmesini istemeyen bir korkak olduğum için karışmadım. Vücudumdan yayılan gerilimi gördüğünden emin olmak için Jonathan'la yüzleşiyorum. Bunun her yerinde onun planları yazılı.

Tamamı İtalyan deri ayakkabılarla tamamlanan koyu kahverengi bir İtalyan takım elbise giyiyor. El yapımı. Türünün tek örneği. Sadece onun için.

Jonathan dünyanın onun etrafında döndüğüne inanmayı seviyor. Peki istediği her şey kendi yörüngesinde dönerken neden olmasın?

Saçları arkaya doğru taranmış ve Aiden'in miras aldığı her zamanki kayıtsız ifadeye sahip. "Beni nasıl buldun?"

"Küçük saklandığın yeri bilmediğimi mi sanıyordun?" Metal gözleri tekrar bana kaymadan önce umursamazca etrafa bir göz attı. "Sana söyledim. Sadece ben buna izin verdiğim için varsın."

Binlerce imbibik kurtulmak için mücadele etse de, onları kontrol altına alıyorum.

Jonathan'la onun provokasyonlarını anlayacak kadar uzun süre yaşadım.

Öfkeden beslenir. Şimdi, her şeye yanlış davrandığımı anlıyorum. Şeytanın ellerinde oynuyorum ve onun üstündeymiş gibi davranıyorum.

"Bakın, desenler benim en güçlü yanımdır ve bir noktada işleri berbat edeceğinizi biliyordum. Bu sizin DNA'nızda yazılıdır. Tek bir hata Levi. Sana tek bir hata yapma hakkını verdim ve bu bir Clifford olmalıydı." İsmi sanki söylemek istemiyormuş gibi tiksintiyle telaffuz ediyor.

"Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

Tek kaşını kaldırdı ve bunu bu şekilde söylediğim için kendime lanet ettim.

Kahretsin. Ona ihtiyacı olan tepkiyi verdim.

"Anlıyorum." Jonathan istikrarlı adımlarla yaklaşıyor, evdeki tek ses ayakkabıları. "Bu bana isyan etmek için anlamsız bir kaçış değil. İlginç."

Yüzüne karşı, "Eğer bir sorunun varsa, o zaman benimle yaşa," diye hırladım. "Ondan uzak dur."

"Ona yaklaşmama gerek yok. Babası onu ait olduğu yere geri döndürmek için fazlasıyla yeterli olacaktır." Sakin ifadesi saf nefrete dönüşüyor. "Kral adından çok uzakta."

Duruyorum. Jonathan'ın birine bu kadar büyük bir nefret gösterdiğini ilk kez görüyorum. Nefret, intikam ve kin gibi duyguların zaman ve enerji kaybı olduğuna inanıyor.

Lord Clifford, Jonathan'ın eğitimsiz nefretini uyandırmak için affedilemez bir şey yapmış olmalı.

"Bunun senin düşüşünün olduğunun farkındasın, değil mi?" Jonathan her zamanki 'sen benim ayakkabımdaki kaya gibisin' bakışıyla bana bakıyor. "Şirketimde yedi yıl çalışmaya hazır mısın? Artık futbol ya da küçük kaçamaklarınız yok.

Çenem o kadar kasılıyor ki, kırılmamasına şaşırıyorum. Her zaman korktuğum an geldi.

Futbol hayalim gözlerimin önünde sönüp gidiyor.

İşte böyle anlarda insan yaptıklarından pişman olmaya başlıyor. Yapmıyorum.

Dün geceyi ve bugünü Astrid'le tekrarlama şansım olsa, her şeyi yeniden yapardım.

"Hazır olmadığını varsayıyorum." Jonathan bıkkınlığa benzeyen bir ifadeyle başını salladı. "Sen de baban gibi ısrarla meydan okuyorsun."

"Bu bana onun gibi deli olacağımı söyleyeceğin kısım mı?"

"James deli değildi." Jonathan'ın yüzü ve sesi buz gibi oluyor. "Zihinsel sorunları vardı ama dengesiz değildi. Her şeyi senin için yaptı, nankör velet."

Ağzım parçalar. Jonathan az önce babamı mı savundu?

"Sana bir şans daha vereceğim ve bunu değerlendirsen iyi olur çünkü ikinci şans vermiyorum."

Tekrar konuşmadan önce sıktığım yumruğumu bırakmamı bekliyor. "Clifford'un kızından uzak duracaksın. Ailemizin yanına yaklaşmalarına izin verilmiyor."

"Neden?"

"Bunu bilmek istemezsin."

"Karar verecek kişi ben olacağım." "Sonuçtan hoşlanmayacaksın serseri."

"Desenlerle aranız iyi, değil mi Jonathan? Eğer öğrenirsem bana ne olacağını söyle." O gözlerini kısarak salondaki sessizlik iddiasını ortaya koyuyor.

"Çok iyi." Ceketinin düğmelerini çözer ve salonun başucundaki sandalyeye oturur.

Otururken bile daima baskın pozisyonları seçiyor.

"Eğer sebebini biliyorsan bu ikimizi de kırar. Kendinden nefret edeceksin, sonra ondan nefret edeceksin ve sonra onun yanına yaklaştığın, onunla konuştuğun ya da ona dokunduğun günden nefret edeceksin. Hızlı moduna gireceksin ve pervasızca ve dürtüsel bir şey yapacaksın ve benim de seni bu durumdan kurtarmam gerekecek. O zaman bana olan borcunu ödemek zorunda kalacaksın, bu da bana hayatını dikte etme şansını verecek." Kollarını karnının üzerinde çaprazlıyor. "Yani eğer inatçı olmak ve sebebini aramak istiyorsanız, kesinlikle devam edin. Bana özlem duyduğum şans ver."

Ona yalancı demek ve hiçbir şeyin beni Astrid'den ayıramayacağını söylemek istiyorum. Bizi ayrı kalmaya yönlendiremez.

Ama bu Jonathan King.

Kalıplarla aramın iyi olduğunu söylerken yalan söylemedi. Geleceği gerçekleşmeden önce görme yeteneği var. Bu yüzden pek çok başarılı anlaşmaya imza atıyor.

Yine de ona inanmayı reddediyorum.

Eğer geleceği tahmin edebiliyorsa neden bunu kendi kardeşini kurtarmak için kullanmadı?

Karşısında oturuyorum, omuzlarım gerginlikten kasılıyor. "Söyle bana."

"İsrar edeceğimi biliyordum." Sesi sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi mırıltıya dönüşüyor. "James'in inatçılığı. Yemin ederim."

Sonra konuşmaya başlıyor ve söylediği her kelimeyle içimde bir şeyler ölüyor. Jonathan haklıydı. Bunu hiç bilmemeliydim.

40 Astrid

Senin tarafından ezildiğimde hiç uyarı almadım.

* * *

Uyuyamadım.

Levi'yi aradım ama telefonu kapalıydı. Kasvetli düşünceler bütün gece kafamda kol gezdi, kontrolden çıktı ve göğsüme çarptı.

Ya amcası ona zarar verirse?

Ya yardıma ihtiyacı olursa?

Muhtemelen her zamankinden biraz daha dramatik davranıyorum ama çünkü duruşları kavga çılgınlıkları attırıyordu, Jonathan King'in korkutucu görüldüğünden bahsetmiyorum bile. Aiden'in babası ve Levi'nin amcası olmasına şaşmamalı. Ailede geçerli.

Sabah olduğunda sırt çantam omzumda, merdivenlerden hızla iniyorum. Sarah bir şeyler yemek için arkamdan sesleniyor ama durmuyorum.

Bir motorun sesi kulaklarıma girdiğinde garaj yolundan aşağı koşuyorum.

Donuyorum ve arabanın kör edici ışıklarına bakıyorum.

Her şey duruyor. Kalbim.

Nefesim.

Hepsini.

Şimdiden koparılıp zamanda geriye atıldım.

* * *

Karanlık etrafımı sarıyor ve yağmur intikamcı bir yaratık gibi üzerime yağıyor. Küçük acı sızlanmaları, ölülerin guruldaması gibi duyularımı dolduruyor.

Yan yatıyorum, yarım arabanın camının dışında. Diğer yarısı yolcu koltuğunda yatıyor.

Yanıma baktığımda boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor. Ne bulacağımı biliyorum ama bu beni gelecek olanın şokuna hazırlamıyor.

Kan, annemin yükselip alçalması duran göğsünü kaplıyor. Göz kapakları sanki uyuyormuş gibi kapalı. Ama o değil.

"Hayır... hayır... A-Anne... hayır... lütfen," Ona doğru sürünmeye çalışıyorum ama sert ve soğuk bir şey yanıma sıyrılıyor.

Sızlanma devam ediyor. Bunun benim sesim olmasını bekleyerek kendime baktım ama değil. Kanlı bir el bileğimi tutuyor.

* * *

Çılgılık atıp kışımın üstüne düşüyorum. Babamın evine geri döndüm.

Daha önce hiç görmediğim bir Mercedes hareketsiz duruyor. Nicole sürücü koltuğundaydı ve neredeyse bana vuracakken bana baktı.

Dengesiz ayaklar üzerinde duruyorum, nefesim ciğerlerimden çılgınca çıkıyor.

Göğsüm o kadar hızlı inip çıkıyor ki, sanki bayılacak veya kalp krizi geçirecekmişim gibi. Araba yanımdan geçerken, "Nereye gittiğine dikkat et," diye hırladı. "Bu daha

bitmedi."

Ne söylediğine odaklanmıyorum. Onu duydum. Onu görüyorum. Ama sanki kendi derimden çıkan bir deneyime yakalanmışım gibi.

"İyi misin tatlım?" Sarah bana doğru koşup beni kontrol etti.

"Ben iyiyim." Bence. Mercedes'in evden çıkışını izlemek için arkama döndüm. Çok tanıdık geliyor ama onu nerede gördüm?

"Nicole araba mı değiştirdi?"

"Ah, bu." Ben şaşkınlıkla arabanın nereye kaybolduğunu izlerken Sarah üniformamın tozunu alıyor. "Eski bir tane, her zaman garajda duruyor. Bayan Nicole arabasında bazı değişiklikler yapılmasını istedi bu yüzden o arabayı geçici olarak kullanıyor. Yıllardır garajdan dışarı çıkmadı, hâlâ çalışıyor olmasına şaşırdım."

Babam bizi ziyarete geldiğinde buraya gelmiş olmalı. Bu yüzden tanıdık geliyordu.

"Bir sorun mu var?" Sarah soruyor.

Bir şeylerin yanlış olduğunu hissetsem de başımı salladım.

Dışarıya çıktığımda otomatik pilottayım. Sanki o kanlı el beni tekrar hapsedecekmiş gibi ayak bileğime bakmaya devam ediyorum.

Bu gerçek değil. Bu olamaz.

Ama babam başka birinin daha olduğunu söyledi. Şimdi onları hatırlıyor muyum?

Kanlı elin nedeni bu mu? Dr Edmonds'la biraz psikolojik konuşmaya ihtiyacım var.

On sekiz yaşıma girdiğim için babamın iznine ihtiyacım yok.

Eve ve dışarıda bekleyen babamın arabasına son bir bakış attığımda içimi bir hüznün dalgası kaplıyor.

Dün doğrudan eve gitmedi. Ertesi gün hapi ve doğum kontrol iğnesi yaptırmak için beni doktora götürdü. Ona koruma kullandığımı anlatmaya çalıştım ama sanki dilim tutulmuş gibi.

O anda üzerime gelip Levi'yi sardığı zamankinden daha çok utandım. Eve giderken benimle tek kelime konuşmadı.

Annemin ölümünden bu yana ilk gece babam bana iyi geceler dilemeye gelmedi.

Bekledim, bekledim, bekledim ama o hiç gelmedi.

Gidip özür dileyemeyecek kadar korkaktım çünkü bu sefer beni dışlarsa parçalarımı tekrar toparlayabilir miyim

bilmiyorum.

Dışarıda Dan'ın arabası Nicole'ün arabasının hemen yanına park edilmiş.

Ön kolunu arabasının kaportasına dayamış ve tüm vücudu pencereye yaslanmış durumda.

Hızlı bir şekilde konuşurken omuzlarında alışılmadık bir gerginlik var. Ne dediğini duyamayacağım kadar uzak. Nicole ona vahşi gözlerle ve aralık dudaklarıyla bakıyor. Ağlamanın eşiğinde mi görünüyor?

Bulanık bakışları benimkilerle buluştu ve direksiyonu çevirip hızla ilerledi. Dan küfrederek geri çekildi. Vikingler aşkına. Nicole bugün arabasıyla birini mi öldürmeye çalışıyor?

Adımlarımı Dan'e doğru hızlandırdım. "Bu da neyin nesiydi?"

"Nicole her zamanki gibi tam bir kaltak." Çılgınca elini yüzünde gezdiriyor. Arkasını döndüğünde daha az tedirgin görünüyor. "Nasıl hissediyorsun? Daha iyi?"

Dün gece Dan'le yüz yüze iki saat geçirmiş olabilirim. Bütün bunları en yakın arkadaşşıma anlatmak zorunda kaldım.

"HAYIR." Sesim duyuluyor. "Babam benimle konuşmuyor."

"Buraya gel." Dan bana sarılıyor ve kollarımı onun sırtına dolarken gözyaşlarıyla mücadele ediyorum. "Seni bırakıp Levi'yle birlikte gittiğim için benden nefret etmiyor musun?"

"Bugger, seni her zaman sevişmek için kefil oluyorum. Bu hiçbir şey değildi."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi. Nihayet bakire değilsin, bu yüzden seni Şeytan için kurban etmeyi planlayanları kovmak zorunda değilim."

Uzaklaşırken gülüyorum. "Beni yargılamayacaksın değil mi?"

"Yargılanacak ne var?" Dan gamzesini göstererek sırtıyor. "Ayrıca, en iyi arkadaşlar kılavuzunda kalın harflerle, en iyi arkadaşların yargılayıcı küçük sürtükler olmasına izin verilmediği yazıyor."

"Hangi kılavuz?"

"Bir yerlerde var olduğundan eminim."

"Porno dergisi olmayan herhangi bir kılavuzu okumanıza şaşırdım." "Doğruyu biliyorum? En iyi arkadaşın olduğum için mutlu değil misin?" "Ben. Sen olmasaydın hayat sıkıcı olurdu, böcek."

"İşte ruh budur." Durdu, gülümsemesi ve gamzesi kayboldu. "Kılavuzda tam sorumluluk reddi beyanı, aynı zamanda en iyi arkadaşların, diğer arkadaşlarının yaptığı kötü şeyler hakkında gerçeklik kontrolü yapmaları gerektiğini söylüyor. Kaptan kötülüğe eğilimlidir." Gözlerini deviriyor. "Ama bunu zaten biliyorsun."

"Neler yapabileceğini bilmeme rağmen Levi'ye yönelmem sence tuhaf mı?"

"Hayır." Omzumu dürterek kaşlarını oynatıyor. "Bu sadece senin tam olarak farkında olmadığım vahşi bir tarafın olduğu anlamına geliyor."

Belki haklıdır.

"Ayrıca kimi beğeneceğinizi seçemezsiniz. Bu iş iyice karıştı."

"Ne zamandan beri filozof oldun?" Kendimle onun omzuna vurdum. "Bana gerçekten birinden hoşlandığını söyleme."

"Bana bacaklarını açan herkesi seviyorum. Veya ağızlar. Esneğim." "Sen tam bir domuzsun."

Kıkırdadı. "Hadi, okula gidelim."

"Beklemek. Levi'nin iyi olduğunu mu düşünüyorsun? "Bilmiyor musun?"

Göğsüme bir şey sıkışıyor. "Neyi bilmiyorum?" "Takımın dün Meet Up'ta bir partisi vardı." "Onlar yaptı?"

"Evet." Dan yüzünü buruşturdu. "Bir gece sen söyledikten sonra gittim." "Levi orada mıydı?"

"Onu arayan oydu." "Ah."

Parti verirken onun için çok endişelendim.

Bana mesaj atma ya da arama zahmetinde bile bulunmadı. "Peki ne yaptı?"

Soruyorum.

"Olağan. Parti. İçmek." "Bu... harika."

"Astrid..."

"Hayır. Dan. Bu iyi." Gülümsemeye zorluyorum. "Hadi okula gidelim."

Arabaya doğru yürürken ve ağırlığımı yolcu koltuğuna verirken damarlarımda sıcak, kırmızı bir ateş dolaşıyor.

Levi sanki dün hiçbir şey olmamış gibi bir partiye gitti. Babamla işlerin nasıl gittiğini sormak için durmadı.

Konuşmamıza falan gerek olmadığını düşünüyordu. Levi için bu başka bir akıl oyunu olsa gerek.

En başta göt deliğine odaklanmaması gereken kişi benim. Endişelenmem gereken daha önemli şeyler varken değil. "Aslında Dan." Ben yutarım. "Bir doktora görüneceğim."

41 Astrid

Beni öldürmedin, yok ettin.

* * *

Seansımdan Dr. Edmonds'un başı dönerken çıkıyorum. Çözdüğümü sandığım her şey artık duman ve aynalardan ibaret. Annemin kazası. Benim kazam.

Annemin ölümünden bu yana hiçbir terapinin annemi geri getiremeyeceğini ya da hayatıma devam etmemi sağlayamayacağını düşündüm. Bu yüzden psikiyatristimi hayalet gibi görüyorum.

Babam başlangıçta beni Dr. Edmonds'a gitmeye zorladı ama gecenin bir yarısı nöbetler geçirip çığlıklar atarak uyandığımda beni yalnız bıraktı.

Yazdaki kazadan sonra beni tekrar Dr. Edmonds'la görüştürdü.

"İyi misin?" Dan bekleme alanındaki koltuktan ayağa kalkıyor. "Neden psikiyatristini görmek istedin?" "Çünkü..." Kalbim göğsümü sıkıştırarak ona baktım. "Sanırım kaçıyordum."

Asistan başka bir hastayı çağırırken kolumu tutup sıraya oturmama yardım etti.

"Bunu doktor mu söyledi?"

"HAYIR. Kendisi bana bir sebeple onu ziyaret etmeyi bıraktığımı ve benim de bir sebeple geri döndüğümü söyledi." Kolunu daha sıkı tutuyorum. "O haklı, Dan. Bir geri dönüş yaşadım."

Kaşları çatıldı. "Geçmişe dönüş mü?"

"Annemle geçirdiğim kazadan. Babam o gün başka birinin öldüğünü söyledi ve sanırım... sanırım benden yardım istedi." Gözlerim yaşlarla doluyor. "Ya... ya... onlara yardım edemediğim için ölürlerse?"

"HAYIR. Hayır. Bana bak Astrid." Omzumu tutuyor. "Beyin sarsıntısı geçirdin ve bırakın başkasını, kendinizi bile kurtaramadınız. Tamam aşkım?"

Başımı yavaşça, her şeyden çok kendime doğru salladım. "Sorun bu değil Dan. Sorun şu ki, yanlış nedenlerden dolayı hatırlamak istedim. Vur-kaç kazamda olanları hatırlamak istiyorum çünkü şu anda Levi'ye çok kızgınım. Her şey çok karışık, değil mi?"

"Bu bir insan." O sırttır. "Arabasını yumurtalayalım ve lastiklerini keselim. Bu Jaguar beni sinirlendiriyor." Kıkırdadım. Sadece Dan yoğun bir durumu şakaya dönüştürebilirdi.

"Peki doktor hatırlayabildiğini söyledi mi?" O sorar.

"Evet ama her şey tamamen bana bağlı. Görünüşe göre anıları engelliyordum."

"Korktun mu?"

"Hayır belki. Bilmiyorum."

"Buradayım. Bu sende var, seni küçük herif."

"Tanrı. Eğer sana sahip olmasaydım bana ne olurdu bilmiyorum, dostum."

"Muhtemelen bir sürü bok." Ağzını büküyor. "Bana öğle yemeği ısmarlar mısın?"

İkimiz de aynı anda "Çizburger." dedik.

"Geçsek nasıl olur?" Kaşlarını oynatıyor.

"Ne yaptığını biliyorum Dan ve hayır, artık okuldan kaçmıyorum." Eğilmeyi bitirdim.

Artık dik durma zamanım geldi.

Okulda kimse bana bakmıyor ve baktığında herkes başını eğiyor.

Nicole ve ekürisi Chloe dışında herkes. Bana dik dik bakıyorlar ama boş ağızlarını kapalı tutuyorlar. Dan yanımda yürüyor, kızlardan oluşan haremine göz kırıyor.

Ben?

Takılıp düşmemek için adımlarımı sayıyorum.

İyi ya da kötü, ilgi odağı olmaktan nefret ediyorum.

İstediğim tek şey sanat stüdyomda kaybolmak ve eve gitme zamanı gelene kadar asla dışarı çıkmamak. Dan'ın antrenmandan önce koçuyla görüşmesi var.

Koridorda kaybolur kaybolmaz sanat stüdyosuna doğru adımlarımı hızlandırdım.

Birisi önüme geçiyor ve çığlık atarak duruyorum.

Aiden.

Futbol ceketini ve forma pantolonunu giyiyor. Yıldız bir oyuncu için koçuyla tanışmak için acelesi yok. "Ne istiyorsun?" Elimden geldiğince soğukkanlılıkla soruyorum.

Diğer Kral'ı onun etrafında aramayı bu kadar istemekten ya da kuzenini onun içinde görmeyi bu kadar

istemekten nefret ediyorum.

Duvara yaslanıp kollarını göğsünde çaprazlıyor. "Bazı şeyler değişti." "Peki bunu benim bilmem mi gerekiyor?"

Bir tahta kadar boş kalıyor. "Dün babamla Lev'in ne konuştuklarını duydun mu?"

Başımı sallıyorum. "İlk önce babam ve ben ayrıldık."

Aiden sanki bir şey arıyormuş gibi beni baştan aşağı incelemeye devam ediyor.

Sonra ayrılmak üzereyken duvarı iter.

"Beklemek. Senin babanla benim babamın neden bir husumetinin olduğunu biliyor musun?" Bir anlığına düşüncelere dalmış gibi görünüyor. "Hmm. Bununla ilgisi olabilir."

"Ne ile?"

"Lev tuhaf davranıyor."

"Levi'nin dün birdenbire parti vermesinin nedeni bu mu?" "Belki." Durakladı. "Seni görmezden geldi, değil mi?"

Bunun ne kadar acı verdiğini kabul etmeyi reddederek dudaklarımı ince bir çizgi halinde inceldim.

Aiden'in bakışları ters yönde kayboluyor. İlk kez silah metali gözlerinin ölümcül kayıtsızlıktan başka bir şey yansıttığını görüyorum.

Sanki bir iblis onu ele geçirmiş gibi gözleri korkutucu derecede siyaha dönene kadar kararır. Genç Kral'ın gazabının kurbanının kim olduğunu görmek için arkama bakıyorum.

Kimberly'yi gördüğümde dudaklarım aralanıyor. Diğer maçta beni futbol konusunda eğiten aynı tombul kız. Çoğu iç saha maçında birlikte oturmaya geldik.

Bana bakıyor ve el sallayarak geçici bir şekilde gülümsüyor. Ben de ona el salladım. Kimberly kolunu daha uzun bir sarışının koluna bağladı.

Aiden sarışın kıza dik dik bakıyor ve o da gözünü kırpmadan ona dik dik bakıyor. Ufacık olduğu için onda ilk fark ettiğim şey kilometrelerce uzanan uzun bacaklardı - tamam, bu biraz fazla dramatikti. Ama sanki bir atletmiş gibi çok formdalar.

Kimberly'nin arkadaşının açık teni ve Aiden'a hançer fırlattıkça kötülükle parlayan elektrik mavisi gözleri var. Aiden'a bu kadar açıkça dik dik bakabilecek cesareti var.

Bana her zaman seri katil havası veren korkutucu küçük bir pislik.

"Bir şey denemek ister misin?" sarışınla göz temasını kesmeden soruyor. "Neyi deneyeyim?" diye soruyorum, kafam karıştı.

"Lev hakkında." "Nedir?"

Bir kolunu omzuma atıp beni yanına çekiyor. "Öğreneceksin."

Sarışın göz temasını keser ve Kimberly ile köşeyi dönerek ilk dönüşü yapar. Aiden, tamamen ortadan kaybolduktan sonra bile onu izlemeye devam ediyor.

Yüzü bana dönmeden önce dudakları sadist bir sırıtişla kıvrılıyor. "Lev hakkında bir şeyi test edeyim." Kolunu işaret ediyorum. "Buna omzumu tutman da dahil mi?"

Başını sallıyor. "Bana güven derdim ama güvenmeyeceğini biliyorum." En azından bunu biliyor.

Birkaç dakika sonra yedek kulübesinde oturuyorum ve yanımda Aiden'la antrenmanı izliyorum. Kolunu itmeyi düşündüm ama testle ilgili teorisi beni durdurdu.

"Senin antrenmanda olman gerekmiyor mu?" Soruyorum.

"Küçük bir sakatlıktan sonra dinlenmeye ihtiyacım var." Geçen bir oyuncuya başını eğiyor. Öte yandan ben mi? Levi'nin soyunma odasından çıkmasını izlemeye devam ediyorum.

Dan dahil herkes sahada. 'Ne yapıyorsun sen?' der gibi kaşlarını çatıyor bana.

Kendimi bilmiyorum ama Levi'nin elini zorlayacak biri varsa o da yalnızca Aiden olabilir.

Ronan ve Cole da takımın geri kalanı gibi bize şaşkınlıkla bakıyorlar. Sadece Xander gülüyor ve "Bugün bir Kral bir Kralı öldürecek yüz kişi" diye bağıyor.

Hatta Ronan ve Dan dahil olmak üzere diğer takım üyelerinden de birkaç bahis aldığını düşünüyorum. Levi Koç Larson'la birlikte dışarı çıktığında nefesim kesiliyor.

Birbirimizin etrafında dolaşarak geçirdiğimiz zamanın ardından onu tekrar gördüğümde içimde bir şeyler alevleniyor.

Ona kızgın olmalıyım ama atletik vücudunun koyu mavi forma ve şortla nasıl görüldüğünü fark etmeden duramıyorum. Dağınık sarı saçları alnına nasıl düşüyor ve soluk mavi gözleri güneş altında nasıl parlıyor. Lanet olsun, ne kadar karşı konulmaz biri.

Koçu dinlerken bacaklarını geri çekiyor, esniyor.

Kolunu başının arkasında uzatmaya başladı ve arkasını döndü. Bakışları benimkilerle buluşuyor. Yutkundum, Aiden'ı ortadan kaldırma dürtüsü beni tüketiyor ama buna

direniyorum.

Levi'nin tepkisini görmek istiyorum. Jerry'ye ve partiye yaptığı gibi kendini kaybettiğini görmek istiyorum.

En azından bu onun için bir oyun olmadığını kanıtlıyor.

Levi esnemenin ortasında duruyor ve kalbim öyle hızlı atıyor ki, onun dışında hiçbir şey duyamıyorum. Sanki bir robot vücudunu ele geçirmiş gibi Levi arkasını döner ve antrenörle birlikte diğer oyunculara doğru yürümeye devam eder.

Göğsümde bir şey kırılıyor.

Eğer bakışlarımla karşılaşmasaydı görünmez olduğumu varsayardım. Ben görünmez miyim?

"Ha." Aiden kolunu indiriyor. "Bu başarısız oldu." Bir hıçkırık boğazıma takılıyor.

Aramızda olup biten her şey aptalca bir oyun muydu? Nasıl yapılabilir?

Ayağa kalkıp korkuluklara doğru yürüyorum. Öfkem tavan yapıyor ve metal korkuluklara tutunduğum anda aptalca bir şey söyleyeceğimi biliyorum.

"Levi!" Ararım.

Arkasını dönmüyor ya da beni kabul etmiyor ama tüm ekibin dikkati üzerimde. Dan başını salladı ve Xander, Levi'ye dirsek attı.

"Kral!" diye bağıryorum. "Bu saniye geri dönmezsen işimiz biter. Tamamen bitti, beni duyuyor musun?" Keşke bunu hiç söylemeseydim. Keşke arkasını dönmeseydi.

Bunu yaptığında gözleri tamamen yıkanır. Bu Levi'yi tanımıyorum. Hiç de bile. Sanki bir uzaylı onun ruhunu emmiş ve bu kişiyi geride bırakmış gibi.

O kadar zalim, sadist bir şekilde sırtıyor ki. Sonraki sözleri beni mahvetti. "Biz hiçbir zaman bitecek bir şey olmadık."

42 Levi

Bir muharebeyi kaybetmek, savaşın sona ermesi anlamına gelmez.

Aiden soyunma odasına girdiği anda onu duvara doğru fırlatıyorum ve önkolumla nefes borusunu eziyorum. "Ne yapıyordun sen?" Onun duygusuz yüzüne karşı hırlıyorum.

Ekip üyelerinin geri kalanından etrafımızda mırıltılar yükseliyor. Eve dönene kadar onu kendi haline bırakmalıydım ama o zamana kadar içerideki yangın beni tüketmiş olacaktı.

Antrenman sırasında çitlere tırmanıp Aiden'in yüzünü yere çarpmaktan kendimi zar zor alıkoyabildim. Ona dokunmaya cesaret etti.

Lanet ellerini onun üzerine koydu.

Dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Sonuçta başarısız olmadı."

Kolunu tutuyorum -omuzundaki kolun aynısı- ve çeviriyorum. "Oyuncu kadrosu ister misin?"

"Kaptan..." Cole yavaşça yaklaşıyor. "Bunu konuşarak çözebiliriz. Bir şeyleri kırmaya ya da kemikleri kırmaya gerek yok."

"Söylemek. Ben," diye homurdandım kuzenimin poker suratına. "Ne yapıyordun sen?" Sessizliğini koruyor, bakışlarımı kendi bakışlarından biriyle karşılıyor. Zaten

bükülmüş olan kolunu daha da sıkı tutuyorum. Eğer Jonathan beni kölesi yaparsa, bunu bozarım ve cehenneme giderim.

Zaten öyleyim.

Xander, Aiden'in bacağına tekme atar. "Ne olursa olsun söyle ona, seni küçük pislik." Cole, "Gerçekten kolunu kıracak," diye tısladı.

Ne kadar baskı uygularsam uygulaayım Aiden'in ifadesi değişmiyor. Lanet psikopat dokuz yıl önceki o olaydan bu yana acıya karşı anormal derecede dirençli hale geldi.

"Selam, Kral." Ronan ona rahatsız edici gözlerle bakıyor. "Mais tu es fous ou quoi? Kolunun kırılmasını mı istiyorsun?"

O yapmıyor. Ama kırık bir kol ona istediğini verirse aldırış etmez.

"Sana babamla konuşmanı sır olarak saklamayı kim söyledi?" Aiden sonunda konuşuyor. "Bir daha Astrid'in yanına yaklaşırsan seni öldürürüm."

"Sırrı bana söyle." "Geçmek."

Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Eğer bana istediğimi vermezsen. Ben de sana istediğini vermeyeceğim. Bil bakalım ne oldu Lev. Oyun her zaman satranç tahtasında iki şahla başlar."

"Birden sıfıra, Aiden!" Ronan bağılıyor ve ardından Cole kafasının arkasına vurduğunda "Ah," diyor. Gülümsedim ve Aiden'i iterek dolaba doğru ittim.

Onu öldüresiye yumruklayabilirim, uzuvlarını kesebilirim ama fiziksel güç bu küçük şeyde işe yaramıyor. Kendisi söyledi: Daha akıllı, daha güçlü değil.

Kazanmak için onun yolunda oynamalıyım.

"Yani bu bir oyun, öyle mi?" Soruyorum.

"Elbette." Ceketinin tozunu alırken gülümsüyor.

"Çok iyi. Bugün ilk hamlemi yapıyorum. Benimle otoparkta buluş. "Değerlendir, Lev." Son bir alaycı gülümsemeyle kapının arkasında kaybolur.

Ekibin geri kalanıyla yüzleşiyorum ve en otoriter ses tonumla konuşuyorum: "Eğer biri Astrid'in yanına yaklaşırsa benimle kişisel bir sorunu olur. Tekrarlamama gerek var mı?"

"Hayır, Kaptan."

"Bunu tüm okula uygula." "Evet kaptan."

Elimi atarak onları kovuyorum ve herkes görevine geri dönüyor. Biri hariç hepsi.

Daniel bana baktı ve dışarı çıkarken omzumu itti. "Ben korkak bir kaptandan emir almam."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ama bırakıyorum. Konuşan benim orta saha oyuncum değil, Astrid'in en iyi arkadaşı. Üzerimi değiştirdikten sonra soyunma odasının önünde sırtımı duvara dayayarak duruyorum.

Görünüşe bakabilirim ama çok fazla kaos hissediyorum, bu beni uyuşturmaya başlıyor.

Alkolde boğulmayı denedim ama bu hiçbir zaman iyi olmadı. Akşamdan kalma bir halde antrenmana gelirim Koç'un beni kıracağından bahsetmiyorum bile.

Astrid'le içtiğim son erotik sigaradan sonra sigara içmek de masadan kalktı. Böylece bütün geceyi yıllardır ziyaret etmediğim bir odada geçirdim.

Her şeyi değiştiren bir oda

Ona hiçbir şey olmadığımızı söylediğimde Astrid'in yüzündeki ifade hâlâ beni

bıçaklar gibi kesiyor. Jonathan hayatımı tamamen farklı bir şekilde mahvetmek zorunda kaldı.

Bu boktan durumu çözmek için zamana ihtiyacım var ama bu, herkesin Astrid'e sahip olabileceği anlamına gelmiyor.

Aiden değil.

Zachariah değil.

Hayır. Lanet olsun. Bir.

Chris ters yönde Koç Larson'ın ofisine doğru yürüyor. Onu arkadan izliyorum, başımı eğerek gözlerimi kısıyorum.

Onun sarhoş kıcıyla sonra ilgileneneğim. Akşamdan kalma olmadan veya uçurtma kadar yükseğe çıkana kadar takımdan uzak.

Otoparka vardığımda Dan'in dışarı çıktığını görüyorum. Yalnız. Astrid önce eve gitmiş olmalı.

O güçlü. Öyle olması gerekiyor.

Çünkü Jonathan'la yaptığım ufuk açıcı sohbetten beri tamir edilemeyecek kadar kırıldığımı düşünmeye başlıyorum.

"Savaş için ilginç bir yer." Aiden'in alaycı sesi ilk önce bana ulaşıyor ve o benim karşıma park etmiş arabasına doğru kayıyor.

Çantamı arka koltuğa atıp sürücü kapısına yaslanıp yüzümü ona çeviriyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Ne istiyorsun Aiden?"

"Basit. Bana babamın sana bu kadar dengesizleştiğin konusunda ne söylediğini anlat." "Neden bilmek istiyorsun?"

"Kimse beni karanlıkta bırakamaz," diye omuz silkiyor.

"Cidden? Böyle önemsiz bir şey için silahlarınızı mı çıkarıyorsunuz?"

"Önemsiz savaşlar savaşı kazandırır." Durakladı. "Şimdi bana bilmem gerekenleri söyle." "HAYIR."

"O halde Astrid'in peşinden gidiyorum. Dikkatli ol Kral, kendi kraliçen sana diz çöktürecek." Benim ani tepkim onun suratına yumruk atmak oldu.

Yapmıyorum.

Aiden'in benim zayıflığımı özleyeceğini bilmeliydim. Ama Jonathan'la olan şey onu hiç ilgilendirmiyor ve bu böyle kalacak.

"Clifford'la daha fazla zaman geçirmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Belki bowlingde ona ve Sterling'e katılmalıyım?"

"Onu yap."

Gözlerini kısıyor. "Eğer blöfümü test ediyorsan bu senin kaybın demektir. Bunu yapacağımı biliyorsun." "Yapacağından eminim." Uzun boylu bir sarışının arkadaşıyla birlikte küçük yeşil bir arabaya doğru yürüdüğü ters yöne doğru başımı salladım.

"Karşılığında ben de Buz Prensesi'ni deneyeceğim."

Gülümsemesi düşüyor ve omuzları gerginlikten kasılıyor.

"Eğlenceli olabileceğini ve dış görünüşünün o kadar da buz gibi olmadığını duydum."

Sağ gözü seğiriyor. Şah Mat.

Omzumu onunkine vuruyorum. "Astrid'den uzak dur."

O kararmış, öfkeli gözlerle ona bakmaya devam ederken arabama bindim.

Aiden'a güvenmiyorum ama geçen yıl onu ilk gördüğünden bu yana o kıza olan takıntısına güveniyorum. Beşinci aşamadaki bir sarmaşık gibi Instagram'da takip ettiği kızla aynı.

Artık Aiden'ın icabına bakıldığına göre benim daha acil meselelere odaklanma zamanım geldi. Jonathan ve onun cehennemden gelen sırrı gibi.

43 Astrid

Hayat sana yumruk atarsa sen de karşılık ver.

* * *

Bir hafta geçiyor ve hayat devam ediyor. Sanırım.

Dr Edmonds'la olan terapime odaklanıyordum. Hatta artık aynı haftada iki seansımız bile var.

Hâlâ hatırlayamıyorum ama doktorla konuşmanın faydası olur. İsmi verilmeyecek pislik olmayan bir şeye odaklanacağım.

Beni tanıımıyormuş gibi davrandığı günden beri beni varlığından silmiş. Yanımdan geçerken bana bir bakış atmıyor.

Sanki yeniden görünmez oldum. Karşılığında ben de onu varlığımdan sildim.

Dr Edmonds sorunlarımdan kaçtığımı söylüyor. Geçen hafta Rusya'ya uçtuğundan beri babamla konuşmadığım için de aynısını söyledi.

Ama psikiyatr her şeyi bilmiyor. Sadece anılarımı geri kazanmama yardım etmeye odaklanması gerekiyor. Levi'nin vurup kaçtığım güne dair bir şeyler sakladığını içten içe biliyorum. Bu yüzden davayı düşürecek kadar inatçıydı.

Aylardır onun kötülüğü ve cazibesi karşısında kör oldum ve daha dikkatli bakmadım. Şimdi değilim.

Artık kazamla ilgili her şeyi ortaya çıkarana kadar durmayacağım. O tacı kafasından koparacağım ve onu kenara iteceğim.

Belki o zaman kalbinin kırılmasının nasıl bir his olduğunu anlayacak ve kanının akmasını izleyecektir. Cumartesi günü ev sahibi takım kazanır ve Ronan her zamanki partisini verir. Dan beni maça davet etti. Geçtim ama partiyi geçemedim.

Artık kaçmıyorum.

Levi's hayranlarından biri bana sürtük dediğinde ben de ona sürtük diyorum. Biri bana dokunmaya kalkarsa yüzüne yumruk atarım.

Onların saçma zorbalıklarına katlanmaktan bıktım.

Geçen hafta yine saçma sapan konuşmaya başladığında Dan beni Jerry'ye yumruk atmamı engelledi. Sanatçı ellerimin korunması lazım dedi. Bunun yerine suratına yumruk attı ve benim adıma onu yere düşürdü. Eğer benim ifadem olmasaydı neredeyse uzaklaştırılacaktı.

O gün onu gözaltında bulduğumda, "En iyi arkadaşlar sizin yerinize insanları yumruklamak için yaratılmıştır" dedi.

"Hayır, yapmıyorlar, dostum." Güldüm.

"Eh, öyle yapmalılar. Bunu kesinlikle kılavuza ekliyorum."

Şu anda Ronan'ın malikanesine doğru yürürken kolumu Dan'in koluna koyuyorum.

Sarhoş gençler sevişirken ya da böbrek şeklindeki havuza top mermisi atarak her iki tarafa da düşüyorlar.

Hoparlörlerden tanımadığım gürültülü bir pop şarkısı geliyor ve birçok çocuk bu şarkıyla dans ederek etrafa alkol saçıyor.

Ronan'ın kaosu yatıştırmaya çalışacağı düşünülebilir ama o, kimin daha fazla şut atabileceği konusunda Xander'la bahse giriyor.

Havuzun kenarındaki uğultu ve çığlıklar bir işaretse, Ronan partiyi yakın zamanda bitirmeyecek. Anne ve babası hangi cehenneme kayboluyor?

Sunucudan bir içki alıyorum - çünkü gençlerin partilerinde garsonların ve uşakların olması tamamen normal - ve tek seferde içiyorum.

"Bu kadar erken mi sıvı cesaret?" Dan de bir tane atmadan önce dudaklarını hafifçe kaldırarak sordu. Saçımı teslim ediyorum. "Tamam, nasıl görünüyorum?"

"Sağlam." Yanağımı çekiyor. "Daha önce çılgına dönmeliydin."

Dan çılgına dönerek, geçen yıl bana cesaretle satın aldırıldığı günahkar kısa kot şortları giydiğimi kastediyordu.

Dudaklarım kırmızıya boyanmış ve saçlarım dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, bunun doğru görünmesi için bir saat uğraştım.

Askısız siyah bir üst giydim ama Dan'in önerilerine rağmen ona uygun kot ceketimi giydim. Kendimi güçlü hissetmek isteyebilirim ama yine de konfor alanıma geri dönmek istiyorum. Bu olmayacak.

Böylece sıvı cesaret.

Dan ve ben, o kıpırdamaya başlamadan önce yarım saat gibi görünen bir süre boyunca tekila içtik. Onu tüm bu süre boyunca onu izleyen ikinci sınıf öğrencisi bir kıza doğru itiyorum. "Git seviş."

Bir kaşını sallıyor. "Katılmak ister misin?" Yüzümü değiştiriyorum. "Berbatsın, böcek." "Ben emebilirim."

"Ah, Dan. Şimdi çamaşır suyuna ihtiyacım var, çok teşekkürler.

Bir sırtıyla geriye doğru yürürken iki silah yapıyor. "Beni ararsan buradan gideriz, tamam mı?" Bu Dan için bir miktar taahhüt.

Bu gece farklı. Ben kurtarmayacağım.

Bir atış daha yaptım. Vay. Buradaki tekila beni döndürecek kadar güçlü. Beklemek. Dönen ben miyim yoksa oda mı?

Eğlence.

Buraya eğlenmeye geldim.

Ayaklarım dengesiz olmasına rağmen, Ronan'ın içki yarışması yaptığı futbol takımına doğru zikzak çizerek ilerlemeye devam ediyorum.

Yoldan geçen birinden bir atış alıyorum ve bir veya iki kişiye rastladığımda orada burada bir özür mırıldanıyorum.

Planımız uzaktan izlemek. Gerçekten uzaktan gibi.

Yüzüme biraz gölge katan bir yaprağın arkasına saklanıyorum. Bakın hiç fark edilmiyor.

Sıcaklık boynumdan ve kollarımdan yukarı doğru yayılıyor. Burası çok sıcak. Birinin omzuna dokunuyorum ve ona iğnemi yapıyorum. "Bunu benim için tut."

"Tabii ki aşkım." Bana gülümsüyor. Ben de karşılık olarak gülümsedim ya da ceketimi çıkarıp arkamda bir yere fırlatırken öyle yaptığımı sanıyordum.

Çok daha iyi.

"Teşekkürler!" Atışımı geri alıyorum. "Ah, Şövalye! Haydi Elitler!"

"Vay be!" Durakladı. "Beklemek. Danny oğlum haklı mıydı? Alkol toleransınız yüksek mi?" Göğsüne dokunuyorum. "Ben bir erkeğim."

Beni kolumdan tutup takımın geri kalanına sürüklerken gözleri parlıyor. "Hayır," diye fısıldıyorum. "Uzaktan izlemem gerekiyor, aptal."

Kıkırdadı, göz kırptığında çıkan ses dolambaçlıydı. "İnan bana aşkım, bu daha eğlenceli olacak."

Biz Cole ve on üç numaranın yanında durmadan önce Xander omzunu kullanarak futbolcuları itiyor. Kıkırdadım.

Partiyi düzenleyenin adını unuttum.

"Bak kimi buldum!" Xander çocukların bağırışları arasında bağırıyor. "Ronan için bir yarışma." Evet. Ronan. Adı bu.

"Ah, puhleeze, kaltak." Ronan ağzındaki alkolü siliyor, yanakları kırmızı. "Bir galonun tamamını içsem bile yine de iki kızı unutana kadar sikebilirim."

"Sen bir domuzsun," dedim ona yarı geveleyerek.

Ooh ve Aaah etrafımızda patlıyor. Cole, Ronan'ın omzunu tutuyor. "Değerini kanıtlaman lazım küçük pislik." "İşte!" Ronan karşımda. "Kimse kralı yenemez."

"Her kralı yenebilirim," diye tısladım, hayali kollarımı sıvadım.

"Vay be!" Xander kolumu kaldırıyor. "Başlıyor takım. Bahislerin yuvarlanmasına izin verin. Aiden doğrudan sahnenin ortasına yürür ve hem Xander'ı hem de Ronan'ı iter."

"Git, Clifford."

Parmağımı omzuna koyup onu iterken kararlılık damarlarıma pompalanıyor. "Hiçbir Kral bana ne yapacağımı söyleyemez."

"Hashtag yanıyor." Diğerleri kıs kıs gülerken Xander öksürüyor. Saçımı geriye atıyorum. "Bunu yapıyor muyuz, ne yapıyoruz?" Ronan bana elini uzattı. "Evet kraliçem."

Bunu söylediği abartılı ses tonuna gülümsedim.

Aiden arkadaşlarına başını salladı. "Bu sizin hayatınız."

Çok geçmeden Ronan ve ben bir masanın üzerinde duruyoruz ve tüm ekip etrafımızda bir daire oluşturuyor. Hepsi "İç, iç, iç!" diye slogan atıyor.

Oyunun tek kuralı düşenin kaybeden olmasıdır.

Aşı tedarikçim Xander ve Cole da Ronan'ın isteksiz olanı.

Başlangıçta enerjinin vızıltısı damarlarıma girene kadar ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum.

İlk atışlarda takımın neredeyse tamamı Ronan'ın yanında yer alıyor ve onun numarasını ve adını bağırıyor. Sonra, birkaç tur sonra onun hızına ayak uydurup bir bardağı diğerine vurduğumda, takımın çoğu benim adımla söylemeye başlıyor.

Bu kadar çok insanın adımla bağırması ve bana tezahürat yapmasının bulaşıcı bir yanı var. "Aşağı gidiyorsun!" İkimiz de sallanırken Ronan geveliyor.

"Hayır, aşağı gidiyorsun!" Tavan dönüyor ama gözlerimi kırptırıp çekimi dudaklarıma getiriyorum. Bunu özlüyorum ve alkol boynuma düştüğünde kıkırdamaya başlıyorum.

"O dışarıda!" Düşen Ronan'ı yakalayan tüm ekip bağırır.

"Evet, evet!" Xander yanındaki birkaç adama bağıyor. "Ödeyin, sürtükler."

"Kazandım?"

Cole gülümsedi ve başını salladı. "Kazandın." "Kazandım!" Çığlık atıyorum ve atlıyorum.

Kötü bir fikir.

Ben geriye doğru düşerken tavan dönüyor ve dönüyor. Tezahüratlar ve yuhalamalar tamamen kesilir. Güçlü kollar beni yakalıyor ve iki haftadır bana işkence eden yüze bakarak gözlerimi aralıyorum.

Soluk mavi gözler sanki dünyadaki en güzel şeymişim gibi bana bakıyor. Ve bu bana çok kötü geliyor.

O bakış. O gözler.

Artık hayatımda bunun olmadığını bilmek acı veriyor. Madem bu kadar zamandır gitmeyi düşünüyordu, neden geldi?

İki elimle yanaklarına tokat atıyorum. "Ah, sen gerçeksin."

Gülerken gözyaşlarım gözlerimi bulandırıyor. "Bu bir rüya mı yoksa kabus mu?" "İkisi de prenses."

44 Astrid

Seni incitmek neden imkansızdır?

* * *

Gözlerimi açtığımda iki düşüncem var. Ben hangi cehennemdeyim?

Neden kafamın yakınına kazan biri var?

Kafatasımı kucaklıyorum ve ürküyorum. Görünüşe göre kazma kafamın içinde.

Yavaşça yan tarafa dönüp oturdum. Komidin üzerinde bir fincan kahve, bir şişe su ve parasetamol hapları var. Suyu ve hapları alıyorum. Su, boğazımı kahveyi yudumlayacak kadar rahatlatıyor.

Vay be. Acı.

Uyanmam gerektiği için yine de yudumluyorum.

Tekila shotları ve sonrasında yaptığım shotlar kötü bir fikirdi. Eğer Dan beni durduracaksa bunu daha önce yapmalıydı.

Bunu arkadaşlık kılavuzuna ekliyorum.

Sanki devrilip her tarafıma kusacakmışım gibi hissediyorum. Ah, akşamdan kalma hali bir hafta sürecek. Bakışlarım çevremde geziniyor. Dağınık çarşafın olduğu kral boy bir yatağın üzerinde oturuyorum. Açık balkon perdelerin içeriye ve odaya doğru hareket etmesine neden oluyor.

Daha önce Dan'in evindeki bu odayı hiç görmemiştim. Peki ne zamandan beri altın çerçeveli tavanları var? Kendime bakıyorum ve sadece bir banyo bornozuna sarılı olduğumu fark ettiğimde nefesim kesiliyor.

Çarpan bir kalple aşağıya bakıyorum. Bok. Tamamen çıplağım.

Dan'in evinde değilim ve çıplağım. Lütfen bana pişman olacağım bir şey yapmadığımı söyle.

Boğazımın temizlenmesi beni sersemliğimden kurtarıyor. Kafam diğer tarafa dönüyor. Odada birinin daha olduğunu fark etmedim bile.

Nefesim kısa aralıklarla çıkıyor. Levi, kot pantolonlu bacaklarını üst üste bağlamış bir

koltukta oturuyor. Belirgin karın kaslarına yapışan siyah bir tişört giyiyor. Dağınık saçları geriye doğru taranarak yüzündeki keskin çizgiler ve solgun gözlerindeki öldürücü bakış açıkça görülüyor.

Aptal bedenim canlanıyor ve minik karıncalanmalar doğrudan içime doğru yayılıyor. Hayır. Ben oraya gitmiyorum.

Bornozu göğsümün üzerinden geçirerek yataktan kalktım ve kahve fincanını komodinin üzerine bıraktım. Aptal küçük bir parçam ondan bir kelime bekliyor. Bir dokunuş.

Herhangi bir şey.

Ama artık o kız değilim.

Clifford gururunu ilk kez ciddiye alıyorum. Levi artık hayatımı belirleyemeyecek.

Baş ağrımı ve kalp kabağımı içime çekerek kapıya doğru yürüyorum. Kapıyı açtığım anda arkadan bir el çarparak kapattı.

Büyük ve çok sert bir vücut sırtıma yapışıyor. Ve sıcaklık. Ona ve sıcaklığına lanet olsun. Dirseklerimi kaburgalarına gömüyorum. Geri adım atmıyor.

Kalçalarını arkadan bana doğru iterek beni olduğum yere sabitledi. Öfkeli gözyaşları gözlerime hücum ediyor.

Beni çoktan silmişken bana bunu yapmaya nasıl cesaret edebilirdi?

Nasıl olur da sanki bir oyunmuş gibi bedenim ve kalbimle oynamaya cesaret eder?

Arkamı dönüp göğsüne yumruk atıyorum. "Bunu yapamazsın. Artık hiçbir şeyiz, Kral." Yüzü kapanıyor. "Diyor. DSÖ?"

"Sen! Hiçbir zaman bitecek bir şey olmadık, unuttun mu?"

"Demek takımım ile içmeye karar verdin." Sesi sertleşiyor. "Benden intikam almanın yolu bu mu?"

Bu benim kendime geri dönme yöntemimdi. Kendimi unutana kadar içmeyi planladım. Ama bir noktada Ronan ve adamlarla eğlenmeye başladım. Bir an için bu piçi untabildim.

"Seni çok aştım Kral." Acıyla gülüyorum. "Bekle. Zaten bitecek bir şey değildi."

"Siktir et, Astrid." Hırlayarak gözlerini kapatıyor. Onları açtığı anda çözemediğim bir duygu kaosu oluşuyor. Sana ne oldu?

Beni neden uzaklaştırdın?

Bu sorular dilimin ucuna kadar geliyor ama sormuyorum çünkü derinlerde bir yerde cevabından korkuyorum. Yeni yarayı kesip beni tamir edilemeyecek şekilde mahvetmesinden korkuyorum.

"Başka birine aitmişsin gibi davranmayı bırak." İki kalçamdan da tutup beni kendine çekiyor. "Benim olmadığın bir an bile olmadı."

Yumruklarımı sıktım ve göğsüne elimden geldiğince sert bir şekilde vurdum.

"Benden ne istiyorsun Levi?" Vurmak. "Ne?" Vurmak. "Bunu artık yapamam."

Bileklerimi ellerinin arasına alıyor. "Neyi yapamıyorsun?"

"Tüm bunlar iyiymiş gibi davranamam. Seni tekrar görmek için can atarken, senin ölümünü planlayamam. Şah- mat sen kazandın. Sen kazandın. Şimdi mutlu musun?"

"Yakınında bile değil." Beni döndürüyor ve ben de sırt üstü yatağa düşüyorum.

Üzerimdeydi ve vücudu benimkini kaplıyordu. Bornozumun alt kısmı açılıyor ve ereksiyonu kalçalarıma baskı yapıyor.

Parçalandığımı hissedebiliyorum.

Giysilerinin sürtünmesi altında cildim canlanıyor. İki hafta. Onsuz iki boş hafta geçirdim.

Yeniden dolmak için can atıyorum ve bunu yalnızca Levi başarabilir.

Parmaklarım tişörtünün içine giriyor. Bu onu yakınlaştırmak için mi yoksa uzaklaştırmak için mi bilmiyorum. "Başından beri sana karşı kaybediyorken nasıl kazanabilirim prenses?" Gözlerinde beni göğsümden vuran tuhaf bir kırılmanlık var.

"Son iki haftayı sensiz nasıl geçirdiğimi biliyor musun?"

"Bilmek istemiyorum."

"Çok kötü çünkü bunu yapacaksın."

Beni ters çevirdi ve ellerim ve dizlerimin üzerinde durduğumda nefesim kesildi; ellerim ve dizlerim çok titriyordu. Sert vücudu arkadan benimkini kapladığında ve dudakları kulağımın memesini bulduğunda neler olduğunu anlayamıyorum. Dilini kabuğun üzerinde gezdirip boynumda bir iz bıraktı.

Tenimi bir ürperti kaplıyor ve uyluklarımdan aşağı bir zevk dalgası süzülüyor. Ah. Tanrı. Tek bir dokunuşla çaresiz bir aptal oluyorum.

"Hayır, Levi... yapma... bunu artık yapamam. Durmak."

"Durmak istemediğimi mi sanıyorsun?" Sabahlığı kollarımdan çekip fırlatırken kulağıma hırlıyor.

"İki haftadır kim ve ne olduğumu tartışıyorum ve tahmin et ne oldu?" Arkamdan bir fermuar sesi geliyor ve sesli bir şekilde yutkunuyorum.

"N-ne?"

"Tattan feragat etmişsem kazanamam prenses."

Omzumun üzerinden bir bakış atıp derin bir nefes alıyorum. O çok sert. Karın kasları, uylukları ve siki. Tüm bedenimi bir ürperti kaplıyor içimi.

Onu içimde istiyorum.

Hayır. Ona içimde ihtiyacım var.

Onun dışında başka birine bu tepkiyi verip vermeyeceğimi merak etmeye başlıyorum.

Onun yakınında olmak hem korkutucu hem de heyecan verici. Önümde karanlık bir uçurum olduğunu bilsem de oraya doğru yürümeye devam ediyorum.

Bu delilik. Bu pervasızca. Ama bu benim.

Levi ve ben bir peri masalı olarak başlamadık ve bunun bir peri masalı sonu da olmayacağını biliyorum ama

yine de elimizdeki özlemini çekiyorum.

Nefesim hâlâ boğazımda tıkanıyor ve kalbim göğsümden atmaya çalışıyor. Bir canavara karşı nasıl bu kadar güçlü hissedebilirim?

Kalçalarımdan birini sertçe kavradı. "Seni görüyorum ama sana dokunmuyorum. Seni duyuyorum ama seninle konuşamıyorum. Beni delirttin."

"İyi." Eline yaslanıp uyluğuna doğru sallanıyorum. "Çünkü bir süredir beni delirttin."

Levi kalçamı bırakıp işaret ve orta parmağını ağzıma tıkıyor. Uyluğuna binmeye devam ederken derisini emiyorum. Muhtemelen kaslarına yapışkan bir bulaşma yapıyorum ama durmuyorum.

Yapamam.

Pek umursamıyor gibi görünüyor. Aksine, kalçasını hassas kıvrımlarıma doğru daha

hızlı sürükleyerek beni çılgına çeviriyor.

"Beni ıslatıyorsun." Sesi hırıltılı. "Kahretsin. Kendini benim üzerimde hissediyor musun prenses?" Başımınla onayladım.

Başparmağını göğüs uçlarıma doğru hafifçe vurarak çımdiklemeden önce göğüs uçlarının sertleşmesini sağladı. Zor.

"Seni gelmemi ister misin?"

Cevap olarak parmaklarının arasından inliyorum. Kalçasını bacaklarımin arasından çekerek beni boş, ağırlı ve inanılmaz derecede aç bıraktı.

"Ne..." Sert

, kalın aletini girişimde bir aşağı bir yukarı hareket ettirdiğinde kelimeler boğazımda ölüyor. Vay be.

Bu onun uyluğundan bile daha iyi. Nefesim kesik kesik ve kısa çıkıyor. "Bana benim olduğunu söyle."

Parmaklarını kaldırmadığında ben onların etrafında konuşuyorum. "Ben seninim."

"Ne olacağı umurumda değil. Artık gitmiyorsun." Ben herhangi bir tepki vermeden bana çarptı.

Duyguların saldırısı karşısında gözlerimi kapatıyorum ve göz kapaklarımin arkasında gözyaşlarının oluştuğunu hissediyorum.

Bu duygu, bu aidiyet.

Geçen sefer hayal ettiğimi sandım ama gerçek. Ne zaman bu şekilde bir araya gelsek içimden ilkel bir şey geçiyor.

O da benim.

Sert nefesi. Onun acımasız vuruşları. Baş döndüren kokusu. Hepsi.

O bana ait.

Uzun ve sert bir şekilde içime giren Levi, kulağımin arkasındaki bir tutam saç okşamak için parmaklarını ağızımdan çekti.

Gözümün altından akan bir damla yaşı siliyor. "Sana bir dahaki sefere koruma olmayacağını söylemişim. Seni çıplak hissetmek istiyorum."

Kendime rağmen gülümsüyorum. "Bu, onunla alakalı değil. Ben atış aşamasındayım. "Teşekkür ederim."

"Ben de geçen sefer beni hamile bırakmaya çalıştığını sanıyordum."

"Ah, bir gün olacak ama sen henüz buna hazır değilsin." Kulağımin memesini emiyor ve boğazımı kemiriyor. Az önce söylediği şey hakkında herhangi bir fikir sahibi olamayacak kadar onun bedeniyle benim bedenimin arasında kaybolmuştum.

Hızını artırdı ve hamleleri daha da sertleşip hızlanıp kontrolden çıkarken ben de ona doğru itiyorum. Her poundda insanı çıldırtan o tatlı noktaya ulaşıyor.

"Aman Tanrım, Levi... daha fazlası..." "Benimki mi?"

"Ah lütfen..."

"Bana benim olduğunu söyle prenses. Başka kimsenin sana benim gibi dokunmasına izin vermeyeceğini söyle bana. Bana değişmeyeceğini ya da beni bırakmayacağını söyle."

Gergin ses tonu ve sanki cevabım ya onun laneti ya da kurtuluşu olacakmış gibi beni izlemesi karşısında kalbim hızla çarpıyor.

Bir şey söylemek için ağızımı açtım ama sert parmağını ağızıma soktu. "Yalan söyleme. Eğer bir söz verdiysen onu tut."

Bakışlarıyla buluştuğumda, "Ben seninim, Levi," diye fısıldıyorum. Ve ciddiğim. İtiraf etmek istediğimden daha uzun süredir onunum.

"Söz ver," diye homurdanıyor.

"Söz veriyorum."

Onun hamleleri hayvanileşiyor, benim hareketlerim de öyle. Sırt kasları sertleşiyor ve küfrederek adımı söylüyor.

Bu orgazm beni diğerlerinden daha çok etkiliyor. Belki de çok uzun zaman olduğundandır. Belki de onu deli gibi özlediğim için.

Ya da belki, sadece belki, göğsümdeki bütün bu karmakarışık hisler yüzündendir. Tamamen mahvoldum.

45 Levi

Eğer bir hataysan, yine de bunu her seferinde yapacağım.

* * *

Bir kova su taşıyarak Ronan'ın evindeki kaosu içinden geçiyorum. Dün partiyi durdurduktan sonra tüm ekip üyeleri ayrıldı.

Berbat etmem gereken üç kişi saklandı ama benden kaçış yok.

Xander, Cole ve küçük pislik Ronan salondaki kanepelerin üzerine yayılmışlar.

Uzuvları garip pozisyonlarda birbirlerinin üzerine atılıyor.

Aiden bana Astrid'in aynı anda içerken Ronan'ın omuzlarına sarıldığı bir video gönderdi. Xander, Cole ve diğer ekip üyeleri onlara tezahürat yapıyor.

Hiçbir zaman dün geceki kadar hızlı sürmedim.

Onu aşağı çekmek, adamları ezip geçmek, sonra da çantayı yumruklamaya geri dönmek niyetindeydim. Ama kollarıma düştüğü an ayrılamadım.

Denedim ama Astrid meselesi? Lanet olası derimin altına girdi ve onu çıkarmak imkansız hale geliyor. Sonra bu sabah oldu.

Kendime bunun son bir kez olduğunu söyledim. Son bir tat. Son bir dokunuş. Son bir lanet öpücük. Ama bu da imkansızdır.

Ona asla doyamayacağım.

Kralın ve Clifford adlarının canı cehenneme. Düşmanlığa lanet olsun.

Herşeyi siktir et.

Planlarda bir değişiklik olacak ve Jonathan bunu kabul etmek zorunda kalacak. Bana meydan okumaya cesaret eden üç enayinin önünde duruyorum ve üzerlerine bir kova su döküyorum. Önce Ronan nefesini tuttu, gözleri genişledi. "O ben değilim. Şeytan Xan bana bunu yaptırdı."

"Siktir git." Xan doğrulup yüzündeki suyu siliyor. "Sen öldün, Ro." "Ne oluyor?" Cole gözlerini açıp gözlerini kırptırdı. "Kaptan?" "Dıştan. Şimdi."

"Et la merde." Ronan tökezleyerek ayağa kalkıyor. "Söz veriyorum onu becermedim... sanırım?" Xander ensesinin arkasına vuruyor. "Daha da kötüleştiriyorsun, pislik."

"Ona sadece içki içirmekle kalmadın, aynı zamanda ona dokunarak da cömert davrandın," diye uykulu yüzleriyle karşılaştım.

Cole işaret parmağını kaldırıyor. Zar zor ayakta duruyor ve boynunun her yerinde kırmızı tırnak izleri var. Birisi bir gece geçirdi.

"Düzeltilme" diyor. "Onu biz yapmadık. Bunu yapmak istedi." "Böylece?" Kollarımı kavuşturuyorum.

Xan onu savuruyor. "Kes şunu." Gülüyor, bakışlarımla buluşuyor. "Bir daha olmayacak Kaptan. Forvetin onuru." "Öyle olmayacağını biliyorum çünkü ne zaman böyle bir gösteri yapmayı düşünsen, yapmak üzere olduğun ilk yüzme olayını düşüneceksin."

Ronan, "Ama dışarısı çok dondurucu" dedi. Bir kaşımı kaldırıyorum. "Kesinlikle."

"Kaptan." Xander bana büyüleyici gülümsemesini gösteriyor. "Beni feda edemezsin. Ben senin en iyi forvetimim."

"Bu ben olurdum." Aiden'in sıkılmış sesi duyuluyor. Tezgaha yaslanıp siyah kupasından bir yudum alıyor. Cole, "Hain," diye mırıldandı.

Aiden omzunu kaldırıyor. "Seni uyardım. Bu 'sana söylemiştim' anıdır."

Aiden'in o kıza duyduğu arzuya güvенеbileceğimi biliyordum. Artık benimle çizgiyi aşmaya cesaret edemeyecek çünkü tehditlerimin boş olmadığını çok iyi biliyor.

"Dıştan. Her biri on tur." Havuzun yönünü işaret ediyorum. Yağmur yağıyor.

Mükemmel.

"Umarım bahislerden bizi daha sonra kahrolası bir hastaneye yatırmaya yetecek kadar para toplamışsındır." Cole, Xander'ı dürtüyor.

"Bütün kötü fikirler X ile başlar." Ronan onun omzuna bir tokat attı. "Connard."

"Ah, siktir git. Siz ikiniz Kaptan'ın tepkisini görmek istediniz."

"İsteğini yanıtladığıma sevindim," diye sıırttım. "Daha sonra da ekstra pratik yapılacak." Soyunmaya başlarken kolektif bir inilti alanı dolduruyor.

"En azından önce kahvaltı edebilir miyiz?" Xan temkinli bir ses tonuyla sordu. Başımı sallıyorum.

Homurdanıyor. "Denemeye değer."

"Neler oluyor?" Girişten gelen ses beni olduğum yerde durdurdu.

Bütün gözler ona çevrilir. Üzerinde şortunu ve Ronan'ın evine bıraktığım tişörtlerimden birini giyiyor.

Benim renklerimi ve numaramı giydiğini görünce içimde bir sahiplenme dalgası oluştu. Şu andan itibaren onun sadece bunu giymesini istiyorum.

Saçları duştan dolayı hala nemli ve yüzünün iki yanına düşüyor. Parlak yeşil gözleri her bir erkeğe odaklandı ve soyunmayı bıraktılar.

Elleri kemerinde ona doğru ilk koşan Ronan'dı. "Astrid, içki dostum kraliçem. Zalim yüzbaşıya bize işkence etmeyi bırakmasını söyle."

"Fazladan bir tur atıyorsun, Ronan." Ona anlatırım. "İşkence?" Astrid kaybolmuş gibi görünerek sordu.

Ronan ve Xander onu bilgilendirir ve çok geçmeden üç pislik onu çevreler ve kendilerini kurtarması için ona yalvarırlar.

"Bunu yapmak istedim, eğlenceliydi" dedi bana kıkırdayarak. "Onlara biraz fazla sert davranmıyor musun?" "Öyle!" Ronan ona bir beşlik çaktı.

"Hey, pislikler. Dokunma." Onlarla Astrid'in arasına giriyorum. "Havuzda on tur ya da başka bir şey. Senin seçimin."

Alternatifin çok daha kötü olacağını biliyorlar.

Hepsi havuza doğru koşuyor, yolda kıyafetlerini çıkarıyorlar. Ronan ve Cole, Xander'ı suya itip "Önce Şeytan!" diye bağırdıklarında Astrid kahkahalara boğuldu.

Onlara bakmaya devam ettiğinde, onlar soğuktan şikayet ederken gülümsüyor.

Onları kıyafetleriyle içeri sokmadığıma pişmanım.

Onları yarı çıplak izlemesi hoşuma gitmiyor. Görüş alanına girip onları engelliyorum.

Aiden benim çevresel görüşümden sırtıyor ve başını sallıyor.

Onu Astrid'in arkasından ittim ve kolundan tuttum. "Kahvaltı ister misin?" Soruyorum.

"Onları çıkarırsan biraz yaparım." Gözlerimi kısıyorum. "HAYIR."

Kolumu ve ayak parmaklarımla ucunda tutarak dudaklarını yanağıma sürtüyor.

"Lütfen?" Peki, siktir et. O böyle söyleyince hayır diyemiyorum.

Aiden'la yüzleşiyorum. "Onlara dışarı çıkabileceklerini söyle."

"Bir tur daha sonra," Aiden yavaş yavaş kahvesini içmeye devam ediyor, gösteriden biraz fazla keyif almış gibi görünüyor.

Buzdolabından yumurtaları ve domuz pastırması paketlerini alırken tezgahın arkasında Astrid'e katılıyorum. Ellerim arkadan kalçalarına sürtünüyor ve o da derin bir nefes alıyor. Onu üst kata kaçırmak ve artık yürüyemeyecek duruma gelene kadar onu becermekten daha fazla yapmak istediğim bir şey yok.

Ama her şeyi bilmesi gerektiğini söyledi. Buna hazır değilim. Bu barışa son vermeye hazır değilim.

Üç wanker duş aldıktan sonra dışarı çıkıyor ve kuru kıyafetler giyiyor. Astrid onlar için kahvaltıyı çoktan hazırlamıştır. Aiden ve ben yardım ettik. Düzeltme. O küçük pislik Aiden'a yardım ettim.

Hepimiz kahvaltıya oturduğumuzda gerçeküstü oluyor. Ben masanın başındayım. Astrid sağımda ve Aiden solumda.

"Annenle baban hiç burada değil mi?" Astrid, Ronan'a soruyor.

"Avrupa Birliği için çok çalışıyorlar falan." Pastırmasını çiğnemeyi bitiriyor. "C'est merveilleux, kraliçem." "Ona öyle demeyi bırak," diye uyarıyorum.

Astrid'le aynı anda gözlerini deviriyor.

"Verdiğiniz partiler onların hoşuna gidiyor mu?" Xander'ın bir porsiyon yumurta daha almasına yardım ediyor. Neyse ki fazladan para kazandı çünkü sabahları domuz gibi yiyoruz.

"Onların ilgilenmek için burada olmaları gerekiyor." Ronan bana kaşlarını çatı. "Ama ben onlara kahrolası Ebola'ya yakalandığımda ne yaptığınızı kesinlikle anlatıyorum, Kaptan."

Xan çiğnemenin ortasında durur. "Bu çok ölümcül değil mi?"

Cole onları "Ebola soğuktan kaynaklanmıyor" diye düzeltiyor ama Ronan ve Xander onu duymuyor. Ebola'dan ölümle ilgili hayali senaryolar çizerek aşırı dramatik sızlanmalarına devam ediyorlar.

Astrid gülüyor ve onlarla şakalaşıyor; her ne kadar onun benden başkasıyla güldüğünü görmekten nefret

etsem de, onun spontan enerjisine hayran kalmaktan kendimi alamıyorum.

Onun yakışıklı prensi olmayacağını biliyor ama yine de beni istiyor. Öyle olmadığım için beni istiyor.

Ne zaman onunla konuşmaya kalksalar Ronan ya da Xander'a tekme atıyorum ve masanın altından kalçasını tutuyorum.

Elim şortun altından kalçasına doğru kıvrıldı. Derin bir nefes alıyor, kahvesine odaklanmaya çaballıyor.

O kocaman kahrolası gözleriyle bakışlarımla buluştuğunda, nefesim ulaşamayacağım bir yerde kesiliyor. Gerçeği öğrendiğinde bana hâlâ o şekilde bakacak mı?

46 Astrid

Ne kadar gizlerseniz gizleyin, en karanlık gerçekler her zaman ortaya çıkacaktır.

* * *

Çocuklarla kahvaltıdan sonra Levi onları kovdu.

Bu işe yaramayınca beni üst kattaki odaya kaçırdı ve takım arkadaşlarına değil, sadece ona bakmam gerektiğini gösterdi.

Sırf bana her şeyi yeniden göstereyim diye onlara yaklaşabilirim. Levi'nin bu kısmı beni her zaman şaşırtacak.

Onun üstüne yayılmış olduğum pozisyondan hareket etmeye çalışıyorum. Ağır olmalıyım. Güçlü ellerini sırtımın küçük kısmına dolayarak hareket etmemi yasaklıyor.

Yüzümüz dönük olacak şekilde bizi yuvarladı. Dün gece biraz uyuyabildiğinden şüphelendiğim için onu uyutmak istedim ama dudakları dudaklarımı buldu ve ben de vazgeçtim.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca öpüşüyoruz. Birbirimizi yeniden öğreniyormuşuz gibi, yavaş, tutkulu bir tempoyla yutuyoruz birbirimizi. Hava almak için bile geri çekilmiyoruz, sadece birbirimizi içimize çekiyoruz. Onu öpmeyi seviyorum. Tadını sadece ağızımda hissetmiyorum, aynı zamanda onu her yanımda ve içimde hissediyorum.

Levi ve ben öpüşmek için yaratıldık. Öpüşmeyi asla bırakmamalıyız. O partiden beri öpüşmüyor olmamız bir küfür olsa gerek.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından geri çekildi ama parmaklarını saçlarıma geçirerek düşen saç telleriyle oynadı.

Sanki bana doyamıyormuş gibi bana dokunmasını seviyorum. Benim parmaklarım onun Viking saçlarının arasında kayboldu. "Bugün ne yapmak istiyorsun?" O sorar. "Neden?"

"Burada iyi davranıyorum, prenses." Elini saçlarımdan kaydırıp boğazıma doladı ve biraz sıktı.

Onu durdurmak mı yoksa cesaretlendirmek mi istediğimden emin olamayarak kolunu tuttum. Bacaklarımdan titremesine bakılırsa bu sonuncuydu.

Onun yoğunluğunun bende tamamen vahşi bir şeyi uyandırması çok çılgınca. Sanki kan dolaşıma yayılan bir sarhoşluk gibi.

"Bu sizin iyi oynama versiyonunuz mu?" Alt dudağımı ısıyorum.

"Ah, çok güzel oynuyorum." Dudaklarını burnumun üzerinde gezdiriyor. "Bana kalsaydı, bütün gün yatağında çıplak olurdun."

Tanıdık bir ihtiyaç içimde dalgalanıyor. Belki ben de bunu istiyorum. Belki de doyana kadar kollarından ayrılmak istemiyorum.

Ama yine de ona doycak mıyım?

Ayrıca bana onu daha iyi tanımam için bir yol sunuyor ve Levi bu şansı sunmuyor.

"Herhangi bir şey isteyebilir miyim?" dürttüm.

Gözlerini kısıyor. "Sor, ben karar vereceğim." "HAYIR. Önce her şeyi kabul etmelisin."

"Tekrar dene prenses. Sonucunu bilmeden hiçbir şeyi kabul etmem. Bu berbat bir müzakere yöntemi ve daha başlamadan kaybetmenin kesin bir yolu."

"Benim için bir istisna yap."

"Başkalarına mı soracaksın? Çünkü bu çok açık bir hayır."

Ah, dostum. Xander, Ronan ve Cole'la grup seks yapma şansım ortadan kalkıyor.

Kalçamı neredeyse acı verene kadar daha sıkı kavradığında gözleri karardı. "Bu üç herifle seks partisi mi yapmak istiyorsun?"

Ben sessiz kaldığımda tavrı sertleşiyor. Ondan yayılan öfke bana yönelik olmasa da tenimin altına sızıyordu. Bence.

"Dün gece sana ne yaptılar?" "Hiç bir şey."

Bana bakmaya devam ediyor.

"Şaka yapıyorum Levi. Tanrım." "Şaka yapıyorsun, öyle mi?"

"Tamamen. Sanki senden başkasını istermişim gibi."

Bu ondan muzip bir gülümsemeye neden oluyor. "İyi kurtarış." Gerçekten şeytanın yollarını öğrenmeye başlıyorum.

"Peki ne yapmak istiyorsun?" O sorar. "Son bir şans. Aksi takdirde, tüm gün çıplak planıma devam ederiz. Onun planını takip edip canı cehenneme, ama onunla her zaman yapmak istediğim bir şey aklımı karıştırıyor. "Normal bir randevu istiyorum. Belki bir film ve eğlence parkı?"

"Bu kadar?"

Başımı eğerek başımı salladım. "Daha önce gerçekten kimseyle çıkmadım ve bunu deneyimlemek istiyorum." "Beklemek. Geri gitmek. Gerçekten değil mi? Sanki bir nevi flört etmişsin gibi mi?"

"Ortaokuldayken annemle birlikteyken bazı tuhaf randevularım oldu." Bilmem gereken herhangi bir üzgün sikiş var mı?

"Hayır, seni ucube," diye gülüyorum. "Her zaman bu kadar sahiplenici misin?"

"Yalnızca seninle prenses."

Boynumdan yanaklarıma yayılan sıcaklığın önüne geçemiyorum. En ufak bir kelimeyle bile beni utandıracak kadar çıldırtıcı bir yolu var.

"Beni önceki randevularınla karşılaştırmaya bile çalışma." İçimi bir sahiplenme ve kıskançlık kaplıyor. "Ben çıkmıyorum."

"Ah."

"Sen benim ilkim olacaksın."

Yüzüme yayılan aptal gülümsemeye engel olamıyorum. "Bu bir evet mi?"

"Çok hızlı değil." Dudakları benimkinden bir nefes uzakta kalana kadar başını eğdi.

"Karşılığında ne alacağım?" "Ne istiyorsun?"

"Randevudan sonra yatağımdasın."

"Bu randevunun parasını seksle ödeyeceğim anlamına mı geliyor?"

Bir omzunu kaldırıyor, gözlerinde eğlence parlıyor. "Eğer olaya bu şekilde bakmak istersen." "Bu kulağa çok hoş geliyor ki sen benim şeker babamsın."

"Benim olduğun sürece her şeyin olurum." "Ya fikrimi değiştirirsem?"

Dudağımın kenarını ısırarak içimde bir ürperti yarattı. "Çok kötü. Şeytanla yapılan anlaşma tek yönlü bir bilettir." Levi'ye normal bir randevuya çıkmak istediğimi söylediğimde kesinlikle beni eğlence parkında korkutmasını istemedim.

Hız treninden indiğimizde terliyor ve zorlukla nefes alıyorum. Levi gülüyor ve büyük elini benimkine doluyor.

"Bu komik değil!" Onu dürttüm.

"En iyi içicimize karşı içki içme oyununu kazanan birine göre, heyecan verici sürüşler konusunda berbatsın." "Her neyse."

"Yüzünü görmeliydin." Sesi eğlenceyle damlıyor. Ona kaşlarımı çatarak bir bakış attım.

Yanaklarımı tutup yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde çekti. "Öfkelendiğinde çok tatlı oluyorsun."

"Bu yüzden mi beni iki hafta hayalet gibi gördün?" Bu soru birdenbire ortaya çıkıyor, ama bunun nedeni muhtemelen bu sabah uyandığımdan beri aklımın bir köşesinde olmasıydı.

O iki hafta boyunca orada yokmuşum gibi davrandıktan sonra her şey yolundaymış gibi davranmayacağım. İfadesi kapandı ve yüzümü bıraktı. Tam geri çekileceğini ve onu parkın her yerinde kovalamak zorunda kalacağımı düşündüğümde elini benimkine doladı.

Önüne koşuyorum ama eli beni rehin tuttuğu için ondan uzaklaşmam neredeyse imkansız. "Nedenini söyle." Sesim duyuluyor. "Bana neden yokmuşum gibi davrandığını bilmeye hakkım var." Hiçbir şey söylemiyor, ilerlemeye devam ediyor. "Bunu tekrar yapacak mısın? Anahtarın açılıncaya ve sen bana karşı dönene kadar oturup beklemek zorunda mıyım?"

Levi elimi çekiştirerek çığlık atarak durmamı sağladı. "İnan bana prenses. Bu bir daha olmayacak." "Neden? Eğer bunu bir kez yaptıysan, seni tekrar yapmaktan ne alıkoyacak?"

Sinirli bir ses çıkardı ve beni sürüklemeye devam etti. İlk başta gideceğimizi sandım ama dönme dolabın önünde durdu ve beni içeri fırlatmadan önce adama biletlerimizi verdi.

Kollarımı kavuşturup ondan uzak bir yere oturuyorum.

Benim tarafıma doğru kayıyor. Ayağa kalkmaya çalıştığımda güçlü eliyle uyluğumu aşağı çekiyor.

İçimden hayal kırıklığı dolu bir inilti kopuyor. "Şu anda sana kızgıyım."

"Yanıma terk etmeden istediğin kadar kızabilirsin."

Ferris hareket etmeye başlayınca sinirle nefesimi bıraktım ve dışarı baktım.

Yukarılara çıktıkça dünya küçülür. İnsanlar o kadar küçüktür ki, anlaşılması güçtür.

Levi'nin eli şortumun paçasına doğru kıvrıldı. Alıp çöpe atıyorum. "Konuşmaya hazır değilsen bana dokunma." "İşte burada yanıyorsun prenses." Eli boğazımı sarıyor.

"Ne zaman canım isterse, benim olana dokunuyorum." "Dur," diye tısladım, duvarlarımın yıkıldığını hissettim. "Benimle bu akıl oyunlarını oynamayı bırak ve söyle bana Levi."

Bir şeyler planlarken olduğu gibi başı yana doğru eğiliyor; genellikle bela. "Hâlâ o gece olanları mı araştırıyorsun?" O sorar.

Kaşlarım çatıldı. "Konuşma o noktaya nasıl geldi?" "Bana cevap ver."

"Adaletimden vazgeçmeyeceğimi söylemiştim." Yüzünü incelerken dudaklarım aralanıyor. "Mesele bu mu? Kazayla bir ilginiz var mı?"

Çenesindeki bir kas hareket ediyor ve dış dünyaya odaklanıyor. Yüzünü iki avucumla tutup bana bakmasını sağladım. "Yaptın?" Ah. Tanrı. Lütfen bana bunun doğru olmadığını söyle.

Herhangi bir şey bulmak için soluk gözlerine baktım ama gözleri cam gibi kapalıydı.

Kendini içeriye kapatıyor. "Oradaydım." dedi sakın bir sesle. Fazla sakince.

Boğazımdan bir hıçkırık dökülüyor. Oradaydı.

Levi vurulduğumu izledi.

"Fakat ben kazanın bir parçası değildim."

"O halde sen de beni bir hayvanmışım gibi kovalayanlardan mıydın?" Şaşkınlıkla soruyorum. "HAYIR."

"Söylediğin herhangi bir şeye nasıl inanabilirim Levi?" Her şey yerli yerine oturuyor ve sanki gerçek değilmiş gibi ona bakıyorum. "Bu yüzden bana yaklaştın, değil mi? Sizin ve küçük arkadaş grubunuzun yaptıklarını açıklamamı istemediniz... durun... Ronan, Xan ve Cole bunun bir parçası mıydı? Aman Tanrım. Elbette öyleydi. Aiden onlara beni ölüme terk etmelerini söyledi, değil mi?"

"Astrid!" Omuzlarımı tuttu ve yanaklarımdan gözyaşlarının aktığını fark ettim. Onun için asla ağlamayacağıma kendime söz verdim ama işte buradayım.

Ancak bu gözyaşları kendim için. Ona tekrar güvenmeyi düşünen zavallı aptal için.

"Kazayla hiçbir ilginin olmadığını son kez tekrarlıyorum."

"Beni kendi kanıma bulanmış halde gördüğünde ne hissettin, King?" Ağlarım. "Bunun üstüne çıktın mı?" "HAYIR!" Omuzumdaki tutuşu sıkılaşıyor.

"O halde neden davayı düşürmem konusunda bu kadar ısrar ettin? Neden hayatımı bunun için cehenneme çevirdin? Ve bana yalan söyleme. Eğer bunu yaparsan seni tamamen silerim. Yemin ederim."

"Beni siliyorsun, öyle mi?" Bir avuç dolusu saçımı avucunun içine aldı, gözleri tehditkardı. "Beni unutabileceğini mi sanıyorsun?"

"Belki de ilk başta değil." Sesim duygularla dolu. "Ama eninde sonunda bunu yapacağıma söz veriyorum. Ben senin oyuncağın değilim, Levi ve asla olmayacağım. Ellerini saçlarımdan çekip iç geçirdi. "Siktir et." Lanet olsun mu?

Bu ne anlama geliyor?

"Kaza gecesinde ne olduğunu hatırlıyor musun?" Kaşlarım çatıldı. "Kaza sonucu çıkan yangın mı?" "Ama tesadüfi değildi."

Gözlerim genişledi. "Sen..."

Başını salladı. "Amcamın evini ateşe verdim." "Ama neden?"

"Kundakçılık hapse yol açar prenses. Amcam beni bu durumdan kurtarabilirdi ama bu özgürlüğüm pahasına olurdu. Bu yüzden davayı düşürmene ihtiyacım vardı."

"HAYIR. Amcanın malikanesini neden yaktın?"

Mizah olmadan gülüyor. "Ona isyan etmek istediğim için mi? Mirasımı alıp beni tasmalı tutmakla tehdit ettiği için mi? Pislik yapıp yazdan hemen önce onun en sevdiği tatil evine gitmek istediğim için mi? İstediyini al." Vay. Amcasıyla ilişkisinin bu kadar gergin olduğunu bilmiyordum.

"Amcan mirasını alabilir mi?"

"Babam, ben yirmi beş yaşına gelene kadar onu vasim olarak kaydetti. Eğer onun ekmeğine yağ sürmezsem, ailenin parasından bir kuruşa bile dokunmama izin vermez."

"On sekiz yaşının üzerindeyken bunu gerçekten yapabilir mi?"

"Evet. Yapamasa bile mahkemede ona itiraz edemem. Hiçbir avukat Amcamın yetenekli avukatlardan oluşan haremını yenemez."

"Bunu sana neden yapıyor?"

Uzun bir nefes veriyor. "Benim babam olmamı istemiyor. Görüyorsunuz, babam Jonathan kadar mükemmel bir Kral değildi. James King hayatı daha çok seviyordu ve hiçbir zaman aile işiyle uğraşmadı. İlk yıllarında rugby oynadı ve onu erken emekliliğe zorlayan korkunç bir sakatlık geçirdi. Depresyona girdi, sonra manik oldu. Amcam imparatorluğu kurarken babam ya Kral'ın parasıyla kumar oynadı ya da parayı uyuşturucuya harcadı." Levi babasından bahsettikçe uğultu enerjisi yayılıyor. Sanki onu korkutmaktan korkuyormuşum gibi yavaş yavaş ona doğru yaklaşıyorum. Kalbim onun için acıyor ve acısını dilimin ucunda hissedebiliyorum.

Hiçbir kral kral olarak doğmaz. Çocukluklarından beri tek vücut haline getirilmişler. Levi'nin hiçbir zaman gümüş kaşığı olmadı. Annesi arkasına bakmadan onu terk etmişti, babasının zihinsel sorunları vardı ve amcasının da bir kontrol manyağı olduğu belliydi.

Ah, kuzeni de bir psikopat.

"Ama bana babanla iyi bir ilişkinin olduğunu söylemiştin."

"Manik ya da sarhoş olmadığında yaptım, bu da baba-oğul arasındaki bağa çok az yer bırakıyor." Durakladı. "Bana kendim olmayı öğretti. Onu kaybedene kadar benim için gerçekte ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim."

Başımı gergin omzuna yaslayıp elini avucumun içine sıkıştırıyorum.

Uyuşturucuya karşı önyargısı bu yüzden olsa gerek. Babasını kaybetmesinin bir nedeni de buydu.

"Jonathan benim babam gibi başarısız olmamı istemiyor ve Jonathan istediğini elde etmek için hiçbir şeyden vazgeçmiyor."

Levi ve Aiden'in acımasız taraflarını nereden aldıklarını görebiliyorum.

Levi bunu açıkça itiraf etmiyor ama birden fazla açıdan amcasını örnek alıyor. "Ve ne istiyorsun?" Fısıltıyla soruyorum.

Gözleri benimkileri buldu ve yumuşadı. "Sen."

Eğer kalbim hapisliğinden kurtulabilseydi şu an ayaklarımızın dibine dökülürdü.

"Başka ne?" Kelimeler bir nefeste çıkıyor.

"Sadece sen yapardın." Dudakları şimdiye kadar bana verdiği en yavaş, en ayak parmaklarını kıvıran öpücüğünde benimkileri buldu.

Elimi göğsüne koyarak onu itiyorum. "İstediğin başka bir şey olmalı." Bir süre sessiz kaldı. "Futbol."

"Profesyonel oynamak ister misin?"

Bir kez başını salladı. "Liverpool ve Manchester City'den bazı telefonlar aldım ve ilgilendim." "Vay. Bunlar büyük olanlar."

Gözlerini kısıyor. "Bunu nereden biliyorsun, Bayan-Ben-Futbol-umurumda değil?"

"Beni Dan'ın eğitmesini sağladım." Gülüyorum. "Ama vay be, senin adına sevindim."

Onun ülkenin diğer yarısında olacağı düşüncesiyle kalbimin kırıldığını kamufle etmeye çalışıyorum.

"Önemli değil. Amcam yasaklarsa. Hiçbir iyi takım beni kabul etmez." Birbirine kenetlenmiş ellerimize bakıyor. "Senden ne haber? Nereye gitmeyi düşünüyorsun?"

"Babam Imperial College'ı düşünüyor."

"Ve dur tahmin edeyim, gitmek istediğin yer orası değil."

"Ben bir sanatçıyım. Sanatçı olmaya devam etmek istiyorum." "Bunu ona söyledin mi?"

"Babamı gördün mü?" Garip bir şekilde gülüyorum. "Amcamdan çok daha mantıklı görünüyordu." "Bunu gerçekten düşünüyor musun?"

"Tam olarak değil." Bir omuzunu kaldırıyor. "Ama amcamın düşmanı benim dostumdur."

Gülerek başımı omzuna yasladım. Dönme dolap zirveye doğru yükselişini sürdürürken bir an uzaktaki ışıkların içinde kayboluyoruz.

Sonra aklıma çılgınca bir düşünce geliyor. "Levi... o gece bana kimin vurduğunu gördün mü?" "Eğer bilseydim sana söylerdim."

Geri çekilip ona bakıyorum. Sonra her iki kolunu da tutuyorum ve etraflarını yokluyorum. "Ben vurulduğumda orada mıydın?"

"Vuruşunu duydum."

"Yani yolda mıydın? Kimseyi gördün mü?"

"İnan bana prenses, eğer seni kimin incittiğini bilseydim, onları mahveden ilk kişi ben olurum." Ama çılgın bir fikir aklımdan çıkmıyor.

Olabilir mi...?

Uzun kollu tişörtünü dirseklerine kadar kaldırdım.

Kıkırdadı, "Anlaştığımızdan daha erken şeker baban mı olacağım?"

Bakışlarım damarlı kollarındaki çizgilere odaklanıyor. Onu gölgelere doğru çekiyorum ve nefesim kesiliyor. Dirseğinin yanındaki ben karanlıkta küçük bir yıldız benziyor.

Ona baktığımda gözlerim buğulanıyor. "Beni kurtardın."

Tam sana sahip olduğumu düşündüğüm anda her şey uçup gidiyor.

* * *

Haftalar geçiyor ve her gün gerçeküstü.

Levi her gün benim sınırlarımı test ediyor ve ben de onun sağ sırtını test ediyorum. O ve ben bir yapbozun iki parçası gibiyiz. Biri olmadan diğerrinin olması imkansız.

Levi'nin kolu belime dolanmış halde okula giriyorum. Futbol takımının çoğu şövalyeler gibi etrafımızı sarıyor. Dan, Aiden, Xander, Ronan ve Cole benim korumam gibiler ve Levi olmadığında beni takip ediyorlar. Aiden'in bundan hoşlanmadığını söyleyebilirim ama Levi bir şekilde onu zorladı.

O havuz cezasından bu yana diğer üçü Levi'nin yanında sessiz kalıyor. Görünüşe göre kaptanları antrenmanda canını kurtarmak için dışarıdaydı. Bunun seks partisi şakası yüzünden olmadığını umuyordum.

Ancak Levi'yi tanımak büyük ihtimalle bunda rol oynuyor.

Levi sadece hatalarına sahip çıkan biri değil, aynı zamanda takım arkadaşlarına baktığımda da kıskanç bir tip. Onu kızdırmak için bilerek yapıyor olabilirim.

Ronan'a "Başka bir içki yarışması ne zaman yapacağız?" derken muzip bir şekilde gülümsüyorum.

"İstersen bu gece..." Levi ona dik dik baktığında gülümsemesi soldu. "Ya da asla. Evet, asla." Fısıldamak için eğiliyor. "Kaptan uyurken aşağı gelin."

"Ben duydum." Levi'nin yüzündeki ifade saf bir küçümsemeyi ifade ediyor. Ronan'ı nasıl cezalandıracağına dair kafasında olan fikirleri ancak hayal edebiliyorum.

"Sen acıklısın." Aiden kuzenine başını salladı. Levi ona parmağını çeviriyor.

"Yirmi iki yüz." Ronan öksürüyor ve bakışlarım hemen o yöne doğru uçuyor.

Kimberly'nin arkadaşı olan sarışın kız kitapları göğsüne çekip kütüphaneye doğru yürüyor. Erkekler ona bakıyor ama yalnızca Aiden ve Levi onu açıkça kontrol ediyor.

"Onunla ne alakası var?" Soruyorum. "İkinizin de eski bir eski sevgilisi mi?"

İçime bir kıskançlık saplanıyor. Levi kimseyle çıkmadığını söyledi ama onun bu düzeyde bir eski sevgilisi varsa bu benim özgüvenimi sarsıyor.

Xander, "O kimsenin eski ya da şimdiki sevgilisi değil" diye gülüyor. "O Dondurulmuş. Bir buz prensesi." "Ne yazık ki bu adam için." Cole, Aiden'ı dürttü.

Ona anlaşılmaz bir bakış attı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi telefonunda gezindi.

Xander parmaklarını bana doğru şıklatarak, "Bir nevi sana benziyor," dedi.

"Yüzbaşının külotu senin yüzünden büküldü."

Levi ona "Defol git Xan" diyor.

"HAYIR." Levi'nin yanına dirsek atıyorum. "Daha fazla bilmek istiyorum."

Ronan'ın şakacı bakışları benimle kütüphaneye doğru kaybolan kız arasında gidip geliyor. "Onun güzel olduğunu düşünüyor musun Astrid?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Bir oyuncak bebeğe benziyor." Ve Levi'nin değil Aiden'in ilgisini çektiğine sevindim.

Kazı şunu.

Kimsenin psikopatın dikkatini çekmesine sevinmemeliyim.

Şehvetli bir görünüm Ronan'ın hatlarını kapsıyor. "Onu öldüreceğin gibi mi?"

Ronan, tıpkı Dan gibi, seksle ilgili her şeyi yapan bir tip. Onlarla geçirdiğim süre boyunca dört atlı arasında en yürekli olanı oydu. Xander çok kaygan. Cole çok sessiz. Aiden da... yani hiçbir şey. Onu ne kadar incelersem inceleyeyim onun gerçek

karakterini kavrayamıyorum.

"Evet yapardım." Ronan'ın oyununu takip ediyorum.

Ronan, "Lanet paramı al" diye haykırıyor. "İzlemek istiyorum. İlk sıra!" "Lanet rüyalarında." Levi elini yüzüne götürerek onu itti.

"Ah, hadi ama Kaptan. Zaten pasta tavşanı fahişe fantezimi elimden aldın. "Pasta tavşanı fahişeleri mi?" Kıkırdadım.

Cole, "Ronan, doğum günü pastasından tavşan gibi giyinmiş fahişelerin çıkmasını istedi" diyor. "Kaptan bunu yalanladı."

Vay. Bu konuda fikrim bile yok.

"Bir keresinde hayalimi yok etmiştin, Kaptan." Ronan dramatik sesiyle konuşuyor.

"Bunu tek başına

yapamazsınız. İki ateşli kız patlayıcı olacak. Kimse izlemezse israf olur."

"Kimsenin izlemeyeceğini kim söyledi?" Levi bakışlarımı kararmış, şehvet dolu bakışıyla karşılıyor. "İsterim." Aiden, bakışlarını telefonundan ayırmadan, "Ben de izlerdim," dedi.

Hangisine daha çok şaşıracığımı bilmiyorum. Her iki kuzeninin de bu taraflarının olduğunu kim bilebilirdi? Sınıfıma geldiğimizde Levi beni kalçalarımın kendine doğru çekti ve kulağıma fısıldamak için eğildi. "Soyunma odası. Antrenmandan sonra."

Geçen hafta Levi'ye sürpriz yapmak için futbol takımının soyunma odasına gizlice girdim. Sürpriz bir şekilde beni dolaplara doğru becermeden önce duşta onu emmemle sonuçlandı.

Hala bunu kanıtlayacak morluklarım ve sivilcelerim var.

O günün anısını hatırladığımda cildim zonklıyor ve ısınıyor. "Bu tek seferlik bir şeydi."

"Bunu defalarca yapıyorum." Dili kulağımın kabuğuna doğru kayıyor. "Orada ol prenses." "Ya da ne?" Onu itme dürtüsüne karşı koyamadığım için dudaklarımı yaladım.

Derisinin altına girmenin iğrenç bir heyecanı var.

"Yoksa seni tekrar bağlarım." Durakladı. "Beklemek. Bunu istersin, değil mi?"

Cehenneme evet diye bağırmamak için dudaklarımı ince bir çizgi halinde inceliyorum. İki kez burnuma dokunuyor. Jest bir bağımlılığa dönüştü.

"Bekleyeceğim."

Sevda bir aptal gibi koridorlarda geri çekilirken onun güçlü, geniş sırtını izliyorum. O çok uzun ve yapılı, bu haksızlık.

Benim kendi Vikingim.

Sınıfa girmek için döndüğümde içeri girerken biri omzuma vuruyor. Nicole.

Bu haftalarda ekstra agresifti. Genelde karşılık veririm ama onunla büyük bir sorun yaratmak istemiyorum. Eğer babama Levi ve benden bahsederse işler her zamankinden daha karanlık hale gelecektir.

Levi'yle olan ilişkim konusunda çenesini kapalı tutmasının tek nedeni onu, Christopher'la babasının çatısı altında yaşadığı seks maceralarının da gün yüzüne çıkacağı konusunda tehdit etmiş olmam.

Bu onu hizada tuttu. Bir nevi.

O ve Chloe hâlâ koridorlarda ya da maçlarda ben gittiğimde bana laf atıyorlar. Onları arka plan gürültüsü olarak ayarlamaya karar verdim.

Sonunda hayatımı her zaman dilediğim gibi yaşıyorum ve ne onların ne de bir başkasının bunu benim için mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Dr Edmonds'la yaptığım her seansta sahip olduğum her şeyin kıymetini bilmeye başladım. Hatta kaza gecesine ait anılarımı asla hatırlamayabileceğim ve her şeyin yolunda olduğu düşüncesiyle kendimle barışmaya başlıyorum.

Anılarım ya da içimdeki kin ne olursa olsun beni tanımlamıyor. Geçmişim beni tanımlamıyor.

Bu karardan bu yana cildimde daha rahat oldum ve hatta ilham perimi geri almaya başladım. Bebek adımları, ama orada.

Bunların hepsinin terapi yüzünden olduğunu söylemek istiyorum ama değil. Levi adında bir muammanın içine sarılmış farklı bir terapi türü var.

O gece beni kurtaranın o olduğunu öğrendiğimden beri sanki biri ruhuma temiz hava üfledi. Benim tarzım ikinci bir şans.

Bana bu ikinci şansın verilmesinin bir nedeni var. Her zaman Levi'nin benim zorbam ve işkencecim olduğunu düşünmüştüm ama belki de başından beri o daha fazlasıydı.

Levi'yle yaşamanın kolay olduğunu düşünecek kadar saf değilim. Değil. Babasının akıl hastalığına sahip olmasa da benden her şeyi talep eden, boğucu bir yoğunluğu var.

Ne zaman kalbinden bir parça teklif etse, karşılığında benimkine de el koyar.

Sonunda tamir edilemeyecek şekilde kırılmayacağını umuyorum.

Bir nevi tanışma tatlısı olarak başlamadık. Kanlı ve korkunçtu ve bir yanım Levi'nin asla yakışıklı prens tipi olamayacağını biliyor. Bunda hiçbir sorunum yok, zaten her zaman kötü adamı tercih ettim.

Sabah koşularımızı ve geleneksel olmayan buluşmalarımızı seviyorum. Sırf kıyafetlerimi çıkarsın diye benim için modellik yapması hoşuma gidiyor ve ben de ona modellik yapıyorum. Yatakta.

Ne zaman seks yapsak, sanki her kanlı parçasıyla ruhumun bir parçasına kazanıyormuş gibi. Artık doyamadığım bir bağımlılığa dönüştü.

Ama her şeyden önemlisi ona doyamayacağımı biliyorum.

Dünyamı alt üst eden o. Yoğun seks ve akıl oyunları onun varlığının bir parçası. O kim?

Ve onun tamamını istiyorum.

Babamla amcası arasındaki kavgaya rağmen.

Levi'ye bunu merak edip etmediğini sorduğumda bunun bizi ilgilendirmediğini söyledi. Biz ailemiz değiliz.

"Dünya'dan Astrid'e."

Kafam masamda oturan ve yaklaşan oyun hakkında sohbet eden Dan'e takıldı. "Hey, çılgın herif." Dan parmağını koluma sıkıştırdı. "Beni dinlemiyordun, değil mi?" "Ben ... idim. Bunu çok iyi başaracaksın.

"Bayan Jills mi?" Burnunu kırıştırıyor. "Elli yaşındaki matematik öğretmenimizi çivilediğimi gösteren iğrenç görüntü için teşekkürler."

Gölmekten kırıldım. "Üzgünüm ama hey, sonuçta bir seks yapılacaklar listeniz var."
"Elli yaşındaki öğretmenleri içermiyor."
"HAYIR?"
"Hiç fena değil." Nicole'ün bize hançer fırlattığı sağımıza bir göz atarak bıkkın bir şekilde iç çekti. "Resim ister misin?" ona alaycı bir tavırla soruyor.
Saçlarını geriye atıyor. "Sanki birinin bu değersiz yüze ihtiyacı olacakmış gibi." "O halde bakmayı bırak."
"Ve benimle konuşmayı bırak."
"İsa." Dan tekrar bana döndü, yüzü gergindi. "Onunla nasıl yaşıyorsun?" "Sürekli gizlice dışarı çıkıyorum." Sırıtıyorum. "Onu boş ver."
"Eğer seni rahatsız ediyorsa bana haber ver." Yüzü ciddi. "Yani onurumu mu savunacaksın?"
"Evet, evet. Şu ana kadar okumuş olman gereken şey, kahrolası arkadaşlık kılavuzundaydı. Sen şimdiye kadarki en tembel en iyi arkadaş gibisin.
"Üzerinde çalışıyorum." Güldüm. "Selam böcek. Bu hafta sonu alışverişe gitmek ister misin?"
Kaşlarını oynatıyor. "Kaptan için sürtük iç çamaşırı mı?" Gülümsemesi düşüyor.
"Beklemek. Yanlış görüntü." "HAYIR." Kıkırdadım. "İmperial College için ciddi röportaj kıyafetlerine ihtiyacım var."
"Ah. O." Eğildi. "Babanla Kraliyet Sanat Koleji hakkında konuşmayacak mısın?"
Babamın beni evde hayalet gibi gezdirdiğini ve beni o berbat kahvaltılara zorlamaya çalışmadığını düşünürsek bunun bir anlamı yok.
"Bu senin geleceğin. Seni mutlu edecek şeyler pahasına anne babanı mutlu etmemelisin." "Vay. Ne zamandan beri bu kadar akıllı oldun böcek?"
Gülümsemesi soluk. "Mühendisliğe girmedığım için."
"Ah. Neden?" Dan'in ailesinin bir mühendislik şirketi var. O ve Zach'in aile işini devralmaları bekleniyor. Dan'le çok iyi arkadaş olduğumdan beri, o her zaman Cambridge'de mühendislik yapmayı planlıyordu. Onu oraya uçuracak tüm yüksek notlara ve etkileyici kayıtlara sahip.
Şimdi, fikrinin değiştiğini daha erken fark edemediğim için kendimi berbat bir arkadaş gibi hissediyorum. "Avukat olacağım"
"Bu da çok hoş ama fikrinizi değiştirmenize ne sebep oldu?"
"Mühendisler özellikle üniversitede inek sayılırlar. Ayrıca avukatların daha aktif bir cinsel yaşamları var." "Lütfen bana cinsel yaşam yüzünden ilginizi değiştirmediğinizi söyleyin."
"Bunun bir rolü var. Tamam, büyük bir kısmı. Ama hayır, sözlü tartışmaları kazanmaya daha uygun olduğumu hissediyorum."
Elini tutuyorum. "Seninle gurur duyuyorum. Neyi seçersen seç, böcek." "Ben de." Elini çekiyor. "Ama bana dokunma. Kaptan bu konuda deli oluyor." İkimiz de bunun ne kadar doğru olduğunu bilerek gülüyoruz.
Telefonum bir mesajla titriyor.
Baba: Benimle okulun otoparkında buluş.
Kalbim yüksek sesle atmaya başlıyor. Babam neden benimle okulda buluşmaya gelsin ki? "Seninle gelmemi ister misin?" Görünüşe göre metni görmüş olan Dan, soruyor.

"HAYIR. Ben iyiyim. Harika olacak." Yalan söylüyorum.

İçten içe çıldırıyorum.

Babam iki gün önce bana aileyle önemli bir konu hakkında konuşmak istediğini söyledi ama bunun bu kadar çabuk olacağını hiç düşünmemiştim.

Belki artık bıkmıştır ve sonunda Nicole'ü evlat edinip beni bir kenara atacaktır.

Okuldan çıktığımda göğsüm ağrıyacak kadar kasılıyor.

Bunca zaman kendimi babamın Nicole'ü evlat edinmesinin umurumda olmadığına inandırdım. Zaten Clifford'un prensesi olmak istemiyorum. Ama şimdi bu gerçeğe dönüştüğü için ağlamak istiyorum. O benim babam, onun değil. Bana ait.

Küçüklüğümde beni omuzlarında taşıyan babayı özleyen bir yanımda var içimde.

Yağmurun sesi otoparkı dolduruyor. Öğleden sonraya yaklaştığımız için neredeyse tüm öğrenci ve öğretmenlerin arabaları gitmiş.

Şemsiyemi açıp ıslak kaldırıma adım atıyorum.

Karanlık, nemli ve bir o kadar da ıslak. Eğer kaygılı olmasaydım şemsiyeyi çıkarır ve yağmurun altında dururdum.

Babamın Mercedes'ini aramak için otoparka giriyorum. Hava o kadar karanlık oluyor ki, hiçbir ışık yanmıyor, bu yüzden uzak mesafeyi göremiyorum.

Telefonum titriyor.

Levi: Antrenman iptal edildi. Soyunma odasına gelin.

Sadece metnini okumak bile göğsümü parçalayan ağır bir şeyi kaldırıyor. Onun düşüncesi beni her zaman özel bir havaya sokar. Onun her zaman yanımda olacağını bilerek yenilmez oluyorum sanki.

Annemin ölümünden beri, Levi bana hayat verene kadar yaşayan bir ölüyüm.

Güçlü ışıklar gözlerimi kamaştırdığında cevap yazmak için metni açıyorum.

Donuyorum ve uzuvlarıma bir titreme yayılıyor.

İleriye bakmaya devam ediyorum ama ışıktan dolayı hiçbir şey göremiyorum. Tıpkı partideki o günkü gibi. Kalp atışlarım hızlanıyor ve ellerim o kadar titriyor ki telefon yere düşüyor.

Taşınmak. Taşınmak. Çılgın bir hareket.

Sağanak yağmurun sesi dışında etrafımdaki her şey kayboluyor. Yağmur sonrası toprak kokusu ve kör edici beyaz ışık.

* * *

"Tatlım, telefonu bana ver."

"Yine mi babam?" Ses tonumdaki umursamazlığa engel olamıyorum. Annem gülümsüyor. "Sana büyük bir haberimiz var tatlım." "Büyükbabanın ölümüyle mi ilgili?"

Kaşları çatıldı. "Evet, ama bu bizim için daha önemli. Ailemiz için."

"Aile? Hangi aile, anne? Evli ve sarışın aristokrati ve kızıyla mutlu. O bizim ailemizin bir parçası değil." "Yıldız..." sesi yumuşadı. "Her şey görüldüğü gibi değil."

"Evet, elbette anne. Babam bizi başka bir kahrolası aile için bırakmadı." "Onunla yaşamak istediğini söylememiş miydin?"

Telefonu bulmak için çantasını karıştırıyorum. "Bu çağlar önceydi. Sen olmadan asla onunla yaşamayacağım. Derin bir nefes alıyor. "Koşmayı bıraktım tatlım. Şimdi hazırım."

"Ne için?"

"Bok. Kahretsin!" Annem arabayı ters çevirirken küfrediyor.

O uzun bir süre çınlarken, yağmurla ıslanmış ön camdan bakıyorum.

"Taşınmak!" Çığlık atıyor ve ben de onun sokak ortasında bir köpeğin yanından geçmeye çalışmasını dehşet içinde izliyorum.

Arabayı toprak tarafa çevirdiğinde ilk gördüğüm şey bir adam.

Saniyeden çok kısa bir sürede bile bu tür anların ağır çekimde yaşanması çok komik.

Adamın elleri açık, gözleri kapalı ve üzerine yağmur yağarken başı geriye doğru eğilmiş durumda. O kadar... huzurlu görünüyor ki.

Annem frene basıyor ama araba durmuyor. Arabaya bir şey çarptığında ve devrildiğimizde çığlık atma şansım olmadı.

* * *

Nefesim kesilerek şimdiki zamana geri itiliyorum. Beton zeminde dizlerimin üstündeyim, başımı titreyen ellerimin arasında tutuyorum.

"Astrid mi?" Bir el kolumu tutuyor.

Yavaşça yukarıya bakıyorum. Babam çatık bir ifadeyle bana bakıyor.

"İyi misin? Ne oldu?" Beni ayağa kaldırıyor ve sanki o benim güvenlik hattımmış gibi tüm gücümle kolunu tutuyorum.

"D-Baba," diye ağlıyorum, yanaklarımdan yaşlar akıyor. "Lütfen bana kaza sırasında ölen diğer kişinin James King olmadığını söyleyin. Lütfen."

Dudakları bir çizgi halinde inceliyor ve dünya kararmadan önce ihtiyacım olan tek cevap bu. Annem Levi'nin babasını öldürdü.

48 Levi

Her şey yerle bir olduğunda hiçbir uyarı olmaz.

* * *

Astrid soyunma odasına gelmiyor. Ya zoru oynuyor ya da bir şeyler ters gidiyor. Kesinlikle ilk seçeneği umuyordum.

Ariyorum ve açmıyor. Daniel'e onun nerede olduğunu sordum ve o da babasıyla tanıştığını ve onunla birlikte eve gitmiş olabileceğini söyledi.

Hiçbir mesajıma ve aramama cevap vermiyor.

Ertesi gün ya da ertesi gün okula gelmeyince ruh halim bozuluyor. Üç kahrolası gün boyunca beni hayalet olarak görüyor.

Eğer bu, cehennemden geçirdiğim iki haftanın intikamıysa, o zaman bunu kabul edeceğim. Ama Astrid benim kadar kara kalpli değil. Elbette, istediği zaman tam bir çılgınlık yapıyor ama kinci değil.

Tabii... gerçekten yanlış bir şeyler oluyorsa.

Antrenmandan sonra arabadayken telefonum amcamın güvenlik şirketinden gelen bir mesajla bip sesi çıkarıyor.

Bu ona geri dönebilir ve dönecekti ama ben bu riski alırdım. Yaz partisinin

parçalanmış görüntülerini sakladım ama dönme dolaptaki o günden sonra gerçeği öğrenmeyi Astrid'den daha çok istiyorum.

Jonathan'ın şirketinin bu işi polisten önce halledeceğini biliyordum. O gün olanları izlerken kaşlarım çatıldı.

Onu dışarı attıktan sonra Astrid kapıma vurdu. Eğer onu dışarı atmasaydım bu kaza olmayacaktı. Ayın altında tek başına lanet bir melek gibi dans etti.

Koşmaya başladığında çenem kasılıyor. Diğer tüm kameraları tarayıp peşinden koşan ikisini görmeye çalışıyorum.

O.

Biliyordum.

Görüntüleri izlemeye devam ediyorum ama kameralar tam yolun başında duruyor.

Astrid'in vurulduğuna dair bir görüntü yok. Yolda hızla ilerleyen arabanın sadece yandan görünüşü var.

Bir şey fark ettiğimde kapatmak üzereyim. Bir saniye bekle.

İleri geri yeniden yüklüyorum. İleri geri. Peki, siktir et.

Bu her şeyi değiştirir.

Chris yardakçılarının yanında yerde titrerken Aiden, Xan, Ronan ve Cole yanımda duruyor.

Onu dövdüğüm için eklemlerim kanıyor. Az önce fotoğrafların arkasında olduğunu itiraf etti. Benden intikam almak istedi ve 'oyuncağımlı' mahvetti. Bu ona burnunu kırarak bir yumruk attı.

İki genç, David ve Michael köşede toplanmış halde hiçbir şey yapmadıklarını kekeleyerek duruyorlar. Yüzüne doğru nefes alıncaya kadar Chris'i yakasından çekiyorum. "Şimdi bana her şeyi anlat."

Kanlı dişlerini göstererek, "Bize hiç hata söylemedin," diye hırladı. "Konuştuğumuzu duydu ve ben de onu susturmak zorunda kaldım."

"Yani bir kaza mı planladın?"

"Ne oluyor?" Kan öksürüyor. "Kazayla hiçbir ilgimiz yok. Onu sadece susturmak için kovaladık."

Yakasına tutunuşum bocalıyor. Yangını ben planladım. Chris ve diğer iki gencin bunu benimle yürütmesini sağladım çünkü Aiden ve çetesinin Jonathan'a karşı isyanımın kokusunu almasını istemedim.

Köşede titreyerek sadece kendilerine söyleneni yaptıklarını tekrarlayıp duran gençlerin suçu yok. Ben. Chris'in değişken olduğunu ve tehlikeye karşı yetenekli olduğunu biliyordum ama yine de bunu kendi avantajıma kullandım. Michael ve David, kaptanları için her şeyi yapabilecek piyonlar sadece. Kundakçılık ve muhtemelen cinayet de dahil.

O gece Astrid'e çarpan arabayı ben sürmemiş olabilirim ama bunda rol oynadım.

"Biz sadece Christopher'ın söylediklerini yaptık." Michael işlemeye hazır görünüyor.

"Polise her şeyi anlatmak istedim ama sabıka kaydım varsa üvey babam beni evden kovar."

"Özür dileriz, Kaptan." David kekeliyor. "L-lütfen bizi affet."

"Bu bağlıdır." Chris neredeyse yere düşecekken onu yukarı itiyorum. "Ne üstüne?"

Michael soruyor.

"Bana o gece gördüğün her şeyi anlat." Chris'e baktım. "Peki sen. Bana Astrid'in üvey

kız kardeşiyle neden yattığını söyle.

Üçü de bittiğinde görüntü kafamda oluşmaya başlıyor. Sadece bir bağlantım eksik. Sadece küçük bir şey.

Ve bunun sonunu görmek için geleceğimi riske atmalıyım. Astrid için buna değer.

"K-King mi?" Ben kapılarının önünde dururken Nicole bana iri gözlerle bakıyor.

Bütün geceyi o partinin görüntülerini izleyerek ve kanıt olarak ekran görüntülerini ve kısa klipleri saklayarak geçirdim.

Birkaç ilginç şey gün ışığına çıktı.

Nicole arkasına temkinli bir bakış attı, sonra kapıyı kapatıp dışarı çıktı. "Burada olmaman gerekiyor, üvey babam seni öldürecek."

Kapı kapalı olmasına rağmen arkasına baktım. "Astrid burada mı?"

Dudaklarını büküyor. "Ayrılmalısın."

"Olmayacak." Onu itip geçiyorum, duruyorum ve ona bakıyorum. "Merak ettiğim bir şey var Nicole." Dudaklarını yalıyor ve sarı saçlarını geriye doğru atıyor. "Nedir."

"İçkisine bir şey koyduktan sonra Daniel'la mı seviştin?" Yüzü beyazlıyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Telefonumu çıkardım ve ona imasını kanıtlayan iki klip gösterdim. Hapları cam şişelere koydu ve bir tanesini Daniel'a ikram etti. Diğerini alıp Astrid'in eline tutuşturdu.

Nicole titremeye ve güçlkle yutkunmaya başlıyor.

"Şimdi," diye devam ediyorum, "Odaların içinde kamera yok, o yüzden söyle bana, Astrid kaza geçirirken sen Daniel'la mı seviştin?"

"K-King, ben... ben... o kadar ileri gitmek istemedim, söz veriyorum."

Onun alanına dalıyorum. "Daniel'in seni tecavüzden dava etmesine yetecek kadar delilim var." "Bu... bu değil..."

"Planınız tam olarak neydi? O ve Astrid sevişecek mi? Röntgenci misin yoksa bu başka bir sapıklık mı?"

"O içeceğin Astrid'in değil, benim olması gerekiyordu! Daniel'in benim olması gerekiyordu, onun değil. Ama kahrolası içkimi kapıp aptal Astrid'ine vermek zorunda kaldı. Hayatım boyunca onunla çalıştım ama bir gün buraya gelir ve bir gecede onunla çok iyi arkadaş olur. Benim sahip olmadığım nesi var?"

"Yani ona tecavüz etmeye mi karar verdin?"

Dudakları titriyor. "Ben... ben yapmadım. Ne olduğunu bilmiyorsun, o yüzden çeneni kapat." "O halde neden Chris'e fahişelik yaptığını bana söyler misin?"

"Bunu sadece Daniel'ı kıskandırmak için yaptım."

"Tahmin etmeme izin ver. İşe yaramadı. Yani o gece ne yaptığını bilen var mı ya da seni suçlayacak herhangi bir görüntü var mı diye öğrenmek için Chris'i kullandın."

"HAYIR. Kameraların olduğunu bile bilmiyordum. Eğer yaptıysam bunu yapacak kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?"

Ha. Bu işleri değiştirir.

Kapı açılıyor ve Nicole "Lütfen" diye mırıldanarak yanaklarını siliyor. "Bir sorun mu var?" Bir kadın şık bir sesle soruyor.

Nicole'ün annesi Victoria Clifford, havalı ve hoş bir ifadeyle aramıza bakıyor. Nicole tekrar gözleriyle, "Bir sorun yok, anne," diye yalvarıyor.

Sonunda düşecek ama şu anda ona ayıracak zamanım yok. "Size yardım edebilir miyim?" Victoria bana soruyor.
"Evet. Lord Clifford'u görmeye geldim."

49 Levi

Kral her zaman kraliçesi olmadan yere düşer.

* * *

İkimiz de ofisinde oturuyor olmamıza rağmen Astrid'in babası bana bakıyor. Amca aristokratların böyle olduğunu söylüyor. İnsanlara burunlarının üstüne bakmayı severler. Kraliyet kanına sahip olduklarını falan düşünmekten hoşlanıyorlar. Günün sonunda gerçek telif hakları King Enterprises gibi büyük şirketlere ait. Ancak Lord Clifford'un buz gibi bakışlarıyla karşılaştığımda gurur duyduğum şey benim adım değil. Bu benim geçmişim ya da bugünüm değil.

Bu gelecek. Benim ve Astrid'in.

Lord Clifford, açığa çıkardığım her şeyi ona anlatırken boş bir ifadeyle dinliyor. Gönderdiğim görüntülerin kliplerini izlemeyi bitirdikten sonra dizüstü bilgisayarını kapatıyor. Çenesindeki hafif kasılma dışında herhangi bir tepki göstermiyor. Güçlü adam. Tıpkı Jonathan gibi.

Masası büyük ve maun ağacından yapılmıştı ama dizüstü bilgisayar ve bir bardak viski dışında pek fazla eşyası yoktu.

"Sizi kundakçılıkla suçlayacak ve kanıtları saklayacak kadar yeterli kanıt olduğunun farkındasınız. Zaten on sekiz yaşındasın, yani tam şarj olacak," sanki Lordlar Kamarası'nda bir toplantıdaymış gibi sakın ve sakın bir ses tonuyla konuşuyor.

"Aslında kundakçılık yaptığıma dair hiçbir kanıt yok. Tüm kameraları biliyorum, bu yüzden onların kör noktalarında hareket ettiğimden emin oldum. Delillerin saklanmasına gelince, polis görüntüleri kaybetti. Onların beceriksizliği benim hatam değil. Son kontrol ettiğimde mülkümüzde bulduğum bozuk bir flash sürücüyü kurtarmak suç değil. Bütün bunları bir kenara bırakıyorum. Herhangi bir suçlama durumunda Jonathan yara almadan çıkmamı sağlayacaktır."

Lord Clifford'un dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor. "Sen gerçekten o alçağın kanısın. Sana pislik olmayı mı öğretiyor?"

"Bu doğal. Aile adıyla birlikte gelir."

Bir kaşını kaldırıyor. "Ama seni tasmalı tutuyor. Yaptığın şey geleceğini mahvedecek ve seni yedi yıl daha o zorbanın elinde geçirmeye zorlayacak."

"Nasıl..." Boğazımı temizledim. "Bunu nasıl bildin?"

"Tek kızım ile yatakta bulduğum birinin geçmişini araştırmayacağımı mı sanıyorsun?"

"Touché."

Göz temasını bozmadan içkisinden bir yudum alıyor. "Jonathan'ın tehditlerine rağmen bu kanıtı işlemeyi mi seçtin?"

"Evet" diyorum en ufak bir şüphe duymadan. "Neden?"

"Çünkü Astrid için adalet istiyorum."

Baban için adalet nasıl olacak? Sakin sorusu beni şaşırttı.

Yüz ifademi toparlamaya çalışarak aşağıya bakıyorum. Amcam bana üç yıl önce kazayı anlattığından beri sürekli kendimle savaş halindeydim. Ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu. Kaybettiklerim ve sahip olabileceklerim. Geçmiş ve gelecek.

Ama ben seçimi zaten yaptım.

"Zaten biliyorsun." Lord Clifford bardağını şangırdayarak masaya koyuyor.

Başımınla onayladım. "Ama yine de Astrid konusunda bu işin nereye varacağını görmek istiyorum ve..." "Kesinlikle hayır." Ayaktayken sözümü kesti.

"Tüm saygımla söylüyorum ki, Astrid ve benim geçmişte yaşananlarla ya da amcamla aranızdaki husumetle hiçbir ilgimiz yok. Biz kendi halkımız ve bu şekilde davranılmayı hak ediyoruz."

"Bunu düşünecek kadar saf değilsin, değil mi?" Masanın çevresinden çıkıp önümde durdu. "Benimle o alçak King arasındaki kavga, Astrid'in babanı öldürdüğünü söyleyerek kazadan Astrid'in annesini sorumlu tutmasından kaynaklanıyor. Yanlış bir şey olduğunu kanıtlamaya çalışıyorum. Jasmine dikkatli bir sürücüydü ve hayatı boyunca hiç ceza yememişti."

"İkisinin de öldüğü bir kazaydı." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Bitti. Geçmişte kaldı."

Bir iç çekiş bıraktı. "Kazayı hatırladığından beri günlerce kendini odasına kilitleyen kızına anlatın bunu." Yavaşça ayağa kalkıyorum. "O hatırlar?"

"Evet."

"Bırak onunla konuşayım," diye yutkundum ve asla söyleyeceğimi düşünmediğim kelimeyi söyledim. "Lütfen." Başını sallıyor.

"Astrid ve ben aynıyız. O gece ikimiz de anne ve babamızı kaybettik. Onu en iyi ben anlıyorum."

"Hiçbir şey anlamıyorsun oğlum. Astrid, James'i annesinin öldürdüğünü düşündüğü için kendini kilitliyor. Sana karşı kendini suçlu hissediyor. Seni görmek onun ihtiyacı olan son şey."

Masanın kenarını destek olarak kullanarak, "Siktir," diye içimden küfrediyorum. Bu onu tamamen kaybettiğim anlamına mı geliyor?

Hayır. Bunu kabul etmeyeceğim.

Lord Clifford'a tekrar, "Bir kez," diye soruyorum. "Onu bir kez daha görmeme izin ver."

"Yüzünü görmek ona yalnızca suçluluğunu hatırlatacak. Bu onu incitecek ve bunun bir daha olmayacağına söz verdim." Durakladı. "Ayrıca dolaylı oldu ama onun kazasına sen de katıldın. İkinizin de ayrı yollara gitmesi en iyisi."

"Bunu istemiyorum." diye inledim.

"Hiçbir zaman istediğini alamazsın. Hayata hoşgeldin."

Evde cam satranç tahtasının önünde duruyorum ve siyah şah taşına bakıyorum.

Babam siyahlarla oynamayı her zaman severdi ve bana oynamayı öğrettiğinden beri bu alışkanlığı edindim. Lord Clifford'un evinden çıkarken dışarıda durup bütün pencerelere baktım, Astrid'in birinden dışarı bakacağını umuyordum.

O yapmadı.

"Çok üzgünüm baba," diyorum kral parçasına.

Geçmişin yerine geleceği seçtim ama ikisini de kaybettim. "Bakın bizi varlığıyla şerefliendiren kim."

Amcam beyaz Kral'ın yanına otururken omuzlarım düştü. Ofiste geçirdiği bütün

geceden yeni dönmüş olmalı. Ya da tıraşsız yüzüne ve eksik kravatıyla ceketine bakılırsa iki gece.

"Oyun ister misin?" O sorar.

Oturuyorum ve Aiden'in kendisine karşı oynayacağı son maçı yeniden ayarlıyorum.

Amca arkasına uzanıp bize iki bardak konyak dolduruyor.

Bana bir tane teklif ettiğinde kaşımı kaldırdım. "Jonathan King'in kendisinden bir içki almak için ne yaptım?" Bardağımlı tıklatıyor. "Kral olarak doğdun."

"Ben daha çok votka insanıyım ama..."

Gözlerini kısıyor. "Artık tüm bu şişelerin nereye kaybolduğunu biliyorum."

Omzumu kaldırıp ilk yudumumu alıyorum. Acı tat boğazımda bir yanık bırakıyor.

İçkimi bir kenara bırakarak Amcamın ilk hamlesini taklit ederek ilk piyonumu ileri doğru itiyorum. Satranç oynarken cehenneme düştüğümün haberini almak güzel.

"Komiser yardımcısından bir telefon aldım." İşte başlıyoruz.

"Sanırım oğlunu dövdüğüm için değil."

"Bunu sen mi yaptın?" Gözlerini kısarak bana bakıyor, içkisini çeviriyor. "Şiddet konusunda ne dedim?" "Bu hiçbir şeyi çözmez." Sırıtiyorum. "Ama kesinlikle sorulara cevap veriyor."

Başını sallıyor. "James'e o kadar benziyorsun ki, bu esrarengiz."

"Babam şiddet yanlısı bir adam değildi." Piyonlarımla birkaç hamlesinden sonra atımı ileri doğru itiyorum. "Elbette senin yaşında bir serseriyken öyleydi."

Ha. Belki babamla ben düşündüğümünden daha çok birbirimize benziyoruzdur. "Bunun için ondan nefret mi ettin?" Soruyorum.

"James benim en büyük ağabeyim ve tek kardeşimdi. Ondan hiçbir zaman nefret etmedim." "Ama sen her zaman onun sırtından nefes alıyordun."

"Çünkü tüm bu uyuşturucular, partiler ve benzeri şeylerle yavaş yavaş intihar ediyordu." "Dur tahmin edeyim, büyüyünce onun gibi olmayayım diye beni tasmalı tutuyorsun." "Elbette." Şövalyemi tam bir sik hareketiyle yutuyor. "Ne olduğunu düşünüyorsun?" "Kimse sana ilgini göstermenin berbat bir yolunun olduğunu söyledi mi?"

Omuz silkiyor ve konyağından bir yudum alıyor. "Ailemi korumak için ne gerekiyorsa yaparım" "Diktatör olarak mı?"

"Yöntemler önemli değil. Sonuçlar bunu gösteriyor." Alay ediyorum. Bazı şeyler asla değişmez.

O içerken bir açıklık fark ettim ve vezirimi kullanarak filini öldürdüm.

Muhtemelen şahımı korumasız bıraktığım için kaşını kaldırdı. Önemli değil. Kalemim yerinde ve eğer bir hamle yaparsa veziri korumasız kalacak.

"Ortalığı karıştırdın" diyor ve içimden bir ses bunun oyunla ilgili olmadığını söylüyor.

"Sonuçlarına hazırım."

"Bilirsin." Nostaljiyle kıkırdar. "James'i satrançta asla yenemedim. Bu beni delirtiyordu." "Mümkün değil. Aslında kaybedersin."

"Aslında kaybediyorum." İçeceği ağzına götürüyor ve sonra duruyor. "Ailenin ineği bendim, James ise popüler olanıydı. Tüm ilgiyi, tüm yıldızlığı ve tüm kızları topladı. Ama yine de uzmanlık alanım olan satrançta beni yenmeye devam etti. Bir gün ona bunu nasıl yaptığını sordum ve o da şöyle dedi: Çok gerginsin küçük kardeşim."

Oyunu oynama..."

"Oyuncuyu oyna," diye bitiriyorum onun yerine.

Başını sallıyor. "Sözlerinin ardındaki tam anlamı şimdi anlıyorum. Seni kontrol etmemeliydim. Bu epik bir başarısızlıktı ve bu yüzden tatil evimi kaybettim.

Kraliçesine saldırmaya gidiyorum, sonra duruyorum. "Üzgünüm?" Alay ediyor. "Bunu kastetmediğini ikimiz de biliyoruz."

"Lord Clifford'un eski karısına karşı açılan davanın tamamını düşürürseniz, bunu yapardım."

"Düşürülecek bir durum yok. Hem Clifford hem de ben kazayı bir nedenden ötürü gömdük. O, eski karısının adının basında yer almasını istemiyordu, ben de basının, kardeşimin öldüğü sırada sarhoş ve sarhoş olduğunu yayınlamasını istemedim."

Bardağını bana doğrultuyor. "Ama o zamandan beri Clifford ve ben birbirimizin hayatını cehenneme çevirme konusunda anlaştık. Bu arada kazanıyorum."

"Tabiki öylesin. Sen her zaman kazanırsın amca."

"Her zaman değil serseri. Ne yaptıysam kardeşimi kaybettim." Kalesini kullanarak beni geri itiyor. "Ben de seni kaybetmeyeceğim."

Filimi tutmadan önce tereddüt ediyorum. Eğer bu bir sonraki hamlemden şüphe etmemi sağlayacak bir taktikse, o zaman işe yarıyor demektir.

"Profesyonelce oynamak ister misin? Ona sahipsin." "Evet?"

"Bir şartla."

Kraliçesini yiyorum ve sırtıyorum. "Ha. Dinliyorum."

"Şah mat, serseri." O da sırtıyor. "Kraliçeyi kral için feda etmek bir zevktir."

Hayır değil.

Amcamın kalesi ve atıyla çevrili şahıma bakıyorum.

Piç ne kendisini ne de kraliçesini koruyamadı ve şimdi bütün krallıkları daha doğru düzgün başlamadan bitti. Başımı sallayıp tekrar Amca'ya odaklandım. "Gerçekten profesyonelce oynamama izin vereceksin, yoksa bu bir hile miydi?"

"İkisi birden." O gülüyor. "İşte karşılığında yapmanız gerekenler."

50 Astrid

Her şey biter. Hatta bir savaş.

Levi'nin odamın penceresinden geri çekilişini izlerken dudaklarımdan sert bir nefes çıkıyor. Bir kaşıntı beni peşinden koşmaya ve ona sarılmaya itiyor.

Ona o kadar çok sarılmak istiyorum ki, sadece benim de sarılmaya ihtiyacım olduğu için değil.

Sarah bana King soyadına sahip birinin geldiğini söylediğinde neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Gidip onu babamdan korumamak içimdeki her şeyi aldı.

Ama onunla yüzleşemedim. Bunu yapacağımdan şüpheliyim.

Levi'nin babasıyla derin bir bağı vardı ve üç yıl önce yaşananlarla ilgili gerçeği öğrenince bir daha yüzüme bakmayacak.

Başımı pencerenin çerçevesine yaslayıp alnıma defalarca vuruyorum. Sarılmak. Şu an gerçekten sarılmaya ihtiyacım var.

Telefonumu alıp açıyorum. Bildirim bombardımanına tutuldum. Onları görmezden gelmeye çalıştım ama sonra okulun öğrenci grubundan gelen bir bildirimi okudum. 'RES'te bir katilin kızı var.'

Orijinal gönderiyi açtığımda kalp atışlarım neredeyse boğazımdan fırlayacak. Gazeteci grubundan biri, bir cinayetin kızının RES'te okuduğuna dair bir ihbar aldığını ve yakında bu ismi açıklayacağını söylüyor.

Nefesim daralıyor ve oda dönmeye başlıyor. Nasıl... Nasıl bu kadar çabuk öğrenebildiler? Sadece babam ve ben biliyorduk.

Ve... Jonathan King. Benim aracılığım ile babamı yok etmenin yolu bu olabilir mi? Ama bu aynı zamanda okulun ismine de leke sürmez mi?

Hisselerin çoğu onun elinde, neden yok etsin ki?

Tam Dan'i aramak üzereyken birisi kapıma öyle sert vuruyor ki irkiliyorum. Ben tepki veremeden Nicole içeri daldı ve kapıyı arkasından kapattı.

Dağınık durumda. Gözleri kan çanağına dönmüş ve yanaklarından gözyaşları akıyor. Saçları her yöne gidiyor. "Neler oluyor -"

"O gece olanlarla hiçbir ilgim yok," dedi bakışları kaygan bir şekilde. "Kazanız hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum, sadece Daniel'ı istedim. Bu kadar."

"Daniel'ı mı istedin?" İnanamayarak tekrar ediyorum. "En iyi arkadaşım Dan gibi mi?"

"Evet, evet, o Dan!"

"Ama... sen her zaman ona hakaret ediyorsun ve onu küçümsüyorsun."

"Savunma mekanizması, aptal," diye burnunu çekti. "Sana ilaç vermek istemedim.

Ona bir atış yaptım ve diğerinin benim olması gerekiyordu ama o onu parmaklarımın arasından kapıp sana vermek zorunda kaldı. Ah.

"Beklemek. Dan de uyuşturuldu mu?"

"Evet ve geceyi benimle geçirdi." Çenesini kaldırıyor.

"Ah. Benim. Tanrı." Ona doğru yürüyorum. "Ona ne yaptın, Nicole?"

"Hepsi senin yüzünden," diye hırladı. "Sen hayatıma, evime, okuluma girdiğinden beri her şey cehenneme döndü. O ilk önce benimdi. Onu ilk ben gördüm! Her şeyin eskisi gibi olabilmesi için neden çekip gitmiyorsun?" Ben bir şey söyleyemeden dışarı fırlıyor.

Zaten ona ayıracak vaktim yok.

Aman Tanrım. Bunca zamandır çok kördüm.

O gece travma geçiren tek kişi ben değildim. Dan da saldırıya uğradı. Neden bu konuda tek kelime etmedi? Onu arıyorum ama açmıyor.

"Lanet olsun, Dan." Sesim boğuk çıkıyor. "Toplamak."

Üzerime kapüşonluyu giyerken onu çağırmaya devam ediyorum. Onu bulmam ve bunu sakladığı için onu boğmam gerekiyor; ona sarıldıktan sonra.

Odamdan çıkarken babamın içine daldım. Geri çekiliyorum, başımı eğirim.

"Ah, baba... Üzgünüm, babayı kastediyorum. Dan'i görmem lazım."

"Bu biraz bekleyebilir mi?" İçeri doğru yürüyor. "Ayrıca Daniel konseyde." "F-ne için?"

Babam "Okul yönelimi" diyor. "Bu sabah geldiğinde Sarah'ya bundan bahsetti ve sen kimseyi görmek istemedin. Daha sonra uğrayacağını söyledi."

"Ah, doğru. Tamam aşkım." Bir nefes bırakıyorum. Neden onun tehlikede olduğunu düşündüğümü bilmiyorum. Babam sanki ilk kez görüyormuş gibi odama girmeye

devam ediyor.

Ben yutarım. "Konuşmak istediğin bir şey mi var baba?" ürküyorum. "Özür dilerim, yani baba."

"Babam iyi." Gözleri yumuşadı. "Bana alakası olmayan bir şekilde hitap etmene neden olduğum için üzgünüm Astrid."

"Tamam." Babam ona baba dememe izin verdiği için şimdi neden daha gergin hissettiğimi bilmiyorum. Tuhaf bir şekilde bu, mahkûmlara ölüm cezasından önce sundukları son yemekmiş gibi geliyor.

Şimdi Nicole'ü evlat edindiğini açıklayacak mı? Yatağın kenarına yerleşiyor.

"Oturmak istermisiniz?"

Sanki bir kaçış yolu arıyormuşum gibi kapı pervazına sarıldığımı fark ettim. İsteksiz bir yürekle kapıyı bırakıp babama doğru bir adım atıyorum.

Hâlâ aynı yataktayken ondan olabildiğince uzağa oturuyorum.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki sadece kulaklarımda uğultu duyabiliyorum. Annemle babamın beni masaya oturtup babamın artık bizi eskisi kadar sık ziyaret etmeyeceğini söylediği o zamanlara benziyor.

Kendimi kötü habere hazırlıyorum. Son zamanlarda ne kadar çok sahip olursam olayım, bu kolay olmuyor. O konuşmaya fırsat bulamadan, bunca haftadır korkakça söylediğim şeyi ağızımdan kaçırdım. "Özür dilerim baba."

"Ne için?"

"O gün söylediklerimi söylediğin için. Sinirliydim. Öyle demek istemedim, biliyorsun, ölmeni istedim. Yapmıyorum. Sen benim... babamsın. Sadece annemi özlüyorum ve keşke ikiniz de yanımda olsaydınız. Uzun bir iç çekti. "Ben de."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Jasmine ve ben kazadan hemen önce resmi olarak yeniden bir araya gelmeye karar verdik." Bakışlarını bir hüznün parıltısı kaplıyor. "Sonuçta bir rüya olarak kaldı."

"Beklemek. Victoria'dan boşanmayı mı planladın? Ama yedi yaşından beri o senin karın değil miydi?" "Kağıtlarda evet. O ailemin seçtiği mükemmel eş ama asla benim karım olmadı. Annen evlenmek istediğim tek kadındı."

"O halde neden yapmadın?"

"Yaptım." Alnını kaşıyıp boğazını temizliyor. "Vegas'ta." "Vegas mı? Las Vegas'ta olduğu gibi."

"Evet. İşte bu."

Vay. Clifford ailesinin varisi ve Lordlar Kamarası'nın bir üyesi olan babam Lord Henry Clifford'un, bırakın Vegas'ta bir düğün yapmayı, Vegas'ı ziyaret edeceğini bir şekilde hayal edemiyorum.

"Annem bundan hiç bahsetmedi."

"Ama sana gayri meşru olmadığını söyledi, değil mi?"

"Evet, öyle yaptı." Onun versiyonu, evliliklerini gizlice kaydettirdikleriydi ve hepsi bu.

"Nedir?"

Başımı sallayıp tuhaf bir şekilde gülüyorum. "Üzgünüm, hâlâ Vegas kısmını kafamda canlandırıyorum."

"Her zaman bu kadar bir arada değildim, biliyorsun. Gençliğimde oldukça vahşiydim. Annenle nasıl tanıştım sanıyorsun?"

"Bu kısmı hep belirsiz bıraktı. Partiyle ilgili bir şeyden mi bahsetti?"

"Sanırım buna parti diyebilir." Nostaljik bir gülümsemeyle başını salladı. "Bu muhtemelen onun PG-13 versiyonuydu. Arkadaşlarım ve ben bütün gece parti yaptık ve kumar oynadık. Sarhoş zihinlerimizde, kafatası dövmesi yaptıрманın destansı bir fikir olduğuna karar verdik. Yolun aşağısındaki salona gittik ve Jasmine oradaydı. O... büyüleyiciydi. Ve bana dövme yapsın diye arkadaşlarımı bir kenara itmiş olabilirim. Sadece o benim kafatası fikrimle ve bunun ne kadar "orijinal olmayan" olduğuyla dalga geçti. Bu yüzden ona, kıyafetlerle gizlenebildiği sürece her şeyi yapması için özgür yetki verdim." Sanki kendi sözlerinin tadına varmış gibi duraklıyor. "Mutlulukla baktı. Daha önce hiç bu kadar mutlu görünen birini görmemiştim. Görünüşe göre bu, ilk kez birisinin ona sanatsal özgürlüğünü vermesiydi. Hayal kırıklığına uğramayacağıma söz verdi."

Ona biraz daha yaklaştım. "Peki o ne yaptı?"

Babamın dövmesi olduğunu bilmiyordum. Ya da belki o bizimle yaşadığından beri öyle yaptım ve unuttum. Ayağa kalkıp gömleğinin düğmelerini çözüyor. "Onun yerine sana göstereceğim."

Eğer ağızma yapışık olmasaydı çenem yere düşerdi.

Siyah ve kırmızı bir anka kuşu dövmesi, babamın sırtının orta yarısını 3 boyutlu bir taslakla kaplıyor. Dalları

alevlere benzer.

"Vay."

Annemin pek çok eserini gördüm ama bu onun en tutkulu eseri. Bir gün onun gibi çizim yapmaya çalışacağım. "Hepsi bu değil." Bana ön kolu boyunca dikey bir çizgi halindeki küçük dövmele göstermek için kollarını sıvadı. Bir güneş. Bir ay. Bir yıldız. Babamın kolundaki güneş siyah.

"Benimki gibi..." Ona dövmemi onunkiyle aynı yerde gösteriyorum. Sadece benimkinde yıldız siyah renklidir. Ve annemin dövmesinde ay siyah renkte. Kıkırdadım. "Bize eşleşen dövmele yaptırdı."

"Sen sadece on beş yaşındayken buna karşıydım ama yine de bunu yaptığına sevindim." Babam gömleğinin düğmelerini iliklerken gülümsüyor ve yeniden yanıma oturuyor.

"Anka kuşunu yapması ne kadar sürdü?"

"Yaklaşık bir hafta. O kadar çok konuştuk ki bu sürede. İlk defa biri soyadıyla değil de benimle gerçekten ilgileniyordu. Daha sonra gerçek kimliğimi ondan sakladım. Onu Vegas'a götürmeden önce aylarca birlikte kaldık.

"Annem senin kim olduğunu nasıl öğrendi?"

"Korkunç bir yol. Ailem olaya karıştı ve bu hoş değildi. Benim gibi insanların Jasmine gibi insanlarla birlikte olmaması gerekiyor. Bunu bilmeme rağmen onu kaybedemezdim. Özellikle de sana hamileyken." Aramızda hiç boşluk kalmayana kadar kaşınmaya devam ediyorum. "Ne yaptın?"

"Babamla bir anlaşma yaptık. Evlilik radar altında kalacak, sen ve Jasmine de öyle. Reddetseydim bunu en sert şekilde yaparlar ve Jasmine'e zarar verirlerdi."

Gözlerimin aynısıyla buluşmayı bıraktı. "Siz ikinizle birlikte geçirdiğim o yedi yıl hayatımın en mutlu zamanlarıydı Star."

Bir hıçkırık boğazımın gerisinde kalıyor. "Peki neden gittin? Neden Victoria'yla

evlendin ve beni ve annemi bir kenara attın?"

"Aslında fırlatmayı annen yaptı. Şimdi bunun babamın, Victoria'nın ya da ailesinin bir oyunu olduğunu anlıyorum. Veya hepsi. Gitmem gerekiyordu. Ailemin tek varisi benim ve eğer itaat etmezsem ailemin seni ve Jasmine'i ben seni asla bulamayana kadar gömeceğini biliyordum.

"Daha büyük iyilik için kötü şeyler."

"Hayır Astrid. HAYIR." Omuzlarımı tutuyor. "Seni ve anneni terk etmenin bundan daha iyi bir yanı yoktu. Pişman olmadığım bir gün olmadı. Ama ne zaman geri dönsem Jasmine beni dışarı itiyordu. Bazen sizi görmeme izin verdi ama ikinizin benim dünyama uymadığınızı söyleyerek beni hayatınızdan uzaklaştırdı. Onun sürekli reddedilmesi benim cezamdı.

"Gerçekten annemle yeniden bir araya gelmeyi mi planladın?"

"Evet. Babamın ölümünden sonra maskeli balodan vazgeçtim. Sonunda Jasmine'i bana bir şans daha vermesi konusunda ikna ettim ve o da kabul etti." Yüzü sertleşiyor. "Ama bu asla olmadı."

"O gece gerçekten çok mutluydu baba." Gülümsüyorum, boğazımın arkasındaki baskıya karşı savaşıyorum. "Öfke nöbeti geçiren benim."

"Bu senin hatan değildi. Bilmiyordun." Durakladı. "Astrid, bu dönem aile için zor olacak. Güçlü olmana ihtiyacım var. Bunu benim için yapabilir misin?"

Yavaşça başımı salladım, sesim dikkat çekiciydi. "Ne olacak?" "Bazıları ödeyecek." Tavrı sertleşiyor.

Neredeyse tuhaf hale gelene kadar uzun saniyeler boyunca sessiz kalıyoruz. "Sana bir şey söyleyeyim mi baba?"

"Herhangi bir şey."

Tüm cesaretimi toplayıp şöyle dedim: "İmperial College'a gitmek istemiyorum. Annem gibi sanat eğitimi almak istiyorum."

"Elbette."

"Elbette?" Ağzım açık kalıyor.

"Elbette. Seni sevmediğin bir şeyi çalışmaya zorlamayacağım. Ayrıca boşa harcayamayacağın kadar çok yeteneğin var."

Hangi bölümün beni en çok şaşırtması gerektiğini bilmiyorum. Babamın eskizlerimi görmesi ya da sanat eğitimi almama izin vermesi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, sesim boğazımda takılı kalıyor. "Bunca zaman, düşündüm ki... benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Ah, buraya gel Astrid." Kollarını açtı ve ben de kollarıma dalıp ellerimi beline doladım. Boğazımdan bir hıçkırık geliyor ve gözyaşlarına engel olamıyorum.

"Özür dilerim, öyle hissetmene neden olduğum için çok üzgünüm." Saçlarımı geriye doğru okşuyor. "Ben de seni kaybetmekten korktum, bu yüzden sert davrandım. Artık ihtiyacın olanın bu olmadığını anlıyorum." "Ben sadece... annemi çok özledim ve onu bana hatırlatan tek kişi sensin."

"Ben de onu özlüyorum." Başımın üstünü öpüyor. "Seninle doğru düzgün yas tutamadığım için üzgünüm. Hayatına devam etmeni istedim ama bu da yanılttı. İlk önce doğru düzgün yas tutman gerekiyordu.

Hatalarımdan ders alıp senin için daha iyi bir baba olacağıma söz veriyorum."

Bulanık gözlerle ona bakıyorum. "Beni bir kenara atıp Nicole'u evlat edinmeyecek misin?"

Güler. "Bu saçmalık hiçbir zaman masada olmadı. Sen sahip olduğum tek kızımsın. Nicole, annesi gönderildikten sonra gidecek."

"Gönderilmekle neyi kastediyorsun?"

Kapı aniden açıldığında babam konuşmak için ağzını açtı. Victoria, büyükbabamın antika tüfeğini bize doğrultmuş halde içeri giriyor.

"Kimse beni göndermeyecek."

51 Levi

Bunların hepsi sadece bir fantezi miydi?

* * *

Lord Clifford'un malikanesine bakıyorum.

Mantıksal olarak Astrid'e başa çıkması için zaman vermeliydim ama sabır hiçbir zaman benim niteliklerimden biri olmadı.

Eğer onu bulmak için pencereden girip her odayı aramam gerekiyorsa, öyle olsun. Konuşacağız, sonra onu canından öpeceğim. Ya da tam tersi de olabilir. Sıra önemli değil.

Astrid ve ben üç yıl önce tesadüfen kararlaştırılan bir şey değiliz. Biz daha fazlasıyız. Biz çok daha fazlasıyız. Astrid sadece ruhuma kazınmadı, aynı zamanda özümün ayrılmaz bir parçası oldu. Ve hiç kimse bunu benden alamaz.

O bile değil.

"Kaptan?" Daniel benim tarafımdan sesleniyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Aynı senin gibi. Astrid'i görmeye." Gözlerimi kısıyorum. "Ama önce ben geldim, o yüzden sıranızı bekleyin." Bir iç çekiş bıraktı. "Çok şey yaşıyor. Belki de ona başa çıkması için biraz zaman vermelisin. Bu terimi hiç duydun mu?"

"Bu başa çıkma yöntemi her ne ise, Astrid ve ben bunu birlikte yapıyoruz." Onun yanından girişe doğru itiyorum.

Omzumdan tuttu ve farkına varmadığım bir güçle beni geri çekti.

"Lanet dur. O senin gibi değil. Astrid ileri giden, geride kalanları umursamayan bir tip değil." "Benim öyle olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bütün takım senin öyle olduğunu düşünüyor! Bunu yüzünüze söylemekten çok korkuyorlar." "Evet? Ne yapıyordum?"

Ellerini havaya fırlatıyor. "Şampiyonluk için bize Koç'tan daha fazla işkence ediyorsun." "Yani artık şampiyonluğu istemiyoruz öyle mi?"

"Öyle yapıyoruz ama buna eğlenmek için başladık. Hepimiz profesyonel olmayacağız. Lanet olsun, yarımız bile değil." Derin bir nefes verir. "Bu, her şey şirketlere ve siyasete dönüşmeden önce futbolda rekabet edebileceğimiz son sezon."

Ha. Hiç o açıdan bakmadım.

"Güzel konuşma." Daniel'in omzunu okşadım. "Astrid'i gördükten sonra bitirelim."

"Kaptan!" Yanımda koşuyor. "Söylediklerimin tek kelimesini duymuyorsun. Zamana ihtiyacı var. Sakinleştikten sonra kendi isteğiyle dışarı çıkacak ve sizinle konuşacaktır."

"Ya hiç yapmazsa?" Daniel'in gözleriyle karşılaştım. "Ya uzaklaşıp beni artık

istemediğini anlarsa?"

Bir saniye kadar uzun süre sessiz kalıyor. "O zaman bu onun seçimi. Öğrenmen gereken bir kelime daha." Parmağımı göğsüne dokunduruyorum. "Bu asla olmayacak."

Yüksek bir ses sessizliği böldüğünde Daniel beni tekrar durdurmaya çalıştı. İkimiz de durup vahşi gözlerle birbirimize bakıyoruz.

Az önce Astrid'in evinden bir silah sesi geldi.

52 Astrid

Herkes düşer. Kral ve kraliçesi dahil.

* * *

Silah sesi etrafımızda yankılanırken çığlık atıyorum.

Çılgınca bakışlarım herhangi bir yaralanma var mı diye onun üzerinde kayarken, parmaklarım babamın kolunun ön kısmına batıyor.

"İyiymi Astrid." Arkasındaki duvardaki bir deliğe doğru ilerledi.

Kalp atışlarım, kulaklarımdaki uğultu dışında hiçbir şeye odaklanmam imkansız hale gelene kadar hızla artıyor. "Tüfeğini bırak Victoria." Babam beni arkasına hapsederken sakın ama kararlı bir ses tonuyla konuşuyor.

Yine de etrafına göz gezdiriyorum.

Victoria girişte duruyor, parmağı tetiğin üzerinde titriyor. Hayatımda ilk kez yanaklarından gözyaşlarının aktığını görüyorum.

Duygularını göstermediği için Dan'le her zaman onun duygusuz bir robot olduğu konusunda şakalaşırdım. Ama bunların en tehlikelileri olduğunu bilmeliydim.

"Ben senin yanında durdum." Sesi titriyor ve sinir krizinin eşiğinde görünüyor. "Ben senin için mükemmel bir eştim. O akşam yemeklerinden o aptal eşlerin toplantılarına kadar her şeyi ben yaptım. Beni bir kenara atmaya nasıl cesaret edersin?"

Yavaşça, "Bir anlaşma yaptık, Victoria," dedi. "Sana evliliğin bir sözleşme olduğunu söylemiştim. Sana ve kızına bir yuva sağladım ve ölen kocanın borçlarını ödedim. Karşılığında sen de karının yüzünü oynuyorsun. Bu şartları kabul ettin."

"Geleceğini sanıyordum." Tetiğe basan parmağı titriyor ve ben babamın arkasından daha da küçülüyorum. "Gelmeni bekledim. Gerçek bir aile olabilirdik..." Nostaljiyle gülümsüyor, sonra birdenbire kayboluyor. "Eğer o sürtük olmasaydı."

"Annem bir sürtük değildi," diye sızlandım.

"Peki sen!" Hem silahını hem de manik ifadesini bana doğrultuyor. "Clifford adı kızımın hakkıdır. O fahişe annenle birlikte çürümek dışında hiçbir şeyi hak etmiyorsun. Ama sen ölmeyi reddediyorsun."

Havada boğulurken dudaklarım aralanıyor. Bakışlarım ondan babama kaydı. Çenesi kasılıyor ama sakinliğini koruyor. "Demek başardın. Partide Astrid'e vurdun."

"Evet yaptım. Nicole'ü almaya gittim ve bu küçük orospu sokakta koşup vurulmak için yalvarıyordu. Güler. "Durmak üzereyken yavaşladım ama sonra düşündüm ki,

eğer annene katılırsan sonunda gerçek bir aile olabiliriz."

Gözlerindeki canavara bakarken gözlerim bulanıklaşıyor. Beni öldürmeyi planladı. Bu bir kaza değildi. Bunu bilerek yaptı.

Öfke damarlarımda bir kasırga gibi köpürüyor. Sonra bana çarpıyor. Geçen gün Nicole'ün kullandığı eski Mercedes, annemin kazasından bir gün önce evimizin yakınında park halinde gördüğüm Mercedes'in aynısıydı. "Annemin frenlerini kullandın, değil mi?"

"Ben de öyle yaptım." Bir psikopat gibi gülümsüyor. "Henry benden boşanıp onunla evlenmeyi planlıyordu, ben de onu silmeye karar verdim. Yazık ki onunla iyi bir küçük kaltak gibi yatmadın."

Çığlık atıp babamı geçip ona doğru itiyorum. Onu öldüreceğim. Onu çıplak ellerimle boğacağım. Victoria'nın duruşu tehditkar bir şekilde genişlerken babam beni geri çekiyor.

"Gitmene izin ver!" Ağlıyorum, yanaklarımdan yaşlar akıyor. "Baba, bırak beni!"

"Evet, bırak onu Henry." Sesi yumuşak, neredeyse anaç bir tonda. "Eğer bunu yaparsan sonunda bir aile olacağız."

"Asla bir aile olamayacağız!" Babamın sesi yükseliyor. "İstediğim tek aile Jasmine ve Astrid'di."

"Hayır..." Bir gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "Seni bir bebekle tuzağa düşürdüğün için ona karşı sorumluluk hissettin."

"Jasmine'in hiçbir görevi yoktu. O, sevdiğim tek kadın." "HAYIR. Henry. Biz bir aileyiz."

Başını sallıyor, sesi çelik gibi. "Artık değil."

"Sen!" Tüfeğini bana doğrultarak bağılıyor. "Hepsi senin yüzünden. Bu sefer seni öldüreceğim." Yutkunuyorum, uzuvlarım onları kontrol etmek imkansız hale gelinceye kadar titriyor.

Babam ben hiçbir şey göremeyene kadar tamamen önümde duruyor.

"Silahı bırak, Victoria." Alçak sesle konuşuyor. "Bunu olduğundan daha kötü hale getirme." Çılgınca başını sallıyor.

"Polis yolda." O ifade ediyor. "Bitti."

"HAYIR! HAYIR! Ben parmaklıklar ardında çürürken o küçük orospu hayatını yaşayamayacak. "Anne..."

Tüm dikkatimiz Victoria'nın arkasından gelen sese çevrildi.

Nicole, arkasında Levi ve Dan'le birlikte bacaklarını sallayarak duruyor. Geldiler.

Gözlerime yaşlar doluyor. Levi benim için geri döndü. Benden vazgeçmedi.

Kısa bir anlığına gözlerimiz buluşuyor ve açık mavi gözlerinde endişeyi ve özlemi görüyorum. Benimkiyle örtüşen çaresiz, yoğun özlem.

"Nicole?" Victoria kekeliyor. "Odana dön tatlım. Ben bu işi halledeceğim ve gelip seni alacağım, tamam mı?" "Anne, dur." Nicole'ün sesi her kelimede sanki konuşmakta zorlanıyormuş gibi titriyordu. "Lütfen."

"Ama tatlım. Bunu bizim için yapıyorum. Geleceğin için. Yakında Clifford olacaksın."

"Ben bir Clifford olmak istemiyorum. Babamın adını çok seviyorum."

"Neden bahsediyorsun? Biz de bunun için çalıştık."

"Bunun için çalıştın. Ben sadece tüm bu prangalardan, protokollerden ve maske takmaktan kurtulmak istedim." Hıçkırıyor. "Ben bu hayata sadece senin için"

katlandım anne."

"Peki... peki ya geleceğin ve aile isminin sana açacağı kapılar?" Durdu. "Bunu daha sonra, bunu bitirdikten sonra konuşuruz."

Dan, Nicole'ü dürtüyor ve Nicole öne çıkmadan önce yüzünü buruşturuyor.

"Anne lütfen." Titreyen elini annesine doğru uzatıyor. "Henry Amca bize her zaman istediğimiz her şeyi verdi, ona zarar veremezsin."

"Ona zarar vermeyeceğim. Öldüreceğim kişi onun kızı."

"Durmak!" Çığlık atıyor. "Kes şunu, anne. Ben zaten babamı kaybettim, seni de kaybedemem."

Victoria silahını indiriyor, gözlerinde yaşlar parlıyor. "Ben... hepsini senin için yaptım, sevgilim. Her şeyi senin daha iyi bir hayata sahip olman için yaptım."

"Biliyorum." Nicole ağlayarak annesine sarılıyor. "Biliyorum."

Levi öne çıkıp pompalı tüfeği Victoria'nın parmaklarından çekerken nefesim kesildi. Bir anlığına silahın patlayıp onu öldüreceğini ya da Victoria'nın kavga edip onu vuracağını düşündüm. Sadece kucağında hareketsiz kaldığında rahat bir nefes alıyorum.

Babam beni yanına çekiyor, kollarını koruyucu bir şekilde sırtıma sımsıkı kenetliyor. Bir yanımla Levi'ye koşup onu öpmek istese de ona sarılıyorum.

Memurlar, nöbetçi komiser yardımcısıyla birlikte içeri dalıyor. Memurlardan biri Victoria'nın kollarını arkasından çekip kelepçelede.

"Victoria Clifford, Jasmine Green ve Astrid Clifford'u öldürmeye teşebbüsten tutuklusun. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz..."

Memur Victoria'nın haklarını okurken Nicole hıçkırarak onu bırakmaları için yalvarıyor.

Victoria'ya en ufak bir sempati duymasam ve sonunda hak ettiğini aldığı için mutlu olsam da Nicole için üzülmeden edemiyorum.

Artık bildiği hayat sona ermiştir. Hem annesini hem de babasını kaybetti ve bunu durdurmak ya da zamanı geri döndürmek için yapabileceği hiçbir şey yok.

Nicole annesine tutunmaya devam ederken Daniel onun omzunu yakalayıp onu geri çekiyor. Onunla dövüşmeye çalışıyor ama Victoria başını sallıyor.

Tam Victoria tarzıyla ağlamayı bırakıyor ve bir aristokrat gibi çenesini kaldırıyor.

Babam elimi okşayıp ona doğru yürüyor. Nicole'ü götürmesi için Dan'e başını salladı. Üvey kız kardeşimin hıçkırıkları koridorda kaybolduğunda babam Victoria'ya yüzünde gördüğüm en öfkeli ifadeyle bakıyor.

"Sen benden bir can aldın ve söz veriyorum, ben de seninkini geri alacağım."

Tüylerimi diken diken eden saf bir küçümsemeyle konuşuyor. "Öleceğin güne kadar hapiste çürümeni sağlayacağım."

Başını sallarken nefesi kesiliyor.

Hepsi koridora çıkmadan önce babam komiser yardımcısıyla bakışıyor.

Levi yolumu kesip çatık kaşlarıyla bana baktığında onları takip etmeye gittim.

Elleri boş olduğundan pompalı tüfeği görevlilerden birine vermiş olmalı. Kollarını açtığında, o kadar çok dalmak istiyorum ki.

Onun kucağında ağlamak ve onu ne kadar sevdiğimi söylemek istiyorum. Ama bu

sadece ikimiz için de işkence olur.

Kaderimiz üç yıl önce yağmurlu bir gecede başıboş bir köpek tarafından belirlendi. Zamanda yolculuk makinesi dışında hiçbir şey geçmişini değiştiremez.

Belki o zaman annem hayatta olur ve babamla evlenirdi. Belki o zaman Levi'nin babası da hayatta olurdu. Belki Jonathan King ile Lord Henry Clifford arasında bir kavga olmazdı.

Belki farklı koşullar altında tanışırdık.

Ama hayatımda belkiler yok. Zaman yolculuğu makineleri de yok. Gerçek şu ki, daha başlamadan bitmiştik.

Ve bu acıtıyor.

"Astrid..." Kelimeyi bulamıyormuş gibi sustu. "Seni seviyorum. Senin için deli oluyorum prenses." Gözyaşları gözlerime hücum ediyor ama onları geri itiyorum.

Güçlü ol.

Güçlü olmak zorundasın.

"Ve seni seviyorum Levi," bu sözleri sanki onlardan korkuyormuşum gibi mırıldanıyorum. Korkarım ki artık oradalar, kendimi daha sert bir düşüşe mahkum ettim.

Dudakları benimkileri yakaladığında gülümsedi. Ona direnmek mümkün değil.

Yapamam.

Çöküyorum ve yanıyorum ama yine de her darbeden keyif alıyorum. Her kirpik. Her yanık.

Öpücük çok fazla tutku ve söylenmemiş sözlerle dolu. Sanki onunla kalmam için bana yalvarıyormuş gibi. Onu asla bırakmamak için. Ve tam da bunu yapmaya can atıyorum.

Ama yapamam.

İki elimi göğsüne koydum ve başımı sallayarak onu ittim.

"HAYIR."

"Neden olmasın?" Saçlarını karıştırıyor, neredeyse kopartıyor. "Birbirimizi seviyoruz."

"Bu asla yeterli değil. Bu ailem için değildi ve artık kesinlikle yeterli değil."

"Ne olursa olsun beni bırakmayacağını söylemiştin. Sana kastetmediğin bir şeyi söylememeni söylemiştim ama yine de söz verdin. Lanet olası söz vermiştin, Astrid." Kalbimin olduğu yere kapüşonumu bir avuçla yumrukladım. "Canım acıyor Levi. Seni görmek çok acı veriyor." Vücudu sanki birisi üzerine buzlu su atmış gibi donuyor. O kişi benim.

Omuzları düştü ve dönüp gitmeden önce başını salladı. Başardığımı fark ederek dizlerim parçalanıyor ve yere düşüyorum. Bizi sonsuza kadar ayırdım.

53 Astrid

Bitmiş olabiliriz ama bu son mu?

* * *

Victoria'nın tutuklanmasından sonraki iki hafta çok hızlı geçiyor.

Nicole, Londra'nın güneybatısındaki bir akrabasının evine gitti. Babası ona kalmasını teklif etti ama o reddetti. Victoria suçunu kabul etti ama buna rağmen babamın onu mümkün olduğu kadar uzun süre parmaklıklar ardında tutmak için siyasi arenada elinden geleni yaptığını biliyorum.

Okuldan ayrıldıktan sonra geri dönmeye karar verdim. Dan'e göre, bir cinayetin kızıyla ilgili tüm kavga Victoria tarafından gazetecilik kulübüne aktarıldı ve olay Nicole'ün yüzüne patladı.

Victoria'nın hikayesi tüm basında yer aldığı için gizli cinayetin kızı artık Nicole'dür. RES'e döneceğini ya da son yılını bitireceğini sanmıyorum. Ve bazı nedenlerden dolayı onun adına üzülüyorum. Benim gibi Nicole de bu hayatı istemiyordu. Bunu yalnızca ebeveyni adına kabul etti. Nicole tam bir kaltak olsa bile annesinin günahlarının bedelini ödemesi yanlış.

Onu hiç bavullarını topladığı, babama ve bana veda ettiği gün kadar kırgın görmemiştim. Daniel o gün yanımda durdu.

Başını eğerek kapıdan çıkarken gözlerine bakmadı.

"Bana o gece ikinizin arasında ne olduğunu anlatacak mısın?" Dışarı çıkınca Dan'e soruyorum. Çenesi kasılıyor. "Önemli değil."

"Dan... ben senin en iyi arkadaşınım, bunları bana söylemen gerekiyor.

Yaralandığında yanında olmam gerekiyor."

"Bu biraz dramatik, çılgın bir herif. Sesini biraz azaltın. "Hayır. Arkadaşlık kılavuzunda yazılıdır. Sonunda okudum." Güler. "Zaman hakkında."

Onunla yüzleşiyorum. "Neden bana söylemedin?"

"Bir. Uyuşturucu aldığımı ve sana da ilaç vermiş olabileceğimi söylemek çok utanç verici. Ve ah, bekle. O gece bir kaza geçirdin.

"Peki, daha sonra zamanımız oldu, neden bu konuyu hiç açmadın?" "Bunu bir felaketmiş gibi ya da travma geçirmiş gibi konuşuyorsun." "Değil misin?"

Nicole'ün kaybolduğu yere bakmaya devam ediyor. "Değilim." "Ama o... sana saldırmadı mı?"

"Tam olarak değil."

"Tam olarak değil? Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Nicole bitti.

Ama içimden bir ses durumun böyle olmadığını söylüyor.

Odamdaki masamda oturuyorum ve eskiz defterime bakıyorum. Benden ve tarzımdan bahseden birkaç eskiz bulup üniversitelere göndermem gerekiyordu ama bir yerlerde kayboldum.

Son bir saattir Levi'nin birçok çizimine bakıyordum. Onun birkaçı gol atıyor, koşuyor ya da kollarını kavuşturarak takımın başında duruyor.

Onu aklımdan çıkaramıyorum.

Dışarı çıktığı o günden beri, gözlerindeki son bakışı tekrar tekrar canlandırıyorum.

Acı. Yenilgi. Kanatlarını kırdım ama kanayan benim.

Rüyamda kapımı çalmak için geri geleceğini ya da pencereden gizlice kaçacağını hayal ediyordum. Ama hepsi bu kadardı. Rüyalar.

Gelse bile bu onu tekrar uzaklaştırmayı daha da zorlaştıracaktı.

Çünkü doğruyu söyledim. Beni sadece babasını öldüren kadının kızı olarak görecekti. Annemin bu olayla hiçbir ilgisi olmasa da babası o gün öldü.

Onun bana o şekilde bakmasına dayanamam.

Ancak bu onu düşünmeden durabileceğim anlamına gelmiyor.

Bu, ilham perimin onu çizmesini engelleyebileceğim anlamına gelmiyor. Bir kaç ay. Ayrı yollarımıza gitmemize birkaç aydan az zaman kalacak.

Dan, Jonathan King'in Levi'nin profesyonelce oynamasına izin verdiğini söyledi.

Ben Londra'da okumaya devam ederken o, Manchester ya da Liverpool'u seçecek ve ülkenin diğer yarısında yaşayacak.

Onu bir daha göremeyeceğim düşüncesi kalbimi acıtıyor ve kanıyor. "Bunlar gerçekten çok güzel."

Şaşıyorum ve babamın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Not defterini beceriksizce karıştırıyorum, çarparak kapatıyorum ve yanaklarımdan yukarıya tırmanan utançla mücadele ediyorum.

Tanrıya şükür babam yarı çıplak çizimleri görmedi. "Kapıyı çaldım" diyor. "Üç kere." "Üzgünüm."

"Bu iyi." Bir sandalye çekip yanıma oturuyor. "İçtenlikle söyledim. Anneninkinden farklı, özel bir yeteneğin var." Gülüyorum. "Sağol baba."

"Okula dönüyor musun?"

ürküyorum. "Zamanı geldi sanırım. Sonsuza kadar kaçamam." Ne kadar istesem de.

"Son zamanlarda burada çılgınlık olduğunu biliyorum ama sen güçlüsün ve bunun üstesinden geleceğine inanıyorum."

"Biliyorum baba, sadece..." "O King çocuğu mu?"

Ben yutarım. "Aramızda her şey bitti, merak etme."

"Endişeli değilim. Jonathan'la olan kavgam ikinizin endişelenmesi gereken bir şey değil. "Baba... şu anda Levi'yi onaylıyor musun?"

Benimle kafa kafaya karşılaşmaya cesaret etti ve hatta senin kazasına ilişkin kanıtları işleme koymak için geleceğini bile riske attı. Bu ona bazı puanlar kazandırıyor." Burnunu kırıstırıyor. "Hâlâ o iğrenç Kral gururunu taşıyor ama bu ondan sökülebilir."

"Ama... peki ya annem ve babası?"

"İkisi de öldü Astrid. Bu bir kazaydı. Ne senin ne de Levi'nin bu olayla hiçbir ilgisi yok." Elimi avucunun içinde tutuyor. "Bütün bu suçluluk duygusu senin içinden geliyor ve bununla savaşabilecek tek kişi sensin."

"Nasıl olduğunu bilmiyorum." Sesim bozuluyor.

"Kendine sor. Geçmiş için mi yaşıyorsun yoksa gelecek için mi? Buna nasıl cevap vereceğimi bilmediğim için suskun kaldım.

Babam ayağa kalkıp elimi okşadı. "Ne olursa olsun, o çocuk sinir bozucu bir şekilde geleceğe odaklanmış görünüyordu."

54 Levi

Bitmeden bitmez.

Seyircilerin sesi sağır edici.

Şampiyonluk yolundayız.

Koç Larson bana şahin gibi bakıyor ve saatini işaret ediyor. Beş. Sadece beş dakikamız kaldı.

Ronan ve Cole'a savunmaya geri dönmelerini işaret ediyorum. Büyük bir çıkış yapmak istediklerini biliyorum ama kendi sahamızda oynamamıza rağmen Manchester'a karşı ikiye bir savunma yapmak çok kötü oldu.

İlk golü ben attım, ikinci golü ise Aiden attı.

Piç Daniel'in geçen seferki sözleri aklımda kaldı. Son birkaç maçta, sonuçlar olduğu sürece takıma eğlenmeleri için daha fazla alan tanıyorum.

Kaptan olmak sadece takımımı zafere taşımak anlamına gelmiyor. Bu aynı zamanda sonbaharda orada olmak ve onlar konuşurken onları dinlemek anlamına da geliyor.

Her sorumlu generalin yapacağı gibi.

Topu kaybediyoruz ve Aiden dönüş yolunda omzunu bana vuruyor.

"Özensizsin, Kaptan." Geriye doğru koşarken gözleri küçümsemeyle parlıyordu.

"Güvenli yöntemlerinle izcileri etkilersen şaşıırım."

Pezevenk.

Xander'la bakışarak gülüyor.

Bazen Aiden'in sadece oyun sırasında kendini bırakmasına izin verdiğini düşünüyorum. Doksan dakika boyunca durdurulamaz bir canavara dönüşür ve rakibini yıpratıncaya kadar savunmasını üstlenir.

Cole orta saha oyuncusunun elinden topu alıp bana veriyor. Topa sahip olmaya devam ediyorum ve sahayı

inceliyorum.

Skorumuzu koruyup maçı kesinlikle kazanabilirim. Koçun istediği gibi oynayabilirim. Herkesin beklediği gibi. Ama ben korkak değilim.

Ben bir Kralım ve güvenli oynamayız.

İleriye doğru koşuyorum ve Koç'un çevre görüş alanımda küfürler bağırdığını neredeyse hayal edebiliyorum. Çılgına dönen kalabalığa, damarlarıma pompalanan adrenaline ve beni takip eden ekibime odaklanıyorum. Aiden ve Xander iki yanımda koşuyorlar, böylece bir üçgen oluşturuyoruz. Savunmadan birinin yanından geçip topu Xan'a veriyorum, o da Aiden'a ustaca bir dokunuşla yön değiştiriyor.

Son defans oyuncusunun sırtını itiyorum ve aynı hızda olduğumuzdan emin oluyorum.

Aiden iki defans oyuncusunun ortasında boğa gibi koşuyor ve topu bana veriyor. Onu yerinde tutmakla uğraşmıyorum. Hala havadayken ateş ediyorum.

Kalabalık çıldırıyor. Filenin içindeki topu görme şansım bile olmuyor. Aiden beni yere yatırıyor ve tüm takım ve yedek kulübesi üzerime yığılıyor.

Nefes almak imkansız ama yine de gülüyorum. Bu ödendi. Kumar işe yaradı.

Bu artık sadece oyunla ilgili bile değil. Bu son iki haftadır dönüştüğüm zombiyle ilgili. Astrid'i terk ettikten sonra bir daha arkama bakmadım çünkü riske girmemiştım.

O ben değilim.

Ve asla olmayacak.

Xan ve Ro beni omuzlarında taşıyorlar ve ben de yanlarında bağıriyorum. Bu zafer sadece benim değil hepimizindir.

Muhtemelen benimle Aiden arasındaki fark bu. Oyunu doğru oynayamayacak kadar

bireyselci. Ve buradan çıktığımda onun kaptan olmadığından emin olmamın sebebi de bu.

Koç Larson'a ulaştığımızda adamlar beni indiriyorlar. Bana onaylamayan bir bakışla bakıyor ve bütün erkekler susuyor.

"Bu tehlikeli bir numaraydı Kaptan." Koç sırtıyor. "Ama bu konuda çok iyi." Kafamı kilitledi ve ben de herkesin alaycı yumruklarını kabul ettim.

"Koç."

O ve ekibin geri kalanı Amca'nın sesini duyunca doğruldular.

"Bay Kral." Koç Larson amcamın elini sıkıyor. "Oğlunuzla ve yeğeninizle gurur duymalısınız." "Sağ. Elbette." Jonathan'ın sesi tamamen tarafsız.

Aiden ve ben bakışıyoruz ve gözlerimizi deviriyoruz.

"Birisi senin için burada, Lev." Amca, üç parçalı takım elbise giymiş ve Amca'nın takıldığı tipe çok benzeyen bir adamı işaret ediyor.

Beklemek. Bu...

"Bay Jeremy?" Her zaman beste yapan Koç Larson neredeyse sözlerini söylerken takılıp kalıyor. "Sizinle tanışmak bir onur."

"Onur tamamen bana ait, Koç." Jeremy Koç'un elini sıkıyor. "Etkileyici bir ekip kurdunuz." Bana doğru dönüyor. "Levi Kral mı?"

Xan, "Tek ve tek" diye bağıyor.

Jeremy gülüyor. "Bugün olağanüstü kaptanlık becerileri gördüm. Liderliğiniz ve bölünmüş bir zamanda karar verme yeteneğiniz tam olarak aradığımız şey. Bu bitiş sadece sana ne kadar ihtiyacımız olduğunu kanıtladı." Jonathan'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Bana bir mücevher sakladığını söylememiştin, King."

Amca, "Soyadıyla birlikte geliyor" diyor.

Jeremy gülümsüyor ve Aiden'a bakıyor. "Yakında ikinci Kralla da konuşacağız."

"Evet, bu olmayacak, Jeremy." Yardımcı antrenörler ağzının suyu akmaya başlamadan amca onu alıp götürüyor.

Bir ağız dolusu su içiyorum ve birazını da başıma döküyorum. Bir şey bitti.

"Benim evimde zafer partisi!" Ronan beni omzumdan tutarak bağıyor. "Kaptan, günün adamı!" "Bunu kendi başına yapmak zorunda kalacaksın." Onu omuz silkiyorum.

"Neden?" Cole şişeyi parmağımın arasından kapıyor.

"Olmam gereken önemli bir yer var." İki hafta gecikmiş bir yer.

"Ah, buna gerek yok." Xander kaşlarını oynatarak arkamı işaret etti. Arkamı döndüğümde nefesim kesiliyor.

Adamların tezahüratları, seyirciler ve tüm kahrolası dünya yok oluyor. Geriye kalan tek şey sahada yürüyen kızdır.

Üzerinde on numara olan tişörtümü giyiyor. Saçları lanet bir hale gibi yüzünün iki yanına düşüyor. Hava ciğerlerime geri dönüyor ve canımı acıtıyor.

İki hafta boyunca boğulduktan sonra bu kadar hayat hissetmek canımı acıtıyor.

Bir daha asla acımayacağından emin olacağım. İkimiz için.

Astrid bir keresinde bana karanlık bir gece olduğumu söylemişti. Onun gibi yıldızlar en çok karanlık gecelerde parlıyor.

55 Astrid Madeni.

* * *

Levi'ye bakarken kalbim göğsümden dışarı fırlamaya çalışıyor.

Ter ve su, muhteşem Viking saçlarının darmadağın ve parlak olmasını sağlıyor. Sabah koşularına katlanmamı sağlayan o çevik, baş döndürücü şekilde bana doğru koşuyor.

Göğüs kasları formasına baskı yapıyor ve güçlü kalçaları neredeyse şorttan fırlayacaktı. Önümde duruyor, yakışıklı yüzü az önce bitirdiği kahramanca oyundan dolayı hafifçe kızarmıştı.

Kendimi bininci kez bunun yapılacak doğru şey olduğuna inandırmaya çalıştıktan ve bizi tamamen mahvetmediğim için dua ettikten sonra ancak ikinci yarıda geldim.

Tebrikler, diye mırıldandım, neredeyse bir aptal gibi kekeleyerek. "Harika bir oyundu."

"Siktir et şunu." Sert bir şekilde nefes alıp yavaşça bana yaklaşıyor. "Neden buradasın Astrid?" "Ben..." Aptal mıydım? İkinci bir şans ister miyim?

Karmaşık düşüncelerime nereden başlayabilirim ki?

Benim alanıma dalıyor. Göğsü göğüslerime sürtünüyor ve ben onunla o kadar doluyum ki. Onun boyunda. Doğal kokusu artık adrenaline karışmıştı. Onun saf varlığından.

Tanrım, onu özledim. Onu o kadar çok özledim ki.

Güçlü elleriyle omuzlarımı kavradı ve bu his karşısında bir anlığına gözlerimi kapattım. Onun dokunuşu her zaman beni mahvetti ve çok uzun zamandır açlıktan ölüyordum.

"Bana senin de uyuyamayacağını söyle. Senin beni çıldırttığın kadar benim de seni delirttiğini söyle bana." Boğazımda artan baskıyla mücadele ederek başımı salladım. "Aramızda karanlık bir geçmiş olduğunu biliyorum ama bencil olmayı seçiyorum. Geleceği seçiyorum Levi."

"Teşekkür ederim çünkü senden asla vazgeçmiyorum prenses." Uzun bir nefes veriyorum. "Ben zaten yaptığını sanıyordum." "Hayır. Şeytani şöhretime yakışır şekilde yaşamak zorundayım."

Kendimi ona doğru atıyorum, ellerimi sıkıca sırtında tutuyorum. Levi kollarını belime doladı ve beni kendine çekti. O kadar yakınız ki beni nefes alamayana kadar eziyor. Kazı şunu. Nefes alabiliyorum. Onunla nefes alıyorum. Onun kucaklaması. Onun sıcaklığı. Onunla istediğim gelecek.

Levi ve ben, tesadüfen özel odaya girdiğim, uyuşturulmuş olduğum ve onun daha sonra beni kurtarmak için beni dışarı attığı günden beri özel bir insandık.

Beni hedefi haline getirdiğinden ve ben de karşılık verdiğimden beri özel bir şey olduk. Geçmiş hayatlarımızı tanımlamayacaktır. Gelecek olacak.

"Şimdi söyle." diye fısıldadı kulağıma doğru. "Ne dersiniz?"

"Sen benimsin."

"Ben senimim." Kıkırdayıp ona bakıyorum. "Uzun mesafeli bir ilişkimiz olsa bile."

"Uzun mesafe ilişkilerini sikeyim."

Sanki göğsüme bıçak saplamış gibi yüreğim parçalanıyor. Levi sadece yılın geri kalanını benimle geçirip sonra ayrı yollara mı gitmeyi planlıyor?

Burnuma dokunuyor. "Düşüncelerin için öpmek mi?"

"Ne olmuş? Manchester'a ya da Liverpool'a gittiğinde her şey biter mi?" "Hiçbir şey bitmeyecek."

"Ama sen gidiyorsun—"

"Hiçbir yere gitmiyorum prenses. Amcam, Londra'da kalmamı sağlamak için Arsenal'in CEO'su olan arkadaşını getirdi."

"Cephanelik. Vay."

"Biliyorum. Jonathan sonuna kadar manipülatif davranıyor."

"HAYIR. Yani senin adına sevindim... tabii eğer Londra'da kalmaya karar verirsen."

"Lanet olsun, kalıyorum. Sen nereye gidersen oraya giderim prenses."

Nefesimi kesen tutkulu, her şeyi tüketen bir öpücükle dudaklarını benimkilere mühürledi. Etrafımızdaki adamlar tezahürat yaparken parmaklarımı saçlarının arasına sokarak inliyorum.

Ben de onu öpüyorum ve düşündüğü şeye karşılık vermek için parmak uçlarımda yükseliyorum. Bana ait.

Sonsöz - Astrid

Bir yıl sonra,

* * *

"Bu hiç komik değil."

Sesimi neşeli tutmaya çalışsam da kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi atıyor.

Yağmurun sesi Kral'ın malikanesinin her yerine çarpıyor, arka bahçenin ortasındaki çeşmeyi ve uzaktaki ağaçları ıslatıyor.

Onun iyi niyetli olmadığını bilmeliydim. Levi her zaman hayır peşindedir.

"Levi?" Adımlarım kapalı koridora yaklaşırken tereddütlü bir sesle seslendim.

Arkamdan bana saldıracağı nahoş şakalarından birini bekleyerek etrafı araştırdım.

Muhtemelen bunu ona asla itiraf etmeyeceğim ama onun en çok bu yönünü seviyorum. Onunla asla sıkıcı bir anınız olmaz.

Günlerimi unutulmaz, gecelerimi bir rollercoaster yolculuğu kadar heyecanlı kılıyor.

Dün beni, bir şekilde hepsi erkek olan birkaç üniversite arkadaşım ile öğle yemeği yerken gördü. Levi bir pislik gibi davranıp herkesin önünde beni öpmeye karar verdi, ta ki ben özür dileyip ayrılmak zorunda kalana kadar. Dairesine girer girmez beni kapıya sert ve hızlı bir şekilde dayatmasından dolayı hâlâ acı duyuyorum.

Bu onun cezalandırma şekli. Vücudumla oynadığı ve asla bitmesini istemediğim bir oyun.

Mezun olur olmaz Levi kendi başına yaşamayı seçti. Halen vakıf fonuna dokunmadı ve dolup taşan kariyerini Arsenal'de yaşıyor. Aynı anda nasıl hem oyun oynayabiliyor hem de ders çalışabiliyor olması beni şaşırtıyor. Yalnız resim derslerinden bile bunaldığımı hissediyorum.

Kağıt üstünde hâlâ babamla yaşıyorum ama gerçekte daha sık Levi's'in dairesinde kalıyorum. Artık neredeyse birlikte yaşıyoruz.

"Uzun süre önemsiz mi davranacaksın?" Kollarımı ovuşturarak soruyorum.

Çıplak uzuvlarımı bir ürperti kaplıyor ve bunun nedeni soğuk değil. Bir parçam onun

yapmayı planladığı şey yüzünden köpürüyor, kaşınıyor ve neredeyse vücudumdan fırlayacak gibi oluyor.

Levi büyümüş olabilir ama o hala dünyamı alt üst etmeye çalışan aynı öngörülemez pislik.

Tek farkım onu seviyor olmam. Hayır, onu arzuluyorum. Bazen onun deliliğinin benimkini yansıttığını hissediyorum.

Ve sabahları yanımda bu yüzle uyandığımda, her zaman onunla uyanmak için sessizce dua ediyorum. Dünyamı sarsabilir ama aynı zamanda onu dengeleyebilen tek kişi de o. O benim kayam ve dayanağım. Sahiplenme ve kontrol etme sorunları var ama bu Levi King'in kişiliğinin bir parçası.

Aslında amcasını ve kuzenini tanıdıktan sonra Levi'nin aralarında en güvenli olduğunu söyleyebilirim; şok edici biliyorum.

Ailenin kanında bir şeyler berbat durumda.

Hepsi kendi yönlerinde sapkınlar ve bu konuda özür dilemiyorlar.

Arkamdan bir ses geliyor. Eşiğin önünde duruyorum ve nefesim kesilerek yan tarafa bakıyorum. "Levi?"

Hiç bir şey.

Birkaç uzun saniye bekleyip ardından nefesimi bırakıyorum. İçeriye girip Levi's oyunlarının canı cehenneme. Arkamdan bir şey bana çarpıyor. Onun sıcaklığını ve şaşmaz kokusunu tanıdığımda çığlık atıyorum.

"Ben gardını indirme konusunda ne demiştin prenses?" Lobumu kemirmeden önce kulağıma karşı konuşuyor. "İşte o zaman her zaman saldıracağım."

"Bebatsın." Kalp atışlarımı kontrol etmeye çalışıyorum. "Beni bunun için hâlâ seviyorsun."

"Belki de artık istemiyorum." Alay ediyorum. "Belki de sınıfımdan başka birine aşık oluyorumdur." "Gerçekten tüm sınıf arkadaşlarının kanının elinde olmasını istiyor musun?"

Sahte bir tepkiyle nefesim kesildi. "Yapmazsın." "Ah, kesinlikle isterim."

Evet. Bunu yapacak kadar çılgın.

Ben bir şey söyleyemeden beni kollarının arasına aldı. O doğrudan yağmura doğru koşarken nefesim kesildi. Su bizi ıslatırken saf bir heyecanla çığlık atıyorum.

Beni nefes alıncaya kadar öperken dudakları benimkilere çarpıyor. Çaresiz bir durum ve akıl sağlığımı ve tüm çevremi alıyor.

Hala tek bir dokunuşla her santimimi tüketiyor.

Onunla yağmurda olma hissi asla sıkıcı olmuyor. Onunla yapmayı en sevdiğim şeylerden biri bu. Beni kollarının arasında döndürmek yerine ayaklarımın üzerine indirip geri adım attı.

Ben ne olduğunu anlayamadan dizlerinin üstüne çöküp üzerinde kocaman bir elmas bulunan bir yüzük getiriyor.

"Hayatıma anlam verdin ve ben onun her anını seninle geçirmek istiyorum."

Şakaklarına yapışan ıslak sarı

saçları ve yoğun bir şekilde parlayan soluk mavi gözleri ile bana bakıyor. "Benimle evlenir misin prenses?"

"Evet! Milyonlarca kez evet, Levi!"

Onu ayağa kaldırdım ve yüzüğü parmağıma takarken dudaklarımı onunkine bastırdım. "Sağdıç olmaya gönüllüyüm!" Ronan'ın sesi arkamızdan bağıyor. Levi ve ben öpüşmeyi bıraktık ama o hâlâ beni yağmurda tutuyor. Dört atlı - Elitlerin şu anki forvet hattı - arada bir sürü alayla tezahürat yapıyor. Aslında yalnızca Dan, Xander, Ronan ve Cole tezahürat yapıyor. Aiden ayak bileklerini çaprazlayarak duvara yaslanıyor ve telefonunda gezinirken yüzünün her yerinde sıkılmış bir ifade var. Geçen sene Aiden'in hafif psikopat olabileceğini düşünmüştüm ama artık onun klinik antisosyal bozukluğu olduğundan neredeyse eminim. Hiçbir şeyin onun için değeri yoktur. Onun sıkılmış ifadesini kaybettiği tek an, belli bir Buz Prensesi'nin yanında olduğu zamandı. "Ah. Bok." Dan şaşkınlıkla haykırıyor. "Bu beni baş nedime mi yapar?" Gülüyorum, ses kaygısız ve mutlu. "Elbette öyle, böcek." Babam gururlu bir gülümsemeyle ön kapıdan çıkıyor. Jonathan onun yanında duruyor, oğluyla yeğeninin arasına bakıyor. Bazen Aiden'in Levi'ye daha çok benzemesini istediğini düşünüyorum. Diğer zamanlarda ise tam tersi görünüyor. Babam ve Jonathan'a arkadaş diyemem ama davet ettiğimizde birbirlerinin evini ziyaret edecek kadar birbirlerine hoşgörülü davranıyorlar. "Mutluyum" diye fısıldıyorum Levi'ye. "Var olduğun için teşekkür ederim kralım." O gülüyor. "Benim olduğun için teşekkür ederim prenses." Ve sonra beni tekrar öpüyor.

Bonus Sahne

Düğünden hemen önce

* * *

Astrid

* * *

Dairenin kapısını iterken neredeyse yorgunluktan bedenim kapanıyor. Bütün günü düğün planlayıcısıyla, çiçek planlayıcısıyla ve tüm planlamacılarla geçirdim. Cidden, bir düğünün bu kadar zor olacağını bilseydim küçük bir tören yapmayı tercih ederdim. Levi, düğünümüzün dünyanın her yerinde patlatılmasını istediğinde ısrar etti, böylece herkes benim onun tipik Levi'si olduğumu bilecekti. Baba da tek kızına uygun bir düğün istiyor. Buna hayır diyemezdim. Artık geri dönmek için çok geç. Büyük güne sadece bir hafta kaldı. Umarım o zamana kadar yıkılmam. Beni yanlış anlamayın, Levi yardımcı oluyor. O bu planlama oyunu konusunda benden daha heyecanlı. Ancak sonsuz sayıda prova ve benzeri şeylerden geçmek zorunda olan benim. Planlamacımız Bayan Hudson'un sürekli söylediği gibi 'düğün tamamen gelinle ilgilidir'. Peki ya bu gelin ilgi odağı olmaktan hoşlanmıyorsa? Peki, bu konuda yapılacak hiçbir şey yok. Sıkıştım. Telefonum çalıyor. Telefonumu almak için sırt çantamı, birkaç alışveriş malzemesini

ve Bayan Hudson'ın broşürlerini bir omzumun üzerinden karıştırıyorum. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. En yakın arkadaşımın gelen bir mesaj. Daniel: Nedime rolünü çok seviyorum. Bil bakalım ilgin kim çalacak, ahmak? Dün soyunma odasında çektiğimiz fotoğrafı da ekledi. Ben gelinliğimi giyiyorum ve o da gösterişli siyah bir smokin giyiyor. Papyonuna dokunup diğer kolunu omzuma dolarken yüzünün her yerinde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

Tanrı. O tam bir salak.

Ama cidden, eğer Dan bunca zaman yanımda olmasaydı çıldırırdım. Tek elimle yazıyorum, hâlâ çok fazla şeyi karıştırıyorum.

Astrid: İstediyin zaman ilgi odağı olabilirsin dostum.

Daniel: Bunu geri alamazsın. Seni buna bağlıyorum, ekran görüntüsü ve her şey. Evin sessizliğini kalın bir ses böldüğünde cevap vermek üzereydim.

"Prenses?"

Telefonu hızla kapatıp çantama koydum. Beni ne kadar rahatsız etse de Levi'nin gelinliği görmesini henüz istemiyorum.

Bunun nedeni o aptal batıl inanç değil. Bayan Hudson'ın koleksiyonunda gördüğüm bir şeyle ilgili.

Gelinler onlara doğru yürürken damatların fotoğraflarını çektiği bir fotoğraf albümü var. İfadeleri genellikle huşu, sevgi ve mutlak mutlulukla doludur.

Düğün gününde Levi'nin yüzündeki o ifadeyi görmek istiyorum. Lanet olsun, bu planlama kabusuna isteyerek

devam etmemin tek nedeni bu olabilir.

Bu yüzden önümüzdeki hafta elbiseyi ilk kez görmesi gerekiyor.

Sırt çantamı deri kanepenin üzerine bırakıp broşürleri tezgahın üzerine bırakıyorum.

"Neredesin?" Koridorda parmak uçlarımda yürürken soruyorum.

Yaklaşık bir yıldır neredeyse birlikte yaşıyor olsak da, son zamanlarda babamla daha fazla zaman geçiriyorum. Sanki buradan tamamen ayrılmadan önce ona veda ediyormuşum gibi.

Elbette Levi bu fikirden pek heyecanlanmadı. Bana boş yatağı, boş kalbi ve boş ruhu hakkında mesajlar gönderip duruyor.

Bunlara çok gülerdim.

Bugün düğüne kadar son kez geceyi burada geçirmeye karar verdim. "Burada," diye seslendi, ses koridorun sonundaki son odadan geliyordu.

Levi daireyi alır almaz sanat atölyeme döndürdüğü oda. Aslında bu evde ilk seçtiği şey sanat atölyemin yeri idi.

Ama şimdi orada ne yapıyor?

Tanrım. Lütfen bana tabloyu gördüğünü söyleme. Düğün gecesine kadar bunu görmemesi gerekiyor. Bir hediye olması gerekiyordu.

Koridorda koşup kapıyı açıyorum. İçeri girer girmez ayaklarım tiz bir şekilde duruyor. Levi kanepede yatıyor, başını kucaklıyor. Devasa vücudu uzayı gölgede bırakıyor.

Oh, ve o çıplak.

Tamamen çıplak.

Bir an için suskun kaldım. Açgözlü gözlerim onun biçimli karın kaslarını, kaslı kalçalarını ve yarı dik sikine giden o lezzetli V'yi görüyor.

Kendimi şaşkınlığımdan kurtarıyorum ve yüzüne odaklanıyorum; dağınık sarı saçları, kibirli gülümsemesi ve soluk mavi gözleri.

O mavi, mavi gözlere lanet olsun.

"Ne yapıyorsun?" Onu sorgulamak istiyordum ama bu, zar zor duyulabilen bir fısıltı halinde çıkıyor. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" Sırıttıyor, gözleri parlıyor. "Senin için modellik yapıyorum." "Benim için modellik mi yapıyorsun?"

"Beni çizdiğini ve uyuduğumu sanırken vücuduma göz attığını biliyorum." Nefesim kesildi. "Tabloyu gördün mü?"

"HAYIR. Sen bana gösterene kadar bekleyeceğim."

Ciğerlerimden rahat bir nefes çıkıyor. Tamam, güvendeyiz. Ama onun resmini yaptığımı nereden biliyordu?

Daha da önemlisi...

"Sana bunun çıplak olduğunu düşündüren ne?" Gözlerimi kısıyorum.

Sonra kıkırdadı, derin, sert ve çok sıcaktı. Onun böyle kıkırdaması hoşuma gidiyor. Başka kadınların önünde olmadığı sürece. Bu hoşuma gitmedi.

"Beni yalnızca çıplak uyurken izliyorsun. Üstelik kızarıyorsun prenses." "Ben değilim. Bu sadece odanın sıcaklığı."

"Odanın sıcaklığı, ha?" "Kapa çeneni."

Ben tuvalimin önüne geçip koltuğa yığılırken kahkahası arkamda yankılanıyor.

Onun sık tavrına rağmen, onun benim için model olması şansını kaçırmayacağım.

Ayrıca haklı, onun için çıplak çalışıyorum.

Birkaç ay önce Levi'ye çıplaklardan bahsettiğimde, çizeceğim ilk, son ve tek çıplak olduğu sürece şaşırtıcı bir şekilde bu fikri destekliyordu.

Gerçek şu ki diğer çıplaklarla ilgilenmiyorum. Birini ilk haliyle, çıplak ve ham haliyle çizmek çok fazla samimiyet gerektirir.

Royal Elite School'daki günlerimizden beri Levi'yi arkasından yarı çıplak çiziyorum.

Onun muhteşem vücudunun çıplak bir portresini yapma fikri o zamandan beri kafamda dolaşıyor. Ben de düşündüm; Ona düğün hediyesi olarak çıplak bir çizim vermekten daha iyi ne olabilir?

Aylardır bunun üzerinde çalışıyorum, her seferinde bir ayrıntıyı dikkatlice ekliyorum. Onun önümde tamamen çıplak olması bana çok fazla enerji kazandıracak ve gizlice dolaşmamı sağlayacak.

Onun o kadar çok fotoğrafını çektim ki sapık düzeyinde ama o zaman bile birkaç şeyi doğru yapamadım. Bu benim altın fırsatım.

Kapağı çıkarıp kömürümü alıyorum. Kısa süre içinde karın kaslarının kıvrımlarını, boynunun kıvrımını, köprücük kemiğinin çizgisini çiziyorum.

Daha sonra kaslı kollarındaki bazı yerleri ve ellerindeki damarları rötuşlarım. Beni her seferinde zahmetsizce taşıyan o eller. Ne zaman dışarı çıksak masanın altından kalçalarımı tutan eller yavaşça yukarı çıkıyor ve başımı içeriye doğru sallıyorum. Odaklan, Astrid.

Karnının çıkıntılarına ve sikine inen V çizgisine doğru ilerliyorum.

Bir anda bir özlem kıvılcımı çarpıyor içime. Lanet olsun, içeri girdiğimde olduğundan daha dik değil mi? Tanrım. Tek yapmak istediğim ağzımı ona dayamak ve üzerimdeki tüm stresi atmasına izin vermekten profesyonel olmak çok zor.

"Yine kızarıyorsun prenses." Parıldayan gözleri, güçlü ve güçlü bir büyüyle

benimkileri ele geçiriyor. "Bana öyle bakmayı bırak," diye homurdandım, elim titriyordu.

"Ne gibi?" O çekiyor. "İstediğin gibi... bilirsin."

"Sikeyim mi? Orgazmınızın gücüyle çığlık atmanıza neden mi olacak?

Omurgamdan aşağıya bir zevk kıvılcımı süzülüyor ve midemin alt kısmında birikiyor. Bunu neden bu kadar çok istiyorum?

O hızla ayağa kalkıyor, ben de aynısını yapıyorum ve hızla tuvali kaplıyorum. "Ne yapıyorsun? Modeller hareket etmiyor."

"Bu öyle." Geniş adımları birkaç saniye içinde aramızdaki mesafeyi kapattı.

Kollarını belime doluyor. Alt kısımlarımız birbirine sürtünüyor ve penisinin sertliği şortumun arasına yerleşirken bir nefes tıslıyorum.

Ben neden giyindim ki?

"İçeriye girdiğin andan beri bunu yapmak istiyordum," diye hırladı, beni nefes alarak.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, nefesimi kesen hararetli, sert bir öpücükle dudaklarımı yakalıyor. Kollarım boynuna dolandı, ellerimin her yerinin kömür olmasına aldırmış etmeden.

Levi öpücüğümüzü kesmeden elini kışımın altına koydu ve beni kollarının arasına çekti. Stüdyodan çıkarken yaptığı hareket o kadar zahmetsiz ve doğal ki.

"Bana modellik yapman gerekmiyor mu?" Nefes nefese ağzına doğru sordum.

"Daha sonra," diye homurdandı, sesi uyarılmadan boğuk çıkıyordu. "Bunu daha sonra yapabiliriz." Olayların gidişatından şikayetçi olduğumdan değil.

Yatak odasına - bizim yatak odamıza - daldı ve kapıyı ayağıyla çarparak kapattı.

Beni yatağa yatırdı ve neredeyse şortumu ve tişörtümü yırtacaktı. Düğmeleri karıştırıyorum ve beni soymasına yardım ediyorum.

Ama Levi's tarzında iç çamaşırımı yırtıyor. Parmaklarının en hassas yerime sürtünmesi beni nefessiz bırakıyor, daha fazlasını arzuluyordum.

Soluk soluğa kömür kaplı ellerimi ona gösteriyorum. "Tamamen kirliyim."

Boğazımın kıvrımına ağzı açık bir öpücük kondurmadan önce, "Ah, seni daha da kirleteceğim prenses," diye homurdanıyor boynumun çukur kısmına doğru.

Ancak orada durmuyor.

Üzerimi örten son giysi parçasını (sütyenimi) fırlatırken köprücük kemiğimi ve göğsümün hassas derisini emiyor.

Sırtım yataktan yukarı doğru kıvrılıyor ve bu karşı konulmaz hissin beni ele geçirmesine, beni derinliklerine çekmesine ve çözmesine izin veriyorum.

"Levi..." Parmaklarımı ensesindeki küçük tüylere batırıyorum.

"Kahretsin, adımı söyleme şeklini seviyorum." Ağzı ağrıyan meme ucuna dolanıyor ve parmağı diğerini döndürürken onu içeri emiyor. "Ve bu göğüsleri seviyorum. Benim için yapıldılar değil mi prenses?" 'Evet' diye inliyorum. Göğüslerime dokunuyor ama onun verdiği hizmetleri iliklerime kadar hissediyorum. Boğuk bir sesle, "Bacaklarınızı belime sarın," diye emretti.

Onun otoriter ses tonu beni daha da çok heyecanlandırıyor. Bana söyleneni yapıyorum. "Daha sıkı" diye emrediyor.

Bacaklarım titrese de itaat ediyorum.

Levi başını göğüslerimden kaldırıyor ve "Seni seviyorum" diye fısıldıyor.

Sonra içime büründü, tamamen. Onunla o kadar doluyum ki bir daha boş kalacağımı

sanmıyorum.

Havam onun kokusuyla, miskiyle ve taze nefesleriyle doluyor. Her itişte bedenim, kalbim ve ruhum sarsılıyor. Sert ve hızlı değil ama yavaş da değil.

Karnımdan aşağı ve vücudumun her yerine kıvılcımlar göndermek için mükemmel bir ritim. Tüm duygularım tırmanıyor ve bir şekilde aramızdaki boşluğa yerleşiyor.

Bana taptığının farkındayım. Bu gözlerime mutluluk gözyaşları getiriyor.

"Neden ağlıyorsun?" Başparmağının ucuyla süzülen gözyaşını siliyor, kaşlarını

çatıyor. "Sadece mutluyum." Ağzına bir öpücük konduruyorum. "Çok mutlu."

"Sen?" Sırıttırıyor, hamleleri hızlanıyor.

Doğru noktalara isabet ettiğinde başımı salladım. Dışarı çıkıp tekrar çarptığında kendimi kaybediyorum.

Hepsini.

Orgazm daha önce hiç hissetmediğim bir güçle bana çarptığında, "Seni seviyorum," diye soludum.

Sanki sözlerim bir afrodizyakmış gibi, Levi küfrediyor. Sert, erkeksi bir güçle içime girerken, itişlerinin gücüyle kasları kasılıyor.

Nefesimiz sert ve sert, aramızda nabız gibi atıyor. Beni kendine çekip başımı omzunun kıvrımına yasladı. Oda seks, dopamin ve huzurla dolu.

Çok fazla... huzur.

Eğer üzerimdeki tüm stresi bu şekilde atacağını bilseydim, önceki tüm günlerimi onunla geçirirdim. "Daha iyi hissediyor musun?" Büyük avucunu yanağıma doluyor,

terli tutamları tarıyor ve çenemi okşuyor. Ona baktım. "Ne konuda daha iyi?"

"Son birkaç gündür çöküşün eşiğindeydin." Tüm ağırlığını bakışlarına vererek beni dikkatle izliyor. Boğazım bir yutkunmayla çalışıyor.

"Sen... bunu biliyor muydun?" Sessizliğin içinde mırıldanıyorum. "Senin hakkında her şeyi biliyorum prenses."

"Antrenman ve okulla çok meşgul olduğumu sanıyordum."

"Asla senin için çok meşgul değilim." Alnımın tepesine yumuşak ve şefkatli bir öpücük konduruyor. "Sen benim karım olacaksın, unuttun mu? Senin hakkında her şeyi her zaman bileceğim."

Eş.

Bu kelime, teklifin yapıldığı günden beri hissetmediğim bir baş dönmesiyle beni dolduruyor.

Onun karısı olmak istiyorum. Her gün onun yüzüne uyanmak ve daha sonra eskizlerini çizebilmek için onun resimlerini çalmak istiyorum.

Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim adamın Levi olduğuna dair hiçbir şüphem yok. "Ve sen benim kocam olacaksın." Omzuna, kömürle lekelediğim yere

bir öpücük konduruyorum. "Kahretsin." Soluk gözleri güçlü bir sahiplenme ve şefkatle parlıyor. "Onu tekrarla."

"Koca?"

Sertçe başını salladı.

"Kocam." Boynuna, çenesine ve ağzının kıvrımına öpücükler konduruyorum. "Aşkım, hayatım ve her şeyim." Kalçalarımı kavrayıp üzerime tırmanırken boğazından alçak bir hırıltı çıkıyor. "Karım. Her şeyim."

Bir hafta sonra bu sözünü derin bir öpücükle mühürledi.

* * *

SON

**Daha Fazla Çeviri Kitap İçin Telegram
sayfamızı takip edebilirsiniz.**

Link İçin: [TIK TIK](#)

Kitap Sohbetleri İçin Telegramda bize katılın.

Dark Team Link İçin: [TIK TIK](#)